

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JIM BUTCHER

"Butcher is the dean
of contemporary urban
fantasy."—*Booklist*

SKIN GAME

A NOVEL OF THE DRESDEN FILES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JIM BUTCHER'DAN DA

DRESDEN DOSYALARI

FIRTINA CEPHESİ
APTAL AY MEZAR
TEHLİKESİ YAZ
ŞÖVALYESİ ÖLÜM
MASKELERİ KAN
AYINLARI DEAD
BEAT SUÇU
KANITLANMIŞ
BEYAZ GECE
KÜÇÜK İYİLİK
DÖNÜŞ CEKET
DEĞİŞİKLİKLERİ
HAYALET
HİKAYESİ SOĞUK
GÜNLER
YAN İŞLER (Antoloji)

KODEKS ALERA

CALDERON'UN
ÖFKELERİ
AKADEMİSYENİN
ÖFKESİ İMLEÇ'İN
ÖFKESİ KAPTAN'IN
ÖFKESİ PRENSİN
ÖFKESİ BİRİNCİ
LORD'UN ÖFKESİ

JIM BUTCHER

CİLT OYUNU

DRESDEN DOSYALARININ BİR ROMANI

ROC
Penguin Group Penguin Group (USA)
LLC, 375 Hudson Street tarafından yayımlanmıştır,
New York, New York 10014

ABD | Kanada | İngiltere | İrlanda | Avustralya | Yeni Zelanda | Hindistan | Güney Afrika | Çin

penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

İlk olarak Roc tarafından, Penguin Group (USA) LLC'nin bir
bölümü olan New American Library'nin bir baskısı olarak
yayımlanmıştır

Telif Hakkı © Jim Butcher, 2014

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

TESCİLLİ TİCARİ MARKA-MARCA REGISTRADA KONGRE

KÜTÜPHANESİ KATALOGLAMA-YAYIN VERİLERİ:

Deri oyunu: Dresden dosyalarının bir romanı/Jim Butcher.

s. cm.

ISBN 978-0-698-15789-7

1. Dresden, Harry (Hayali karakter)-Kurgu. I. Başlık. PS3602.U85S55

2014

813'.6-dc23 2013049212

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İçindekiler

[Ayrıca JIM BUTCHER](#)
[tarafından Başlık sayfası](#)
[Telif hakkı sayfası İthaf](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Üçüncü Dördüncü](#)
[Ondördüncü Beşinci](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Bölüm Oniki Yedinci](#)
[Sekizinci](#)
[Dokuzuncu](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Onbirinci Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm](#)
[BölümOnuncu](#)
[Onüçüncü Onbeşinci](#)
[Onaltı Onyedinci](#)
[Onsekizinci](#)
[Yirminci](#)
[Yirmibirinci Bölüm](#)
[Yirmiikinci](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dört Yirmi](#)
[Bölüm Yirmi Altı](#)
[BölümBeş](#)

Yirmi Yedi Yirmi
Yirmi Dokuz Sekiz
Otuz Otuz Bir Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Üç Bölüm
Bölüm Bölüm İki Üç
Dört Beş Altı Yedi
Sekiz Dokuz Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Bir Bir İki Dört
BeşAltı Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
ElBölümYedi Sekiz
Dokuz Elli li

Lori, Julie ve annem için.
Sizler benim için gerçekten çok şey yaptınız. Teşekkür .

Bir

TKafamın içinde saatli bir bomba vardı ve içeri girip onu çıkarması için güvendiğim tek kişi bir yıldan uzun süredir ne ortaya çıkmış ne de benimle konuşmuştu.

Bu, kendinize sorular sormaya başlamak için çok fazla zaman demek. *Ben kimim? Hayatım boyunca ne yaptım?*

Kime güvenebilirim?

Bu sonuncusu çok fena. Şüphe duyduğunuz anlarda sizi rahatsız eder. Bazen gece uyandığınızda, doğru insanlara güvenip güvenmediğinizi merak edersiniz. Bazen kendinizi yalnız bulduğunuzda, her ne sebeple olursa olsun, biri hakkında bildiğiniz her küçük şeyi gözden geçirir, hafızanızda onun hakkında kaçırmış olabileceğiniz küçük, ince şeyleri ararsınız.

Sizi korkutur. Son zamanlarda bazı korkunç hatalar yapmış olabileceğinizi düşündürür. Sizi bir şeyler yapmaya, harekete geçmeye iter - ancak Michigan Gölü'nün ortasında bir adada mahsur kaldığınızda, stres atmak için tam olarak ne yapabileceğiniz konusunda seçenekleriniz sınırlıdır.

Her zamanki seçeneğimi seçmiştim. İblisler, canavarlar ve kâbuslarla dolu uzun tünellerde koşuyordum çünkü spor salonuna gitmekten daha kolaydı.

Tüneller büyüktü, Chicago şehrinin altındaki bazı alt caddeler büyüklüğündeydi, duvarları toprak ve taştan yapılmıştı, kök gibi görünen ama yerin bu kadar derinlerindeki herhangi bir ağaca ait olması mümkün olmayan şeylerle sarılmıştı. Her birkaç metrede bir, aşağı yukarı rastgele, parlak soluk yeşil kuvars kristallerinden oluşan bir tümsek vardı. Her kristal tümseğin içinde yatar vaziyette, gölgeli bir şekil vardı. Bazı tümseklerde orta boy bir köpekten daha büyük olmayan figürler vardı. Bazıları ise ev büyüklüğündeydi.

Devasa tümseklerden birinin üzerinden tırmanmayı henüz bitirmiştim ve bir sonrakine doğru koşuyordum, aşağı yukarı merhum Volkswagen'im büyüklüğünde üç tümsekten oluşan bir serinin ilkinde.

"Parkour!" Bağırdım ve sıçrayarak tümseğin tepesine ellerimle vurduğum ve üzerinden atladım. Uzak tarafa indim, bir omzumun üzerinden öne doğru yuvarlandım ve koşarak yukarı çıktım.

"Parkur!" Bir sonraki tümsekte bağırdım, sıçrarken bir elimi yere koydum ve vücudumu başımla aynı seviyede yataya doğru yönlendirmek için kullandım,

bir sonraki tümseği temizlemek, iniş yapmak ve hareket halinde kalmak.

"Parkur!" Üçüncüsünde tekrar çığlık attım ve uzun bir yay çizerek üzerinden atlardım. Fikir, onu temizlemek, ellerimin üzerine inmek, yumuşak bir yuvarlanmaya düşmek ve tekrar koşarak çıkmaktı, ama bu şekilde işe yaramadı. Dalışı yanlış değerlendirdim, ayağım bir kristale takıldı ve göbek atıp yüzümü tümseğin uzak tarafındaki toprağa diktim.

Bir süre yerde yattım, kendime gelmeye çalıştım. Düşmek önemli bir şey değildi. Tanrı biliyor ya, bunu yeterince yaptım. Sırt üstü yuvarlandım ve inledim. "Harry, çok fazla vaktin var."

Sesim tünelde yankılandı, on üçün yedincisi. "Parkour," dedi uzak bir yankı.

Başımı salladım, kendimi yukarı ittim ve dışarı doğru yürümeye başladım. Demonreach adasının altındaki tünellerden birinde yürümek her zaman bir deneyim olmuştur. Koşarken tümseklerin yanından oldukça hızlı geçiyordum.

Yürüdüğümde, içlerinde sıkışıp kalan mahkûmların benimle konuşacak zamanları oluyordu.

Her arzunu yerine getirmeme izin ver, diye mırıldandı kafamın içinde ipeksi bir ses ben bir tanesinin yanından geçerken.

Kan ve güç, zenginlik ve kuvvet, sana her şeyi verebilirim

-Bir söz verdi.

Bir gün ölümlü, özgür olacağım ve kemiklerindeki iliği emeyeğim,
bir başkası hırladı.

Korku ve dehşet içinde eğilin!

Benden nefret et, bırak seni yiyip bitireyim ve hayallerini gerçekleştiririm. Beni serbest bırak yoksa seni yok ederim!

Uyu hadi. Uyu hadi. Uyu ve beni içine al. . . Kan-ölüm-kan-et-kan-ölüm . . .

BLARGLE SLORG NOTH HARGHLE FTHAGN!

Bilirsin

işte. Her

zamanki

gibi.

En son yanından geçtiğimde sakinlerinin bana gönderdiği zihinsel bir resim yüzünden birkaç gece uyuyamadığım oldukça küçük bir tümseğin etrafından dolaştım ve çıkıştan önceki son tümseklerden birini geçtim.

Ben yanından geçerken tümseğin sakini zihinsel bir iç çekiş ve gözlerini deviren bir adamın kusursuz görüntüsünü yansıttı. *Ah. Yeni bir tane.*

Durdum ve tümseği inceledim. Kural olarak, mahkûmlarla iletişim kurmazdım. Eğer Demonreach'e kapatılmışsanız, çok az insanın anlayabileceği türden bir kâbustunuz demektir; ölümsüz, vahşi ve muhtemelen ağzından köpükler saçan, tüyleri diken diken olmuş bir deliydiniz.

Ama . . . Aylardır neredeyse mahkûmlar kadar kilit altındaydım,

adada ve altındaki mağaralarda kapana kısılmıştı. Fazla seçeneğim yoktu. Kafamdaki şeyi tekrar dışarı çıkarana kadar, sadece ada onu kontrol altında tutabilecek güce sahipti. Bazen ziyaretçilerim oluyordu ama kış ayları Michigan Gölü'nde hem hava hem de buz nedeniyle tehlikeliydi ve bahar dünyaya yeniden dokunmaya daha yeni başlamıştı. Birini görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ben de yaklaşık bir tabut büyüklüğündeki tümseğe baktım ve "Derdin ne senin?" diye sordum.

Sen, belli ki, işgalciye cevap verdin. Staz kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun? Hiçbir şey olmuyor demek. Tanrı aşkına, siz acemilerin her zaman yaptığı gibi, burada durup yanımdan geçerek benimle konuşmanız bunu tamamen bozuyor. O ifade neydi? Ah, evet. Defol git.

Kaşlarımı kaldırdım. Bugüne kadar benimle iletişim kurmaya çalışan her mahkûm ya dışarı çıkmaya çalışıyordu ya da deli gibi uluyordu. Bu adamın sesi sadece ... İngiliz gibiydi.

"Huh," dedim.

Beni duydun mu, Müdür? Siktir. Defol.

Sırf ukalalık olsun diye onu kelimesi kelimesine almayı düşündüm ama vücut mizahının bir Beyaz Konsey Büyücüsünün ve İblis Erişimi Müdürünün asaletine yakışmayacağına karar verdim ve böylece benim aşırı büyümüş bir çocuk suçludan başka bir şey olmadığımı söyleyen herkesi çürüttüm.

"Sen kimsin?" Onun yerine ben sordum.

Uzun bir sessizlik anı oldu. Ve sonra korkunç bir yorgunluk ve tamamen duygusal ıstırapla dolu bir düşünce, hayatımın sadece en düşük anlarında deneyimlediğim bir şey gibi, içime aktı - ama bu varlık için böyle bir acı düşük bir nokta değildi. Sürekli bir durumdu. *Burada olması gereken biri. Git buradan, evlat.*

İçimden bir bulantı dalgası geçti. Hava aniden çok parlak, kristallerin yumuşak ışıltısı çok deliciydi. O korkunç duygu dalgası geçene kadar kendimi tümsekten birkaç adım geri atarken buldum, ancak bu duyguların tetiklediği baş ağrısı beni yine de buldu ve aniden ayaklarımı tutamayacak kadar çok acı çekiyordum.

Tek dizimin üzerine çöktüm ve çılgılık atmak için dişlerimi sıktım. Baş ağrılarım giderek kötüleşmişti ve hayatım boyunca acıyla başa çıkmayı öğrenmiş olmama, Kış Şövalyesi mantosunun gücüne rağmen, birkaç hafta önce canıma başlamışlardı.

Bir süre için sadece ağrı, sızı ve mide bulantısı vardı.

Sonunda, bu yavaş yavaş azalmaya başladı ve başımı kaldırdığımda karanlık bir pelerin içinde iri bir formun üzerimde durduğunu gördüm. On ya da on iki metre boyundaydı ve iri kaslı bir insanla aynı ölçekte inşa edilmişti, ancak hiçbir zaman gerçekten

pelerinin altındaki varlığın çoğunu görebiliyor gibiydi. Bana doğru baktı, kapüşonunun derinliklerinde göz görevi gören bir çift yeşil, ateşli ışık noktası vardı.

"KORUCU," dedi sesi derin bir gümbürtüyle, "PARAZİTİ ŞİMDİLİK BASTIRDIM."

"Tam zamanında, Alfred," diye mırıldandım. Doğrudum ve kendimi gözden geçirdim. Bir süredir orada yatıyordum. Tenimdeki ter kurumuştu. Bu kötü bir şeydi. Adanın kadim ruhu bir yıldır kafatasımdaki şeyin beni öldürmesini engelliyordu. Birkaç hafta öncesine kadar, başım ağrımaya başladığında, tek yapması gereken ortaya çıkmak, bir kelime söylemek ve ağrının geçmesiniydi.

Bu sefer bir saatten fazla sürmüştü.

Kafamın içinde her ne varsa, büyümek için beni kullanan bir tür psişik ya da ruhani yaratık beni öldürmeye hazırlanıyordu.

"ALFRED," dedi ruh ağırbaşlı bir sesle. "BU BENİM YENİ ADIM MI OLACAK?" "Demonreach ile devam edelim," dedim.

Devasa ruh bunu düşündü. "BEN ADAYIM."

"Evet," dedim kendimi toparlayıp ayağa kalkarken. "Onun ruhu. Onun dahi lokusu." "VE BEN DE ADADAN AYRIYIM. BİR GEMİ."

Ruha baktım. "'Alfred' isminin bir şaka olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bana baktı. Var olmayan bir rüzgâr pelerininin eteklerini karıştırdı.

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım ve dedim ki, "Pekâlâ. Sanırım senin de bir ilk isme ihtiyacın var. Alfred Demonreach olsun."

Gözleri bir an için parladı ve başını kapüşonun içinden bana doğru eğdi. Sonra dedi ki, "O BURADA."

Başımı kaldırdım, kalbim aniden hızlandı. Kafamın içinden küçük acı yankıları geçti. Sonunda mesajlarıma cevap vermiş miydi? "Molly?"

"ÇEKİRGE DEĞİL. ÇEKİRGE'NİN YENİ ANNESİ."

Gerginliğin omuzlarıma ve boynuma doğru kaydığını hissettim. "Mab," dedim alçak ve sert bir sesle.

"EVET."

"Harika," diye mırıldandım. Mab, Havanın ve Karanlığın Kraliçesi, Sidhe Kış Mahkemesi'nin Hükümdarı, Faerie'deki her kötü varlığın metresi ve akıl hocası -patronum- aylardır beni görmezden geliyordu. Ona giderek daha düzenli bir şekilde haberciler gönderiyordum ama hiçbir işe yaramıyordu. En azından bugüne kadar.

Ama neden şimdi? Onca ay süren sessizlikten sonra neden şimdi ortaya çıktı?

"Çünkü aptal," diye mırıldandım kendi kendime, "bir şey istiyor." Döndüm. Demonreach'e. "Tamam, Alfred.

Nereye?" "DOCK."

Ki bu akıllıcaydı. Demonreach, hemen her hapisane gibi, ziyaretçileri içeride tutmak için olduğu kadar dışarıda tutmak için de uygundu. Dışarıdan gelen ucube bir Walker ve ekibi adanın mahkumlarına karşı büyük bir firar gerçekleştirmek için ortaya çıktığında, adanın savunması ve birkaç kilit müttefikin çabaları sayesinde geri püskürtülmüşlerdi.

Son bir yılını adanın sırlarını, varlığından bile haberdar olmadığım savunmaları -sadece Müdür tarafından etkinleştirilebilen savunmaları- öğrenerek geçirmiştım. Eğer Walker bu oyunu tekrar denerse, onu tek başıma . Mab bile, ne kadar güçlü olursa olsun, Demonreach'in topraklarında sorun çıkarmaya karar verirse dikkatli olması tavsiye edilirdi.

Bu yüzden duruyordu.

Üzgün olmamı bekliyordu. Kesinlikle bir şey istiyordu.

Deneyimlerime göre, Havanın ve Karanlığın Kraliçesi sizden bir şey istemeye karar verdiğinde, bir deliğe girip onu peşinizden sürüklemek için iyi bir zamandır.

Ama başım küçük ağrılarla zonkluyordu. Baş ağrılarım birkaç yıl içinde yavaş yavaş daha da kötüleşmişti ve nedenini daha yeni keşfetmişim; kafatasımın içinde takılan her neyse kafatasımdan dışarı çıkmaya karar vermeden önce halledilmesi gereken bir rahatsızlığım vardı. Bu gerçekleşene kadar adadan ayrılmaya cesaret edemedim ve eğer Mab sonunda mesajlarıma cevap vermeye karar verseyse, onunla buluşmaktan başka seçeneğim yoktu.

Muhtemelen bu yüzden şimdiye kadar benimle konuşmak için ortaya çıkmamıştı. "Lanet olası manipülatif periler," diye mırıldandım nefesimin altında. Sonra ben

Kuyu'dan çıkıp adanın yüzeyine çıkan merdivenlere yöneldi. Demonreach'e "Yakınlarda kal ve dikkatini ver," dedim.

"SANA ZARAR VERMEK İSTEDİĞİNDEN Mİ ŞÜPHELENİYORSUN?"

"Heh," dedim merdivenleri çıkmaya başlarken. "Öyle ya da böyle. Hadi gidelim."

İki

Men kardeşimle birlikte Whatsup Rıhtımı'nı Demonreach'in üç küçük plajından birinde, adayı çevreleyen taş resiflerdeki açıklığa en yakın olanında inşa etmiştik. Kumsalın yukarısındaki yamaçta belki bir asır önce bir kasaba vardı, ancak

Adanın sakinleri, adanın altında hapsedilen iğrenç şeylerin etrafındaki tüm karanlık enerji tarafından yavaş yavaş çıldırıldıktan sonra terk edildi.

Kasabanın kalıntıları hâlâ oradaydı, yarısı orman tarafından yutulmuştu, mantar ve yosun tarafından yavaş yavaş yutulan bir ceset. Bazen ben de çıldırmadan önce bu lanet adada ne kadar kalabileceğimi merak ederdim.

Rıhtıma bağlı pahalı bir motorlu yat vardı, bir sığır ağılındaki Ferrari kadar yersiz, beyaz ve bol miktarda buz mavisi krom. Görünürde birkaç el vardı ve yelken kıyafetlerinden çok yelken kostümleri giymişlerdi. Kırıksıklıklar çok düzgün, giysiler çok temiz, bedene oturuları çok mükemmeldi. Hareketlerini izlerken, silah taşıdıkları ve öldürme konusunda pratik yaptıkları konusunda hiç şüphem yoktu. Onlar Sidhe'ydi, Faerie'nin lordlarıydı, uzun boylu, güzel ve tehlikeliydiler. Beni etkilemediler.

Bunun en büyük nedeni, rıhtımın en ucunda duran ve pahalı ayakkabılarının uçları Demonreach'in kıyısından yarım santim uzakta olan kadın kadar güzel ya da tehlikeli olmamalarıydı. Suda yanınızda bir Büyük Beyaz Köpekbalığı varken, arkasında yüzen bir çift barakuda için endişelenmek zor.

Hava ve Karanlığın Kraliçesi Mab, gazete kağıdına bulaşmış kömür rengiyle donmuş deniz salyangozu rengi arasında bir yerde, özel dikim bir iş kıyafeti giyiyordu. Altındaki bluz, kırklı yıllara ait özenli bir modelle toplanmış saçları gibi bembeyazdı. Opaller kulaklarında ve boğazında parlıyordu; yeşil ve mavinin derin renkleri, soğuk, düz gözlerinin değişen tonlarıyla eşleşiyordu. Solgundu, basit bir tariften beklenmeyecek kadar güzeldi ve ona karşı sağlıklı ve mantıklı bir korku besliyordum.

Yamaçtaki eski taş basamaklardan rıhtıma indim ve Mab'dan bir kol boyu uzakta durdum. Ona selam vermedim ama başımı resmi bir şekilde eğdim. Orada, tekne, toplantıya tanıklık eden başka Sidhe'ler de vardı ve bir süre önce Mab'ın gururu için bir tehlike oluşturmasam da, makamına saygısızlık edilmesine müsamaha göstermeyeceğini anlamıştım. Oldukça emindim ki eğer

Kış Şövalyesi, sarayının önünde ona açıkça meydan okursa bu bir savaş ilanı anlamına gelirdi ve ada hakkında artık bildiklerime rağmen Mab ile böyle bir şey yaşamak istemiyordum.

"Kraliçem," dedim hoş bir şekilde. "Numaralar nasıl?"

"Kusursuz işliyor, Şövalyem," diye yanıtladı. "Her zamanki gibi. Tekneye binin."

"Neden?" Ben sordum.

Ağzı hafifçe çatıldı ama gözlerindeki ani memnuniyet ışığı bunu yalanlıyordu.

"Tahmin , değil mi?" Ona sordum.

"Birçok yönden," diye yanıtladı. "Sana kelimesi kelimesine cevap vereyim mi?" "Bunu çok isterim."

Mab başını salladı. Sonra çok hafifçe öne eğildi, gözleri derinleşti ve donmuş taştan daha soğuk ve sert bir sesle, "Çünkü sana öyle yapmanı söyledim," dedi.

Yutkundum ve midem bana küçük bir roller-coaster numarası yaptı. "Yapmazsam ne olur?" diye sordum.

"Seni doğrudan emirlerime itaat etmeye zorlamaya kalkışırsam bana direneceğini zaten açıkça belirttin," dedi Mab. "Böyle bir şey seni benim için işe yaramaz hale getirir ve şu an için yerine birini yetiştirmeyi uygun bulmam. Bu nedenle hiçbir şey yapmayacağım."

Gözlerimi kırptım. "Hiçbir şey mi? Seni reddedebilirdim ve sen de öylece ... gider miydin?" "Gerçekten de öyle," dedi Mab dönerek. "Üç gün içinde ölmüş olacaksın.

Senin yerine geçecek birini ayarlamalıydım." "Uh," dedim. "Ne?" dedim.

Mab durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "İçindeki parazit bu süre içinde ortaya çıkacak. Eminim ağrılarının daha da arttığını fark etmişsindir." , öyle oldu. Ve .

"Kahretsin," diye hırladım, sesimi teknedeki serserilerin duyamayacağı kadar alçak tutarak. "Bana tuzak kurdun."

Mab bana döndü ve çok küçük bir gülümseme verdi.

"Her lanet gün Toot ve Lacuna'ya sen ve Molly için mesajlar gönderiyordum. Hiçbiri ulaşmadı, değil mi?"

"Onlar periler," dedi Mab. "Ben bir Peri Kraliçesiyim." "Peki ya Molly'ye gönderdiklerim?"

"Size veda ettiğim anda bu adadan ayrılan her büyüü yakalamak için ağlar ördüm Şövalyem," dedi. "Ve arkadaşların aracılığıyla ona gönderdiğin mesajlar benim ihtiyaçlarıma uyacak şekilde değiştirildi. En ufak bir güvensizliğin bile iletişimsizlik için ne kadar çok fırsat yarattığını çok faydalı buluyorum. Arkadaşların birkaç haftadır seni ziyaret etmeye çalışıyorlar ama göl buz tutmuş.

bu yıl alışılmadık şekilde uzun tutuldu. Ne yazık ki."

Dişlerimi sıktım. "Onun yardımına ihtiyacım olduğunu biliyordun."

"Ve," dedi, kelimeleri sertçe ısırarak, "hala ." Üç gün.

Cehennem çanları.

"Benden yardım istemeyi hiç düşündün mü?" Ona sordum. "Hatta belki 'lütfen' demeyi?"

Bana soluk bir kaşını kaldırdı. "Ben senin müşterin değilim." "Yani doğrudan haraç almaya mı gidiyorsun?"

"Sizi zorlayamam," dedi makul bir ses tonuyla. "Bu nedenle koşulların bunu yapmasını sağlamalıyım. Acıdan iş göremez hale gelmeden adadan ayrılamazsınız. Ben izin vermedikçe yardım çağıramazsın. Zamanınız neredeyse tükendi, Şövalyem."

Kendimi sıkılmış dişlerimin arasından konuşurken buldum. "Neden? Neden beni böyle bir köşeye sıkıştırdın?"

"Belki de gerekli olduğu içindir. Belki de seni kendinden korumak içindir." Gözleri ufuktaki bir fırtınanın uzak öfkesiyle parladı. "Ya da belki de sadece *yapabildiğim* içindir. Sonunda, neden olduğu önemli değil. Önemli olan tek şey ne olduğu."

Öfkenin sesime yansımaları engellemek için birkaç kez nefes alıp verdim. Yönetmek zorunda olduğu şey göz önüne alındığında, beni manipüle etmenin ve bu şekilde ölümle tehdit etmenin kibarca sorulması tamamen *mümkündü*

-En azından Mab'ın standartlarına göre. Ama bu onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Ayrıca. O haklıydı. Eğer Mab üç günlük ömrüm kaldığını söylediyse, ciddiydi. Doğrudan yalan söylemeye ne yeteneği ne de ihtiyacı vardı. Ve eğer bu doğruysa, ki öyle olduğundan iç karartıcı bir şekilde emindim, o zaman beni fiçinin üzerinde tutuyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Neredeyse kibar görünüyordum.

Bu soru dudaklarına memnun bir gülümseme ve şüpheli bir şekilde onaylar gibi görünen bir baş sallama getirdi. "Benim için bir görevi yerine getirmeni istiyorum."

"Bu görev," dedim. "Adanın dışında olabilir mi?" "Tabii ki."

Parmağımla şakağımla işaret ettim. "O zaman acıyla etkisiz hale gelme konusunda bir sorunumuz var. Önce beni iyileştirmen gerekecek."

Mab sakince, "Öyle yapsaydım, bunu asla kabul etmezdim," dedi. "O zaman da seni değiştirmek zorunda kalırdım. Bu nedenle kendi sağlığın ve güvenliğin için bunu giyeceksin." Elini kaldırdı ve avuç içi yukarı bakacak şekilde bana doğru uzattı.

Avucunda küçük bir taş vardı, koyu mavi bir opal. Biraz daha yaklaşıp ona baktım. Gümüş bir küpeye takılmıştı.

Mab, "Kalan süre boyunca paraziti kontrol altına almak için yeterli olacaktır," dedi.

"şunu."

"Kulaklarım delik değil," diye itiraz ettim.

Mab bir kaşını kaldırdı. "Sen Kış Şövalyesi misin yoksa bir çeşit çocuk musun?"

Ona kaşlarımı çattım. "Buraya gel ve bunu söyle."

Bunun üzerine Mab sakince Demonreach'in kıyısına adım attı, ayak parmakları neredeyse benimkilere değecekti. Boyu 1.80'in birkaç santim üzerindeydi ve kulak mememi parmaklarının arasına almak için uzanması bile gerekmiyordu.

"Bekle," dedim. "Bekle."

Durakladı.

"Soldaki."

Mab başını eğdi. "Neden?"

"Bu . . . Bak, bu ölümlü bir şey. Sadece yap, tamam mı?"

Burnundan kısa bir süre nefes verdi. Sonra başını salladı ve kulaklarını değiştirdi. Sol kulak mememde iğne ucu kadar sıcak bir acı vardı ve sonra tembel, neredeyse baştan çıkarıcı bir soğğun yavaş nabzı, yatak odasının pencerelerini açıp kaya gibi uyuduğunuz bir sonbahar gecesindeki hava gibi.

"İşte," dedi Mab, direği yerine sabitleyerek. "Böyle bir deneme miydi?"

Öfkeyle baktım ve sol elimle taşa uzandım. Parmak uçlarım kulaklarımın söylediklerini doğruladı; dokunduğumda fiziksel olarak soğuk hissediyordum.

"Artık beni adadan uzakta güvende tutacak bir şeyim olduğuna göre," dedim sessizce, "Alfred'in seni hemen şimdi bir hücreye atmasını ve sorunlarımı kendim çözmemi engelleyecek ne var?"

"Öyleyim," dedi Mab. Bana çok küçük, çok soğuk bir gülümseme verdi ve parmağını kaldırdı. Üzerinde kanımdan küçük bir damlacık vardı, solgun tenine karşı kırmızı. "Mab olmazsa, ölümlü dünyanızın sonuçları korkunç olur. Eğer bunu denersen, senin sonuçları daha da korkunç olur. Dene beni büyücü. Ben hazırım."

Bir an için bunu düşündüm. Üzerime öyle bir baskı kurmuştu ki, benden yapmamı istediği şey her ne olursa olsun, bundan nefret edeceğimden emindim. Zaten hiçbir zaman Mab'ın sürekli hizmetinde olmak istememiştim. Onu Michigan Gölü'nün sularının yüzlerce metre altındaki kristale hapsedersen patron patron olamazdı. Ve soğutucuda biraz zaman geçirmeyi hak etmemiş gibi değildi. Mab ciddi bir kötü adamdı.

Ama o *bizim* ciddi kötü adamımızdı. Ne kadar zalim ve korkunç olursa olsun, dünyayı daha da kötü şeylerden koruyan bir koruyucuydu. Onu aniden bu güç dengesinden çıkarmak felaketten de beter olabilirdi.

Ve en azından kendine itiraf et, Dresden. Korkuyorsun. Ya onu alt etmeye çalıştıysan ve ? Onu öldürmeye çalışan son adama ne olduğunu hatırla.

Mab'a ihanet mi ettin? Onu hiç yenemedin. Hiç yaklaşmadın.

Ürpermeme izin vermedim. Bunu zayıflık olarak görebilirdi ve bu hiçbir periye gösterilecek akıllıca bir şey değildi. Sadece nefes verdim ve o soğuk, sonsuz gözlerden uzağa baktım.

Mab başını bana doğru eğdi, zar zor, bir galip onaylaması gibi. Sonra döndü ve rıhtıma doğru yürüdü. "İhtiyacınız olabilecek her şeyi getirin. Hemen yola çıkıyoruz."

Üç

Mab'nin yatı bizi Belmont Limanı'na götürdü; burada Şubat sonundaki buzlar mevsim normallerinin dışında sıcak bir sabahla kırılmıştı. Kulağım ara sıra soğuktan zonklasa da başım iyi görünüyordu ve limana yanaştığımızda büyük bir spor çantasıyla küpeşteden atlayıp iskeleye çıktım

bir elimde yeni büyücü asam diğerinde.

Mab asaletle iskeleden indi ve bana baktı. "Parkur," diye açıkladım.

"Randevu," dedi süzülerek.

Bir limuzin bizi bekliyordu, içinde koruma kostümleri giymiş iki Sidhe daha vardı. Bizi şehre doğru sürüklediler, Lake Shore Drive'dan aşağıya, Loop'a varıncaya kadar indik, döndük ve Carbide and Carbon Building'in önünde durduk; kömür renginde devasa bir yapı olan bina bana her zaman 2001'deki monoliti hatırlatmıştır. Her zaman özellikle barok ve havalı göründüğünü düşünmüştüm ve sonra Hard Rock Otelı olmuştu.

iki Sidhe koruması daha bekliyordu, uzun boylu ve insanlık dışı güzellikeydiler. Bir adım ve bir sonraki adım arasında, hepsi kapak modellerinden oluşan bir kalabalıktan, fener çeneli, vızıltılı kesimli ve kulaklıklılı haydutlara dönüştüler

-İhtişam, peri illüzyonunun efsanevi gücü. Mab bir çift tasarım güneş gözlüğü takmak dışında kendi görünüşünü değıştirme zahmetine girmede. İçeri girdiğimizde dört haydut etrafımızda kare şeklinde dizildi ve hepimiz bizi bekleyen asansöre doğru yürüdük. Numaralar hızla en üst kata çıktı ve sonra bir üst kata geçti.

Kapılar abartılı bir çatı katına açıldı. Mozart o kadar kaliteli hoparlörlerden geliyordu ki bir an için canlı müzisyenlerin olduğunu düşündüm. Yerden tavana kadar uzanan on dört metrelik pencereler bize gölün ve otelin güneyindeki kıyı şeridinin geniş bir manzarasını sunuyordu. Yerler cilalı sert ağaçtan yapılmıştı. Odanın her tarafına tropik ağaçlar dikilmişti ve parlak çiçekli bitkiler ağırlaştırılmış saldırının koku alma eşdeğerini işlemekle meşguldü. Mobilya takımları etrafa dağılmıştı, bazıları yerde, bazıları da çeşitli seviyelerde duran platformlar üzerindeydi. Bir bar ve ses sistemi olan küçük bir sahne vardı ve çatı katının en ucunda merdivenler, yatağa bakılırsa yükseltilmiş bir platforma çıkıyordu,

yatak odası olarak kullanılmış olmalı.

Ayrıca siyah takım elbiseli ve pompalı tüfekli beş kiralık katil de asansörün kapısının dışında bizi bekliyordu. Kapılar açıldığında, serseriler silahlarını çalıştırdılar ama bize nişan almak için tam olarak kaldırmadılar.

"Hanımefendi," dedi içlerinden biri, diğerlerinden çok daha gençti, "lütfen kendinizi tanıtır."

Mab güneş gözlüklerinin ardından onlara kayıtsızca baktı. Sonra, hiçbirinin fark etmediği kadar hafif bir hareketle tek kaşını oynattı.

Homurdandım, elimi salladım ve "*Infriga*" diye mırıldandım.

Büyüye çok fazla güç vermedim ama bir noktaya değinmek için yeterliydi: Fedailerin vücutlarının alt üçte ikisinin üzerinde aniden kalın bir kireç tabakası çatırdayarak oluştu, botlarını, silahlarını ve onları tutan elleri kapladı. Adamlar şaşkınlıkla seğirdiler ve küçük rahatsızlık tıslamaları çıkardılar ama silahlarını bırak.

"Hanımefendi dalkavukluk yapmaz," dedim onlara, "ve siz onun kim olduğunu çok iyi biliyorsunuz. İçinizden hanginizin akli başındaysa, o alınmaya başlamadan önce gidip patronunuza onun burada olduğunu söylemeli."

Konuşan genç serseri sendeleyerek uzaklaştı, çatı katının derinliklerine, ağaç ve çiçeklerden oluşan bir perdenin etrafına doğru ilerledi, diğerleri ise yüzlerini bize dönmüştü, ilgisiz ve açıkça rahatsızdılar.

Mab bana baktı ve samimi bir fısıltıyla "Neydi o?" dedi.

Ben de aynı şekilde cevap verdim. "Sırf bir noktaya parmak basmak için bir ölümlüyü öldürmeyeceğim." "Bu nedenle Sidhe'lerimden birini öldürecek kadar istekliydin." "Ben senin takımında oynuyorum," dedim ona. "Senin kasabandan değilim."

Güneş gözlüklerinin kenarından bana baktı ve ardından, "Huysuzluktan Kış Şövalyesi olunmaz," dedi.

"Mesele squeam değil, Mab," dedim.

"Hayır," dedi. "Bu zayıflıkla ilgili."

"Evet, şey," dedim, tekrar önüme dönerek, "ben sadece insanım."

Mab'ın bakışları üzerimde kaldı, bir kar örtüsü kadar soğuk ve ağırdı. "Şimdilik."

Titremedim. Bazen kas seğirmeleri olur. Hepsi bu kadar.

İnsan gibi konuşabilen serseri geri döndü ve Mab'a doğru belinden eğilirken kimseyle göz teması dikkat etti. "Majesteleri. Lütfen devam edin. Dört muhafızınız bu dördüyle birlikte burada bekleyebilir, ben de size onu göstereyim."

Mab, serserinin konuştuğunu kabul etmek için kılını bile kıpırdatmadı. Asansörden akıllıca çıktı, topukları sert zeminde metronomik bir kaçınılmazlıkla tıkırdadı ve hem katil hem de ben aceleyle

ona ayak uydurmak.

Serserinin biraz önce gittiği çalılık perdenin etrafından dolaştık ve üç geniş basamakla çıkılan özenle yükseltilmiş bir platform bulduk. Her şey daha fazla bitki örtüsüyle çevriliydi, bu da ona rahat bir oyuk hissi veriyordu. Pahalı oturma odası mobilyaları sohbet için ideal bir şekilde etrafına yerleştirilmişti ve Mab'ın randevusu bizi burada bekliyordu.

"Efendim," dedi serseri. "Majesteleri, Kraliçe Mab ve Kış Şövalyesi."

"Tanıtıma ihtiyacı olmayan biri," dedi derin, yankılanan sesli bir adam. I onu tanıdı. Bu ses bir zamanlar pürüzsüz ve akıcıydı, ama şimdi bir parça törpü vardı, daha önce olmayan bir pürüzlülük, eski çakıl üzerinde kayan ipek gibi.

Orta boylu ve yapılı bir adam sandalyesinden kalktı. Siyah ipek bir takım elbise, siyah bir gömlek ve yıpranmış gri bir kravat giymişti. Koyu renk saçları gümüş rengi ve koyu renk gözlerle çevriliydi ve bir yılanın sarmal zarafetiyle hareket ediyordu. Benimle yüzleşirken ağzında bir gülümseme vardı ama gözlerinde yoktu. "Vay, vay, vay. Harry Dresden."

"Nicodemus Archleone." Connery aksanıyla geveledim. "Kestiğim hash ses tonunu iyileştirdi."

Gözlerinde çirkin bir şeyler titreşti ve sesi biraz daha sertleşmiş olabilirdi ama gülümsemesi hiç değişmedi. "Uzun, çok uzun zamandır kimsenin yaklaşmadığı kadar yaklaştın."

"Belki de kaymaya başlıyorsun," dedim. "Küçük şeyler ilk önce gelir. Örneğin, fedailerinden birinin dilini çıkarmayı atladın. Konuşabilen tek kişi o olursa kendini dışlanmış hissetmesine neden olacaksın."

Bu Nicodemus'un daha derin gülümsemesine neden oldu. Onun çetesiyle daha önce de karşılaşmıştım. Hepsinin dili kesilmişti.

Mab'a döndü ve belinden eğildi, bu jest benim yapabileceğim her şeyden daha zarıftı, başka bir zamanın görgü kurallarıydı. "Majesteleri."

"Nicodemus," dedi Mab soğuk bir ses tonuyla. Sonra, daha nötr bir tonda, "Anduriel."

Nicodemus kıpırdamadı ama korkunç gölgesi yine de başını eğdi. Bu tür bir eylemi kaç kez görmüş olursam olayım, yine de beni.

Nicodemus Karartılmış Denarius Şövalyesiydi, ya da belki de Karartılmış Denarius Şövalyesi demek daha doğrudu. Üzerinde otuz gümüş sikkeden biri vardı, Düşmüş melek Anduriel'in özünü içeren sikke. Denarialılar kötü haberd, hem de çok kötü bir şekilde; meleklerin güçlerini kullanmaları keskin bir şekilde kısıtlanmış olsa da, ölümlü bir eşe bağlı olarak, en az onlar kadar tehlikeliydiler.

ve Nicodemus gibi dünya çapında delilerle bir araya geldiklerinde, birkaç ton daha kötü oluyorlardı. Nicodemus, öğrenebildiğim kadarıyla, birkaç bin yıldır taşkınlıklar yapıyordu. Zeki, acımasız ve sert biriydi ve insanları öldürmek onun için neredeyse boş bir bira kutusunu çöpe atmak kadar önemliydi.

Ondan bir kez kurtulmuştum. O da benden bir kez kurtulmuştu. İkimiz de diğerini ortadan kaldıramamıştık.

Henüz.

Nicodemus Mab'a, "Bir dakika müsamaha göstermenizi rica ediyorum," dedi. "Devam etmeden önce ilgilenmem gereken küçük bir iç protokol meselesi var."

Mab cevap vermeden önce donuk bir hoşnutsuzluk anı yaşandı. "Elbette."

Nikodim tekrar eğildi, sonra birkaç adım uzaklaştı ve bizi buraya getiren adama döndü. Adama işaret etti ve "Jordan kardeş, yaklaş" dedi.

Jordan sert bir askeri duruşa geçti, yutkundu ve sonra resmi bir şekilde ilerledi, Nikodim'in tam önünde durdu ve tekrar hazır ola geçti.

"Kardeşliğin sınavlarını tamamladın," dedi Nicodemus, sesi sıcaktı. "Arkadaşlarının en yüksek takdirine sahipsin. Ve tehlikeli bir düşmanla sarsılmaz bir cesaretle yüzleştin. Davamıza olan sadakatinizi ve bağlılığınızı herhangi bir yeminin yetersiz bağlarının ötesinde gösterdiğinizize karar verdim." Uzandı ve bir elini genç adamın omzuna koydu. "Son olarak söylemek istediğin bir şey var mı?"

Çocuğun gözleri ani bir duyguyla parladı ve nefes alış verişi hızlandı. "Size teşekkür ederim lordum."

Nicodemus gülümseyerek, "İyi dedin," diye mırıldandı. Sonra da "Deirdre" dedi.

Oyuktaki ikinci kişi arka planda sessizce oturduğu yerden kalktı. Sade siyah bir elbise giymiş genç bir kadındı. Yüz hatları zayıf ve sertti, vücudu bir ustura gibi aynı hafif, zarif kıvrımlarla süslenmişti. Nicodemus'unkinin iki katı olan siyah gözlerine eşlik eden uzun, siyah saçları vardı ve Jordan'a yaklaştığında ona neredeyse kardeşçe bir gülümseme verdi.

Ve sonra değişti.

Önce gözleri değişti, karanlık kürelerden yanan kızıl bir parıltıyla dolu çukurlara dönüştü. Yeşil renkte parlayan ikinci bir çift göz, ilkinin üzerinde yanıp sönerik açıldı. Sonra yüzü buruştu, kemikleri yer değiştirdi. Cildi dalgalanır gibi oldu ve sonra sertleşti, taze bir çürüğün çirkin koyu moruna kadar koyulaştı, kalın bir post kıvamını aldı. Elbise parıldıyor gibiydi.

Bacakları bükülmüş, ayakları dramatik bir şekilde uzamış ve geriye doğru bükülmüş gibi görünmeye başlamıştı. Ve saçları değişti - uzadı, düzinelerce kıvranan yılan gibi kafa derisinden sürünerek çıktı, kendi iradeleriyle hışırdayan, kıpırdayan ve dalgalanan gece yarısı siyahından sert, metalik şeritler halinde düzleşti.

Bu olurken, Nicodemus'un gölgesi ışıktaki herhangi bir değişiklik olmaksızın basitçe büyüdü. Önce arkasına, sonra da duvara doğru uzandı ve devasa çatı katının o tarafının tamamına yayılana kadar büyüdükçe büyüdü.

"Nicodemus sessizce, "Kardeş Jordan'ın Efendi Jordan oluşuna tanıklık edin," dedi.

Deirdre pençe uçlu ellerini kaldırıp Jordan'ın yüzünü nazikçe kavrarken, Deirdre'nin gözlerinin üstündeki yeşil gözler ıslık ıslık parlıyordu. Sonra öne doğru eğildi ve dudaklarını ayırarak onu öptü.

Midem burkuldu ve ters döndü. Belli etmedim.

Deirdre'nin başı aniden biraz daha öne düştü ve Jordan'ın vücudu sertleşti. Deirdre'nin dudaklarından boğuk bir çığlık kaçtı ama hemen boğuldu. Deirdre'nin çenesinin kilitlendiğini gördüm ve sonra bir köpekbalığının avından et koparıırken yaptığı ani ve keskin hareketle başını geri çekti. Başı korkunç bir şekilde kendinden geçmiş gibi geriye düştü ve Jordan'ın dilinin kanlı etinin dişlerinin arasına sıkıştığını görebiliyordum.

Genç adamın ağzından kan fışkırdı. Sözsüz bir ses çıkardı ve sendeleyerek bir dizinin üzerine düştü.

Deirdre'nin başı, balık yutan bir deniz kuşu gibi yutkunma hareketleriyle sarsıldı ve sessiz bir yutkunma sesi çıkardı. Sonra ürperdi ve yanan gözlerini yavaşça açtı. Morumsu dudakları kandan simsiyah olmuş bir halde dönerek Nicodemus'un yanına doğru ilerledi ve mırıldandı: "Tamamdır, Peder."

Nicodemus onu dudaklarından öptü. Ve Tanrım, bunu *şimdi* diliyle yapması *ilk* gördüğümünden daha da rahatsız ediciydi.

Bir an sonra ağzını Deirdre'ninkinden ve "Kalkın, Efendi Jordan."

Genç adam sendeleyerek ayağa kalktı, yüzünün alt yarısı kan içindeydi, çenesinden ve boğazından aşağı damlıyordu.

Nicodemus, "Üzerine biraz buz koyun ve doktoru görün, Squire," dedi. "Tebrikler."

Jordan'ın gözleri yeniden parladı ve ağzı ürkütücü bir gülümsemeye dönüştü. Sonra arkasını döndü ve arkasında kan damlayan bir iz bırakarak hızla uzaklaştı.

Midem bulandı. Bir gün çenemi kapalı tutmayı öğrenmem gerekecek. Nicodemus genç bir adamı gelişigüzel bir şekilde sakat bırakmıştı.

Bu konuda onunla alay ettiğim için bana bir puan vermek için. Çenemi sıktım ve bu olayı bana tam olarak nasıl bir canavarla karşı karşıya olduğumu hatırlatmak için kullanmaya karar verdim.

Nicodemus Mab'a dönerek, "İşte," dedi. "Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim."

"İşimizi bitirelim mi?" Mab dedi ki. "Zamanım çok değerli." "Elbette," dedi Nicodemus. "Size neden geldiğimi biliyorsunuz."

"Gerçekten de öyle," dedi Mab. "Anduriel bir keresinde bana yardımcısının hizmetlerini ödünç vermişti. Şimdi ben de bu borcu size kendi hizmetlerimi ödünç vererek ödüyorum."

"Bekle. Ne?" Dedim.

"Mükemmel," dedi Nicodemus. Bir kartvizit çıkardı ve uzattı. "Küçük grubumuz gün batımında burada buluşacak."

Mab karta uzandı ve başıyla onayladı. "Tamamdır."

Elinin önünü kestim ve kartı ondan önce aldım. "Bitmedi," dedim. "Bu psikopatla çalışmayacağım."

"Sosyopat aslında," dedi Nicodemus. "Yine de pratik amaçlar için terimler neredeyse birbirinin yerine kullanılabilir."

"Sen çirkin bir adamsın ve sana tekme atabileceğimden daha fazla güvenmiyorum, ki ne kadar uzağa gidebileceğimi görmek istiyorum," diye karşılık verdim. Mab'a döndüm. "Bana ciddi olmadığını söyle."

"Ben," dedi sert bir sesle, "tamamen ciddiyim. Archleone ile gideceksin. Görevini tamamlayana kadar ona her türlü yardım ve desteği vereceksin."

"Ne amacı?" Ben talep ettim.

Mab ona baktı.

Nicodemus bana gülümsedi. "Çok karmaşık bir şey değil. Zor olduğu kesin ama karmaşık değil. Bir kasa soyacağız."

"Bu konuda sana yardım edecek kimseye ihtiyacın yok," dedim. "Dünyadaki her kasanın üstesinden gelebilirsin."

"Doğru," dedi Nicodemus. "Ama bu kasa bu dünyaya ait değil. Aslında Yeraltı Dünyası'na ait."

"Yeraltı Dünyası mı?" Ben sordum.

Bu konuda içimde kötü bir his vardı.

Nicodemus bana yumuşak bir gülümseme verdi.

"Kim?" Ona sordum. "Kimin kasasını deviriyorsun?"

"Muazzam güce sahip kadim bir varlık," diye yanıtladı sertleşmiş sesiyle, gülümsemesi genişleyerek. "Onu Hades olarak tanıyor olabilirsiniz, Yeraltı Dünyası'nın Efendisi."

"Hades," dedim. "Hades. Yunan tanrısı."

"Aynısı."

Yavaşça Nicodemus'tan Mab'a baktım.

Yüzü güzel ve mutlaktı. Beni hayatta tutan küçük küpenin soğukluğu tenimde sürekli titreşiyordu.

"Oh," dedim sessizce. "Oh, cehennemin çanları."

Dört

M Beynim aşırı hızlandı. Sırtım duvara dayalı olabilirdi ama bu yeni bir şey değildi. Uzun yıllar boyunca omurgamla tuğla arasında yaşadığım koşullarda öğrendiğim tek şey, biraz boşluk yaratmak için her şeyi yapabileceğimdi, zaman ya da destek yapmaya değerd.

Mab'ın amansız bakışlarıyla karşılaştım ve "Bir koşul belirlememiz gerekiyor" dedim.

Gözleri kısıldı. "Ne durumu?"

"Destek," dedim. "Yanımda fazladan bir çift göz istiyorum. Benim seçtiğim biri."

"Neden?"

"Çünkü Nicodemus canı bir katil," dedim. "Ve eğer bir ekip seçiyorsa, onlar da aynı derecede kötü olacaklardır. Bakmadığım bir anda içlerinden birinin beni sırtımdan vurmayacağından emin olmak için yanımda bir çift göz daha istiyorum - ne de olsa Kış Şövalyesi'ni ödünç veriyorsun. Onu bir kenara atamazsınız."

Mab bir kaşını kaldırdı. "Mmmm."

Nicodemus, "Korkarım böyle bir şey söz konusu değil," dedi. "Planlar çoktan yapıldı ve yabancı personele yer yok."

Mab başını yavaşça Nicodemus'a çevirdi. "Hatırladığım kadarıyla," dedi ses tonu kutup gibiydi, "bana hizmetini ödünç verdiğinde yavrunu da yanında getirmiştin. Bu isteğin simetri gösterdiğine inanıyorum."

Nicodemus gözlerini kısıtı. Sonra derin bir nefes aldı ve başını hafifçe eğerek onayladı. "İlgili herkes üzerinde açık bir yetkim yok. Şövalyenizin ya da onun ek ortağının güvenliği konusunda hiçbir söz veremem."

Mab neredeyse gülümsedi. "İyi niyetle yapılmış bir anlaşmaya ihanet ederseniz, ben de sizin için hiçbir şey yapamam Sör Archleone. Göreviniz tamamlanana kadar açık bir ateşkes üzerinde anlaşmaya varalım mı?"

Nicodemus başını sallamadan önce bir süre bunu düşündü. "Anlaştık."

"Tamamdır o zaman," dedi Mab ve kartı parmaklarının arasından aldı. "Gidelim mi Şövalyem?"

Bir an Nicodemus'a ve kanlı ağızlı kızına sertçe baktım. Deirdre'nin saçları hışırdıyor, hışırdıyor, uzun, kıvrımlı sac şeritleri gibi kendi üzerine doğru kayıyordu.

Sanki o deliye yardım edecekmişim gibi.

Ama şu an bunu savunmanın ne yeri ne de zamanıydı.

"Evet," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Tamam."

Ve Denaryalıları tam olarak sırtımı dönmeden, Mab'ı asansöre kadar takip ettim.

* * *

Asansörün dibinde Mab'ın korumalarına döndüm ve "Dışarı çıkıp arabayı getirme vaktiniz geldi" dedim. Hiçbiri kıpırdamayınca, "Pekâlâ, cesetten nasıl kurtulmak istediğinize dair bir tür evrak doldurdunuz, değil mi?" dedim.

Bunun üzerine Sidhe'ler gözlerini kırıştırdı. Mab'a baktılar.

Mab önüne baktı. Arzularını daha güçlü bir şekilde gösteren heykeller görmüştüm.

Dışarı çıktılar.

Asansör kapıları arkalarından kapanana kadar bekledim, bir parmağımı şıklattım ve "*Hexus*" diye mırıldandım. Ölümlü büyücüler ve teknoloji birbirine karışmaz. Aktif olarak büyü kullanan bir büyücünün yakınında olmak bile pek çok elektronik cihazı patlatmaya yeter. Bir büyücü teknolojiyi gerçekten patlatmaya *çalışıyorsa*, pek bir şey güvenli değildir.

Asansörün kontrol paneli bir kıvılcım yağmuruna tutuldu ve karanlığa gömüldü. Acil durum ışıklarıyla birlikte ampuller de küçük patlamalarla söndü ve asansörün içi aniden sadece kapının altından sızan bir parça gün ışığıyla aydınlanan karanlığa gömüldü.

"*Aklını* mı kaçırdın sen?" Mab'a sordum. Sessizce.

Bana çevirdiği gözlerinin parıltısını göstermeye yetecek kadar ışık vardı.

"O sike yardım etmeyeceğim," diye hırladım.

"Tam olarak söylendiği gibi yapacaksın."

"*Yapmayacağım*," dedim. "Onun nasıl çalıştığını biliyorum. Her ne yapıyorsa, kötü haberden başka bir şey değil. İnsanlar zarar görecektir ve ben bunun bir parçası olmayacağım. Ona yardım etmeyeceğim."

"Beni dikkatle dinlemediğin çok açık," dedi Mab. "*Anlamadığın* çok açık," diye cevap verdim. "Yapmaman gereken şeyler var, Mab. Böyle bir canavara istediğini elde etmesi için yardım etmek bunlardan biridir. onlardan."

"Reddetmek hayatınıza mal olsa bile mi?" diye sordu.

İçimi çektim. "Son birkaç yıldır hiç dikkat ettin mi? Böyle bir şeyin parçası olmaktansa ölmeyi tercih edeceğimden hiç şüpheniz var mı?"

Dişleri karanlıkta beyaz bir parıltı oluşturdu. "Ve yine de, işte ."

"Bunu gerçekten zorlamak istiyor musun?" Ben sordum. "Yeni parlak şövalyeni şimdiden kaybetmek mi istiyorsun?"

Mab, "Basit bir emri yerine getirmeyecekse pek de bir kayıp sayılmaz," dedi. "Emirleri yerine getireceğim. Bunu daha önce de yaptım."

"Kendi beceriksiz yönteminle, evet," dedi

Mab. "Ama bu sefer değil."

"Tam olarak yapacaksın," dedi Mab. Bana çok küçük bir adım daha yaklaştı. "Yoksa sonuçları olur."

Yutkundum.

Mab'ı kızdıran son Şövalye, hayatını sona erdirmem için bana yalvarmıştı. Zavallı piç *minnettar* olmuştu. "Ne gibi sonuçlar?" Ben sordum.

"Parazit," dedi Mab. "Seni öldürüp ortaya çıktığında, tanıdığın herkesi arayıp bulacak. Sevdiğin herkesi. Ve özellikle bir çocuktan başlayarak onları tamamen yok edecek."

Kollarımda tüylerim diken diken oldu. Maggie'den bahsediyordu. Kızımdan.

"O bu işin dışında," dedim fısıltıyla. "O korunuyor."

"Bundan değil," dedi Mab, sesi uzaktı. "Senin özünden yaratılmış bir varlıktan değil, tıpkı onun gibi. Senin ölümün dünyaya ölümcül bir yaratık getirecek, Şövalyem- senin müttefiklerin hakkında bildiğin her şeyi bilen biri. Aşıkların. Ailen."

"Hayır, olmayacak," dedim. "Adaya geri döneceğim. Alfred'e serbest kaldığı anda onu hapsedmesi talimatını vereceğim."

Mab'ın gülümsemesi gerçek oldu. Bu onun bakışlarından çok daha korkutucuydu. "Ah, tatlı çocuk." Başını iki yana salladı. "Dönmene izin vereceğimi sana düşündüren nedir?"

Dişlerimle birlikte yumruklarımı da sıktım. "Seni . . . seni *kaltak*." Mab bana tokat attı.

Tamam, bu olanları çok iyi ifade etmiyor. Kolu hareket etti. Avuç içi sol elmacık kemiğime çarptı ve bir an sonra kafatasımın sağ tarafı asansör kapısına çarptı. Kafam bir pinpon topu gibi sekti, bacaklarım lastik gibi oldu ve asansörün mermer karo zeminine çok ama çok iyi baktım. Metal bir gong gibi çınladı ve birkaç dakika sonra yavaşça doğrulduğumda hala yankılanıyordu. Ya da belki de sadece bendim.

Mab sakin bir sesle, "Önerilerinizi, sorularınızı, düşüncelerinizi ve tartışmalarınızı memnuniyetle karşılıyorum, Şövalyem," dedi. Bir ayağını zarıfçe hareket ve yüksek topuğunun ucunu boğazıma dayadı. Ağırılığının çok az bir kısmını buna verdi ve canım çok acıdı. "Ama ben *Mab*'ım, ölümlü. *Beni* yargılamak sana düşmez. Anlıyor musun?"

Topuğu ses kutumu dürttüğü için konuşamıyordum. Başımı kısa bir selamla salladım.

"İstersen bana meydan oku," dedi. "Eğer bunun bedelini ödemeye hazırsanız, bunu yapmanıza engel olamam."

Ve böylece ayağını boğazımdan çekti.

Doğrudum ve elimi ovuşturdum. "Benimle iyi bir profesyonel ilişki sürdürmenin akıllıca bir yolu bu değil," diye mırıldandım.

"Size aptal gibi mi görünüyorum, Şövalyem?" diye sordu. "Düşün."

Ona baktım. Mab'ın sesi son derece sakindi. Ona söylediklerimden, ona sunduğum meydan okumadan sonra bunu beklemiyordum. Hak edildiğini düşündüğünde öfkesini göstermekten asla çekinmezdi. Bu mükemmel duruşu tam olarak karakterinin dışında değildi, ama sergilediğinden çok daha yoğun olmasını beklerdim. Benim meydan okumam onun planlarını tehlikeye atıyordu ve bu da onu asla iyi bir ruh halinde bırakmıyordu.

...

Gözlerimi kapattım ve kafamda onun sözlerini tekrar gözden geçirdim.

"Sana verilen kesin talimat," dedim yavaşça, "Nikodim'le birlikte gitmen ve hedefini tamamlayana kadar ona yardım etmendi."

"Gerçekten de öyle," dedi Mab. "Bir kasanın içindekileri çıkarmak için olduğunu söylemişti." , gömleğimi avucunun içine aldı ve beni bir Chihuahua'yı kaldırır gibi kolayca ayağa kaldırdı. "Sonrasında ne yapacağını hiç söylemedim."

Gözlerimi kırptım. Birkaç kez. "Sen . . ." Sesimi alçalttım. "Ona ihanet etmemi mi istiyorsun?"

"Talimatlarımı yerine getirerek borcumu ödemeni bekliyorum," diye yanıtladı Mab. "Ondan sonra ..." Gülümsemesi geri döndü, gölgeler içinde kendini beğenmiş. "Kendin olmanı bekliyorum."

"Nicodemus bu sefer her ne yapacaksa... sen de onu durdurmak istiyorsun," diye nefes .

Başını çok hafifçe eğdi.

"Ateşkese uymayacağını biliyorsun," dedim sessizce. "Yolun bir yerinde beni ortadan kaldırmaya çalışacak. Bana ihanet edecek."

"Elbette," dedi. "Sizden daha üstün, daha yaratıcı bir ihanet bekliyorum."

"Hâlâ sözünü tutup ona yardım ederken mi?" Ben talep ettim.

Gülümsemesi keskinleştii. "Bu tam bir oyun değil mi?" diye sordu. "Gençlik günlerimde böyle yeni bir meydan okumadan zevk alırdım."

"Evet," dedim. "Vay be. Teşekkürler."

"Huysuzluk Kış Şövalyesi'ne yakışmaz," dedi Mab. Asansör kapılarına döndü, kapıların üzerinde bir büyücünün kafatası kadar büyük bir çukur vardı. Metalden gelen bir iniltiyle açıldılar. "Bunu benim için yap, ben de görev tamamlandığında parazitin güvenli bir şekilde çıkarılmasını sağlayayım."

"Nicodemus, kızı ve Tanrı bilir ekibinde daha neler var," dedim. "Elim kolum bağlı çalışıyorum ve sen benden bu oyundan sağ çıkmamı mı bekliyorsun?"

"Eğer yaşamak istiyorsan, arkadaşlarının ve ailenin istiyorsan, senden hayatta kalmaktan daha fazlasını yapmanı bekliyorum," dedi Mab. "Onların derisini canlı canlı yüzmenizi bekliyorum."

Beş

"**T**" "Mab'ın hakkını yemeyelim," dedi Karrin Murphy, "o sizden iyi olduğunuz şeyi yapmanızı istiyor."

Gözlerimi kırdım. "*Bu* da ne demek şimdi?"

"Kendini soktuğun bu pazarlıklardan kaçmak gibi bir huyun var, Harry," dedi. "Senin bir geçmişin var."

"Onlarla savaşmamam gerektiği gibi mi?" Ben talep ettim.

"Muhtemelen ilk etapta onlara bulaşmamaya daha fazla odaklanmalısınız," dedi, "ama bu sadece mütevazı bir eski polisin görüşü."

Karrin'in oturma odasında, büyükannesinden miras kalan gül bahçeli küçük evde oturuyorduk. Çayını yudumluyordu, yay gibi kaslı vücudu kanepenin bir ucunda tembel görünümlü bir top gibi kıvrılmıştı. Ben de karşısındaki sandalyeye . Büyük gri kediğim Mister kucağıma yayılmış, ben tüylerini okşarken keyifle mırıldanıyordu.

"Ona çok iyi bakmışsınız," dedim. "Teşekkür ."

"İyi bir arkadaş," dedi. "Yine de seninle olmayı daha çok sevip sevmeyeceğini merak ediyorum."

Mister'in sırtından kulaklarının arkasına, tam da onun en sevdiği şekilde sürtünmeye başladım. Mırıltısı minyatür bir motorbot gibi geliyordu. Koşarak gelip omzunu kaval kemiklerime atana kadar küçük tüy yumağını ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bayım en fazla otuz kilo ağırlığındaydı. Ufak tefek Karrin'in eve her gelişinde onun şefkatiyle yıkılmamayı nasıl başardığını merak ediyordum. Belki de kendini savunmak için Aikido'nun bazı prensiplerini uygulamıştı.

"Olabilir," dedim. "Ben artık yerleştim sayılır. Ve adada onu alabilecek kadar büyük bir yer yok. Ama kışın dışarısı soğuk oluyor ve o da yaşlanıyor."

"Hepimiz yaşıyoruz," dedi Karrin. "Ayrıca. Şuna bir bakın."

Bay yuvarlandı ve parmak uçlarımı mutlulukla çiğnedi, pençelerini uzatmadan uzuvlarıyla kollarımı ve ellerimi mıncıkladı. Kabul ediyorum, savaş yarası almış, kuyruğu ve kulağı çentikli yaşlı bir erkek kediymi ama yine de sevimli değildi ve birden gözlerimin bulanıklaşmaya başladığını hissettim.

"Evet," dedim. "benim dostum sayılır, değil mi?"

Karrin'in mavi gözleri çay fincanının kenarından bana gülümsedi. Sadece tavır

onu ufacık tefecik bir insan olmaktan alıkoyuyordu. Altın sarısı kahverengi saçları hatırladığımdan beri hiç olmadığı kadar uzundu ve at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı. Yoga pantolonu, atlet ve flanel tişört giymişti ve ben geldiğimde bir tür dövüş sanatları pratiği yapıyordu.

"Elbette," dedi, "diğer şekilde de yapabilirsin." "Ne demek istiyorsun?"

"Burada yaşayabilirsin," dedi. Sonra çok hızlı bir şekilde ekledi, "Chicago'da. Yapabilirsin, bilirsin. Şehre geri dönebilirsin."

Kaşlarımı çattım, hâlâ kelimle oynuyordum. "Ben Bak, bir sonraki ucube evimi yaktığında, belki geçen seferki kadar şanslı olmayabilirim."

Karrin, "Geçen sefer belin kırılmıştı ve bir canavar için çalışıyordun," dedi.

"Aynen öyle," dedim. "Ve komşularımdan hiçbirinin ölmemesi sadece gerçek ilahi müdahale sayesinde oldu." Başımı salladım. "Ada iyi bir yer değil, ama kimse orada bela aramaya gelmeyecek."

"Sen hariç," dedi nazikçe. "Orada çok uzun süre yalnız kalırsan sana ne olacağından endişeleniyorum. Bu tür bir izolasyon senin için iyi değil, Harry."

"Bu gerekli," dedim. "Bu benim için daha güvenli. Etrafımdaki herkes için daha güvenli."

"Ne saçmalık ama," dedi kızgınlık göstermeden. "Sadece korkuyorsun."

"Çok haklısın," dedim. "Böcek gözlü bir ucubenin benim tahribat alanımda oldukları için gelip masum insanları öldürmek."

"Hayır," dedi. "Seni korkutan bu değil." Elini salladı. "Bunun olmasını istemiyorsun ve olursa da karşı koyacaksın ama seni korkutan bu değil."

Bay'a kaşlarımı çatarak baktım. "Bu konu hakkında konuşmaktan gerçekten rahatsızım."

"Aş artık bunu," dedi Karrin, daha da nazikçe. "Harry, vampirler Maggie'yi yakaladığında . . . senin hayatını parçalara ayırdılar. Bütün tanıdık şeyleri alıp götürdüler. Ofisini. Evini. O gülünç eski palyaço arabayı bile."

"*Blue Beetle* bir palyaço arabası değildi," dedim sertçe. "O bir adalet makinesiydi."

Ona bakmıyordum, ama sesindeki gülümsemeyi duydum -merhamet olabilecek bir şeyle birlikte. "Sen bir alışkanlık yaratıyorsın, Harry. Ve hayatındaki tüm tanıdık yerleri ve şeyleri senden aldılar. Seni incittiler."

Bir an için içimde karanlık ve öfkeli bir şey kıpırdandı, dışarı çıkmakla tehdit etti. Onu geri yuttum.

"Yani bir kale fikri, senden alınamayacak tanıdık bir yer, şu anda sana gerçekten cazip geliyor," dedi Karrin. "Bu kendini herkesten soyutlaman anlamına gelse bile."

"değil," dedim. Öyle

değildi.

miydi?

"Ve ben iyiyim," diye ekledim.

"değilsin," dedi Karrin sakın bir sesle. "İyi olmaktan çok ama çok uzaktasın. Ve bunu bilmelisiniz."

Bay'ın kürkü yumuşaktı ve parmaklarımin altında çok sıcaktı. Patileri ellerime nazikçe vuruyordu. Dişleri bileğimde keskin ama nazikti. Tüylü hayvanın basit ağırlığının ve bana karşı varlığının ne kadar hoş olduğunu unutmşum.

Bunu nasıl unutabilirim?

("Ben sadece insanım.")

("Şimdilik.")

Başımı yavaşça salladım. "Duygularımla temasa geçmek için iyi bir zaman değil."

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi. "Ama aylardır seni ilk kez görüyorum. Ya başka bir şansım olmazsa?" Çay bardağını sehpanın üzerindeki bardak altlığına bıraktı ve "Kabul, yapılacak işler var. Ama arkadaşlarının senin için endişelendiğini de anlamalısın. Ve bu da çok önemli."

"Arkadaşlarım," dedim. "Yani bu bir topluluk projesi mi?"

Karrin bir süre bana baktı. Sonra ayağa kalktı ve sandalyenin yanında durdu. Birkaç nefes beni süzdü, sonra bir eliyle saçlarımı gözlerimden geriye doğru itti ve "Benim, Harry," dedi.

Gözlerimin kapandığını hissettim. Dokunuşuna doğru eğildim. Eli ateş gibi sıcaktı, günün erken saatlerinde Mab'ın soğuk parmaklarının fırçasıyla vahşi bir tezat oluşturunuyordu. Bir süre öyle kaldık ve Mister'in gırtlaktan gelen mırıltısı odada uğuldadı.

Başka birinin elinin dokunuşunda güç vardır. Bunu her zaman küçük yollarla kabul ederiz. İnsanların el sıkışmasının, el tutmasının, tokat atmasının, el çarpmasının bir nedeni vardır.

Hepimizin dünyaya ışık ve renkten körleşmiş, gürültülü sestten sağırlaşmış, aniden ortaya çıkan boşlukta yönümüzü bulamadan çırpınan, soğuktan titreyen, açlıktan içi boşalmış ve haklı olarak korkmuş ve kafası karışmış bir şekilde geldiğimiz en eski anılarımızdan gelir. Peki o ilk dehşeti, o ilk dehşet halini ne değiştirir?

Başka birinin ellerinin dokunuşu.

Bizi sıcaklığıyla saran, yakınımızda tutan eller. Bize rehberlik eden eller

Barınağa, rahatlığa, yemeğe. İlk krizimizde bizi tutan, bize dokunan ve güven veren, acıdan korunmak için ilk sığınağımızda bize rehberlik eden eller. Öğrendiğimiz ilk şey, bir başkasının elinin dokunuşunun acıyı hafifve her şeyi daha iyi hale getirebileceğidir.

Bu güçtür. Bu o kadar temel bir güçtür ki çoğu insan varlığının farkına bile varmaz.

Başımı Karrin'in eline yasladım ve tekrar titredim. "Tamam," dedim sessizce. "Tamam. Bu da önemli."

"Güzel," dedi. Parmaklarını bir süre daha saçlarımda gezdirdikten sonra elini çekti. Benim çay fincanımı ve kendi çay fincanını alıp mutfığa geri götürdü. "Hard Rock'tan ayrıldıktan sonra nereye gittin?"

"Hmm?" Ben sordum.

Sesi mutfaktan içeri süzüldü. "Bana anlattıklarına bakılırsa, Nikodimos'la buluşmandan yaklaşık üç saat önce ayrılmışsın. O zamandan beri neredeydin?"

"Um," dedim. "Evet, o konuda."

Odaya geri döndü ve bana altın rengi bir kaşını kaldırdı. "Ya sana bana güvenmen gerektiğini söyleseydim?"

Kaşlarını çattı ve bir an için başını yana eğdi, sonra ağzında bir gülümseme belirdi. "Bilgi almak için kazmaya gittin, değil mi?"

"Um," dedim. "Şöyle diyelim, neyle karşı karşıya olduğumu daha iyi anlayana kadar, her zamankinden çok daha kapalı oynuyorum."

Kaşlarını çattı. "Bunu beni korumak için yapmadığını söyle bana."

"Kıçıma tekmeyle basarsın," dedim. "Bunu *kendim* için yapıyorum."

"Teşekkür ," dedi. "Sanırım."

"Bana teşekkür etme," dedim. "Seni hâlâ karanlıkta tutuyorum. Ama bunun kesinlikle gerekli olduğuna inanıyorum."

"Yani sana güvenmemi istiyorsun." "Evet."

Ellerini iki yana açtı. "Evet, tamam. Peki oyun ne? Sanırım sen ve Thomas gidip kötü adamlarla oynarken benim de destek ekibini toplayıp gelişmeleri beklememi istiyorsun?"

Başımı salladım. "Tabii ki hayır. Benimle gelmeni istiyorum."

Bu onu bir an için susturdu. Gözleri hafifçe genişledi. "Seninle birlikte. Bir Yunan tanrısını soymak için."

"Hırsızlık, teknik olarak," dedim. "Hades'e silah çekersen başına gelecekleri hak etmiş olursun."

"Neden ben?" diye sordu. "Bıçakları ve süper gücü olan Thomas."

"Bıçaklara ve süper güce ihtiyacım yok," dedim. "İlk kural nedir?"

sokakta kendinizi korumak mı?"

"Farkındalık," diye yanıtladı anında. "Ne kadar belalı olduğun önemli değil. Eğer geldiğini görmezseniz, konuda hiçbir şey yapamazsınız."

"Aynen öyle," dedim. "Sana ihtiyacım var çünkü senin doğaüstü yeteneklerin yok. Hiç sahip olmadın. Onlara hiç güvenmedin. Fazladan gözlere ihtiyacım var. Bir şeylerin olduğunu görmeye, arkamı kollayacak, ayrıntıları fark edecek birine ihtiyacım var. Sen, herkes doğaüstü olayları açıklarken bunların gerçek olduğunu görebilen bir dedektifsin. En kötüsüne karşı mücadele ettin ve hala burada konuşuyorsun. Tanıdığım en iyi gözlere sahipsin."

Karrin bunu bir an düşündü ve sonra yavaşça başını salladı. "Ve ... bunu gerçekten yapacak kadar deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sana ihtiyacım var," dedim

basitçe. Bunu ciddiyle

düşündü. "Silahımı alayım,"

dedi.

Altı

KArrin bizi *Consumer Reports*'un beğendiği küçük Japon SUV'larından biri olan yeni arabasıyla karttaki adrese götürdü ve gün batımından yaklaşık on dakika önce oraya vardık.

"Terk edilmiş bir mezbaha," dedi. "Şık."

"Stok sahası bölgesinin yıkılıp yeniden inşa edildiğini sanıyordum," dedim.

Arabayı park etti ve omuz kılıfında taşıdığı SIG'i kontrol etti. "Neredeyse tamamı. Eski enkazlardan birkaçı asılı kaldı."

Söz konusu enkaz uzun, alçak bir binaydı, sadece birkaç kat yüksekliğinde ve blok boyunca uzanan basit, eski bir kutu çerçeveydi. Sarkık, kirli, lekeler ve grafitilerle kaplı, İkinci Dünya Savaşı öncesinden beri var olduğu anlaşılan bir göze batan yerdi. Binanın yan tarafındaki boyalı tabela zorlukla okunabiliyordu: SULLIVAN ET ŞİRKETİ. Etrafındaki binalar güncellenmiş kahverengi taşlı iş bölgesi standartlarındaydı; ancak bu binalarda çalışan hiç kimsenin arabasını mezbaha tarafına park etmeyi tercih etmediğini fark ettim.

Mekânın etrafındaki enerjiyi hissetmek için arabadan inmeme gerek yoktu - karanlık, olumsuz şeyler, insanların ve hayvanların nedenini fazla düşünmeden bir yerden kaçınmasına neden olan türden kalıcı bir aura. Şehir trafiği akılsızca, Brownian bir şekilde etraftan sızıyor ve bloğu neredeyse ıssız bırakıyor gibiydi. Her şehirde insanların gitmeme eğiliminde olduğu böyle yerler vardır. İnsanlar çılglık çılgına kaçmıyor ya da başka bir şey yapmıyor - sadece belirli sokaklardan dönmek, belirli yollarda durmak için bir neden bulamıyorlar gibi görünüyor. Ve bunu yapmamalarının bir nedeni var.

yerlerde kötü şeyler olur. "İçeri girelim mi?" Karrin'e sordum.

"Biraz izleyelim," dedi. "Bakalım ne olacak." "Hay hay, Göz-adam," dedim.

"Şu anda bileğini tekmelediğimi hayal etmeni istiyorum," dedi Karrin, "çünkü bunu gerçekten yapmak benim haysiyetime yakışmaz."

"Ne zamandan beri?"

"Senin iğrenç çocuk mikroplarını ayakkabılarıma bulaştırmak istemediğim için," dedi sokağı izleyerek. "Peki Nicodemus neyin peşinde?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ve peşinde olduğunu söylediği şey her neyse, bence yalan söylüyor olması güvenli bir bahis."

"O zaman soruyu diğer yönden sor," dedi. "Hades'in elinde ne var?"

"Mesele de bu," dedim. "Kaynaklarım onun doğüstü dünyanın koleksiyoncusu olduğunu söylüyor. Bu konuda ünlüdür. Sanat, hazine, değerli taşlar, mücevherler, antikalar, aklınıza ne gelirse."

"Nicodemus bana bir antikacı gibi görünmüyor."

Homurdandım. "Duruma göre değişir. Pek çok çeşit antika var. Eski paralar. Eski kılıçlar."

"Örneğin," dedi, "bir tür büyümlü eserin peşinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Özel bir şey. Aklıma gelen ve başka bir yerde bulamayacağı tek şey bu," dedim.

"Hırsızlık eyleminin kendisiyle bir şeyler yapmaya çalışıyor olabilir mi?"

Omuz silktim. "Ne gibi? Yunan tanrısı kadar büyük, güçlü ve patolojik olarak intikamcı bir şeyi kızdırmak dışında. Bu adamlar her şeyi kişisel algıladılar."

"Doğru. Ya suçu başkası işlemiş gibi göstermek için tuzak kuruyorsa?"

. "Düşünmeye değer. Ama aynı şeyi başarmak için birinin Cehennem versiyonuna girmekten daha basit yollar var gibi görünüyor." Kaşlarımı çatıttım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Kılıçlardan birini yanında getirmeyi mi ?"

Karrin'in elinde Haç'tan (evet, o Haç'tan) çivilerle dövülmüş iki kılıç vardı. Bunlar, Nicodemus ve onun otuz gümüş çivili deliden oluşan ekibinin (evet, *şu* otuz gümüş parçası) doğal düşmanları olan Haç Şövalyeleri tarafından taşınan güçlü tılsımlardı.

Kaşlarını çatıttı, gözleri sokağı taradı ve bir an cevap vermedi. Cevap , kelimelerini dikkatle seçtiği izlenimine kapıldım. "Onlara karşı dikkatli olmam gerektiğini biliyorsun."

"Onlar silah, Karrin," dedim. "Onlar camdan heykelcikler değil. Eğer arada sırada onlarla kötülükle , kötülükle savaşmak için iki gerçek kutsal kılıca sahip olmanın ne anlamı var?"

"Kılıçlar komiktir," diye cevap verdi. "Bir adamı öldürmek için var olan en yetenekli kas gücüne sahip alet. Ama aynı zamanda kırılındır. Yanlış şekilde kullanırsanız cam gibi kırılırlar."

"Denaryalıları sahada," dedim. "Onlar Kılıçlar'ın

meydan okumak içindi."

"Sikkelerin içindeki şeyler Kılıçların savaşıması gereken şeylerdir. Sikkeleri tutanlar ise Kılıçların kurtarması gereken insanlardır," dedi, ses tonu nazikçe vurgulayarak. "İşte bu yüzden ben bir tane taşımıyorum. O hayvanları kurtarmak istemiyorum, Harry. Ve Kılıçları doğru düşmana karşı kullanmak yeterli değil. Onları doğru sebepler için kullanmalısın, yoksa sonsuza dek kaybolabilirler. Bunun sebebi ben olmayacağım."

"Yani hiçbir şey yapmadan öylece oturmalarına izin mi vereceksin?" diye sordum.

"Onları akıllıca ve iyi kullanacağını düşündüğüm herkese veririm," dedi sakince. "Ama böyle insanlar her gün karşına çıkmıyor. Kılıçların koruyucusu olmak ciddi bir iştir, Harry. Bunu sen de biliyorsun."

İçimi çektim. "Evet, biliyorum. Ama Nicodemus ve kızı hemen şuradaki binadalar ve elde edebileceğimiz her avantajı kullanabiliriz."

Karrin aniden gülümsedi. Yüzü değişmişti ama gözleri sokağı taramayı hiç bırakmamıştı. "Sadece biraz inançlı olman gerekecek, Harry."

"Faith?"

"Eğer Kılıçlı bir Şövalye'nin burada olması gerekiyorsa, bir tanesi burada olacaktır. Tek bildiğimiz, Sanya'nın sokakta yürürken gelip bizimle birlikte arabaya bineceği."

Muhtemelen haklı olmasına rağmen kaşlarımı çattım. Bir Kılıç Şövalyesi ortaya çıkıp olaya müdahale edecekse, önüne kim ya da ne çıkarsa çıksın, mutlaka bir giriş yapar ve olaya müdahale ederdi. Bunu birden fazla kez görmüştüm. Ama bir yanım Kılıçların sunacağı avantajı elimden kaçırmaktan nefret ediyordu.

Tabii ki, inancın anlamı buydu, değil mi - bırakıp gitmek ve Başkasına güvenmek.

Belki de büyücüler kontrolü teslim etmeye pek yatkın değillerdir. Yani, ellerinde bu kadar çok kişisel güç varken değil. Evreni yaratan ilkel güçleri bir kez elinize geçirdiğinizde, rahatlayıp parmaklarınızın arasından kayıp gitmelerine izin vermek biraz zordur. Bu, tanıdığım büyücülerin neden bu kadar azının hafif dindar olduğunu da açıklıyor.

Ayrıca, neden asla ve asla bir Şövalye olamayacağımı da açıkça gösteriyordu. Kötü perilerin kraliçesi için çalışmam ve Nicodemus gibi pisliklerle yatağa girmem dışında yani.

Karrin'in gözleri dikiz aynasına kaydı ve keskinleşti. "Araba," dedi sessizce.

Bir casus filminde olsaydım, onları dikiz aynasından ya da belki de özel aynalı güneş gözlüklerimden soğukkanlılıkla izlerdim. Ama ben ne soğukkanlıyım, ne casusum, ne de gizlilik için özel bir ihtiyaç hissediyorum, vücudumun üst kısmını büktüm

ve Karrin'in arabasının arka camından dışarı baktı.

Üzerinde bir kiralama şirketinin tampon etiketi bulunan beyaz bir sedan, sokağın yarısında kaldırıma yanaştı. Sanki yepyeni bir araç olmasına rağmen motoru zorlukla dönüyormuş gibi titriyordu. Hareket etmeyi tamamen durdurmadan önce yolcu kapısı açıldı ve bir kadın sanki bir yerde sıkışıp kalmaya dayanamıyormuş gibi sokağa çıktı.

Neredeyse beline kadar inen uzun ve yoğun bir şekilde kıvrılmış koyu renk saçlarıyla dikkat çekiciydi ve neredeyse bir metre boyundaydı. Güneş gözlüğü, kot pantolon ve kalın, dar, kırmızı bir kazak giymişti. Eski mezbahaya doğru ilerlerken kovboy çizimleri uzun adımlarla kararlı bir şekilde caddeye vuruyordu. Keskin çenesi öne doğru çıkıktı, ağzı sert bir çizgi halindeydi ve yolun açık olduğundan ya da öyle olması gerektiğinden eminmiş gibi yürüyordu.

"Sıcak," dedi Karrin, sesi nötr ve gözlemseldi. "İnsan mı?"

Ondan herhangi bir doğaüstü titreşim almıyordum ama bir tehdidi tanımlamanın birden fazla yolu vardır. "Emin olamıyorum," dedim. "Ama sanırım kim olduğunu biliyorum."

"Kim?"

"Bir büyücü," dedim.

"Bu haydut bir büyücü, değil mi?"

"Evet. Ben Gardiyanlardayken, Gardiyanlar onları tanısin diye büyücüler için aranıyor posterleri gönderirlerdi. Ben büyücü avlamadım. Ama posta listesindeydim."

"Neden yapmadınız?" diye sordu. "Tehlikeli oldukları söyleniyor." "Çoğu tehlikeli çocuklar," dedim. "Kimsenin öğretmediği çocuklar ya da Sihir Yasaları hakkında eğitim almadım ya da anlatılmadım." Kadına doğru başımı salladım. "Onun adı Hannah Ascher. Son kayıtlara göre diğer tüm büyücülerden daha uzun süredir kaçakmış. Avustralya'da bir yangında öldüğü sanılıyor. Avustralya'da, sanırım altı yıl kadar önce."

"Bir kere boğuldun. Ondan sonra Konsey sana ne kadar baskı yaptı?"

"İyi bir noktaya değindin," dedim.

"O ne yaptı?" Karrin sordu.

"Başlangıçta mı? Ascher üç adamı içten dışa doğru yakarak öldürdü," dedim.

"Tanrım."

"Benden önce bir Müdür öldürmüş. Yıllar içinde üç kişiyi daha hastanelik etti."

"Haydut büyücülerini avlamak için eğitilmiş büyücüler ve o da onları ortadan mı kaldırdı?"

"Oldukça fazla. Muhtemelen bu yüzden içeri girerken endişeli görünmüyor."

"Şu anda orada."

"İçeri girdiğimizde biz de girmeyeceğiz," dedi

Karrin. "Hayır, girmeyeceğiz," dedim.

"İşte şoför geliyor."

Sürücü tarafındaki kapı açıldı ve pahalı siyah bir takım elbise giymiş, orta boylu, kel, tıknaz bir adam indi. Küçük yeşil akik gibi gözlerini ortaya çıkaran güneş gözlüklerini çıkarmak için uzanmadan önce bile onu tanıdım. Karrin de tanıdı ve hafif bir hırlama sesi çıkardı. Güneş gözlüğünü cebine koydu, muhtemelen omuz kılıfındaki silahını kontrol etti ve küt yüzünde sinirli bir ifadeyle Ascher'a yetişmek için acele etti.

"Binder," dedi.

"Ernest Armand Tinwhistle," dedim. "Bu kadar aptal bir isim, takma ad kullanmak istediği için onu suçlamayın."

Gerçi dürüst olmak gerekirse, bunu o seçmemiştir. Gardiyanlar, onun bir şekilde Nevernever'dan koca bir varlık klanını kendi hizmetine bağlamayı başardığını fark ettiklerinde bunu ona vermişlerdi. Görünüşe göre acı ya da korkuya benzer hiçbir şey hissetmeyen ve kendilerini tereddüt etmeden feda etmeye hazır insansı yaratıklardan oluşan mütevazı bir sürüyü ısılk çalabiliyordu. Binder tek kişilik bir orduydı ve o küçük pislige onu bir daha kasabamda görürsem işini bitireceğimi söylemişim. Ona uzak durmasını söylemişim ama yine de buradaydı.

Yaklaşık üç saniye boyunca onu öldürmekten *başka bir şey* düşünemedim. Hızlı olmalıydım, arkadaşlarını çağırmasına fırsat vermeden onu öldürmeliydim, boynunu kırmak gibi hızlı bir şey yapmalıydım. Arabanın kapısını aç. Arabadan inerken bir ışık patlaması yaratmalıydım, yeni gölgelenmemiş gözlerini kamaştıracak bir şey. Ona ulaşmak için bir düzine koşar adım, sonra onu çenesinden ve başının arkasından tutup keskin bir şekilde yukarı ve bir tarafa çevirmek, sonra beyninin bana bir ölüm laneti bırakacak kadar uzun süre hayatta kalması ihtimaline karşı etrafımda bir kalkan oluşturmak.

"Harry," dedi Karrin, sessiz ve keskin bir sesle.

Zor nefes aldığımı ve nefes verirken nefesimin donmaya başladığını fark ettim çünkü Kış Şövalyesi'nin güç örtüsü, bölgemi davetsiz bir misafire karşı savunmak için duyduğum ilkel arzuya uygun olarak içgüdülerimi bilgilendirmeye başlamıştı. Arabanın içindeki sıcaklık sanki klimayı sonuna kadar açmış gibi düşmüştü. Su, camlarda damlacıklar halinde yoğunlaşıyordu.

Kış içimde yükselirken gözlerimi kapattım ve onunla . Adada geçirdiğim son bir yıl boyunca bunu o kadar sık yapmışım ki artık neredeyse rutin hale gelmişti. Kış mantosuyla birlikte gelen uluyan, ilkel şiddet *ihtiyacını* her zamanki derin nefes alma teknikleriyle engelleyemezsiniz. İşe yarayan tek bir yol bulmuştum. Daha rasyonel olan aklımı ortaya koymalıydım. Bu yüzden kafamda temel çarpım tablolarını, birkaç saniye süren yarım düzine matematik teoremini gözden geçirdim, sonra da

Binder'ı sokak ortasında öldürme ihtiyacına karşı acımasız bir mantık.

"Bir, tanıklar," diye mırıldandım. "Terk edilmiş bile olsa, burası hâlâ Chicago ve görgü tanıkları olabilir ve bu da dikkatlerini çeker. İki, Ascher dışarıda bir yerde ve eğer onun tarafını tutarsa, ben kendimi savunamadan bana arkadan vurabilir. Üç, eğer yakalamaktan kaçınacak kadar akıllıysa, iki yanımda iki kişi ile dışarıda olacağım."

Kış mantosu göğsümde bir yerde hırladı ve hayal kırıklığını tükürdü, ancak geri çekildi ve düşüncelerimden geri aktı, beni aniden eskisinden daha yorgun ve kırılğan hissettirdi - ama nefesim ve vücut ısım normale döndü.

Binder'ın Ascher'a yetişene kadar yavaş bir koşuya başlamasını izledim. İkisi eski mezbahaya girerken birbirleriyle sessizce konuştular. "Dört," dedim sessizce, "insanları öldürmek yanlıştır."

Karrin'in gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim. Yüzüne baktım. İfadesini okumak zordu.

Elini benimkinin üzerine koydu ve "Harry? İyi misin?" dedi.

Kıpırdamadım ya da cevap vermedim.

"Mab," dedi Karrin. "Mab'la ilgili, değil mi? Sana yaptığı şey bu."

"Bu Kış," dedim. "Bu güç, ama tamamen ilkel. Şiddet dolu. Düşünmez. Saf içgüdü, his, duygu. Ve o senin içindeyken, eğer duygularının seni kontrol etmesine izin verirsen, o ..."

"Bu seni Lloyd Slate'e benzetiyor," dedi Karrin. "Ya da o sürük Maeve'i."

Elimi onunkinden çektim ve "Dediğim gibi. Duygularıyla temasa geçmenin zamanı değil."

Bana birkaç saniye baktıktan sonra şöyle dedi: "Şey. Bu çok boktan bir durum."

Gözlerimi yaşartmakla tehdit eden küçük bir kahkaha atarak nefesimin yarısını dışarı verdim, bu da yeni uyanan Kış'ın içimde yeniden kıpırdanmaya başlamasına neden oldu.

Karrin'in gözlerine hızlıca bir bakış attım ve "Böyle olmak istemiyorum" dedim.

"O zaman çık işin içinden," dedi.

"Tek çıkış yolu ayaklarımın üstünde durmak," dedim.

Başını iki yana salladı. "Buna inanmıyorum," dedi. "Her zaman bir çıkış yolu vardır. İşleri daha iyi hale getirmenin bir yolu."

Oh, adamım.

Buna inanmak istedim.

Dışarıda güneş batıyor. Gün batımı sadece gezegenin göreceli ufkunun altında yörüngede dönen bir yıldız değildir. Doğaüstü enerjide bir değişimdir. Bana inanmıyor musun? Git.

Bir ara medeniyetin ışıklarından uzaklaşın ve binaların, arabaların, telefonların ya da insan kalabalığının olmadığı bir yerde tek başınıza oturun. Sessizce oturun ve ışığın solmasını bekleyin. Gölgelemin uzadığını hissedin. Gün boyunca sessiz kalan yaratıkların kıpırdanmaya ve dışarı çıkmaya başladığını hissedin. Bağırsaklarınızda yükselen o düşük içgüdüsel endişeyi hissedin. Vücudunuz bu enerjiyi duyularınıza böyle aktarır. Benim gibi bir büyücü için gün batımı, hayal edilemeyecek kadar büyük bir davulun tek bir vuruşu gibidir.

Karanlık şeyler gece ortaya çıkar.

Ve şu anda ayaklarımı nereye bastığımı düşünecek zamanım yoktu. Nicodemus Archleone ve ekibinin canına okumak ve bu olayı kafamdan atmak için üç günüm vardı, bunu yaparken kendimi ya da arkadaşımı öldürmeden. Buna odaklanmak zorundaydım.

Sonrasında başka şeyler için endişelenecek zamanımız olacaktı.

"geldi," dedim Karrin'e ve arabanın kapısını açtım. " gel. Yapacak işlerimiz var."

Yedi

WKarrin'in küçük cipinden indim ve tehlikeli varlıklarla dolu ürkütücü eski mezbahaya doğru yola çıktım. Bu da size nasıl bir gün geçirdiğimi anlatıyor.

Biliyor musun, bazen başka bir şeyim *yokmuş* gibi hissediyorum.

Gün.

Hem de hiç.

Öte yandan, başka türlü bir günde gerçekten ne yapardım emin değilim. Yani, hayatımın bir noktasında bununla yüzleşmek zorundaydım - deneyim ve eğilim olarak kargaşa için oldukça donanımlıydım.

"Çok kötü," diye düşündü

Karrin. "Ne çok kötü?"

"Sana gerçek bir saç kesimi yaptıracak vaktimiz olmadı," dedi. "Cidden, kendin mi yaptın? Belki ayna olmadan?"

Kendimden emin bir şekilde elimi başıma götürdüm ve "General'den biraz yardım aldım. Ve hey, erkek ayakkabıların hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Bunlar çelik burunlu," dedi sakince. "Erkek ayakkabısı dediği için birinin kışına sokmam gerekirse diye. Ve cidden, Toot'un saçına yardım etmesine izin mi veriyorsun?"

"Alfred'in bunu denemesine izin vermeyeceğimden eminim. Muhtemelen bir buzulla ya da başka bir şeyle kazıyıp atardı."

"Alfred?"

"Demonreach."

Karrin ürperdi. "O şey."

"O kadar da kötü değil," dedim. "Pek çekici bir şirket sayılmaz ama fena da sayılmaz." "Bu bir iblis, bir kasaba dolusu insanı çıldırtarak onları uzakta."

"Ve çok daha kötüsünü de yapabilirdi," dedim. "O büyük, çirkin bir köpek. Bir polis bunları bilmeli."

"Biri evinize girdiğinde bunun varlığından memnun oluyorsunuz," diyor ve ekliyor: "çünkü bu onları o kadar çıldırtabilir ki, belediye olayla ilgili tüm kayıtları silebilir."

"Aynen öyle. Sonra da kimse senin çirkin erkek ayakkabılarını hatırlamaz."

O sırada kapıya ulaşmıştık. İkimiz de neden birbirimize verdiğimizizi biliyorduk.

diğerine zor zamanlar yaşattı. Bunda kötü niyetli bir şey yoktu.

İkimiz de korkmuştuk.

Kapıdan ilk ben geçecektim. Büyüyle işlenmiş siyah deri pardösüm, Karrin'in ceketinin altına giyeceği yelekten daha iyi bir zırhtı. Yeni asamı kavradım ve zihnimi gerekirse bir kalkan oluşturmaya hazırladım. Bu dansı daha önce de yapmıştık: Eğer bir şey üzerimize gelmeye hazırsa, ben onu durdururdum ve o da ona kurşun sıkmaya başlardı.

Karrin kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve elini silahının kabzasına yaklaştırarak bana başını salladı. Ben de başımı salladım, pardösümün önümde kapalı olduğundan emin oldum ve kapıyı açtım.

Hiçbir şey gölgelerden bize doğru çılgılık atmadı. Kimse bize ateş etmeye başlamadı. Buraya kadar her şey yolunda.

Kapı, uzun bir koridora ve koridorun en ucunda yürümemize yetecek kadar ışıık vardı. Binanın iç duvarları eski, çatlak ve onlarca yıllık grafitilerle kaplıydı. Gece gölden gelen soğuk bir rüzgâr vardı ve bina gıcırdayıp inliyordu. Hava küf ve başka bir şey gibi kokuyordu, neredeyse algı eşiğinin altında dişlerimi diken diken eden bir şey-eski, eski ölüm.

"Bu şeytani ucubeler," dedi Karrin. "Takılmak için her zaman en büyüleyici yerleri seçerler."

"Buradaki karanlık enerji," dedim. "İnsanların içeri girmesini ve rastgele müdahale etmesini engelliyor. Ve ev gibi hissettiriyor."

"Bir süredir hiçbir binayı yakmadığınızı biliyorum," dedi, "ama ihtiyaç hissetmeye başlarsanız ..."

Koridorun sonuna ulaştığımızda merdivenlere dönüştü. Merdivenleri sessizce takip ettik ve en üstte, iki kat yüksekliğinde, binanın üç ya da dört yüz metre boyunca uzanan geniş bir fabrika katının üzerindeki bir balkona açılan bir kapı gördük. Üstten geçen bir konveyör hattının kalıntıları hala oradaydı; muhtemelen bir zamanlar kesimhaneden çeşitli işleme istasyonlarına sığır eti taşıyordu, ama orada bulunan makinelerin hepsi gitmişti. Geriye kalan tek , bir zamanlar makineleri yerinde tutan, şimdi boş olan ağır metal çerçeveler ve bir zamanlar paketlenmiş pirzola, biftek ve kıyma ile yüklenmiş olması gereken birkaç paslı, yalnız eski taşıma arabasıydı.

Zeminin ortasında bir düzine yepyeni çalışma lambası yanıyordu ve lambaların ışığında parlak bir şekilde aydınlatılan büyük deri sandalyelerle tamamlanmış devasa bir ahşap konferans masası vardı. İkinci bir masanın üzerinde de yemek servisi yapılmış gibi görünen tabaklar, içecekler ve süslü bir kahve makinesi vardı. Bunun birkaç metre ötesinde tel örgülerden oluşan küçük bir ağıl vardı ve içinde bir düzine huzursuz kahverengi-tan keçi vardı.

Keçiler. Hah.

Nicodemus bir kalçasını konferans masasına dayamış, elinde strafor kahve fincanı, güler yüzlü bir şekilde oturuyordu. Ascher, Nicodemus'un korumalarından birinin kendisine özenle uzattığı sandalyeye oturuyordu. Binder onun yanındaki sandalyeye oturdu, Nicodemus'a başıyla selam verdi ve sabırlı olmaya hazır bir adam edasıyla kollarını kavuşturdu. Deirdre kız kılığında masaya yaklaştı, her iki elinde birer fincan kahve tutarak yeni gelenlere ikram etti ve hoş bir şekilde gülümsedi.

Nicodemus'un yarım düzine dilsiz muhafızı zeminin üzerindeki podyumlarda görünür ve artık tamamen temizlenmiş olan Squire Jordan balkonun uzak ucunda bizi bekliyordu. Tabancası vardı ama kılıfındaydı.

"Selam Jordan," dedim. "Keçilerin nesi var?"

Bana düz bir bakış attı ve hiçbir şey söylemedi.

Karrin, "Üstümüzde ve etrafımızda silahlar olmasından hoşlanmıyorum," dedi. "Boş ver onu."

"Evet," dedim. "Git patronuna söyle, dalkavuklar yapacak başka bir iş bulduklarında oraya geleceğiz."

Jordan bu söze kızacak gibi görünüyordu.

"Ne düşündüğün umurumda değil Jordan," dedim. "Git ona ne dediğimi söyle, yoksa giderim. Ona hayati bir değerini nasıl kaybettiğini açıklarken iyi şanslar."

Jordan'ın çenesi sıkıştı. Ama tek topuğu üzerinde sertçe döndü, eski bir metal merdivenden zemine indi ve Nicodemus'un yanına geçti. Küçük bir not defterine bir şeyler yazdı ve patronuna uzattı.

Nicodemus bana baktı ve gülümsedi. Sonra not defterini Jordan'a geri verdi, başını salladı ve bir şeyler söyledi.

Jordan dudaklarını büzdü ve muhafızların anında dikkatini çeken üç ıslık sesi çıkardı. Sonra başının üzerinde dairesel bir hareketle bir parmağını salladı ve hepsi ona katılmak için podyumlardan aşağı indi. Dışarıya, katın uzak ucuna doğru yöneldiler.

Bu sırada Ascher ve Binder dönüp bana baktılar; ilki parlak gözlü ve ilgili, ikincisi ise haklı olarak endişeliydi. Muhafızlar gözden kaybolduktan sonra merdivenlerden inmeye başladım, Karrin bir adım arkamda ve hafifçe bir tarafa doğru yürüyordu.

Ben yaklaşırken Nicodemus, "Gittikçe daha da şüpheli oluyorsunuz Bay Dresden," dedi.

"Senin için fazla şüpheli olmak diye bir şey yok, Nicky," dedim.

Nicodemus bu tanıdık lakaptan hoşlanmamıştı. Kızgınlık yüzünde titreşti ve kayboldu. "Sanırım seni suçlayamam. Daha önceki karşılaşmalarımızda hep rakip olduk. Hiçbir zaman ortak olarak birlikte çalışmadık."

"Çünkü sen bir pisliksin," dedim. Binder'ın iki altındaki sandalyeyi seçtim ve oturdum. Ona sabit bir bakış attım ve Nicodemus'a, "Zaten bir çıkar çatışmamız var," dedim.

"Oh?"

Başparmağımı Binder'a doğru salladım. "Bu adam. Bir dahaki sefere Chicago'da operasyon yaptığında bir sorunumuz olacağını söylemiştim."

"Tanrım," dedi Binder. Cockney dilinde söyledi. "Kroist" çıktı. Nicodemus'a baktı ve "Sana bunun bir sorun olduğunu söylemiştim" dedi.

Nicodemus, "Bay Tinwhistle ile yaşadığın sorun her neyse bu senin kişisel sorunun, Dresden," dedi. "Bu iş bitene kadar ona profesyonel bir meslektaş ve bir müttefik olarak davranmanı bekliyorum. Eğer bunu yapmazsanız, bunu Mab'ın bana olan borcunu ödememek olarak değerlendireceğim ve ne yazık ki bu talihsiz gerçeği kamuoyuna açıklamak zorunda kalacağım."

Çevirisi: Mab'ın adı çamura bulanacaktı. Hincını kimden çıkaracağını da biliyordum.

Omzumun üzerinden Karrin'e baktım, arkamda ve bir yanımda duruyordu, ifadesi mesafeli, kayıtsızdı, gözleri belirli bir şeye odaklanmamıştı. Omuzlarını hafifçe silkti.

"Tamam," dedim ve Nicodemus'a döndüm. Binder'a baktım. "Sana üç günlük izin veriyorum, Binder. Ancak bunun sonunda kasabamda yaptıklarından seni sorumlu tutacağımı unutma. Yerinde olsam tedbirli davranırdım."

Binder yutkundu.

Bunun üzerine Ascher ayağa kalktı. "Merhaba," dedi neşeyle gülümseyerek. "Beni tanımıyorsunuz. Ben Hannah. Canın yanmadan ortağımdan uzak dur."

"Kim olduğunu biliyorum, seksi şey," diye söylendim, ayağa kalkmadan. Asamı masanın üzerine bıraktım. "Ve ortağını çoktan geri çektim. Hiç sıçrama izi olmamasından anlayabilirsin. Uslu dur, Ascher."

Cevabım üzerine gülümsemesi kayboldu ve koyu renk gözleri kısıldı. Sanki bir karar vermeyi düşünüyormuş gibi tırnaklarını yavaşça bir kez masanın üzerine vurdu. Ağzına bir sırıtma değdi. "Demek sen şu meşhur Dresden'sin." Gözleri beni geçip Karrin'e kaydı. Ascher bir karış daha uzundu. "Ve bu da senin koruman mı? Cidden mi? Biraz daha büyük olmaları gerekmez mi?"

"Lolipop Loncası'nı temsil ediyor," diye cevap verdim. "Eğer biraz saygı göstermezsen onları kafatasının önünden ve arkasından temsil edecek."

"Denemesini görmek isterdim," dedi

Ascher. "Bunu göremeyeceksin," dedi

Karrin yumuşak bir sesle.

Karrin'in kıpırdadığını duymasam da oda bir an için sessizleşti. Orada durduğunu, kimseye doğrudan bakmadığını biliyordum,

herkesi izliyor. Bu korkutucu bir bakış, eğer gerçekten tehlikeli insanların neye biliyorsanız. Ascher biliyordu. Boynunda ve omuzlarında başlayan gerginliğin çenesini sıkmasına neden olduğunu gördüm.

"Sakin ol, Hannah," dedi Binder, ses tonu yatıştırıcıydı. Karrin'in hızlı bir çekimde neler yapabileceğini biliyordu. Şehre son gelişinde onun için bazı kölelerini ortadan kaldırmıştı. "Dresden ateşkes ilan etti. Burada hepimiz profesyoneliz, değil mi? Sakin ol."

Nicodemus sabırlı ve babacan bir ses tonuyla, "Bayanlar ve baylar," dedi. Elbette masanın gitti ve oturdu. "Lütfen yerimize oturup çalışmaya başlayabilir miyiz?"

"Bana uyar," dedim, Ascher ve Binder'dan gözümü ayırmadan, Ascher sonunda burnunu çekip yerine dönene kadar.

"Oturmak ister misiniz, Bayan Murphy?" Nicodemus sordu.

Karrin, "Ben iyiyim," dedi.

"Nasıl ," dedi kolayca. "Deirdre?"

Deirdre bir kucak dolusu klasör aldı ve masanın etrafında dolaşarak oturan herkese dağıttı. Kendisini görmezden gelen Karrin'i es geçti. Oldukça ince olan dosyayı açtım ve üzerinde şöyle yazan bir kapak sayfası buldum:

BİRİNCİ GÜN.

Nicodemus, "Buradaki herkes genel hedefi biliyor," dedi, "ancak şimdilik belirli ayrıntıları belirsiz bırakacağım. Buradaki hiç kimseye gizlilik ihtiyacını vurgulamama gerek olmadığına inanıyorum. Hedefimizin bilgi toplamak için pek çok yolu var ve bunlardan herhangi birinden girişimimizi haber alırsa, bu hepimiz için kesinlikle ani ve ölümcül bir sonuca varacaktır."

"Çeneni kapalı tut," dedim, biraz rahatsız edici olacak kadar yüksek sesle. "Anladım."

Nicodemus bana yine o gülümsemeyen yüzünü gösterdi. "Bu girişimde elde edilecek potansiyel kazançları size açıklamak için, benim özel hedefimi başarıyla ortadan kaldırdığımızda her birinize iki milyon dolar ödenecek, garanti."

Karrin'in nefesi bir an durdu. Midem garip bir şey yaptı. Adamım.

İki milyon dolar.

Yani, Nicodemus'un parasını almayacaktım. Bunu para için yapmıyordum. O da öyle. Ama ikimiz de hiç zengin olmamıştık ve her zaman ödenecek faturalar vardı. Yani, yıldızlar ve taşlar. İki milyon dolar sana bir sürü ramen alır.

"Ayrıca," diye devam etti Nicodemus, "hedeften taşıyabileceğiniz her şeyi alabilirsiniz. Orada akıl almaz miktarda zenginlik var - bırakın yürüyerek, lokomotifle bile götürebileceğimizden çok daha fazla."

"Ne tür bir servet?" Binder sordu. "Nakit mi demek istiyorsun?"

Nicodemus, "Ne olursa olsun," dedi, sesinde bir küçümseme vardı. "Ama sanırım bu her şeyden çok bir merak olarak toplanıyor. Asıl hazine altın içeriyor. Mücevherler. Sanat eserleri. Tarihin paha biçilmez eserleri. Son iki bin yıl içinde gizemli bir şekilde kaybolan hemen hemen her nadir ve değerli şey orada bulundu. Belki de her biriniz için en kârlı ve izi en az sürülebilecek hareket tarzının birkaç çantayı değerli taşlarla doldurmak olabileceğini öneririm, ancak daha farklı bir şeye sahip olmanız gerekiyorsa, taşıyabiliyorsanız ve çıkışımızı yavaşlatmayacaksa alabilirsiniz. Bence her biriniz için nakit ödemeyi kat kat aşmak kolaylıkla mümkün."

Yani, ikişer milyon değil.

Her biri *yirmi iki* milyon.

O kadar çok paraydı ki, neredeyse gerçek bir anlamı yoktu ... ki bu bile başlı başına gerçek bir anlamdı.

"Peki sen neyin peşindesin?" Ascher açıkça şüpheli bir tavırla sordu. "Eğer her birimize iki milyon vermeye hazırsanız, paraya ihtiyacınız olmadığı kesin. Bir çanta dolusu elmasa ihtiyacınız yok."

Gerekçeleri onu biraz daha sevmemi sağladı. Ses tonu bunu ikiye katladı.

Nicodemus gülümsedi. "İçeri girmeden önce bunu size açıklayacağım.

Şimdilik,

parasal değeri nispeten az olan tek ve küçük bir eşya olduğunu söylemek yeterlidir."

Yalancı, diye düşündüm.

"Dresden'e daha önce de söylediğim gibi, beni sadece bir düşman olarak tanıdı. Ünümün çoğunu bana karşı çıkanlar, yani bu deneyimden sağ çıkanlar oluşturdu." Gülümsedi ve kahvesinden bir yudum aldı. "Bu madalyonun bir de diğer yüzü var. İnsan müttefiklerine ihanet ederek benim kadar uzun yıllar faaliyet gösteremez. Bu hiç pratik değil. Elbette, insan düşmanlarıyla uğraşırken elindeki tüm silahları kullanır ama iş arkadaşlarımla çalışırken onları bir kenara itmem ya da arkamda bırakmam. Bu herhangi bir duygusallıktan kaynaklanmıyor. Çünkü yüzyıllar boyunca pek çok insanla iş yaptım ve ihanet uzun vadeli kötü bir yatırımdır. Basitçe iyi bir iş değildir."

Yalancı, diye düşündüm. Ama belki daha önce düşündüğümünden biraz daha az vurgulayarak. Söylediği şey mantıklıydı. Doğaüstü dünyada, yaşam sürelerini yüzyıllarla sayan pek çok insan ve şey vardı. Örneğin bir büyücüye gençken yanlış yaparsanız, bunu asla geride bırakmadığını ve eylemlerinizin kabul edilemez olduğunu size açıkça göstermek için ihtiyaç duyduğu nüfuzu kazanmak için çalıştığını öğrenmek için üç yüz yıl bekleyebilirsiniz. Bir vampire karşı gelerseniz, bu sizi bin yıl boyunca rahatsız edebilir.

Belli bir dereceye kadar acımasız bir pragmatizm, her türlü

çeşitli doğaüstü varlıklar arasında ittifak mümkün. Bunu büyükbabam ve Cehennem Köpeği adlı profesyonel bir suikastçı arasında görmüştüm. Yıllar boyunca çeşitli kötü adamlara karşı mücadele ederken görmüştüm, çoğu bir tür anlaşma yapmaya istekliydi. Kahretsin, bunu Mab ile *yapmıştım* ve beni buraya tıkarak Nicodemus ile tekrar yapıyordu.

Yani iyi niyetli olması tamamen mümkündü. Ya da en azından tüm bu ittifak meselesini takip etme konusunda benim kadar samimiydi. McGuffin'ini alıp tekrar çıkmamız gerekiyordu. O zamana kadar, bahse girerim, sözünde durabilirdi.

Ondan sonra da her şey havada kalacaktı.

Öte yandan Nicodemus, yüzyıllar boyunca yaptıklarının kayıtlarını yok ederek, insan ırkından mümkün olduğunca çok anısını silmek için elinden geleni yapmıştı. Namuslu insanlar yaptıklarını gizlemek için bu kadar çaba sarf etmezler.

Bunun bir önemi yoktu. Mab söz vermişti. Hades'ten ganimeti alana kadar ya da Nicodemus sırtıma bıçak saplamaya çalışana kadar iyi davranmak zorundaydım.

Eğlence, eğlence, eğlence.

Dosyanın ikinci sayfasını çevirdim ve tanıdığım ama bir süredir görmediğim bir kadının fotoğrafını buldum. Tanrı aşkına, neredeyse on yıl mı olmuştu? Bu süre içinde pek değişmemişti, belki daha zayıf ve sert görünmesi dışında. Beni gördüğüne sevineceğinden emin değildim ve Nicodemus hakkında ne düşüneceğinden de emindim.

Ve ben ne zamandan beri on yıl önce başına bir şeyler gelen adam oldum?

Nicodemus ders veren ses tonuyla devam etti. "Nevernever'daki hedefe girmek için burada, ölümlüler dünyasında eşleşen bir yer bulmamız gerekiyor. Bu da Nevernever'da işe başlamadan önce gerçek dünyada yüksek güvenlikli bir tesise girmemiz anlamına geliyor."

Elimi kaldırdım.

Nikodimos, "Buna uygun olarak," dedi ve sonra durakladı. İç çekti. "Evet, Bay Dresden?"

"Şaka yapıyor olmalısın," dedim. "Seninle asla çalışmayacak."

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti Nicodemus. "Ancak *sizinle* birlikte çalışabilir. Doğüstü dünya hakkında bilgi sahibi olan bir güvenlik sistemleri uzmanına ihtiyacımız var. Bu tür bireylerden oluşan havuz oldukça küçük. Yaklaşık doksan dakika içinde yerel bir etkinlikte onunla bir buluşma ayarladım. Siz ve Bayan Ascher temas kuracak ve onu davamıza katılmaya ikna edeceksiniz."

"Ya yapmazsa?" Ben sordum.

"Daha ikna edici olun," dedi. "Devam edebilmemiz için ona ihtiyacımız var."

Dişlerimi sıktım ve sonra bir kez başımı salladım. Kahretsin, eğer bunun gerçekleşmesi için ona ihtiyacı varsa, o zaman bunu mahvederek, belki de olmamasını sağlayabilirdim. "Tamam. Ama ben ve Murphy."

"Hayır," dedi Ascher. "Ben ve Binder."

Nicodemus, "Korkarım bu etkinlik resmi bir etkinlik," dedi. "Dresden ve Bayan Ascher için uygun kıyafetler ve kimlikler temin etme cüretini gösterdim, ikisi de Bayan Murphy veya Binder ile uyumlu olmayacaktır. Belki Bayan Murphy şoförünüz olarak hizmet edebilir. Bunun için uygun ayakkabıları var."

Karrin'in dişlerini gıcırdattığını duymadım ama duyduğunu biliyordum.

"Binder," dedi Nicodemus, "senin için başka bir işim var. Senin için bir iş daha var."

Ekibin dördüncü -pardon, Bayan Murphy, beşinci- üyesini tren istasyonundan alacak. Sadece tanıdığı biriyle buluşacağını belirtti."

Binder bir kez başını salladı. "Kim o?"

"Goodman Grey."

Binder'ın yüzü soldu. "Ah. Evet, o beyefendiyle çalıştım." "Kim o?"

Ascher sordu.

"O geçilecek bir adam değil," dedi Binder. "Ama bir profesyonel. Onu ben . daha yumuşak."

Ascher sanki bundan hoşlanmamış gibi dudaklarını birbirine bastırdı ama başını salladı. "İyi o zaman." Masanın üzerinden bana baktı ve gülümsedi. "Pekâlâ Dresden, görünüşe göre parti elbisemizi giyme vakti geldi."

"Vay be," dedim. "Ne eğlenceli."

Ve Anna Valmont'un resminin bulunduğu dosyayı kapattım.

Sekiz

Deirdre bana bir giysi çantası getirdi ve içinde bir çift çalışma lambası bulunan küçük bir çalışan mutfığı ve dinlenme odasını işaret etti. İçeri girdim, kapıyı kapattım ve giysi çantasını açtım. İçinde siyah bir smokin ve gerekli tüm aksesuarlar vardı. Yeterince yukarı kaldırdım.

tolere edilebilir bir uyum gibi göründüğünü belirleyin.

Bir an için paranoyakça bazı kuşuklara kapıldım. Ya tatbikatın tüm amacı, makineli tüfekle ateş açıp beni duvarın içinden yağlayabilmeleri için paltomu çıkarmamı sağlamaksa? Vurulmanın nasıl bir şey olduğunu zaten biliyordum ve bu deneyimi oldukça iyi atlatmıştım. Sonny Corleone'nin hayalleri kafamda dans ediyordu.

Ama bunun olacağını düşünmemiştim. Karrin dışarıda nöbet tutuyordu. O en azından beni uyarmak için ses çıkarmadan bir silahı yerlerine yerleştirmelerine imkân yoktu. Sonra, Nicodemus'un da planları vardı. Herkesi çok daha dramatik ve kalıcı bir şekilde mahvedinceye kadar "sadık ortak" imajını tehlikeye atmak isteyeceğini sanmıyordum. Ve eğer beni doğrudan öldürürse, Mab bunu kişisel olarak algılayacaktır. Ne kadar zamandır bu işi yaptığın umurumda değil. Eğer Mab'a karşı gelirsen, bir sonraki beş yıllık planını atlayabilirsin.

Böylece paltomu çıkardım, soyundum ve smokinimi giymeye başladım.

Kapı tekrar açıldığında ve Hannah Ascher elinde bir giysi çantasıyla odaya girdiğinde sürecin en lanet noktasındaydım.

Bana yavaşça ve bariz bir şekilde baktı, ağzında hala o küçük sırıtış vardı.

Odanın sıcaklığının gerçekten artmadığından eminim, ama buna yemin edemezdim. Bazı kadınların bir özelliği vardır, tamamen soyut ve tanımlanamaz bir şey, hangi olduğuna bağlı olarak birçok farklı şey olarak adlandırılır. Ben bunu her zaman ısı, ateş olarak düşünürüm. Seksle ilgili olmak zorunda değil ama genellikle öyledir ve Hannah Ascher'da kesinlikle öyleydi.

Vücudunun ve gözlerinin son derece farkındaydım. Yüz ifadesi bana, üzerimde nasıl bir etki yarattığını tam olarak bildiğini ve bunu hiç umursamadığını söylüyordu. Libidomun aşırı hızlandığını söyleyebilirim,

Ancak bu, beni aniden vuran tamamen fiziksel açlık hissini karşılamaya yeterli görünmüyordu.

Hannah Ascher çok çekici bir kadındı. Ve çok uzun zamandır o adadaydım.

Yüzümü ondan başka tarafa çevirdim ve kuşağımı hazırlarken onu görmezden gelmeye çalıştım. Kudretli büyücüler, birisi onları boxer külotlarıyla gördüğü için sinirlenmezler.

"Kahretsin, Dresden," dedi, birkaç adım yana çekilip bana tekrar bakarak. Ağzına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Spor yapıyor musun?"

"Uh," dedim. "Parkour."

Cevap onu eğlendirmiş gibi görünüyordu. "Şey. Senin için kesinlikle işe yarıyor." Giysi çantasını bir dolabın koluna astı ve fermuarını hissederek açtı, gözleri hep benim üzerimdeydi. "Ne çok yara izi var." Uzun kolları vardı. Parmakları omzuma dokundu. "Bu ne?"

Dokunuş omurgamdan aşağıya ve karnıma doğru bir his zonklaması gönderdi. Bunda sihirli bir zorlama yoktu. Ayaklarım kıyıya vurduğu andan itibaren bu tür saçmalıklara karşı tetikteydim. Bu daha da kötüydü -kimya, saf ve basit. Vücudum Ascher'ın tam da ihtiyacım olan şey olduğu fikrine sahipti ve beynime aldırış etmiyordu.

Omzumu ondan çektim, ona ters ters baktım ve "Hey. Sakıncası var mı?" dedim.

Kollarını kavuşturdu, gülümsemesi genişledi. "Hiç de değil. Nereden aldın bunu?"

Ters ters baktım ve smokinime geri döndüm. "FBI beni vurdu, belki on iki yıl önce."

"Ciddi misin?" Hannah sordu. "Gerçekten çok iyi soldu."

"Büyücülerde böyledir," dedim.

"Sol elin," dedi. "Bu ateşten." "Vampirin uşağı," dedim.

"Ev yapımı alev makinesi." "Hangi mahkeme?" diye sordu.

"Siyah."

"İlginç," dedi ve tek bir hareketle kazağını çıkardı.

Vücudu, kazağın hatlarının vaat ettiği gibi, belki de daha da hoş görünüyordu. Libidom şiddetle onayladı.

Aceleyle arkamı döndüm. "Hey."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu, sesinde kahkahaya benzer bir şey vardı. "Sırtını dönmek, gerçekten mi? Buna mı? Sen ne tür bir baş belasısın böyle, Dresden?"

"Sizi tanımayan türden, Bayan Ascher," dedim.

"Bu düzeltilebilir bir sorun, değil mi?" diye sordu, sesi alaycıydı. "Ve bu

Bayan Ascher birdenbire ortaya çıktı, ha? Bunun merak ediyorum."

Siyah saten sütyeni çevresel görüş alanımdaki tezgâha çarptı. Kenarlarında küçük fırfırlı dantel parçaları vardı.

Kendimi utandırmadan önce aceleyle pantolonun içine atladım. "Bak," dedim. "Birlikte çalışıyoruz. Şu işi bitirebilir miyiz lütfen?"

"Sırtında neredeyse o kadar yara izi yok," diye not etti. "Çok fazla şeyden kaçmıyorsun, değil mi?"

"Ben sürekli koşarım," dedim kollarımı gömleğin içine sokarak. "Ama arkadan çok fazla saldırıya uğrarsan yara izi kalmaz. Yerde bir delik açarsınız."

Botları yerde takır tukur sesler çıkarıyordu. Çorapları ve kot pantolonu da tezgâhın üzerindeki sütyene katıldı. "Bu hırsız , " dedi. "İkinizin bir geçmişi var, ha?"

", " dedim. "Arabamı çaldı."

Kısa bir kahkaha attı. "Ve sen ona izin mi verdin?"

"Geri verdi," dedim. "Bir keresinde onu beladan kurtarmıştım." "Sence onu bizimle gelmeye ikna edebilir misin?"

"Sadece ben olsaydım, bu daha olası olurdu," dedim.

"Ya da belki de onun gemiye binmemesini sağlayarak işleri bozmaya çalışırdın," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Ne de olsa Nicodemus'u çok seviyorsun."

Oops. Kadın keskindi. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Verdiğin yanıtı bakılırsa, senin de poker suratına sahip olmadığını varsayıyorum," dedi. Kumaş yumuşak hışırtı sesleri çıkardı. "Kendini kötü hissetme. İyi olduğum şeylerden biri de bu. İnsanları hissedebiliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani şu anda yirmi saat yayından daha gergin olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Gerginsin, korkuyorsun, öfkелisin ve bir şeyle seks yapma ihtiyacıyla patlamak üzeresin. Hapishaneden yeni çıkmış ama senin kadar patlamak üzere olmayan adamlarla tanıştım."

Kol düğmelerini bağlarken durakladım.

"Ciddiyim, sana söz verebilirim ki şu anda sağlığın bozuk. Biraz stres atmalısın. Senin için iyi olur."

"Sen bir uzmansın, ha?" diye sordum. Sesim biraz sert çıkmıştı. "Bu konuda mı?" diye sordu, sesi yine alaycıydı. "Fena değilim. çeker misin?"

Döndüğümde onu benden uzağa bakarken buldum. Üzerinde parlayan siyah payetlerle süslenmiş küçük siyah bir elbise vardı. Bacakları mükemmeldi. Elbisenin arkasında pek bir şey yoktu ama kalçalarının üstünden birkaç santim yukarı uzanan kısa bir fermuar vardı. Bunu tek başına başatabileceğinden oldukça emindim. Ama yine de ona doğru bir adım attım ve fermuarı çektim.

Kır çiçeklerinin üzerindeki öğleden sonra güneşi gibi kokuyordu. Uzun, kıvrık saçları hareket ettikçe ellerimin arkasına dokunuyordu.

İçimdeki Kış'ın kıpırdadığını hissettim, cinsel dürtülerime ne olduysa farkına varmıştım, bir çıkış yolu arıyordum. Bu iyi bir şey değildi. Winter seksin neredeyse şiddet kadar eğlenceli olduğunu ve ikisinin birlikte daha da iyi gittiğini düşünüyordu. Çikolata ve fıstık ezmesi gibi.

Kafamda sayıları çarpmaya başladım ve tekrar uzaklaştım, oturmadan ve bakışları üzerimde kalan kadını fark etmeden giyinmeye, sekiz kere sekize ve çoraplarımı giymeye odaklandım.

"Dostum," dedi sonunda. "Sen birden fazla kez yanmışsın."

Bağlanmış kravatı yakaya bağladım ve el yordamıyla düzelttim. "Hiçbir fikrin yok."

"Peki," dedi, sesi sabit ve sakindi. "İş yerinde eğlenmek istemiyorsan, sorun değil. Senden hoşlanıyorum. Tarzını seviyorum. Ama bu iş benim için ve ortağım için önemli. Doğru yap. Bize kazık atarsan, ikimiz arasında sorun çıkar."

"Beyaz Konsey'den bir Büyücüyle başa çıkabileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz, Bayan Ascher?" Ben sordum.

"Şimdiye kadar öyle oldu," dedi, en ufak bir tehdit ya da kabadayılık belirtisi göstermeden.

Yüzümü ona döndüm ve elbiseyle uyumlu bir çift topuklu ayakkabı sayesinde onu neredeyse benimle göz hizasında bir yerde buldum. Sol bileğine elmas bir tenis bileziği takıyordu.

Ona yaklaştım ve bileziğin uçlarını parmaklarımın arasına aldım. "Şartlarımı sen de duymalısın," dedim ve bunu yaparken sesimdeki Kış'ın onu sessiz, soğuk ve sert hale getirdiğini duyabiliyordum. "Bu kasaba benim evim. Kasabamdaki herhangi bir ölümlüye zarar verersen, seni de diğer çöplerle birlikte dışarı atarım. Ve eğer sırtıma bıçak saplamayı düşünürsen, sırtımın durumunu hatırlamalısın. Bunu denersen seni gömerim." Toka kapandı ve başımı kaldırıp onun dık bir yüz ifadesi takındığını gördüm; ama bu yüz ifadesinin ardında ciddi bir belirsizlik olduğunu da görebiliyordum. Kolunu benden biraz hızlı geri çekti ve sanki ona bir yumruk atmamı bekliyormuş gibi gözlerini denge merkezimden ayırmadı.

Daha önce de canavarlara ve tehlikeli insanlara karşı sert konuşmak zorunda kalmıştım. Sadece bunu birlikte giyinmek ya da takı takmalarına yardım etmek gibi aile içi samimi bir anı paylaşırken yaptığımı hatırlamıyordum. Bu jestte Hannah Ascher'ı önce bir insan, bir kadın, sonra da tehlikeli bir büyücü yapan bir şey vardı. Ve o anda onu etkili bir şekilde tehdit etmişim - ki bu da muhtemelen beni onun gözünde Beyaz Konsey'in tehlikeli bir müdürü, paranormal suçlu bir haydut, ikinci olarak da bir insan yapmıştı.

Süper. Harry Dresden, kadınların korkutucusu. Muhtemelen en iyi ayak değil

büyük bir entrika ve tehlikeyle yüzleşmek üzere olduğum biriyle birlikte olmak.

Belki bir dahaki sefere suratına bir silah dayarım.

"Harika görünüyorsun," dedim birkaç saniye öncesine göre çok daha nazik bir sesle. "Hadi işe koyulalım."

Dokuz

To Peninsula, Chicago'daki gösterişli otellerin en gösterişlilerinden biridir ve hektarlarla ölçülebilen büyük bir balo salonuna sahiptir. Chicago'nun gece hayatının ciddi etkinlikleri nadiren sekizden önce başlar -insanların işten eve dönmeleri ve muhteşem görünmeden önce güzelleşmeleri için zamana ihtiyacınız vardır- bu yüzden

Yedi buçuk civarında vardığımızda Ascher ve ben modaya uymayacak kadar erkenciydik. Karrin ön taraftan, "Ben hemen şurada, caddede olacağım," dedi.

Nicodemus'un temin ettiği siyah şehir arabasının koltuğuna oturdu. Patlayıcı olup olmadığını kontrol etmişti. Ben de daha az fiziksel tehlikeye karşı kontrol etmişim.

"Ne kadar süreceğinden emin değilim," dedim. "Polisler izin verecek mi?"

"Hâlâ polis teşkilatından birkaç kişiyi tanıyorum," dedi. "Ama bloğun etrafında dönerim. Eğer başın belaya girerse, bir işaret fişegi gönder." Bana içinde gün batımı renginde bir gülden yapılmış yaka çiçeği olan plastik bir kutu uzattı. "Reklamınızı unutmayın."

"İhtiyacım varmış gibi değil," dedim. "Onu tanıyacağım."

"Ve sizi tanıyacaktı," dedi Karrin. "Seninle konuşması gerektiğini bilmezse, senden kaçabilir. Geldiğinizi görmek o kadar da zor değil."

"Peki." Onu aldım, kutuyu açtım ve lanet şeyi yakama takmaya çalışırken iğneyi parmağıma batırmayı başardım.

"Al," dedi Ascher. Çiçeği aldı, iğnesini bir kâğıt mendile sildi ve üzerindeki kanımın küçük bir parçasıyla birlikte Karrin'e uzattı. Sonra çiçeği smokine düzgünce taktı. Vampirleşmek için özel bir çaba sarf etmiyordu, ama elbisesi düşük kesilmişti, bu da işlem sırasında birkaç kez göz göze gelmemi sağladı. Fark etmemeye çalıştım ve kısmen başarılı oldum.

"İşte gidiyoruz," dedi Karrin ve arabadan indi. Yanıma geldi ve benim için kapıyı açtı. Dışarı çıktım ve Ascher'ın inmesine yardım ettim; ön taraftaki otel personeline herhangi birinin beni fark etmesini engelleyecek kadar düzgün bacaklarını gösterdi. Karrin arabaya geri bindi ve sessiz bir etkinlikle gözden kayboldu, ben de Ascher'e kolumu uzattım ve içeri kadar eşlik ettim.

Biz asansöre bindikten sonra Ascher nefesinin altından, "Öyle görünmemeye çalış," dedi.

"Ne gibi?" Ben sordum.

"Sanki çöp kutularından ninjaların fırlamasını bekliyorsun. Bu bir parti."

"Herkes ninja diye bir şey olmadığını bilir," diye alay ettim. "Ama bir şeyler olacak. Buna güvenin."

Ascher, "Düzgün yaparsak olmaz," dedi.

"Bu konuda bana güvenmek zorundasın," diye cevap verdim. "Her zaman bir şeyler olur. Ne kadar düzgün olduğunuzun, planın ne kadar akıllıca olduğunun ya da görevin ne kadar sade olduğunun bir önemi yok - bir şeyler ters gider. Hiçbir şey asla basit değildir. Bu işler böyledir."

Ascher bana baktı. "Çok olumsuz bir tavrınız var. Sadece rahatla ve bu işi halledelim. Etrafına çok fazla bakmamaya çalış. Ve Tanrı aşkına, gülümse."

Gülümsedim.

"Belki çeneni sıkmadan."

Kapılar açıldı ve büyük balo salonuna giden koridorda yürüdük. Kapının önünde otelin renklerini giymiş, arkadaş canlısı ve yardımsever görünmeye çalışan birkaç güvenlik görevlisi vardı. Yanlarına gittim ve onlara işlemeli davetiyemizi ve sahte kimliklerimizi gösterdim. Nicodemus için şunu söyleyebilirim ki, işleri yarım yamalak yapmıyordu ve üretim değerleri inanılmazdı. Sahte ehliyet (Howard Delroy Oberheit adına, sevimli) benim gerçek Illinois ehliyetimden daha gerçek görünüyordu. Önce beni, sonra da ehliyetimi dikkatle incelediler ama sahte olduğunu anlayamadılar. Ascher (asıl adı Harmony Armitage) gardiyanlara kocaman bir gülümseme ve dostça bir konuşma yaptı ve onlar da kimliğine iki kez bile bakmadılar.

Onları gerçekten suçlayamazdım. Ascher tam da üst düzey bir akşam davetine katılacak türden bir kadına benziyordu. Otelin haydutları bende kendi türlerinden birini, hem de kendilerinden daha uzun boylu ve daha iyi yara izleri olan birini tanıdılar. Ama Hannah kolumdayken geçmeme izin verdiler.

Balo salonunun içi bir tür Çin motifleriyle dekore edilmişti. Yarı perdeli bölmeler oluşturmak için tavandan bol miktarda kırmızı kumaş sarkıtılmış, neşeyle parlayan kağıt fenerler, bambu standları, kumları kusursuz kıvrımlarla bakımlı bir Zen bahçesi. Otel personeli çoğunlukla mandarin yakalı kırmızı ipek tunikler giyen kadınlardan oluşuyordu. Beyaz önlüklü ve siyah kravatlı garsonlar büfeyi yeni hazırlıyorlardı. İçeri girdiğimizde onları göremedim ama canlı bir bandonun yedi parçadan oluşan üflemeli çalgılar, davullar ve bir piyanoyla klasik bir balo salonu parçası çaldığını duyabiliyordum.

İçeri girerken odayı yavaşça taradım ama Anna Valmont'un etrafta dolaştığını görmedim.

"Buluşacağımız hırsız kim?" diye sordu Ascher. "Hikâyesi nedir?"

"Eskiden Churchmice adlı bir çeteye üyeydi," dedim. "Avrupa'daki kiliseleri soyma konusunda uzmanlaşmışlar. Nicodemus birkaç yıl önce Torino Kefeni'ni çalmaları için onları tutmuştu."

Ascher başını eğdi. "Ne oldu?"

"Üçü birden aldı," dedim. "Fiyatlarını yükseltmeye çalıştıklarından şüpheleniyorum. Nicodemus ve Deirdre ikisini öldürdü ve ben müdahale etmeseydim Anna'yı da öldürecekti."

Gözleri hafifçe irileşti. "Ve şimdi Nicodemus onun kendisine yardım etmesini mi istiyor?" Burnumdan hafifçe homurdandım. "Evet."

Ascher gözlerini kısarak bir süre beni inceledi. "Ah." "Ne?" Ben de ona sordum.

"Sadece ... manipülasyona hayranlık duyuyorum," dedi. "Yani, hoşuma gitmiyor ama iyi bir şey."

"Nasıl yani?" diye sordum. "Görmüyor musun?"

"Böyle düşünmemeye çalışıyorum," dedim. Yemekçiler etlerin bulunduğu gümüş tepsileri açtılar ve bir an sonra kızarmış tavuk ve sığır eti kokusu burnuma kadar geldi. Midem duyulabilir bir ses çıkardı. Uzun, çok uzun bir süredir şöminenin üzerinde kendim için yemek pişiriyordum. Yiyecekti, ama mutfak becerilerim göz önüne alındığında, yemek bile sayılmazdı. Açık büfe o kadar güzel kokuyordu ki, bir an için ağzımdan salyalarımın pıtır pıtır aktığını duymayı bekledim.

Ascher, "Siz yapmazsanız başkası yapar," dedi. "Başka bir şey yapmazsan kendini savunmak zorunda kalırsın. Hey, sen de benim kadar aç mısın?"

"Uh-huh," dedim. "Ve görünüşe göre öldürecek biraz zamanımız var." "Yani büfeyi yağmalamak profesyonelce olmaz mı?"

"Pitt ve Clooney'nin bile yemek yemesi gerekiyordu," dedim. "ama."

Açık büfeyi yağmaladık. Küçük tabağımı ölçülü olmasını umduğum yiyeceklerle doldurdum. Ascher zahmet etmedi. Neredeyse her şeyden bir parça aldı ve aç bir şekilde yiyecekleri istifledi. Grup başka bir şarkıya biz de balo salonunun kenar mahallelerine kurulmuş masalardan birine doğru ilerledik. Bize kapıyı gören bir masa seçtim ve Anna Valmont'un gelişini bekledim.

Sonraki birkaç dakika boyunca Chicago'nun gelenlerinden birkaçı görünse de o görünmedi ve odadaki sayı yavaş yavaş artmaya başladı. Otel personeli önlüklerini giyip yiyecek ve içecek tepsileriyle odada dolaşmaya başlarken, yemek servisi yapan görevliler de küçük bir işçi karınca ordusu gibi servis girişlerinde hızla ileri geri hareket etmeye ve büfeye verilen zararı neredeyse bittiği anda onarmaya başladılar. Bu onlar için o kadar önemli görünüyordu ki, sırf onlara tamir etme şansı vermek için kendim de biraz daha fazla zarar vermeyi düşünüyordum. İnsanlara karşı nazik olmaya çalışıyorum.

Merhametli ve insancıl göstermek için tam boş tabağımı topluyordum ki otel çalışanlarından biri koluma dokunarak, "Affedersiniz Bay Oberheit? Bir telefonunuz var, efendim. Bir nezaket

telefon hemen şurada."

Kadına baktım, peçeteyle ağzımı sildim ve "Pekâlâ. Göster bana." Ascher'a başımı salladım. "Hemen döneceğim."

Ayağa kalktım ve görevliyi takip ederek bir duvarın yanındaki perdeli bölmeye gittim, orada bir telefon vardı. Orada odadaki diğer herkesin yolundan aşağı yukarı çekilmiştik.

Oraya vardığımızda görevliye "Bayan Valmont," dedim. "Sizi tekrar görmek güzel."

Anna Valmont küçük ve pek de hoş olmayan bir gülümsemeyle bana doğru döndü. Onu son gördüğümde peroksit sarısıydı. Şimdi saçları siyahtı ve düzgün bir şekilde kesilmişti. Hatırladığımdan daha zayıftı, neredeyse fazla zayıftı, genç, vahşi bir kedi gibiydi. Yüz hatları gençlik coşkusu kaybetmiş olsa da hâlâ güzeldi ve gözleri daha sert, daha ihtiyatlıydı.

"Dresden," dedi. "'Bay Oberheit,' ciddi misin?"

"Takma adınızı eleştirdiğimi duydunuz mu?" diye sordum. Bir an gülümsedi. "Striptizci kim?"

"Tanıdığın kimse yok ve bulaşacak kimse de yok," dedim. "Ve striptizcilerle ilgili yanlış bir şey yok. Sen nasılsın?"

Tuniğinin içine uzandı ve dikkatlice kalınca paketlenmiş bir iş zarfı çıkardı. "Param sende mi değil mi?"

Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Para mı?"

Bu bana bir gülümseme daha kazandırdı, gerçi bunda tırtıklı bir şey vardı. "Bir geçmişimiz var Dresden, ama ben beleşe iş yapmam ve etrafta çene çalmak için dolaşmam. Bu iş için karşı karşıya gelmek zorunda kaldığım insanlar affedici tipler değil ve bütün hafta peşimi bırakmadılar. Bu zarf flaş kağıttan yapılmış. Parayı ya da veriyi verirseniz duman olurum."

Zihnim yarışıyordu. Nicodemus, Anna Valmont için bir iş ayarlamıştı; onun burada olacağını ve gün batımı renginde gülü olan adamla buluşacağını bilmesinin tek yolu buydu. Bu yüzden ona aldırıldığı bilgi her ne ise, onun da değerli olabileceği akla yatkındı.

Hızlıca etrafımı kontrol ettim. Durduğum yerden masayı göremiyordum ama Ascher görünürde yoktu. Valmont'a dönerek, "Yap şunu," dedim. "Yok et onu, hemen, çabuk."

"Sence yapmaz mıyım?" diye sordu. Sonra durakladı, kaşlarını çatı. "Bekle bir dakika. Buradaki hile ne?"

"Dolandırıcılık yok," dedim alçak sesle. "Bak Anna, olan biten çok şey var ve hepsini açıklayacak zamanımız yok. Verileri patlat ve ortadan kaybol. İkimiz de daha iyi durumda oluruz."

Başını eğdi, ifadesi birden şüpheli bir hal aldı ve bilinçsiz bir koruma hareketiyle zarfı kendine doğru yaklaştırdı. "Bana bunun için peşin yüz bin dolar vereceksin, bir yüz bin dolar da teslimatta ve

sonra da bana verileri yok etmemi mi söyleyeceksin? Bu tek kopya değil ki."

"Seni işe alan ben değildim," dedim dikkatle. "Tanrı aşkına, bir keresinde arabamı çalmıştın. O kadar param olduğunu mu sanıyorsun? Ben sadece kamyonetçiyim ve sen bu ekibe dahil olmak istemezsin. Çıkabiliyorken çık."

"İşi yaptım, paramı aldım," dedi. "Verileri çöpe atmak istiyorsan, tamam. Parasını sen ödeyeceksin. Yüz bin."

"İki milyona ne dersiniz?" Ascher söyledi. Elinde, kenarında ruj izi olmayan bir şampanya kadehi tutarak oyuğa doğru ilerledi.

Anna ona sertçe baktı. "Ne?"

"İki milyon garanti," dedi Ascher. "Eğer işi başarırızsa yirmi milyona kadar çıkar."

Dişlerimi sıktım.

Valmont bir an için aramızda ileri geri baktı, yüz ifadesi kapalıydı. "Bu iş bir seçmeydi."

"Bingo," dedi Ascher. "Yeteneklerin ve cesaretin var. Bu büyük bir iş. Dresden her zaman yaptığı şeyi yapıyor, seni büyük kötü dünyadan korumaya çalışıyor. Ama bu, kendi adanıza emekli olmanızı sağlayacak bir skor elde etme şansı."

"Bir iş mi?" Anna söyledi. "Kimin için?"

"Nicodemus Archleone için," dedim.

Anna Valmont'un gözleri donuklaştı, sertleşti. "Onunla mı çalışıyorsun?"

"Uzun hikâye," dedim. "Ve kendi seçimim değil." Ama Ascher'in daha önce neden bahsettiğini anladım. Nicodemus Anna Valmont'u seçmiş ve beni onu almaya göndermişti çünkü onun motivasyonlarını hesaplıyordu. Anna bana bir şey borçluydu ve Nicodemus'a daha fazlasını borçluydu. Bana yardım etmese bile, bunu intikam için, Nicodemus'un ayağının altındaki halıyı mümkün olan en kötü anda çekme şansı için yapabilirdi. Ona bu işe karışması için iki kat sebep vermişti. Para sadece pastanın üzerindeki kremaydı.

Valmont'un kendisi de pek yavaş düşünen biri sayılmazdı. "Yirmi milyon," dedi. "En iyi senaryo," dedi Ascher. "İki garanti."

"Nicodemus Archleone," dedim. "Onunla en son sözleşme yaptığında ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Biz onu becermeye çalıştık, o da bizi daha sert becerdi," dedi Anna. Birkaç otel çalışanı daha kameriyenin önünden geçerken Ascher'a baktı. "Hayır dersem ne olur?"

Ascher, "Hayatının skorunu kaçırıyorsun," dedi. "Nicodemus işi bırakmak zorunda." Bana baktı. "Ve Dresden mahvoldu."

Ascher burada olduğuna ve beni işi rayından çıkarmaya çalışırken gördüğüne göre bu doğrudu. Tabii onu susturmak için öldürmezsem, ki bunu yapmaya hazır değildim,

Nikodim'e anlatırdı ve o da Mab'ın sözünün artık geçerli olmadığını söylerdi. Mab bunun için beni çarmıha gererdi, mecaza gerek . Daha da kötüsü, böyle bir şeyin Mab'ın gücüne siyasi anlamda ciddi bir darbe vuracağından emindim ve Mab'ın yapması gereken önemli bir işi vardı.

Nicodemus'un tüm bunları bildiğinden emindim. Ahmak.

"Bu doğru mu?" Valmont sordu.

Dişlerimi sıktım ve cevap vermedim. Büyük bir tepsi taşıyan dört kişilik bir yemek ekibi yanımdan geçti.

"Doğru," dedi Valmont. "İş. Gerçek mi?"

"Cehennem kadar tehlikeli," dedim.

"Binder içeride," dedi Ascher. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Paralı asker," dedi Valmont başını sallayarak. "Hayatta kalmasıyla ün salmış biri." "Lanet olası ," diye yanıtladı Ascher. "O benim ortağım. O benim ortağım.

Dresden'in sana asil davranmasını engellemek için." "Bu doğru mu?" Valmont bana sordu.

" çocuğu," dedim.

Valmont birkaç kez başını salladı. Sonra Ascher'a, "Bize biraz müsaade eder misiniz?" dedi.

Ascher gülümsedi ve başını salladı. Kadehini bana doğru kaldırarak küçük bir kadeh kaldırdı, yudumladı ve kameriyeden geri çekildi.

Valmont bana biraz daha yaklaşarak sesini alçalttı. "Para umurunda değil, Dresden. Ve onun için kendi isteğinle çalışmıyorsun. Onu yakmak istiyorsun."

"Evet," dedim.

Valmont'un gözlerinde sıcak bir şeyler parladı.

"Yapabilir misin?" "Bu iş onun tek başına yapamayacağı kadar büyük," dedim.

"Pek çok şey ," dedi.

"Ya da gidersin," dedim, "ve hiçbir şey olmaz. Zaten ödemiş olduğu milyonlarca dolar dışarıda kalır ve ortada iş de kalmaz."

Valmont, "Ve o da ağaçların arasına geri dönüyor," dedi. "Belki bir elli yıl daha ortaya çıkmaz ve benim de ona borcumu ödemek için bir şansım daha olmaz."

"Ya da belki denerken kendini öldürtürsün," dedim. "İntikam akıllıca değil, Anna."

"Eğer bu işten kâr elde ediyorsanız öyle," dedi. Gergin bir hareketle dişlerini birkaç kez birbirine vurdu. "Yürürsem senin için ne kadar kötü olur?"

"Oldukça kötü," dedim, ikinci bir yemek ekibi başka bir büyük tepsiyle geçerken. "Ama bence yürümelisin."

Sesine bir parça tiksinti karıştı. "*Yapardın*. Tanrım." Onu salladı

Başını. "Ben senin koruman gereken küçük bir kız değilim, Dresden."

"Sen de bu insanlarla aynı sıklette değilsin Anna," dedim. "Bu bir hakaret değil. Sadece doğru. Orada olmak istemiyorum."

"Bu ne kadar büyük olduğunla ilgili değil, Dresden," dedi. "Bu senin ne kadar akıllı olduğunla ilgili." Başını iki yana salladı. "Belki de yardımına sandığından daha çok ihtiyacın var."

Saçımı başımı yolmak istedim. "Anlamıyor musun?" diye sordum. "Tam olarak böyle düşünmeni *istiyor*. O, senin soy ağacın başlamadan önce de faaliyet gösteren bir oyuncu ve sana tuzak kuruyor."

Çıplak nefret sesini doldurdu. "*Arkadaşlarımı* öldürdü."

"Lanet olsun," dedim. "Ona kazık atmaya çalışırsan, seni de aynı hızla öldürür." "Ve yine de bunu yapıyorsun." Zarfı dikkatlice çantasına koydu. tunik. "Geçen sefer her şeyin yolunda gittiğini sanmıştım. Yardımına ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim. Ama ihtiyacım vardı. Bu sefer sıra sende. Striptizciyi getir ve ona yola koyulmamız gerektiğini söyle."

"Neden?"

Tuniğin içinden zarfa dokundu. "Dediğim gibi. Bunu dosyalarından aldığımdan beri eski sahipleri biraz ısrarcı oldular."

"Kim?"

"Fomor."

"Bu adamlar mı?" İçimi çektim, tam o sırada kornalar çalmaya başladı ve grup bir swing parçasına doğru hızlandı. "Tamam, gidelim-"

Yemek servisi yapan görevliler tekrar geldiler, bu kez sekiz tanesi de aynı üniformaları içinde, telaşla hareket ediyorlardı. İki büyük tepsi taşıyorlardı ve onları aniden yanlarına bıraktılar. Parlak metal kapaklar şangırdarak yere düştü, sesleri davulların gürültüsünde kayboldu ve altlarından iki tane kıvranan, sürünen şey çıktı.

Bir an için neye baktığımdan emin olamadım. Başka renklerde lekelerle benek benek olmuş, kıvranan mor-gri etten oluşan iki tümsekten ibaretti. Sonra bir anda kıvranan, kavrayan uzantılara ve garip bir soğanlı gövdeye dönüştüler ve aniden devasa bir ahtapotun uzuvlarına aşılarmış tüysüz, goril benzeri bir insansıya benzeyen iki yaratık, çürümüş balık kokan bir dalga ve ardından sarımsı mukustan oluşan ikiz izlerle zeminden bize doğru sürünerek geldi.

"Cehennem çanları," diye yemin ettim. "Ona da *söyledim*. Hiçbir şey basit değildir."

On

S Böyle iğrenç şeylere ne denir? Adrenalin yüksek vites geçerken beynimin tuhaf bir şekilde sakin bir köşesinde merak ettim. Octogorillataurs? Gorilloctopi? Daha adını bile bilmediğiniz bir şeyi nasıl doğru düzgün ?

Daha da önemlisi, isimsiz iğrenç canavarlar korkunçtur. Bilmediğiniz, anlamadığınız şeylerden her zaman korkarsınız ve bir şeyi anlamamanın ilk adımı ona ne ad vereceğinizi bilmektir. Etkileşime girdiğim her şeye, eğer hazırda bir ismi yoksa, isim vermek benim alışkanlığımdır. İsimlerin gücü vardır - elbette büyü bir gücü vardır, ama çok daha önemlisi psikolojik bir gücü vardır. İsmi olan korkunç bir şey, ismi olmayan korkunç bir şeye göre daha az güç, daha az dehşet yaratır.

"Octokonglar," diye telaffuz ettim acımasızca. "Neden oktokong olmak zorundaydı ki?" "Benimle *dalga* mı geçiyorsun?" diye nefes aldı Anna Valmont. Vücudu bir köpek gibi gerildi.

titreyen elektrik hattını gördü ama paniklemedi. "Dresden?"

Salonun diğer ucunda, orkestra swing parçasının ilk nakaratını çalmaya başladı, davullar gümbürdüyordu. Ahtapot ve goril, neredeyse insan olan gözleri öfkeli bir nefretle yanarak, on uzuvlarını harmanlayarak bize doğru geldiler ama beni en çok endişelendiren onlar değildi. Fomorlar doğaüstü bir ulusun kaynaştığı bir potaydı; görünüşe göre son birkaç bin yıldır zamanlarını bekleyen bir düzine karanlık mitoloji ve panteondan sağ kalanlar, Kızıl Vampirler Sarayı'nın yok edilmesinin ardından dünya okyanuslarının altından ortaya çıkmıştı. Son birkaç yılı herkese zor anlar yaşatarak ve binlerce insanın ortadan kaybolmasına neden olarak geçirmişlerdi. Henüz kimse nedenini bilmiyordu ama Fomor'un karadaki gizli hizmetkârları insan gibi görünüyordu, solungaçları vardı ve örnek canavarlar gibi davranıyorlardı ve ben daha çok onlar için endişeleniyordum.

Ahtapotların arkasında, yemek servisi yapan üniformalı hizmetkârlar hazır pozisyonda çömelmiş, tüyler ürpertici bir şekilde ağırlığa benzeyen şeyleri çekiyorlardı ve her biri Valmont'a odaklanmıştı. Canavarlar sadece saldırı köpekleriydi. Hizmetkârlar Anna Valmont'u yok etmek için buradaydı. Gorilleri ahtapotlara dikmekten zevk alan insanların tutsak bir hırsıza neler yapabilecekleri ancak kâbuslarda görülebilirdi.

Sihirli teçhizatımın hiçbirisi değildi. Bu da giderek kalabalıklaşan halka açık alanda seçeneklerimi kısıtlıyordu. Daha da kötüsü, üzerimize gelmeden önce bize yaklaşmışlardı. Kaçacak yer yoktu ve kurnazca bir şey yapacak zaman da yoktu.

Ben pek kurnaz bir adam değilimdir.

İrademi topladım, onu tutarlı bir kütle haline getirdim ve çömelip sağ elimle aşağıya ve vücuduma uzandım. Sonra yükselirken "*Forzare!*" diye bağırdım, kolumu geniş bir kavis çizerek dışarı çıkardım ve bunu yaparken görünmez bir gücü serbest bıraktım.

Ham kinetik güç dalgası hilal şeklinde bir yay çizerek benden dışarı fırladı ve hem octokongları hem de sekiz hizmetkârı yakalayarak geriye doğru yuvarlanmalarına neden oldu.

Ani ve geniş bir alana yayılan büyü patlaması, üstü örtülü ağır tabakları da uçurdu ve bunlardan biri kenara çarparak balo salonunun tavandan tabana pencerelerinden birine saplandı. Gerçek bir otel çalışanı büyüünün kenarından yakaladı ve bir NFL defans oyuncusu tarafından kırılmış gibi yayıldı. Asılı kırmızı kumaşlar minyatür bir kasırgayla savruldu, bazıları bağlantılarından kurtulup odanın içinde uçtu. Birkaç küçük masa ve sandalyeleri dönerek uzaklaştı ve mekandaki neredeyse tüm ampuller bir kıvılcım yağmuru içinde aniden paramparça oldu.

Titrek kasvet çökerken insanlar çılgın atmaya başladı, ancak şans eseri grup hala çalacak kadar ışığa sahipti ve bir duraksamadan sonra devam etti. Dokunaçlarını açıp yere tutunamadan birkaç metre geriye savrulan ahtapotlar, meydan okurcasına devasa, vahşi çıkardılar ve bu korkunç sesle birlikte balo salonuna gerçek bir panik yayılmaya başladı. Birkaç saniye sonra, birisi yangın alarmını çalıştırmış olmalı ki, kulakları tırmalayan mekanik bir uğultu havada dönmeye başladı.

Yani, temel olarak: Harry Dresden, bir; barışçıl toplantı, sıfır.

Valmont'u elinden tutup bir tarafa fırladım, diğer elimle kırmızı kumaşı kenara ittim ve körlemesine ileri doğru koşmaya başladım. Fomor her an peşimize düşebilirdi. Fomor mürettebatını öldürecek ya da etkisiz hale getirecek herhangi bir şeyi serbest bırakmam daha fazla ikincil hasara yol açabilir ve balo salonunun nispeten sınırlı sınırları içinde birinin ölümüne neden olabilirdi. Tek yaptığım onları geri püskürtmekti ama bir dövüşü kazanmaya çalışmıyordum. Sadece bizi tek parça halinde dışarı çıkarmak istiyordum.

Ascher'ın nereye gittiğini bilmiyordum ama Fomor Valmont'un peşindeydi. Ascher yıllarca Beyaz Konsey tarafından avlanmaktan kurtulmuştu. Benim yardımım olmadan bir otelden çıkabileceğini düşünmüştüm.

"Ne biz?" Anna bağırdı. "Gidiyoruz!"

"Belli ki. Nerede?"

"Yangın merdivenleri!" Geri çağırdım. "O şeylerden biriyle asansörde sıkışıp kalmayacağım!"

Karartıcı perdelerden dışarı fırladık ve ben bir sandalyeye takılıp tökezledim ve kalçamı sertçe büfe masasına çarptım. Valmont kolumdan çekmese düşebilirdim.

Yemek şirketinin kullandığı kapıyı işaret ettim ve ayaklarımı tekrar hareket ettirdim. "İşte orada! Yangın merdivenleri koridorun sonunda, sağda."

"İşaretleri ben gördüm," diye tersledi.

Kapılardan hızla geçtik, köşeyi döndük ve kendimi iki tane daha düz gözlü Fomor hizmetkârıyla karşı karşıya buldum, her ikisi de ortalamadan daha büyük ve ağırdı ve daha yaygın üniformalarını giyiyorlardı - dar siyah balıkçı yakalı siyah pantolon.

Ve makineli tüfekler.

Saldırı tüfeklerinden bahsetmiyorum. Tam otomatik bahsediyorum, mühimmatıyla birlikte lanet olası bir kutuda gelen türden. İki boğazlı kazak belli ki merdivenleri kapatmak için yerleştirilmişti ve aptal aptal etrafta durmuyorlardı. Köşeyi döner dönmez içlerinden biri silahını kaldırdı ve üç-dört el ateş etmeye başladı. Filmlerde, biri kahramana makineli tüfekle ateş ettiğinde, etrafındaki her şeyi vururlar ama aslında *onu* vurmazlar. Gerçek makineli tüfekler aslında çalışmaz. Yetenekli bir idareci onları çok isabetli bir şekilde ateşleyebilir ve o kadar çok mermi atabilir ki ateş ettiği her şey vurulur. Hem de çok. Bu yüzden makineli tüfek *yapıyorlar*. Biri size bunlardan biriyle ateş açtığında iki seçeneğiniz vardır; ya siper alırsınız ya da defalarca vurulursunuz.

Elli metreden daha az .

düz, boş koridor. *Denese* bile beni zar zor kaçırabilirdi.

Anna Valmont'u arkama çekerek sağ kolumu geriye attım ve irademle birlikte sol kolumu da kaldırarak "*Defendarius!*" diye bağırdım.

Bir şey alt bacağımı sertçe çekiştirdi ve sonra iradem ateş edenle aramızda katı bir güç bariyerine dönüştü. Mermiler bariyere çarpıyor, çarptıkça ışık parıltıları ve bariyerin kenarları çok düzensiz yarım bir kubbe şeklinde olduğunu ortaya çıkarıyordu. Her vuruşun etkisi içgüdüsel, çok gürültülü bir gece kulübündeki büyük bir davulun ritmi gibi vücudumun her yerinde hissediliyordu. Bunun gibi ağır mermiler sert vurmak ve siperleri delmek için özel olarak tasarlanmıştı. Kalın bir ağacın diğer tarafındaki bir askeri öldürebilir, vücut zırhı giymiş bir adamı parçalayabilir ve beton duvarları toz ve moloza dönüştürebilirlerdi.

Kalkanımın enerjisini yoğunlaştırmaya yardımcı olacak büyümlü bir odak olmadan

Mermileri gerçekten durduracak kadar yoğun tutarken, her yere sekmelerini önleyecek kadar yavaşlatmak için muazzam miktarda meyve suyu. Bu tür mermiler Yarımada'nın duvarlarını ve tavanını yumuşak peynirden geçer gibi delip geçerdi. Mermiler sekerken yavaşlatmazsam beş kat ötedeki masum insanlar ölebilirdi ve metal kaplı kurşunlar sekerek etrafımdaki zemine çarpardı.

Bu balıkçı yakalı adamı caydırmadı. Eğitimli bir yakın mesafe silahşörünün şapşal görünümlü, yuvarlanan, topuktan parmağa yürüyüşüyle yavaşça ilerlemeye başladı, hareket ettiği süre boyunca gözlerini, başını ve omuzlarını aynı seviyede tutan bir adımdı bu. Yaklaştıkça koridoru ılık ve sağır edici bir gök gürültüsüyle dolduran sabit, kontrollü patlamalar yapmaya devam etti ve mermileri üzerimizden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Kalkanı yerinde tutmak büyük bir işti ve saniyeler içinde tek dizimin üzerine çökmek zorunda kaldım, bunu yaparken de kalkanın boyutunu küçültmem gerekiyordu. Biraz daha dayanmak zorundaydım. Balıkçı yaka kurduğunda, silahını değiştirmek ya da şarjörünü yeniden doldurmak zorunda kalacaktı ve o zaman benim de karşılık verme şansım olacaktı.

ateş etmeden hemen yanında ilerlemesi dışında. İlk balıkçı yakalının silahı bittiği anda görevi devralmaya hazırdı. Yutkundum. *O kadar* uzun süre dayanacak gücüm olduğundan emin değildim.

O noktada kalkan bileziğimi çok özlüyordum ama Demonreach adasında uyandığımda yanımda değildi ve o zamandan beri başka bir tane yapmak için ne zamanım ne de kaynağım vardı. Yeni asam da işimi görürdü ama o şeyi resmi bir toplantıya gizlice sokmak biraz daha zordu.

Yeni bir plana ihtiyacım vardı.

Valmont bana bir şeyler bağırdı. O kadar konsantre olmuşum ki ilk seferinde onu zar zor duydum. "Gözlerini kapat!" diye bağırdı. Sonra gerildi ve hareket etti ve bir şey kalkanımın belli belirsiz parlayan üst kenarından uçarak balıkçı yakalıların ayaklarının dibinde yere çarptı.

İki nişancı anında tepki göstererek dalışa geçti ve bir saniye sonra tamamen kör edici beyaz bir ılık parladı ve bir şey koridorun havasını dev bir avuç içi gibi tokatladı.

Gözlerimi zamanında kapatamamıştım ve görüşüm kırmızı ve mor lekelerle kaplıydı, kulaklarım sabit, tiz bir tonda çınlıyordu ama kalkan beni küçük patlamanın gücünden korumuştı ve kafam sendeleyerek ayağa kalkıp ölümcül koridordan çıkabileceğim kadar açıldı, Valmont beni peşinden sürüklüyordu.

"Tanrım," diye küfretti biz koşarken. "Sadece birkaç lanet *dosyaydı*. Diğer merdiven!"

Stroboskopik koridordan sonra karanlık balo salonuna geri dönerken

gözlerim çaresizce uyum sağlamaya çalışıyordu. "Henüz göremiyorum," dedim ve elimi tuttuğunu hissettim. "Tamam, git!"

Valmont koşmaya başladı ve ben de onunla birlikte, NBA boyutlarında bir çocuk gibi elini tutarak ve düşmemeye çalışarak körlemesine ilerledim. Valmont aniden durmadan önce balo salonunun büyük bir kısmını geçmiş olmalıydık. Kiraladığım ayakkabılar çekiş için pek de uygun değildi ve ben de duramadan onun üzerine düştüm.

"Ne?" Ben sordum.

"Sessiz ol," diye tısladı. "Kapıdaki o şeylerden biri."

"Başka flash-bang'in var mı?" Daha alçak sesle söyledim.

"Çoğu kız bir tane bile taşımaz, biliyorsun," dedi oldukça kibirli bir şekilde. "Seni son gördüğümünden beri kaç işi aksamadan yaptığımı sana anlatamam Dresden. Kapıdan içeri giriyorsun ve her şey cehenneme dönüşüyor."

"Havlularımın üzerine işlenmiş aslında," dedim. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım ve kapıda bekleyen octokonglardan birinin şeklini zar zor seçebildim. Aslında teknik olarak kapının *üzerinde* bekliyordu, dokunaçları tavana yayılmış, devasa bir örümcek gibi tavana yapışmış, maymunu kolları aşağı sarkıyordu. Valmont bizi bir sütunun arkasında, octokong'un ötesindeki koridorda acil durum ışıklarının yarattığı gölgelerin derinliklerinde durdurmuştu. "Vay canına, bu şeyler çok çirkin." Gözlerimi biraz daha kırptım. "Tamam, yakın dur."

"Görebiliyor musun?"

"Evet, neredeyse. Kaçmaya çalışacağız. Eğer üzerimize gelirse, onu vurup uzaklaştıracam ve miyop miyop buradan gideceğiz."

"Meep-meep." Valmont'un sesi kuruydu. "Olgun bir profesyonelle çalışmak çok güzel."

"Tamam. Çıkarız, sızarız, her neyse," dedim. Ellerimi değiştirdim, onunkini soluma kaydardım ve sağımın boş olduğundan emin oldum. "İşte gidiyoruz."

Ve kapıya doğru koştuk.

Ahtapot, dokunaçlar, balçık ve sert, çirkin homurdanma sesleriyle duvardan aşağıya doğru kaymaya başladı, ama öylece düşmedi ve ona bir güç patlaması daha yapmaya hazır olmama rağmen, en yakın dokunaç ucunun birkaç santim önünden geçtik ve koridora, planladığımdan daha kolay, özgür ve temiz bir şekilde girdik.

Doğal olarak kafamda alarm zilleri çalmaya başladı.

Koridorun karşısında bir kapı vardı ve ben hiç . Omzumu indirdim ve tüm vücudumun ağırlığıyla ve Kış Şövalyesi'nin tüm gücüyle ona vurdum.

Winter Knight'ımı giydiğimde güçlü olduğumu söylemek istemiyorum ama araba kaldırdım. Belki çizgi roman tarzı süper güç değil ama

bir adamım, hafif değilim ve o kapı parçalandı, kilidi sanki yarısı çürümüş gibi ahşap çerçevesinden ayrıldı. Valmont'u da yanımda sürükleyerek, omzumda sıcak bir rahatsızlık nabızı atarak kapıdan geçtim.

İkinci octokong koridorun iç tarafında bekliyordu, çoktan bize doğru dalmıştı ve eğer bir saniye bile duraksasaydık, de yakalayacaktı. Bunun yerine, büyük bir temizlik dolabının arkasındaki süpürge ve paspas rafına çarptım, birkaç tutamağı kırdım ve alçıpanda büyük bir çukur açtım. Gözlerim hala lekelerden bulanık, sersemlemiş bir şekilde oradan sektim.

"Dresden!" Valmont bağırdı.

Döndüğümde onun sendelediğini ve temizlik ürünlerinin bulunduğu ağır metal bir rafa tutunduğunu gördüm. Bir noktada onu tutmayı kaybetmiştim. Daha tutunur tutunmaz bacaklarından biri altından çekildi ve elleri raftan kurtuldu.

Kollarımı açtım ve onu dolaptan çıkaramadan yakaladım, bunu yaparken bileğine dolanmış mor-gri bir dokunaç olduğunu fark ettim. Yere yattım, bacaklarımın tüm gücüyle saldırdım ve kapının şiddetli bir güçle kapanmasını sağlayarak octokong'un dokunacının ucunu düzgün bir şekilde kopardım.

Kapının dışından öfkeli bir böğürtü duyuldu.

"Arkama geç, arkama geç!" Valmont'a bağırdım, kapıyı bacaklarımla bastırarak kapattım. Dolabın içindeki karanlıkta üzerimden atladı, uzuvları kılığının altında zayıf ve sağlamdı. Bir saniye sonra bir klik sesi duyuldu ve rafları taramak için kullandığı küçük bir el fenerinin ışığı odayı .

Ahtapotun kapıyı iterek gelmesini bekliyordum, ama bunun yerine birkaç küçük darbe oldu ve sonra aniden kapı parçalara ayrılıp benden uzaklaşırken bir çığlık attı. Kapının çeşitli parçalarını tutan çok sayıda dokunaç görüntüsü yakaladım ve ardından ahtapot, daha fazla dokunaç ve maymunsu kolları tarafından itilerek kapı aralığından alçaktan geliyordu.

Bir çığlık attım ve iki ayağımla göğsüne tekme attım, öksürüklü bir şaşkınlık kükremesi çıkaracak kadar sert vurdum ve ağır gövdesini koridora geri yuvarladım - ama dokunaçları açıkça doğaüstü bir güçle kapı çerçevesini yakaladı, momentumunu durdurdu ve onu bana doğru savurmaya başladı.

Elimi kaldırdım ve "*Forzare!*" diye bağırdım. İkinci bir kinetik enerji dalgası havada süzüldü ve octokong'u yakalayarak dışarı doğru bastırdı ve yarım düzine saniye boyunca irademin gücü tüm bu dokunaçlar ve kollarla mücadele etti.

Koridordaki kalkan benden çok fazla şey almıştı. İrademin bükülmeye başladığını, büyüünün bozulmaya başladığını hissedebiliyordum. Octokong, kolumu uzatarak secde ettiğim yere gittikçe yaklaştı. Görüş alanımın kenarlarında küçük yıldızlar toplandı.

Ve sonra bir çılgılık duyuldu, tonu ve yoğunluğu kesinlikle endüstriyel tiz bir uluma sesi. Bir ışık parlaması oldu, mavi-beyaz ve o kadar parlaktı ki Valmont'un şok bombası bir fotoğraf makinesinin flaşı gibi göründü ve iki yumruğum büyüklüğünde bir ateş küresi octokong'un kafatasıyla aynı alanda belirlediğinde havanın kendisi minyatür bir gök gürültüsüyle parçalandı.

Bir saniyeden kısa bir süre için oradaydı, kısa ömürlü bir sabun köpüğü gibi patladı.

Ve gittiğinde ... geriye kalan tek şey kararmış kemik ve ince, ince siyah bir toz bulutuydu.

Octokong kasıldı, on uzvu da kıvranıyordu ama bu uzun sürmedi. Başsız ceset bir an için sağa sola savruldu ve kafatasının kararmış kalıntıları üzerinden yuvarlanarak çatırdadı ve parçalandı.

Hannah Ascher cesedin başında belirdi, bir elinde parti ayakkabıları vardı, kara gözleri parlıyordu. "Dresden? İyi misin?"

Bir saniye ona baktım.

Cehennem çanları.

Yani, beni yanlış anlamayın. Ben Beyaz Konsey'in bir Büyücüsüyüm. Ama az önce tanık olduğum şey o kadar müthiş bir hassasiyet ve güç gösterisiydi ki, bırakın benden genç bir büyücüyü, kıdemli bir Konsey üyesinin bunu yapabileceğine bile inanmazdım. Ateş, kullanması çok ama çok zor bir büyüdür. Hasar vermek için yeterli gücü çağırırsınız ve onu kontrol etmek için savaşmanız gerekir. Ne kadar sıcak yaparsanız, o kadar çok yayılır, tüketir, yok eder. Bu ateş büyüğü tam anlamıyla cerrahiydi.

Yani, ateşle aram iyidir.

Ama Hannah Ascher *ateşle arası iyiydi*.

Tanrım, gardiyanların onu henüz getirmemiş olmasına şaşmamalı.

"Teşekkürler," dedim ve ayağa kalktım. Sonra uzandım ve *ilk* octokong onun arkasındaki kapıdan içeri girip dokunaçlarını sallayarak saldırırken onu ittim.

Kollarımı kaldıracak zamanım oldu ve sonra o şeyin ağırlığı beni yere yapıştırdı. Onunla savaşmaya çalıştım ama savaşacak bir şey yoktu - kıyafetlerimi yırtıp parçalayan ve ısırarak etli bir dokunaç ağının altında sıkışmıştım. Başımı sümüksü, kokuşmuş şeyden zorlukla kurtarmayı ve nefes almayı başardım ve bunu yaptığım için Anna Valmont'un temizlik dolabından çıkıp bir fincan toz konsantreyi octokong'un gözlerine fırlattığını görmek için tam zamanında geldim.

O Şey acıyla, saf acıyla çığlık attı ve dokunalarının yarısı yüzünü ve başını korumak için boŐuna bir çabayla anında üzerimden kalktı. Canavar azap içinde kıvrandı ve ben de onu üzerimden itmek için bir bacağımı yerine koymayı başardım. Kendimi ayağa kaldırdım.

"Gidin!" Ascher ve Valmont'a bağırdım. "Gidin, gidin, !"

Daha fazla teŐvike ihtiyaçları yoktu. ığlık atan octokong'u arkamızda bırakarak koridordan aşağı kaçtık ve merdivenlerden aşağı uçtuk.

AŞağı inerken Ascher'a, "İŞte," diye ıkıŐtım. "Onu dışarı çıkardık ve yardım ediyor. Mutlu musun?"

"Evet, Dresden," dedi, ses tonu arpıktı. "Mutluyum. Heyecanlıyım. Acayip neŐeliyim. Şimdi eneni kapa ve koş."

Ve otelden kaçtım, kan sızarak parçalanmış smokinimi lekeledi.

O kadar da umursamadım.

Nicodemus'un depozitosunu geri almaya çalıştığını görmek isterdim.

On bir

O erdivenlerden inerken Anna Valmont tuniğini ve pantolonunu çıkarmış ve altına küçük bir parti elbisesi giydiğini kanıtlamıştı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardıktan sonra binadan kaçan diğer sosyete kızlarının arasına karıştı. Beline küçük bir çanta tuniğin altında bir kavrama haline geldi. Saçlarını çekti, peruğunu attı ve omuz hizasındaki koyu sarı saçlarını peruğun altından modaya uygun bir şekilde savurdu. Güneş gözlüklerini taktı ve Hannah Ascher'ın topuklu ayakkabılarını benimsedi. Biraz acele etti, önümüzden giden son gruba yetişti ve onların arasına sorunsuzca karıştı. Zemin kata ulaştığımızda, şekilsiz, kısa boylu, esmer otel çalışanı ortadan kaybolmuş, siyah elbiseli, uzun boylu, zayıf, sarışın bir kadın diğerleriyle birlikte sallana sallana binadan çıkmıştı.

Valmont aptal değildi. Fomor hizmetkârları dışarıda yemek servisi üniformalarıyla bekliyorlardı ve binadan çıkan herkesi düz, bir şekilde amfibi bakışlarıyla tarıyorlardı.

"Ben araya gireceğim. Sen onu arabaya götür," diye mırıldandım Ascher'a. Binadan çıkarken.

Sonra parmağımın en yakındaki hizmetkârı işaret ettim ve "Sen!" diye bağırdım.

Adam gözlerini bana çevirdi. Diğerlerinin de aynısını yaptığını hissettim. İyi oldu. Ne kadar çok kişi bana bakarsa, Valmont'un kaçışını fark edecek göz sayısı o kadar azalırdı. Kavgaya hazır bir adam gibi hizmetkârın yanına yaklaştım. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Yani, suşinizi taze almanız gerektiğini duymuştum ama bu çok saçma."

Fomor hizmetkârları şakalaşma yetenekleriyle tanınmazlardı. Adam sadece bana baktı ve tedirgin bir şekilde yarım adım geri çekildi.

"Aklımın yarısı dava açmaya çalışıyor!" Bir kolumu geniş, sarhoş bir hareketle sallayarak bağırdım. "Smokinimin halini *görüyor* musun? Bu gece benden bir şey aldın. Gardırobunun huzurunu!"

Artık her türden insanın dikkatini çekiyordum - tahliye edilen konuklar, otel personeli, kaldırımdan geçenler. Chicago'da bile, parçalanmış bir smokinle avazı çıktığı kadar bağırarak, kanla kaplı, ekonomik boyda sınırlı sayıda erkek vardır. Siren sesleri de yaklaşıyordu. Acil servis ekipleri yoldaydı. Motosikletli polisler ve devriye arabaları

şehrin göbeğine gelmeye başladı bile.

Hizmetlinin de aynı şeyi fark ettiğini gördüm. Ağırılığı tedirgin bir şekilde bir ayağından diğerine geçti.

"Evet," dedim daha alçak ve daha sessiz bir sesle. "Hangi Fomor'a hizmet ettiğini bilmiyorum. Ama patronuna Harry Dresden'in geri döndüğünü ve Chicago'dan uzak durmasını söylediğini söyle. Aksi takdirde dişlerini dökeceğim." Durakladım. "Dişleri olduğunu varsayarak yani. Ama bir şeylerini kıracağım. Kesinlikle. Bunu ona sen söyle."

"Onu tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?" diye fısıldadı hizmetçi.

"Sadece gerçekleri söylüyorum," dedim. "Sen ve ekibin gitseniz iyi olur. Yakalarınızı söküp polise ve gazetecilere boyunlarınızdaki sorunun ne olduğunu sormaya başlamadan önce."

Hizmetçi uzun bir süre boş gözlerle bana baktı. Sonra aniden döndü ve yürümeye başladı. Yemek servisi üniforması giyen diğer adamlar da onunla birlikte gitti.

"Kurnazca," dedi Karrin'in sesi.

Döndüğümde onu bir metre kadar arkamda, kollarını kavuşturmuş, eli silahına yakın bir yerde dururken buldum. Eğer hizmetçi ya da arkadaşları silah çekmiş olsalardı, o da silahını çekip şansını için iyi bir pozisyonda olacaktı.

"Murph," dedim. "Dışarı çıktılar mı?"

"Bekliyorlar." Gözleri üzerimde gezinirken sıkıntıyla titriyordu. "Tanrım, Harry. Sen iyi misin?"

"Biraz ağrıyor. Biraz batıyor. İyiyim."

"Kanaman var," dedi aceleyle yaklaşarak. "Bacağın. Kıpırdama." Diz çöktü ve birden haklı olduğunu anladım - bacağım kanıyordu, pantolonumun paçası sıırılsıklam olmuştu, pantolonumun paçasından kiralık ayakkabılarıma kan damlıyordu. Kanlı bezi hızlıca yukarı kaldırdı.

"Vurulmuşsun," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Ne? Vurulmuş gibi hissetmiyorum. Emin misin?"

"Baldırının dış tarafında bir delik var," dedi. "Her iki tarafta da küçük. Tanrım, çok yaklaşmış olmalılar."

"M240," dedim. "Belki 30 fitten."

"Şansın varmış, kemiği ıskaladı ve düşmedi." Ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve "Butters seni bu konuda uyarmıştı. Kendi yaralarını hissedememek. Halledilene kadar bunu bağlamam gerekiyor. Sıkı tutun."

Bezi baldırımın etrafına düğümleyip sıkıca sarsarken omuzları büküldü. Bu biraz karıncalandı ve acıdı ama bundan daha fazla acıtmadı. Birden Kış'ın buz gibi bir rüzgâr gibi içime işlediğini fark ettim,

Acıyı hafifletiyor.

Birden Karrin'in ayaklarımın dibinde diz çöktüğünü de fark ettim. İçimdeki Kış bunun çok ilginç olduğunu düşündü. Göğsümde paniğe benzer bir şey çırpındı, birkaç dakika önceki çatışmada hissettiğim korkudan çok daha enerjik ve dengesizleştirici bir şey.

"Doğru ya," dedim gözlerimi kaçırarak. "Burada dikilerek ne yapıyoruz? Hadi gidelim."

Karrin ayağa kalktı ve bana baktı, yüz ifadesi endişe ile daha karanlık bir şey arasında gidip geliyordu. Sonra başını salladı ve "Araba şurada. Beni takip edin."

* * *

Arabaya bindikten sonra, Karrin bizi hareket ettirirken omzumun üzerinden Ascher ve Valmont'a baktım. Acil durum araçlarının çoğu geldiğinde yola çıktık. Valmont camdan dışarı bakıyordu, güneş gözlüklerinin arkasından yüzü okunmuyordu. Ascher omzunun üzerinden arkasındaki sahneyi izliyordu.

Sonunda ona baktığımı görmek için arkasını döndüğünde, yüzü geniş bir gülümsemeye ve koyu renk gözleri ıslı parladı. "Kahretsin," dedi, "bu çok etkileyiciydi."

"Bazıları için diğerlerinden daha fazla," dedi Karrin. "Bayan Ascher, ortağınızla buluşmanız için sizi mezbahaya geri götüreceğim."

Ascher kaşlarını çatı. "Peki ya sen?"

"Dresden vuruldu."

Ascher gözlerini kırptırdı. "Ne zaman?"

Valmont hâlâ pencereden dışarı bakarken, "Beni dışarı çıkarıyor," dedi. "Beni arkasından iterken vuruldu."

"Onu yardım edebilecek birine götürüyorum," dedi Karrin. "Nicodemus'a Valmont'un bizimle olduğunu söyle."

Ascher kaşlarını çatı ve Valmont'a baktı. "İstediğin bu mu?"

"Dresden yanımda olmadan o adamı görmeyeceğim," dedi Valmont. "Akıllı olsaydın sen de görmezdin."

"Bırak onu," dedim sessizce. "Ascher büyük bir kız. Kendi seçimlerini yapabilir."

"Elbette," dedi Valmont.

Ascher uzun bir süre kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra, "Senin hakkında çok hikâye duyuyorum," dedi.

"Öyle mi?" Ben de sordum.

"Müdür olan büyücü," dedi. "Ve sonra Konsey için büyücü avlamayı reddetti."

Omuz silktim. "Doğru."

"Ve bunun için seni öldürmediler mi?" Ascher sordu. "Savaşın ortasındaydık," dedim. "Her savaşıya ihtiyacım vardı."

"Başka şeyler duyuyorum. Çılgınca şeyler. İnsanlara yardım ediyormuşsun. Herkesle savaşıyormuşsun."

Bir omzumu silktim. Biraz acımişti. "Bazen." "Her zaman böyle midir?" Ascher Karrin'e sordu.

"Sadece kanaması olduğu zaman," dedi Karrin. "Genellikle onu susturamazsınız."

"Hey," dedim.

Karrin bana baktı, bakışlarında belli belirsiz bir mizah parıltısı vardı. Yorgun bir şekilde omuz silktim. "Evet. Tamam."

"Madem bu kadar sert bir adamsın," dedi Ascher, "nasıl oldu da seni orada dayak atarken ya da birilerini haklarken görmedim?"

Bir an için gözlerimi kapattım. Ascher'a Kış Şövalyesi'nin nasıl bir ölüm makinesi, hareket eden, vuran ve düşünmek için asla duraklamayan bir makine olarak inşa edildiğini açıklamak istemiyordum. Chicago'nun önde gelen otellerinden birinin ortasında o cini şişeden çıkarırsam neler olabileceğini açıklamak istemiyordum. Karrin haklıydı. Geçmişte binaları modası geçmiş gibi yakıp yıkmıştım. Peninsula'daki bir yangın yüzlerce kişiyi öldürebilirdi. Kış mantosunun bana dayattığı içgüdülerin kontrolünü kaybetseydim, daha da fazlasını öldürebilirdim.

Ölüm kalım mücadelesinin ardından yapmak istediğim şey, parti elbisesini yırtıp atmak ve sonra ne olduğunu görmektir. Ama Kış konuşuyordu. Çoğunlukla. Ve ben de bunun ortaya çıkmasına izin vermeyecektim.

"Fomor'u öldürmek için orada değildik," dedim. "Valmont'u almaya gittik. Onu yakaladık. Hepsi bu kadar."

"Ben orada olmasaydım," dedi Ascher, "o şey seni paramparça ederdi."

"İyi ki " dedim. "İyi bir oyunun var. Hakkını vermeliyim. Ateş büyüsünü bu kadar iyi kullanmak zordur. Sende bir yetenek var."

"Tamam," dedi Ascher, yatışmış görünüyordu. "Bir kız tarafından kurtarıldığını kabul etmek istemeyen kaç erkekle çalıştığımı bilemezsin."

"Tanrım," dedim Karrin'e bakarak. "Bu benim için çok yeni bir deneyim."

Karrin homurdandı ve arabayı kenara çekti. Mezbahaya geri dönmeyi başarmıştık.

"Nicodemus'a gün doğarken döneceğimizi söyle," dedim.

Valmont hiçbir şey söylemedi. Ama biraz büyük gelen ayakkabılarını çıkardı ve Ascher'e geri verdi.

"Elbette," dedi Ascher. "Kan kaybından falan ölme. Bu çok ilginç."

"Meh," dedim.

Bana bir gülümseme daha fırlattı, ayakkabılarını aldı ve limuzinden indi. Karrin onun binaya yeniden girişini izlemek için duraklamadı, ama hemen dışarı çıktı.

Omzumun üzerinden Valmont'a baktım. "İyi misin?"

Güneş gözlüklerini çıkardı ve bana çok küçük bir gülümseme verdi. "Nicodemus. Gerçekten orada mı?"

"Evet," dedim.

"Ve onu yakacak mısın?" "Eğer yapabilirsem," dedim.

"O zaman ben iyiyim," dedi. Gözlerini tekrar dışarıdaki geceye çevirdi. "Ben iyiyim."

Karrin bir an için aynadaki Valmont'a baktı ve kaşlarını çattı. Sonra çenesini düzeltti ve gözlerini tekrar yola çevirdi.

"Nereye?" Ona sessizce sordum.

"Benim evim," dedi. "Otelde alarmlar çalmaya başladığı anda Butters'ı aradım. Bizi bekliyor olacak."

"Başka kimsenin bu işe karışmasını istemiyorum," dedim.

"Karartılmış Denarius Şövalyeleri'yle savaşmak istiyorsun," dedi Karrin. "Bunu gerçekten tek başına yapabileceğini düşünüyor musun?"

Yorgun bir şekilde homurdandım ve gözlerimi kapadım. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Limuzinin lastikleri şehrin sokaklarında fısıldıyordu ve ben başka hiçbir şeye dikkatimi .

On iki

Karrin'in evi Bucktown'da, yaşlı bir kadına ait olması gerekiyormuş gibi görünen mütevazı bir yerdir; çünkü öyledir ve Karrin'in, büyükannesinin boyattığı, dekore ettirdiği ve çevre düzenlemesini yaptırdığı evin dışını değiştirmeye ne vakti ne de gönlü vardır. Ne zaman Arabayı durdurduğumuzda dışarıda arabalar vardı. Arabayı evin arka tarafına doğru kaydırıldı.

Arabayı park yerine yerleştirmeden önce Valmont'a döndüm ve "Dosyada ne var?" diye sordum.

Valmont hemen, "Yerel bir işadının profili," diye cevap verdi. "Tanıdığım biri mi?"

Omuz silkti, çantasına uzandı ve bir tüpe sardığı dosyayı bana uzattı. Dosyayı aldım, açtım ve Karrin okuma lambasını yakana kadar gözümü kısarak baktım. Beş saniye kadar yandıktan sonra tekledi ve söndü.

"Senin etrafında hiçbir şey kolay olmuyor, değil mi?" dedi.

Dilimi doğru uzattım, annemin gümüş beş köşeli tılsımını gömleğimden çıkardım ve içine hafif bir irade akımı gönderdim. Gümüş, dosyayı taramama yetecek kadar mavi-beyaz büyücü ışıyla parlamaya başladı.

"Harvey Morrison," diye yüksek sesle okudum. "Elli yedi yaşında, yatırım bankacısı, mali danışman ve ekonomik menkul kıymetler danışmanı." Karrin'e göz kırptım. "O da ne?"

"Zengin insanların parasını idare ediyor," dedi.

Homurdandım ve okumaya geri döndüm. "Yazları denize açılıyor, hava güzel olduğunda golf oynuyor ve yılda iki kez Vegas'ta uzun bir hafta sonu geçiriyor. Karısı yok, çocuğu yok." Bir resim vardı. Onu kaldırdım. "Yakışıklı adam. Clooney'e benziyor ama saç çizgisi azalmış. En sevdiği filmleri, kitapları, müzikleri listeliyor. Bir biyografisi var - bu bölgede büyümüş, iyi okullara gitmiş, ailesi o üniversitedeyken ölmüş."

"Neden o?" Karrin bana sordu.

Valmont'a dönüp baktım.

Omuzlarını silkti. "Bana oldukça sıradan göründü. Belirgin bir rüşvet ya da zimmete para geçirme yok, ki bu da onun seviyesinde çalışan biri için olağan bir durum."

"Dürüst adamlar mı?" Minimal bir alaycılıkla sordum.

"Akıllı hırsızlar, çaldıkları zaman," dedi. "O da bu kasabadaki diğer yüzlercesi gibi güvenilir bir memur."

"Kumar sorunu mu?"

Omuz silkti. "Kayıtlarına bakılırsa pek de bariz biri değil. Fomor onu manipülasyon için özellikle savunmasız bir hedef olarak değerlendirmiyor."

"Para hakkında dosyaları mı var?" Ben sordum.

Valmont, "Son birkaç yıldır sağdan soldan bilgi satın alıyorlar," dedi. "Etrafa çok para saçıyorlar. Gerçek bir satıcı pazarı oldu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkes satın alıyor," dedi Valmont. "Fomor, Beyaz Saray, Venatori, Svartalves, dikkat çekmemeye çalışan her paranormal ekip. Bu yüzden bu işe girdim - bu ay üçüncü işim. Hızlı para kazanmak ve ilginç sırlar öğrenmek istiyorsan Dresden, seni ciddi alıcılarla görüştürebilirim."

Bu bilgi karşısında gözlerimi kırpıttım. "Ne zamandan beri doğaüstü olaylardan anlıyorsun?"

"Canavarlar en iyi iki arkadaşımı öldürdüğünden beri." Bir omzunu silkti. "Öğrenmeyi kendime iş edindim. Bu kadar kolay olması beni biraz şaşırttı. Kimse insanlardan saklanmak için o kadar çaba harcamıyor gibi görünüyor."

"Gerek yok," dedim. "Çoğu insan bilmek istemez, göstersen de inanmaz."

"Ben de fark ettim," dedi Valmont.

"Neden o?" Karrin sordu. "Nicodemus'un ilgisi ne?"

Dudaklarımı büzdüm ve düşünceli bir şekilde dişlerimin arasından nefesimi çektim. "Erişim," dedim. "Öyle olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

Harvey'nin fotoğrafını kaldırdım. "Bu adam bize kimsenin bulamayacağı bir şey bulabilir. Mantıklı olan tek şey bu."

"Kimin parasını idare ediyor?" Karrin sordu.

Dosyayı taradım. "Burada bir müşteri listesi var. Şahıslar, şirketler, mülkler, vakıflar. Çoğunda sadece rakamlar ya da soru işaretleri var. Birçoğu bilinmiyor olarak listelenmiş."

"Oldukça standart," dedi Valmont. "Böyle adamlar yüksek düzeyde gizlilik içinde çalışırlar. Nicodemus sana bu iş hakkında ne söyledi?"

"Nihai hedef ve sen," dedim. "Aradaki adımların hiçbirisi." "Seni karanlıkta tutuyor," dedi. "Havucu aklında tutuyor ama

Bir sonraki adımın ne olacağından emin değilsen ona ihanet etmen daha zor olur." "Pislik," diye mırıldandım. "Yani Nicodemus'un aklında ne olduğunu henüz bilmiyoruz,

Ama her iddiasına varım ki Harvey ikinci adımda."

"Mantıklı," dedi Karrin.

"Pekâlâ," dedim. "Chicago ekibinden kimseye ayrıntı vermek yok, tamam mı? Oldukça ciddi bir oyun oynuyoruz. Eğer bu haber sızarsa, Mab'a kötü bir şekilde yansıyabilir ve bu da benim için biraz çarmıha gerilme anlamına gelebilir."

Karrin yüzünü buruşturdu. "Yani siz de onları karanlıkta tutmak ve onlara ihtiyaç duyduklarında adım adım bilgi vermek istiyorsunuz?"

"İstemiyorum," dedim. "İhtiyacım var. İroni benim için kayıp değil, ama dediğim gibi, bunu biraz kapalı oynuyorum."

Gözlerimi tekrar kapattım ve vücudumu kontrol ettim. Aynı belirsiz rahatsızlık ve yorgunluk hissi uzuvlarıma nüfuz etmiş gibiydi ve bir kas krampinin başlangıcı olabilecek hafif bir sancı sırtımı çekiştiriyordu. Kulağımdaki gümüş küpe biraz fazla ağır gelmeye ve konforun en uç noktasında soğuktan titremeye devam ediyordu.

İçimden bir ses Mab'ın küçük ağı kesicisinin aslında bana yardımcı olmadığını, aksi takdirde hissedeceğim acıyı gizlemekten *başka* bir işe yaramayacağını söylüyordu. Otele döndüğümde sadece birkaç büyü için çok fazla enerji harcamıştım ve bunu aletlerim olmadan yapmak zor bir işti. Hayatta kalmak için ihtiyacım olan tempoyu tutturabilmek adına Kış mantosundan faydalanmak zorunda kalmıştım. Bildiğim kadarıyla daha önce hiç büyücü yeteneklerine sahip bir Kış Şövalyesi olmadığı için, mantonun yeteneklerimle nasıl etkileşime gireceği konusunda kesin bir bilgi yoktu

-Ama o soğuk, karanlık güce ne kadar yaslanırsam, bunu yaparken o kadar rahat edeceğimden ve kim ve ne olduğumu değiştirme potansiyelinin o kadar artacağından emindim.

Kafamın içinde her ne varsa beni öldürmek üzereydi. Birdenbire Mab'ın hediyesinin iki yönü olduğundan emin oldum. Evet, etrafta koşuşturup tehlikeye atılacak kadar iyi hissetmemi sağlıyordu ama aynı zamanda beni Kış örtüsüne her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyacak kadar zayıf bırakıyordu. Muhtemelen bu onun bana daha fazla kullanmam gerektiğini söyleme şekliydi.

Ama er ya da geç, bunu yapmak benden önce gelen herkesi değiştirdiği gibi beni de değiştirecekti.

Eğer bu beni çoktan

değiştirmediyse. Korkmuştum.

Uzun bir sessizlik anından sonra Karrin, "Şimdilik senin dediğin gibi yapacağız. Hadi içeri girelim."

Karanlık düşüncelerden ve onlarla birlikte gelen korkudan kurtulmak için kendimi zorladım. "Eşyalarımı aldın mı?" diye sordum.

"Bagaj."

Dışarı çıktım ve arabanın bagajına doğru ilerledim. İçinden spor çantamı ve asamı çıkardım ve pardösümün güven veren ağırlığını omzuma attım

ve rahat kıyafetler giydiğimde giymek için. Belki içinde uyuyabilirim.

Öyle bir gündü.

* * *

Karrin'in mutfağının içinde, haliya kan bulaşmasın diye fayans zeminde durdum ve Waldo Butters'ı beni beklerken buldum.

Butters kırklı yaşlarının ortalarında cılız bir adamdı, ancak yapısına bakarak onu çok daha genç biri sanabilirdiniz. Düzgün taranmamış bir tutam siyah saçı, ince gagalı bir burnu, gözlükleri ve uzun, zarif parmakları vardı.

"Harry," dedi ben içeri girdiğimde, bana elini uzatarak. "Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız."

Onunla yer değiştirdim ve yorgun bir şekilde sııttım. "Evet, yoksa faturanı asla ödeyemem."

Beni eleştirel bir gözle bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne oldu lan? Bir sokak süpürücüsüyle kavga mı ettin?"

"Octokonglar," dedim. "Ve makineli tüfeği olan bir balıkçı yaka."

"Sağ baldır," dedi Karrin, Valmont'u soğuktan kurtarmak için içeri getirip kapıyı arkasından kilitleyerek. "Vurulmuş."

"Ve üzerinde dolaşmasına izin mi veriyorsun?" Butters talep etti.

Karrin ona sütü kesecek bir bakış attı. "Bir dahaki sefere onu çantama koyarım."

İçini çekti ve, "Bak Harry, acıyı hissetmediğini biliyorum, ama yenilmez *değilsin*. Acının orada olmasının lanet olası bir nedeni var." Mutfak sandalyelerinden birine elini salladı ve, "Otur, otur," dedi.

Mutfak küçüktü. Ben oturdum. Butters bir tıp doktoruydu, ancak zamanının çoğunu Illinois adli tabibi olarak cesetleri keserek geçiriyordu ve hastaneler ateşli silah yaralanmalarıyla geldiğinizde biraz sinirlenme eğiliminde olduğundan, daha önce benim için bu tür yaralanmalarla gizli bir şekilde ilgilenmişti.

Butters bacağıma açtı, nefesinin altından mırıldandı ve "Onu masaya yatıralım. Uzatmama yardım et."

"Evet," dedi Karrin.

Bir dakika boyunca mutfak masasını uzatmakla uğraştılar ve sonra beni dürttü ve "Hadi Harry, seni oraya kaldırmayacağım" dedi.

Yine de omzunu kolumun altından geçirip kalkmama yardım etti ve ardından bacaklarımı masanın üzerine kaldırmama yardım etti. Kendimi yerine oturtmak olması gerekenden çok daha zor görünüyordu.

"Butters," dedim, "smokinimi parçalayacak mısın?"

"Kıpırdamadan dur," dedi ve tıbbi aletlerle dolu çantasından bir makas çıkardı.

"Harika," dedim gülümseyerek. "Sadece bir dakikalığına gözlerimi kapatacağım."

"Karrin, Andi'yle takılır mısın lütfen? Onun üzerinde bu şekilde çalışmam yeterince kötü zaten. Dirseklerimin de kalabalık olmasına gerek yok."

"Tamam," dedi. "Biz oturma odasında olacağız."

"Tamam, Harry," dedi Butters. "Ben işe koyulayım."

"Sen ve Andi ?" Ona sordum. "Hâlâ iyi misiniz?"

Kız arkadaşından bahsetmeme tepki vermedi. "Hareket etmemeye çalış."

Bunu ben yaptım. Küpe titreşti, uykulu soğuk dalgaları o sabah olduğundan biraz daha hızlı yayıldı. Butters kurşun yarasını bir şeyle dürttü ve yorgun bedenimde Kış'ın varlığı olmasaydı muhtemelen çok acıyacağını fark ettim. Gözlerimi açtığımda onun bir tür antibiyotikle kaplı plastik bir aletle yarayı temizlediğini gördüm.

Bacağımdaki delikten sonuna kadar geçiriyordu.

Ürperdim ve gözlerimi tekrar kapattım.

Karartılmış Denarius Şövalyeleri ile çalışmaya başladığımın ilk gününde bir çift iğrenç yaratık tarafından vurulmuş ve parçalanmışım bile; üstelik bu, operasyonun geri kalanının standartlarına göre nispeten basit ve güvenli bir işti.

İkinci günün daha kötü olacağına dair içimde bir his vardı.

On üç

O Gözlerini kalemle kapat, seni aptal. Tam önünde.

Gözlerimi kırıştıtarak başımı masadan kaldırdım. Kulağımda bir ses vardı, gün gibi açıktı, korkulu ve öfkeli bir tonda konuşuyordu. "Ne?"

Zaman akıp gitmişti. Butters lavabonun başında durmuş, eşyalarını temizliyordu. Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı, kaşlarını çattı ve mükemmel bir otoriteyle, "Yat. Yere yat."

Öyle yaptım. Küpe bir buz parçası gibiydi, o kadar soğuktu ki titremeye başlamak üzereydim. "Bir şey mi dedin?" Ona sordum.

"Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Kendinde değildin dostum. Dinlenmene izin veriyordum."

"Burada başka biri mi var?" "Hayır, Harry," dedi.

"Yemin edebilirim ki ..."

Tek kaşını kaldırarak beklentiyle bana baktı. "Neye yemin ettin?"

Başımı salladım. "Bir rüyanın başlangıcı, belki."

"Elbette," dedi Butters.

"Başarabilecek miyim doktor?"

Homurdandı. "Enfeksiyon dışında, iyi olmalısın. Hayır, hastanede serum takılı ve bir hafta boyunca yatakta *olmalısın*. Ama seni tanıyorum, muhtemelen yaptığın aptalca tehlikeli şeyi yapmaya devam edeceksin. Muhtemelen bunu yaparken kan kaybından ölmeyeceksin."

Kendimi inceleyecek kadar başımı kaldırdım. Pantolonum hariç kıyafetlerim yoktu ve sağ bacağının büyük bir kısmı kaybolmuştu. Al sana, Nicodemus'un soygun bütçesi. Birkaç kesğim sargılıydı. Kesiklerden ikisinde yeni dikişler vardı, ayrıca bacağımdaki deliğin her iki ucunda, belki de toplamda bir düzine dikiş vardı ve ...

"Bu kesikleri kapalı tutan *Süper Yapıştırıcı* mı?"

"Süper yapıştırıcı ve dikişler, ve eğer hepsini bantlayarak kapatmanın bir yolunu bulabilirsem, onu da yaparım."

"Her ihtimale karşı ruloyu yanıma alacağım," dedim. "Giyinebilir miyim o zaman?"

İçini çekti. "Çok hızlı hareket etmemeye çalış, tamam mı? Ayağa kalkarken de dikkatli ol. Kan kaybının çok ciddi olduğunu sanmıyorum ama bir süre başın dönebilir."

Yavaşça kalktım ve spor çantamı buldum. İçinden bir takım yeni kıyafet çıkardım, smokinin geri kalanını attım ve onları giydim.

"Peki ne yapıyorsun?" Butters ben sorarken sordu. "Karrin'in ağzı her zamankinden daha sıkı."

"Şimdilik söylemesem daha iyi olur," dedim. "Ama başka bir şey yapmadan önce bir borcumu ödemem gerekiyor."

Bana kaşlarını çattı. "Ne?"

Giyinmeyi bitirdim, spor çantama uzandım ve meşe ağacından bir blok çıkardım. Oranları doğru tutturmak bir ayımı ve birkaç başarısız denememi almıştı ama sonunda bir insan kafatasının mütevazı ölçüde doğru bir kopyasını oymayı başarmıştım. Kafatasını oyduktan sonra, Alfred'in benim için bulduğu bir geyik boynuzunun kavisli ve sivri kısımlarından yaptığım aletlerle kemikleştirdim ve sonra işe koyuldum. Şimdi, tahta kafatası, asamdakilere çok benzeyen, kalabalık da olsa, düzgün rün ve işaret kaplıydı.

"Bunu yapmak dört ayımı aldı," dedim ve Butters'a uzattım. Evde başka kimlerin olduğunu ya da ne kadarını duyabileceklerini tam olarak bilmiyordum, bu yüzden Kafatası Bob'dan yüksek sesle bahsetmek istemedim. Danışman-ruh, reklamı yapılamayacak kadar değerli ve savunmasız bir kaynaktı. "Bunu ortak arkadaşımıza ver ve ona ödeştığımızı söyle. O sana bununla ne yapman gerektiğini söyleyecektir."

Butters birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Bu ... düşündüğüm şey mi?"

Ona yaklaştım ve sesimi neredeyse fısıltıya indirdim. "Onun için bir yedek gemi," diye onayladım. "Sahip olduğu kadar güzel değil ama ihtiyacı olursa onu gün doğumundan ve gün ışığından koruyacaktır. Onunla bir anlaşma yaptım. Ödeyeceğim."

"Harry," dedi Butters. Başını yavaşça salladı. "Eminim çok memnun olacaktır."

"Hayır, ," diye . "Bunun ne kadar ilkel olduğu konusunda sızlanıp duracak. Ama ona *sahip* olacak ve önemli da bu."

"Teşekkür ederim," dedi Butters dikkatli ve kibar bir ses tonuyla ve tahta kafatasını çantasına yerleştirdi. "Bunu ona götüreceğim."

Birkaç kez göz kırptım. "Uh, adamım? Sen iyi misin?"

Lavaboya dönüp bir şeyler yıkamaya devam etmeden önce bir an bana baktı. "Uzun bir yıl oldu," dedi. "Ve bir süredir uyumadım. Hepsi bu kadar."

Hepsi bu değildi. Yani, tam olarak bir sosyal dahi sayılmam ama bir konuda endişeli olduğunu açıkça .

"Butters?" Ben sordum.

Başını salladı ve sesi beklediğimden daha sert ve soğuk çıktı. "Sormayı bıraksan iyi olur, Harry."

"Evet, muhtemelen ben de daha fazla sebze yemeliyim," dedim, "ama kabul edelim. Böyle bir olmayacak. Ne var yok?"

İç çekti. Sonra dedi ki, "Harry. . . hiç *Pet Sematary*'yi okudun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, uzun zaman önce..." Midem biraz burkuldu. "Tam olarak ne demek istiyorsun? Sence yanlış mı döndüm?"

"Sen *ölmüştün*, dostum," dedi Butters. "İnsanlar . . . Bak, sen buradayken birçok açıdan kasabanın şerifiydin. Sen öldün ve *işler* Chicago'da ilerlemeye başladı. Sadece Fomor değil. Gulyabaniler etrafta dolanmaya başladı. Undertown'dan bir şeyler çıktı. Vampirler insanları ceplerine koymaya başladı. Heteroseksüeller bile fark etmeye başladı. Molly elinden geleni yaptı ama belli ki bunun için ödediği bedel ..."

O konuşurken yüzünü izledim. Gözleri binlerce metre öteye odaklanmıştı, elleri gittikçe daha yavaş hareket ediyordu. "Ve senin hayaletin ortaya çıktı ve bu ... bilirsin işte. Garipti. Ama hepimiz anladık ki, hey, sen bizim gibi yaşamamıştın. Senin de aynı şekilde ölmeyeceğini düşündük."

"Teknik olarak, daha çok mavi kod durumuydu" diye

başladım. "O zaman bunu söylememiştin," dedi Butters.

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. O haklıydı. . Yani, o zamanlar bilmiyordum ama eski bir büyücü olduğum fikrine alışmak için hatırı sayılır bir zamanı olmuştu.

"Sonra işler gittikçe kötüleşirken yine ortaya çıkıyorsun," dedi belli belirsiz gülümseyerek. "Yani, belalı ağabey Harry, ölümden döndü, dostum. Bunun bizim için nasıl bir şey olduğunu bilebileceğini sanmıyorum. Sahip olduğun güce o kadar uzun zamandır sahipsin ki, onsuz etrafta dolaşmanın nasıl bir his olduğuna dair çok az fikrin olduğunu düşünüyorum. İnsanların başına kötü şeyler gelirken çaresizce orada oturmanın ve kırk yılda birine yardım etmekten başka bir şey yapamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun." Acı bir kahkaha attı. "Kafatası bana her türlü şeyi anlatabilirdi. Olan biten hakkında her şeyi bilmenin durumu daha iyi hale getirdiğinden emin değilim, ama elinizden bir şey gelmediği halde etrafta dolanmak ve yapabildiğinizde ufak tefek şeyler yapmaktan başka bir şey yapamıyordunuz - ama istediğinizde neredeyse hiç yapamıyordunuz."

"Butters," dedim.

Beni duymadı. "Ve sonra aniden o koruyucuyu geri görmek, gittiğini düşündüğünde, işler daha da kötüye gittiğinde." Başını salladı, gözleri dolmuştu. "Saf umut serumu gibiydi dostum. Süpermen tekrar pelerinine kavuşmuştu. Şerif kasabaya geri dönmüştü."

Başımı öne eğdim. Sırada ne olduğunu bildiğimden oldukça emindim ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Ama kasabaya dönmedin, değil mi?" dedi. "Ürkütücü Ada'da kaldın. Sen hiçbir şey yapmadın. Ve sonra Molly de gitti, yani

Bu bile bizim için yeterli değildi. Will ve Georgia geçen yıl hastaneye kaldırıldılar. Bir süre yaşayıp yaşamayacaklarından emin olamadık. Şimdi küçük bir kızları var. Neredeyse yetim kalıyordu. Son birkaç yılda herkes birilerini kaybetti ya da birilerini tanıyor. Ve sen Ürkütücü Ada'da kaldın."

"Yapmak zorundaydım," dedim.

Butter'ın çene çizgisi sertleşti. "Bunu benim bakış açımdan görmeye çalış, Harry," dedi. "Chichén Itzá'dan beri sen sen değilsin. Bunu anlıyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bir anlaşma yaptınız. *Mab* ile," dedi basitçe. "Görünüşe göre ölmüşsün. Hayaletin senin öldüğünü iddia ederek ortaya çıktı ve hepimize bir şeyler yaptırdı. Sonra tekrar canlı olarak ortaya çıktın ama tuhaf Kış perisi güçlerin vardı. Molly gitmeden önce bir *günlüğüne* buradaydın, onun da tuhaf Kış perisi güçleri vardı. Ve bir yıldır geri döndün, kimsenin sana ulaşamadığı o adada yaşıyorsun, konuşmuyorsun, yardım etmiyorsun, *burada* değilsin." İlk kez bana "*Sen değilsin*. Hepimizin tanıdığı sen değilsin. Her hafta oyun oynamaya gelen adam. Birlikte arabalı sinemaya gittiğimiz adam."

Ellerimi ceplerime soktum.

"İnsanların başına böyle şeyler geldiğini biliyorum," dedi. "Ve belki de yaptığınız şeyi yapmak için mükemmel ve gerçek nedenleriniz var. Ama günün sonunda, *burada* olmanın yerini hiçbir şey tutamaz. İnsanları kaybediyoruz. Çocukları. Yaşlıları. Bir ara insanların *evcil hayvanlarını* öldüren bir şey vardı." Yıkama işine geri döndü. "İnsanın biraz alaycı olması için yeterli. Şimdi yine ortaya çıkıyorsun ama ne yaptığın hakkında konuşmuyorsun. İnsanlar senin de diğer Kış Şövalyeleri gibi kötüye gideceğinden endişeleniyor." Bana doğru döndü, kara gözleri sert ve acılıydı. "Peki dikildikten sonra ayağa kalktığında yaptığın ilk şey ne oluyor? Hey, Butters? Nasılsın, Butters? Kız arkadaşını dövdüğün için üzgün müsün? Bilgisayar odanı mahvetmek istememiştin, dostum? Hayır. Konuşmaya başladığın ilk şey *borcunu ödemek*. *Tıpkı Fae'lerden biri gibi*."

Bu da midemde soğuk bir ürperti yarattı. Butters tüm gerçeklere sahip olmayabilirdi, hikayenin tamamına sahip olmayabilirdi, ama ...

Haksız değildi.

Sesi nazik olsa da eşyalarını çantasına geri koymaya başladı. "Korkuyorum dostum. Dışarıda neler olduğunu biliyorum ve bu çok korkutucu. Sen söyle Harry. Süpermen'in Luthor'la takılması konusunda endişelenmeli miyim? Karrin'i neyin içine sürüklediğin hakkında daha fazla şey öğrendiğimde, bu beni daha az endişelendirecek mi? Çünkü artık seni tanıdığımdan emin değilim."

Cevap verene kadar belki on beş saniye geçti.

"Bu seni daha az endişelendirmeyecek," dedim sessizce. "Ve hala seninle bu konu hakkında konuşamıyorum."

"Dürüstlük," dedi. Birkaç kez başını salladı. "Peki. En azından o kadar . Buzdolabında portakal suyu var. Biraz iç. Önümüzdeki birkaç gün bol bol sıvı al."

Sonra Butters çantasını aldı ve mutfaktan çıktı.

En az benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordu. Ne kadar korktuğunu ve bu korkunun onu nasıl yıprattığını görebiliyordum. Şüpheleri vardı. Bu da bu dünyada akıllıca bir şeydi. Benim hakkımda şüpheleri vardı. Bu acı veriyordu. Ama anlaşılabilirdi. Hatta belki de zekiceydi. Ve benimle bu konuda açık konuşmuştu. Bu cesaret isterdi. Eğer gerçekten korktuğu canavara dönüşüyor , bu konuda bana karşı dürüst davranarak yüzüne kocaman bir hedef tahtası çizmiş olurdu. Yine de bunu yapmıştı - bu da emin olmadığı ve riske girmeye istekli olduğu anlamına geliyordu.

Ve en önemlisi, yardımına ihtiyacım olduğunda ortaya çıktı ve yardım . Butters iyi bir insandı.

Haksız da sayılmazdı.

Oturma odasında Butters, Karrin ve muhtemelen başka bir kadın sesi -Andi- arasında geçen sessiz konuşmaları duydum. Bir an sonra kapı açıldı ve tekrar kapandı. Boşalan evin sessizliği her yeri kapladı.

Karrin kapı aralığında belirdi.

"Duydun demek?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Ben yaptım." Buzdolabına gitti, açtı ve bir sürahi portakal suyu çıkardı. Dolaptan plastik bir bardak çıkardı ve bardağa doldurdu. Sonra suyu bana uzattı.

Yüzümü buruşturdum ve biraz içtim, sonra kalanına baktım. "Onunla aynı fikirde misin?"

"Onu anlıyorum," dedi.

"Ama sen aynı fikirde misin?"

"Sana güveniyorum," dedi.

Üç kelime. Büyük kelimeler. Özellikle de ondan geliyorsa. Bir an için odayı doldurdular ve göğsümdeki gerginliğin hafiflediğini hissettim.

Ona baktım ve ağzımın bir tarafıyla gülümsedim. O da cevap verdi. "Belki de yapmamalısın," dedim.

Gülümsemesi gözlerinin etrafında derinleşti. "Belki de kendi kararını verebilecek kadar büyük bir kıızımdır."

"Belki de öylesindir," diye izin verdim.

"Zor bir yıl oldu," dedi. "Yorgunlar ve korkuyorlar. İnsanlar bazen inançlarını kaybediyor. Kendilerine gelecekler. Göreceksiniz."

"Teşekkürler," dedim sessizce.

Elini koluma koydu ve sıktı, sonra beni bıraktı. "Valmont'u misafir yatak odasına yerleştirdim," dedi. "Sen benim odamdasın. Ben kanepedeyim."

"Ben kanepeyi alacağım," dedim.

"Sen buna uymuyorsun, mankafa. Vurulan sendin, unuttun mu?

Ve eğer bunu yapacaksak senin mümkün olan en iyi durumda olmana ihtiyacım var." Portakal suyunu bardağın içinde döndürdüm. Haklıydı.

Bay kapı aralığında belirdi, sonra kendini kaval kemiklerime doğru fırlattı. Yaralı olanı geri çektim, böylece omzu sadece sol kaval kemiğime çarptı. Çentikli kulağını ovma için eğildim. "Nerelerdeydin, tüy yumağı?"

"Çok komik," dedi Karrin. "Nedense Andi ne zaman ortaya çıksa ortadan kayboluyor."

Eski dairemin oturma odasındaki mükemmel kargaşa sahnesini hatırladım ve bu beni gülümsetti. "Belki de kedi sevmiyordur," dedim.

"Meyve suyunu iç," dedi. Ben de içtim. Bardağı doldurdu ve tatmin olmadan önce tekrar içmemi izledi.

"Tamam," dedi. "Valmont çoktan yattı. Git uyu. Yarın erkenden yola çıkacağız ve zinde olman gerekiyor."

Bu benim ilk rodeom değildi ve Karrin haklıydı. Bu gibi durumlarda sebepsiz yere hayati dinlenmeden yoksun kalarak hayatta kalamazsınız. Ayrıca, bir akşam için yeterince şeyle uğraşmışım zaten. Günün sorunu gün için yeterli olsun.

Karrin'in yatak odasına doğru geri döndüm ve oturma odasına girdiğimde duraksadım.

Sehpanın üzerinde silahlar vardı. Birçoğu bezlere sarılmış, temizleniyor, yakındaki bir sandalyeye yaslanmış ve büyük bir ekipman çantası onları almak için bekliyordu. Karrin'in en sevdiği küçük Belçika karabinasının yanı sıra birkaç uzay silahına benzeyen bir şey de oradaydı. "Yeni oyuncaklar mı?" diye sordum.

"Ben bir kızım, Harry," dedi beğenmiş bir tavırla. "Aksesuar takarım." "O bir bazuka mı?"

"Hayır," dedi. "Bu bir AT4 roketatar. Bazukadan çok daha iyi."

"Dinozor avlamak zorunda kalırsak diye mi?" diye sordum. "Doğru iş için doğru alet," diye yanıtladı.

"Onunla oynayabilir miyim?"

"Hayır. Şimdi yatağa git."

Kanepeye yerleşti ve tabancalarından birini yeniden monte etmeye başladı. Bir an tereddüt ettim. Onu başlatmak üzere olduğum türden bir çatışmanın içine çekmeye hakkım var mıydı?

Bu düşünceyi hemen bir soruyla bastırdım: Bu noktada onun bu işe karışmasını *engelleyebilecek* gücüm var mıydı?

Karrin başını kaldırıp bana baktı ve gülümseyerek silahı diğer insanların ayakkabılarını bağladıkları kadar hızlı ve otomatik bir şekilde bir araya getirdi. "Sabah görüşürüz, Harry."

Başımı salladım. Onu bu durumdan kurtarmanın en iyi yolu odaklanmak ve işi bitirmektir. Ben istesem bile ayrılmayacaktı. *O yüzden oyalanmayı bırak Harry, kafanı oyuna ver ve Nicodemus ile arkadaşlarını öyle bir yere ser ki, ona zarar verme şansları olmasın.*

"Evet," dedim. "Sabah görüşürüz."

On dört

WEylem sırasında beni ayakta tutan Kış'ın örtüsü her neyse, bir yerde güvende olduğumda bana bakmakla pek ilgilenmiyor gibiydi.

Karrin'in düşüne giremeyecek kadar çok dikişim vardı ama bir bez, ılık su dolu bir lavabo ve biraz sabunla elimden geldiğince kendimi yıkadım ve sonra yatağa uzandım. Belki on saniye kadar orada kalmıştım ki, uzaktan gelen yorgunluk şiddetlendi ve düzinelerce kesik ve çürüğün verdiği hafif yanma ve donuk ağrı tüm dikkatimi kapladı.

Umursamayacak kadar yorgundum. Bir buçuk dakika kadar kalkıp aspirin ya da başka bir şey almayı düşündüm ve sonra uyku bana sinsice yaklaşip bayıltıcı bir yumruk attı.

Rüya gördüm.

Şu ateşli rüyalardan biriydi, gürültülü, parlak ve kopuk. Ayrıntıların çoğunu hatırlamıyorum - sadece neler olup bittiğini asla takip edemediğimi ve sanki gözlerim bir şeye odaklanır odaklanmaz her şeyin değiştiğini hissettim ve rüyada gerçekleşen aksiyona yetişir yetişmez, farklı bir yöne doğru kükrüyordu, beni kendimi yeniden yönlendirmek için mücadele etmek zorunda bırakıyor, ayaklarım çamurda sürüklenirken hızımı korumaya çalışıyordum. Tüm bu süre boyunca rüyamda başka Harry Dresden'lar da görüyordum, hepsi benden biraz uzakta, benimkine paralel olarak kendi kafa karışıklığı danslarını yapıyorlardı ve ara sıra durup birbirimize el sallıyor ve nazik şikayetlerimizi paylaşıyorduk.

Sonuna doğru, kendimi eski, çok renkli Volkswagen Bug'ım *Blue Beetle* ile yolun rastgele bölümünde, şiddetli yağmur altında kaşlarımı çatarak ilerlerken buldum. Çırağım Molly yanımda oturuyordu.

Molly yirmili yaşlarının ortasındaydı ve göz kamaştırıcıydı, yine de gözüme biraz fazla zayıf göründü. Gençliğinden beri rastgele renklendirilmiş gibi görünen saçları şimdi uzun ve beyaz-sarıydı. Eski tasarımı bir kot pantolon, üzerinde solmuş bir geri dönüşüm sembolü olan mavi bir tişört ve sandaletler giymişti. "rüyalardan nefret ediyorum," dedim. "Olay örgüsü yok, sadece rastgele garip

bir şeyler oluyor. Uyanırken bunu yeterince yaşıyorum."

Bana irkilmiş gibi baktı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Harry?"

"Tabii ki," dedim. "Bu benim rüyam."

"Hayır," dedi, "*sayılmaz*. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Ellerimi direksiyondan çekip parmaklarımı salladım ve dramatik bir sesle "Büyücü" dedim.

Molly sıcak bir kahkaha attı. "Aman Tanrım, bu bir kaza, değil mi? Sonunda adadan kurtuldun mu? Başın nasıl?"

Bunun üzerine gözümü kırptım. "Bekle. Molly mi?"

"Ben," dedi gülümseyerek ve arabanın diğer tarafına doğru eğildi. Bir kolunu bir saniyeliğine boynuma doladı ve başını omzuma yaslayarak hızlıca sarıldı. Bu dokunuşta normal bir rüya hissinin ötesine geçen bir sıcaklık hissi vardı, bir başkasının varlığına dair sorgulanamayacak kadar mutlak bir his. "Vay canına, senden haber almak güzel patron."

"Vay canına," dedim. "Bu nasıl oluyor?"

"Güzel soru," dedi. "Yeni yıldan bu yana rüyalarımnda elli kez saldırıya uğradım. Savunmamı oldukça sıkı tuttuğumu sanıyordum."

"Saldırı mı? Kim tarafından?" Ben sordum.

"Oh," dedi hazırlıksız bir ses tonuyla, "Sidhe, esas olarak."

"Bekle," dedim. "Senin onların prensesi olman gerekmiyor mu?"

Molly gözleri parlayarak, "Gerçekte, elbette," dedi. "Rüyalarda ise isimsiz olarak üzerime gelebiliyorlar, böylece her serseri kendini sert sanıyor. Periler için internet gibi bir şey."

"Ne aptallar," dedim.

"Hayır," dedi, "hiç de değil. Bak Harry, Maeve *gerçekten* çok kötü bir Kış Leydisi'ydi. Benim yapmam gereken bir iş var. Sidhe sadece buna hazır olduğumdan emin olmak istiyor. Bu yüzden beni test ediyorlar."

"Üzerine gelerek mi?" Ben sordum.

"Sessizce, Mab'ın göremeyeceği bir yerde," dedi Molly. "Aslında bu bana annemin beni evdeki tüm küçük kardeşlerimden sorumlu tuttuğu zamanları hatırlatıyor. Sadece daha canice."

Bunun üzerine gözümü kırptım ve kısa bir kahkaha attım.

"İşte, güzel, bir gülümseme," dedi. "Yukarı çıkıyorlar. Ben onları yere seriyorum. Kişisel bir şey değil" diye devam etti. "Sonra işime geri dönüyorum. Bu arada, bu yüzden benden pek haber alamadınız. Kusura bakmayın. Maeve'in yüz elli yıllık birikmiş işleriyle uğraşmak zorunda kaldım. Senin bahanen ne?"

"Son altı aydır her gün haberciler gönderiyorum," dedim. Molly'nin gözleri önce büyüdü, sonra daraldı. "Mab."

"Mab."

"Grrr," dedi. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Dünden önceki gün. Kafamda önümüzdeki birkaç gün içinde beni öldürecek bir şey var. Demonreach yardım edebileceğinizi söylüyor. Görünüşe göre,

Mab da öyle düşünüyor."

Molly'nin mavi gözleri buz gibi oldu. "Yoksa habercilerinizin yolunu kesmezdi. O kaltak. Bilseydim ..." Alt dudağını çiğnedi. "Bana hemen kurtulamayacağım bir şey yaptırıyor."

"Ne, uygun değil mi?" Ben sordum.

"Şu anda iki mil buzun altındayım," dedi. "Buraya gelmem bir günümü aldı, o yüzden şu anda uyuyorum. Durum nedir?"

Ona söyledim.

"Tanrım, Harry!" dedi. "Nicodemus, gerçekten mi? Sanya orada mı?" "Hayır," dedim, sonra düzelttim. "En azından henüz değil."

"Bir Şövalye orada olacak," dedi. "Bu işler böyle yürür. Ben de yoldayım." İfadesi sıkıntılı bir hal aldı ve bir an sonra rüya dünyası titremeye başladı ve birdenbire küçük bir *Blue Beetles* sürüsünün içinde gidiyordum, hepsi Harry Dresden ve Molly Carpenter'ın biraz farklı versiyonlarıyla doluydu. VW ile onların arasından slalom yapmak zorunda kaldım.

". . . olabildiğince çabuk orada ..." Molly'nin sesi uzaktan geldi ve sonra tek başıma sürüyordum.

Trafik gittikçe kötüleşti ve daha da kafa karıştırıcı hale geldi ve sonra lastiklerin ve bükülen metallerin gürültülü bir gıcirtısı, parlak bir ışık ve abartılı, zarif ağır çekimde yuvarlanma ve düşme hissi vardı.

Radio parazitlerle çınlıyor ve bir kadın sesi haber tonlarında konuşuyordu. "... diğer haberler, Harry Dresden, Chicago büyücüsü, körü körüne kendi yıkımına doğru ilerliyor çünkü tam önünde duran basit ve açık gerçekleri kabul etmeyi reddediyor. Dresden, mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş birkaç uyarıyı görmezden geldi ve sonuç olarak önümüzdeki kırk sekiz saat içinde ölmesi bekleniyor . . ."

* * *

Kendimi rüyadan dışarı attım ve yatakta doğruldum, titriyor ve terliyordum, içgüdülerim tehlikeye hazır ve artık odada yalnız olmadığımından emindim.

İçgüdülerimin yarısı doğrudu.

Karrin kapıyı neredeyse sessizce arkasından kapattı ve dışarıdaki sokak lambasının loş ışığında yatağa doğru ilerledi. Üzerinde uzun, soluk bir CPD tişörtü vardı ve saçları basit bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Elinde de en sevdiği SIG vardı ve yan tarafında tutuyordu.

"Hey," diye yarı fısıldadı. Yatağın kenarında durdu. "Sesler duydum. Sen iyi misin?"

Bir elimle gözlerimi ovuşturdum. Molly ile ilgili rüyam sadece bu muydu? Bir rüya mıydı? Yoksa daha fazlası mı vardı? Bir sürü çılgınca şey olduğunu biliyordum.

ve inanılmaz derecede gerçek *hissettiğini* biliyordum ama bu gerçek *olduğu* anlamına gelmiyordu. "Rüyalar," diye mırıldandım. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Zaten tam olarak uyumuyordum. Mırıldanıyordun, çok hareket ediyordun." SIG'i yatağın başucundaki masaya bıraktığını duydum. Benden belki bir buçuk adım uzaktaydı ve o kadar yakından kokusunu alabiliyordum. Temiz çamaşırlar, belli belirsiz çiçeksi bir deodorant, güneş ışığıyla ısınmış bir cilt, silahlarıyla ilgilenmekten kalma bir temizlik solventi izi. Bir saniye sonra elini alnıma koydu.

"Ateşin var," dedi. "Ateş rüyaları en kötüsüdür. Sıkı dur." Banyoya gitti ve bir dakika sonra elinde bir Dixie bardağı su ve dört hapla çıktı. "İbuprofen," dedi. "Miden nasıl?"

"İyi," diye mırıldandım. "Beni rahatsız eden kesikler ve çürükler." Bana hapları ve suyu uzattı, ikisini de yuttum ve bardağı masaya bıraktım. "Teşekkürler."

Bardağı aldı ve çöp kutusuna atmak için döndü, banyodan gelen ışık bacaklarındaki güçlü, kıvrımlı kasları vurguluyordu. Bunun bana ne kadar çekici geldiğini fark etmemeye çalıştım.

Ama Karrin yaptı.

O şekilde durdu, bana baktı, onu fark ettiğimi fark etti. Sonra döndü ve ışığı kapatmak için banyo kapısına uzandı. Bu hareket bana bacaklarını daha da çok gösterdi. Sonra ışık kapandı ve aniden karanlığa gömüldük. Hareket etmedi.

"Gözlerin," dedi sessizce. "Bana sadece birkaç kez böyle baktın. Bu ... yoğun."

"Özür dilerim," dedim. Sesim bana sert geliyordu.

"Hayır," dedi. Kumaş usulca hışırdadı. Ağırlığıyla yatağın kenarını itti. "I . . . Geçen yıl konuştuğumuz şeyi düşünüyordum."

Boğazım aniden kurudu ve kalp atışlarım hızlandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu," dedi. Eli göğsüme dokundu ve çeneme doğru kaydı. Sonra ağırlığı karanlıkta yatağı biraz daha kaydırды ve ağzımı kendi ağzıyla buldu.

Güzel bir öpücüktü. Yavaştı. Sıcaktı. Dudakları yumuşak ve nazikti ve nazik dalgalanmalarla benimkileri keşfediyordu. Nefes alışının hızlandığını da duyabiliyordum ve parmakları saçlarıma doğru kaydı, kısa tırnakları kafa derimi çizdi ve sonra boynumdan omzuma doğru indi.

Arzu, ani bir sıcak ve aç ihtiyaç dalgasıyla içime doldu ve içimdeki Kış, onu doyurmamı talep eden bir ulumayla ayağa kalktı. Vücudumdaki her içgüdü bana Karrin'in orada, sıcak ve gerçek olduğunu ve bana baskı yaptığını söylüyordu.

Kırılğan bir kumaş tabakasının arasından vücudunun daha fazlasını benimkine değdirdim - o artık benim olmuştu.

Ellerimi oynatmadım. Ama nazık bir iniltiyle öpüşmeyi kestim ve "Karrin" dedim.

"Biliyorum," dedi, daha sert nefes alıyordu, uzaklaşmıyordu, nefesi tenimde sıcaktı. "Mab ile aranızdaki şu şey. Seni zorluyor. Biliyorum."

Sonra elimi tuttu ve kalçasına doğru götürdü. Bir saniye sonra elimi aşağıya, gömleğinin etek ucunun altına indirdi ve sonra yukarı kaydıldı. Kalçasının yumuşak tenini ve sıkı kaslarını, elimi beline doğru götürürken kalçasının kıvrımını hissettim.

Tişörtün altında çıplaktı.

Kesinlikle olduğum yerde donup kaldım. Ani ve ilkel bir şey yapmanın tek alternatifi buydu.

"Ne?" diye nefes aldı.

İçimde Winter'la ilgisi olmayan bir şey durduğum için bana bağırdı, parmaklarımı hareket ettirmeye başlamamı, gömleği yoldan çekmemi, daha fazla keşfetmemi istedi. Onu bir sopayla dövdim.

O çok önemliydi. Bu, bezlerimle karar verebileceğim bir şey değildi.

Ne yazık ki kafamdaki düşünceler ağzıma ulaşmıyordu. "Sen değilsin. Yapabileceğimden emin değilim. Karrin, bunu *istiyorum*, ama ..."

"Her şey ," dedi sessizce.

"Emin değilim," dedim tekrar. Onu istiyordum. Ama bunun arzudan öte bir şey olmasını istiyordum. İsteseydim bunu yapabilirdim -Kış Sidhe'si arasında kayıtsız, boş seks pek de az bulunan bir şey değildir.

Ama eğer izin verirsiniz, bu tür şeyler sizi yiyip bitirebilir. Ve Karrin cesaret, sadakat, zekâ, yürek ve sadece ihtiyaç ve arzudan *çok daha fazlasıydı*.

Bunu açıklamaya çalıştım. Kelimeler ağzımdan dökölüverdi. Doğru sırada olduklarından bile emin değildim.

Birkaç bocalama anından sonra elini ağzımın üzerine kaydıldı. Konuşurken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Bunu düşünmek için bir yılım vardı, Harry. Ve bir gün uyandığımda bir sonraki adımı atamayacak kadar korktuğumu fark etmek istemiyorum." Eğildi ve göz kapaklarımdan birini öptü, ağzı nazikti. "Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Ve hiç senin gibi bir arkadaşım olmadı." Eğildi ve diğer göz kapağımı öptü. "Ve uzun zamandır yalnız olduğunu biliyorum. Ben de öyle. Ve ben buradayım. Ve bunu istiyorum. Ve sen de bunu istiyorsun. O yüzden lütfen çeneni kapatıp bu konuda bir şeyler yapar mısın?"

Parmaklarım kendi kendine büküldü, sıcaklığın ve dokunun, kalçasının kıvrımındaki yumuşak, sıkı tenin tadını çıkardı ve titredi ve bir ses çıkardı

nefes nefese küçük bir iç çekiş.

Bu bir şeyleri harekete geçirdi. Diğer elimi ona doladım ve neredeyse onu üzerime kaldıracaktım. Karrin kaslıydı ama hâlâ ufak tefekti ve ben hayatımın herhangi bir döneminde olduğumdan çok daha güçlüydüm. Onu çektim, göğüsleri pamuklu gömleğin içinden göğsüme baskı yapıyordu ve ellerimi sırtının alt kısmında sıktım, onları aşağı kaydırdım, yumuşaklığı, sıcaklığı hissettim, ondan bir nefes daha aldım.

İnledim ve "Kontrol edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Seni incitmek istemiyorum."

Cevap olarak, kendi ağzıyla ağzımı tekrar buldu ve öpücük saf, aç bir ateşti. Dillerimiz birbirine değiyor, dans ediyordu ve o da çarşafı itip tekmelemeye başladı.

"Ben Viking savaşçılarıyla dövüşürüm, Harry," diye hırladı. "Ben camdan yapılmadım. Buna ihtiyacın var. Buna ihtiyacımız var. Kapa çeneni, Dresden." Sonra ağzı yine benimkinin üzerindeydi ve başka bir şey düşünmeyi bıraktım.

Öpücük daha sıcak, elleri daha cesur oldu. Parmaklarımı sırtında, altında, ensesinden omurgasının yanındaki esnek kasların üzerinde, kalçalarının kıvrımlarından uyluklarına ve sırtına doğru, tekrar tekrar, ten gezdirirken kayboldum. Ağzı çenemde, kulağında, boynumda geziniyor, vücudumda sarsıntılar yaratıyor, neredeyse dayanamayacağım hale geliyordu.

Bir hırıltı çıkardım ve yuvarlanarak onu altımda kısırdım ve nefesini duydum. Bileklerini yakalayıp yatağa yapıştırdım, sıkıca kavradım ve ağzım seksini bulana kadar vücudundan aşağı kaydım. Tadı tatlıydı ve ben onu dudaklarımla ve dilimle keşfederken, vücudunun her titreyen hareketinde, kalçalarının giderek çılgınca yuvarlanışında ve sırtının kavisinde artan heyecanla nefes nefese sesler çıkardı. Bileklerini bükte, onları hareket edebilmek için bir dayanak noktası olarak kullandı ve sonra nefes alması aniden durdu, vücudu titreyen bir yay şeklinde kavislendi.

Birkaç saniye sonra nefesi kesildi, tepki olarak kasıldı ve seğirdi ve onu loş sokak ışığında tekrar görebiliyordum, yüzü tutkuyla kızarmıştı, gözleri kapalıydı. Sertleşmişim, o kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu ve tekrar vücuduna doğru hamle yaptım, bu sefer bileklerini başının üzerinde sabitledim.

"Evet," diye tısladı. "Şimdi. Lütfen."

Tanrım, bir kadının bir erkeğe verebileceği en seksi şeyin izin vermek olduğu zamanlar vardır.

Kendimi tutmadım.

Kaygan ve ateşliydi ve kendimi sadece almaktan, devam etmekten zorlukla alıkoyabiliyordum. Ona doğru bastırmaya başladığımda bir parçam işleri yavaşlatmayı başardı - ta ki o bacaklarını kaldırıp topuklarını kalçalarımın geçirene kadar,

Beni sertçe içine çekiyordu.

Ondan sonra denemedim bile.

Bileklerini kavrayışından kurtardı ve kollarını boynuma doladı. Beni çılgınca aşağı çekti ve boylarımız arasındaki fark, ondan uzaklaşmadan ağzımı onunkine indirmemi zorlaştırdı ve bunu yapmamın hiçbir yolu yoktu. Başardım. Ağızlarımız çılgınca birbirinin üzerindeydi, bedenlerimiz ritm tutarken nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Bana karşı kıvrandı, tekrar tırmanırken gözleri başının içinde geriye doğru yuvarlandı, sırtı bir kez daha ani bir şekilde eğildi, bana karşı titrerken yumuşak, yumuşak bir inilti koptu. Doruktan inerken durmadım ve o sadece daha çılgınca büyüdü, vücudu her itiş karşılamak için yuvarlandı. "Şimdi," diye nefes aldı. "Kendini tutma. Geri çekilme."

Ve aniden yapamadım, yapamadım, yapmak istemedim. Ellerimi yatağa dayadım, ağırlığımı ondan uzak tuttum ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şey düşünemiyordum, zevkin giderek arttığını.

"Evet," diye tısladı Karrin. "."

Titreyen kenara ulaştım-

-Ve şakağıma soğuk ve sert bir şeyin bastırdığını hissettim.

Gözlerimi açtım ve onun SIG'ını başımın yan tarafına dayadığını gördüm. Ve ben izlerken, kaşlarının üzerinde cehennemi mor bir ışıkla parlayan ikinci bir çift göz açıldı ve alnında belli belirsiz bir kum saatini andıran aynı ateşten yanan bir mühür belirdi.

Sesi değişti, daha alçak, daha zengin, daha şehvetli oldu. "Küçümsenen bir kadın kadar cehennemde öfke yoktur," diye mırıldandı.

Ve sonra tetiği çekti.

* * *

Karrin'in yatağında doğruldum ve kısa bir çığlık attım.

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, düşüncelerimi düzene sokmak için mücadele ettim, uykuyu kafamdan atmak için savaştım. Sol kulağımdaki gümüş küpe, donmuş kurşundan küçük topak gibi ağır ve kutup gibi hissettiriyordu. Zor nefes alıyordum ve hafif bir ter içindeydim ve bazı kesiklerim rahatsızlıktan yanıyordu. Vücudumun her yeri ağrıyordu ve daha da kötüsü, tam olarak tatmin olmamış bir cinsel uyarılmayla tamamen kilitlenmiştim.

Bir iniltiyle yatağıma uzandım.

"Oh hadi ama," diye nefes nefese kaldım. "*Rüyanda* bile mi? Bu çok saçma!"

Bir an sonra koridordaki ışık yandı ve yatak odasının kapısı açıldı.

Karrin, CPD tişörtü ve büyük bol spor ayakkabılarıyla orada duruyordu.

şortunu giymiş, SIG'ini gevşekçe yanında tutuyordu. "Harry?" dedi. "Sen . . . ?" Durdu, bana baktı ve koyu altın rengi bir kaşını kaldırdı.

Bir yastık kaptım, kalçalarımın üzerine, yorganın üstüne yerleştirdim ve iç çektim.

Bir an bana baktı, yüz ifadesini okumak zordu. "Bunu dövüş gecesine sakla, koca adam," dedi. Dönmeye başladı ve sonra durakladı. "Ama bu karmaşadan kurtulduğumuzda ..."

Gülümsedi ve tekrar yastığa baktı. Gülümsemesi inanılmaz bir şeydi, neşe ve hınzırlık eşit parçalardı.

"Temizlendikten sonra konuşmalıyız." Kendimi öfkeyle kızarıırken buldum.

Bana yine gülümsedi ve "Sabah görüşürüz" dedi. Sonra kapıyı kapattı ve beni yatakta yalnız bıraktı.

Yine de bir şekilde, o gülümsemeyi düşününce, gerçekten umursamadım.

On beş

KArrin, Valmont ve ben şafak vakti mezbahaya vardık. Merdivenlerden çıkıp podyuma çıktığımda Jordan ve diğer süvari erlerinden biri, yapmaları gereken bir şeyi yapmayan gençlerin yüz ifadesiyle aceleyle birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Jordan

Bunu yaparken cebine küçük bir not defteri sıkıştırdı.

"Merhaba Jordan," dedim neşeyle. "Ne yapıyorsun?" Bana ters ters baktı.

Ona doğru yürüdüm, gülümsedim ve "Deftere bakmama izin verin lütfen" dedim.

Jordan bana ters ters bakmaya devam etti. Bir kenara çekilmiş, kırk adım ötede, iki şerit halindeki iskelenin kesiştiği yerde duran diğer yavere baktı; belli ki orada nöbet tutması gerekiyordu. Diğer yaver kararlı bir şekilde Jordan'ı görmezden geldi.

Elimi uzattım ve dedim ki, " dalga geç. Sen işbirliği yapana ya da Nicodemus gelene kadar burada duracağım."

Jordan'ın dudakları nahoş bir yüz ifadesiyle büküldü. Sonra cebinden defteri çıkardı ve elime tutuşturdu.

"Teşekkürler," dedim ve en son yazıldığı belli olan sayfayı açıp okudum.

Şimdi 10 keçi.

Cevap blok halinde, ağır bir elle yazılmıştı -muhtemelen diğer silahtarın.

NE OLMUŞ YANI?

Biri dün gece, diğeri de son bir saat içinde kayboldu. Nereye gittiler?

TANRI'YA BUNDAN BAHSETTİN Mİ?

Evet, tabii ki. NE

DEDİ?

Hiçbir şey.

O ZAMAN BUNU BILMEN GEREKİR.

Burada bizimle birlikte bir şey var. Tehlikeli bir şey.

Hissetmiyor musun? KAPA ÇENENİ VE İŞİNİ YAP.

Ama ne-

Ve senaryo aceleyle karalanarak sona erdi.

Okumayı bitirdim ve Jordan'a baktım. "Patronun soru sormak istemediğinde bunu merak etmen gerekir evlat."

Karrin dikkatle boğazını temizledi.

"Oh, onları istiyorum," diye mırıldandım. "Sadece onlara hemen cevap vermeyeceğim." Defteri tekrar Jordan'a uzattım. "O zaman Nick keçileri bunun için mi burada tutuyor? Bir şeyler besliyor."

Jordan'ın yüzü soldu ama hiçbir şekilde yanıt vermedi.

"Patronun, evlat," dedim. "Pek çok iyi insana zarar verdi. Bazılarını öldürdü."

Bir an için Shiro'nun anısına geri döndüm. Yaşlı Şövalye benim hayatıma karşılık kendi hayatını vermişti. Nicodemus ve arkadaşları onu korkunç bir şekilde öldürmüştü.

Bunun için onlara hala borçluydum.

Bu yüzüme yansımış olmalı, çünkü Jordan benden bir adım geri çekildi, yutkundu ve ellerinden biri tüfeğinin askısına doğru kayd.

"Eğer akıllı olsaydın," dedim, "buradan uzaklaşırdın. Balonun yükselme zamanı geldiğinde, Nicodemus işine geldiği anda sizi kıyma makinesine atacak. Size ne vaat ettiğini bilmiyorum, belki bir gün kendi Sikkelerinizi verir. Şişedeki kendi meleğiniz. Ben bunu yaptım. Söylendiği gibi değil."

Jordan endişeli görünmenin yanı sıra şüpheli de görünüyordu.

Karartılmış bir Denarius'u eline alan pek çok kişi onu tekrar yere bırakmayı başaramıyor sanırım.

"Benden duymuş olun," dedim. "Size her ne söylendiyse, Düşmüşler kötü haberdır." Ona başımı salladım ve yanından geçip gittim. Fabrika katına doğru inerken Karrin ve Valmont bana ayak uydurmak için acele ettiler.

"Bunun amacı neydi?" Karrin sordu. "Nifak tohumları ekmek," diye cevap verdim.

"Onlar fanatik," dedi. "Şimdi onları gerçekten bir şeye ikna edebileceğini düşünüyor musun?"

"O bir fanatik," dedim. "Aynı zamanda bir çocuk. Ne kadar, belki yirmi üç? Biri ona gerçeği söylemeli."

"Dinlemeyeceğini bilsen bile mi?"

"Bu kısmı ben seçemem," dedim. "Yine de ona gerçeği söylemeyi seçebilirim. Ben de öyle yaptım. Gerisi ona kalmış."

İç çekti. "Eğer emir, gözünü kırpmadan seni vurur." "Belki de."

"Bugün ağlında sadece on keçi var," diye belirtti.

"Evet. Muhafızlar burada onlarla birlikte bir şeyin olduğunu ve onları kaçırdığını düşünüyor." "Düşünüyorlar mı? Ama o her neyse görmediler mi?"

"Görünüşe göre değil."

Karrin deponun etrafına bakındı. En az sekiz on tane eli silahlı, sert görünümlü adam keçi ağılını net bir şekilde görebilecek şekilde duruyordu. "Bunu biraz rahatsız edici buluyorum."

"Evet," dedim. "Bir de bana sor. Saklanmanın çok fazla yolu var. Bakalım fark edebilecek miyim?"

"Sence dün burada bizimle miydi?" "Evet.

Muhtemelen."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Bu çok ürkütücü falan değil. Sadece büyücü görüşü yapamaz mısın?"

"Yapabilirim," dedim. Bir büyücünün Görüsü, yani büyü'nün zihinle doğrudan algılanması, her türlü illüzyonu, sihri ya da perdeyi aşabilirdi. Ama bazı dezavantajları vardı. "Ama bunu en son yaptığımda, öyle bir şey gördüm ki, iki büküm olup birkaç saat boyunca saçmaladım. Şu anda bunu karşılayabileceğimizi sanmıyorum. Daha ince bir şey kullanmam gerekecek."

"Kurnazca," dedi Valmont. "Sen."

Burnumu çektim ve hak ettiği gibi bu yorumu görmezden geldim.

Konferans masasının etrafındaki ışık havuzuna ulaştığımızda Nicodemus, "Ah," dedi. "Bay Dresden. Sizi tam zamanında burada gördüğüme sevindim. Çörek alır mısınız?"

Onun yanından geçip atıştırmalık masasına baktım. Masa gerçekten de çeşitli çöreklerle doluydu. Hatta bazılarında serpme bile vardı. Ağzım küçük bir kolun hızlı bir taklidini yapmaya başladı.

Ama onlar karanlığın çörekleriydi. Şeytani, lanetlenmiş çörekler, karanlığın yumurtası tarafından lekelenmiş.

. . ki bu da ancak büyü'lü bir sindirim sisteminin ateşli, temizleyici cehenneminden geçerek kurtarılabilir.

Masanın etrafından dolaşarak çörek tepsisine doğru yürüdüm ve orada oturan herkese göz attım.

Nicodemus ve Deirdre oradaydı ve dünkü gibi görünüyorlardı. Binder ve Ascher da masanın biraz aşağısında oturmuş, birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı. Binder, koyu renk, sakın takım elbisesi içinde, bana tanıdık gelmeyen bir tür hamur işi yiyordu.

Ascher'in elinde, şu anda bile cehennem ateşinden kurtarmak için mücadele ettiği anlaşılan çörek kalıntılarıyla kaplı bir tabak vardı. Kot pantolon ve kazak görünümüne geri dönmüş ve saçlarını toplamıştı. Birkaç lüle oraya buraya kaçışmış ve o konuşurken hafifçe zıplıyordu. Yanından geçerken bana küçük bir baş selamı verdi, ben de ona karşılık verdim.

Masada herkesten biraz uzakta oturan, dün orada olmayan, dikkat çekici görünmeyen bir adam vardı. Tahmin etmem gerekirse otuzlu yaşlarının sonlarında, orta boylu, sert görünümlü, kot pantolonu ve bol tasarımı atletik ceketinin altında görüldüğünden daha fazla kasları varmış gibi görünüyordu. Yüz hatları temizdi, özellikle yakışıklı olmasa da hoştu. Hafif koyu bir teni ve Batı Yarımküre'nin hemen her yerinde ve dünyanın geri kalanının bir kısmında ikamet eden biri için doğru kemik yapısı vardı. Koyu renk saçlarında birkaç tutam ak vardı.

Onunla ilgili ortalama olmayan tek şey gözleriydi. İçinde bronz parçacıkları olan bir tür altın kahverengisiydiler, ama tuhaf olan kısım bu değildi. Gözlerinde bir parlaklık vardı, neredeyse bir ışık hilesi gibi, yüzeylerinden yarı metalik bir kırılma, bir saniyeliğine orada ve sonra tekrar kayboldu. Onlar insan gözü değildi. Her özellikleriyle insana benziyorlardı ama bir şeyler eksikti.

Onunla ilgili başka bir şey de beni rahatsız ediyordu. Tamamen rahatlamıştı.

O lanet binadaki hiç kimse rahat değildi. Doğası gereği rahatsız edici bir yerdi, karanlık enerjiyle doluydu. Tehlikeli varlıklarla doluydu. Gergin görüldüğümü biliyorum. Karrin poker suratının arkasına saklanmıştı ama şiddete bir anlık mesafede olduğunu biliyordunuz. Binder, ne zaman ihtiyatlı bir şekilde geri çekileceğini bilmek için herkesi aynı anda izlemeye çalışıyor gibi görünüyordu ve Ascher'ın bakışları hedef aramaya devam ediyordu. Nicodemus ve kızı ilgisiz bir şekilde oturuyor, güven ve rahatlık taklidi yapıyorlardı ama doğaları gereği paranoyak tiplerdi. Onlara baktığımda, her an saldırmaya hazır olduklarını anlıyordum. Valmont bile, yemek istediği bir şey için açık zeminde gezinmeye cesaret eden bir sıçan gibi, aniden gerekli herhangi bir yöne doğru fırlamaya hazır görünüyordu.

Her birimiz diğerlerini potansiyel olarak şiddet yanlısı ya da en azından aşırı tetikte olduğumuz konusunda uyarıcı bir vücut dili sergiliyorduk.

Yeni adam değil.

Sandalyesinde kambur bir şekilde oturmuş, gözlerini zar zor açık tutabiliyormuş gibi yarı kapalı tutuyordu. Önünde yarısı boş bir strafor kahve fincanı duruyordu. Başparmağıyla içine işaretler çizmiş ve can sıkıntısını belli eden bir hareketle kendi kendine birkaç tur tik-tak oynamıştı. İçinde hiçbir şiddet ya da uyanıklık hissi yoktu, hiçbir ihtiyat, hiçbir temkinlilik yoktu. Hem de hiç.

İşte bu ensemdeki tüyleri diken etti.

Ya bu adam aptal ya da deliydi ya da bu oda dolusu insandan gerçekten rahatsız olmayacak kadar tehlikeliydi ve Nicodemus böyle bir iş için aptal ya da delileri işe alacak bir tipe benzemiyordu.

Bir  rek ve kahve aldım. Karrin ve Valmont'u kontrol ettim. İki de  rekleri Nicodemus'un yozlaştırıcı etkisinden kurtarmak istemedi. Herkes benim gibi bir savaşçı olamaz.

Nicodemus, "Dün gece başarılı olduğunuzu duyduğuma memnun oldum," dedi. "Girişimimize hoş geldiniz, Bayan Valmont."

"Teşekkür ederim," dedi Valmont, ses tonu dikkatle n trd . "Bu fırsatı yakaladığım için ne kadar memnun olduğumu anlatamam."

Bu Nicodemus'un yüzüne bıçak sırtı bir g l msemi getirdi. " yle mi?"

O da gülümsedi, güzel ve boş bir ifadeyle. Sonra ben otururken o da yanımdaki sandalyeye yerleşerek odaya bir açıklama yaptı. Karrin daha önce olduğu gibi arkamda yerini aldı.

"Dosyalar sizde, değil mi?" Nicodemus sordu.

Pardösümün içine uzandım ve dosyayı tekrar çıkarmaya başlamadan önce elimi bir anlığına çok uzun süre orada tuttum, biraz fazla hızlı.

Herkes sıçradı ya da jestin belli belirsiz bir eşdeğerini yaptı. Binder irkildi. Nicodemus'un parmakları masanın üzerinde hafifçe gerildi. Deirdre'nin saçları kıpırdadı, sanki canlanıp kenetlenmeyi düşünüyormuş gibi. Ascher'ın omzu, sanki savunma amaçlı bir el hareketi yapmaktan kendini alıkoymuş gibi, küçük bir ileri geri hareketle kıvrıldı.

Yeni adam tembelce kendinden emin duruyordu. Çok hafifçe gülümsemiş olabilir.

Dosyayı masanın üzerine koydum, başımı yeni adama doğru eğdim ve "Kim bu?" diye sordum.

Nicodemus cevap vermeden önce bir süre bana baktı. "Millet, lütfen Goodman Grey ile tanışın. Bay Grey çabalarımızda bize yardımcı olmayı nazikçe kabul etti. Kendisine her biriniz hakkında bilgi verdim bile."

Grey başını kaldırdı ve o tuhaf gözlerini masada bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Durdular ve Karrin'e kilitlendiler.

"Herkes değil," dedi. Sesi yankılanan bir baritonda ve Güney Amerika'nın derinliklerinde bir yerden gelmiş olabilecek çok yumuşak bir aksanı vardı. "Bu kadından bahsettiğini sanmıyorum, Nicodemus."

"Bu Karrin Murphy," diye yanıtladı Nicodemus. "Eskiden Chicago Polis Departmanı'nda çalışıyordu."

Grey uzun süre ona baktı ve sonra, "Loup-garou video kaseti. İçinde Dresden'la birlikteydin."

"Wayback Machine'i çok uzun zaman ayarla," dedim. "O kaset kayboldu."

"Evet," dedi Grey, pek de dostça olmayan bir sesle. "Ve aslında seninle konuşmuyordum büyücü, değil mi?"

Bu masadaki herkesin dikkatini çekti. Ortalık sessizleşti ve hareketsiz kaldılar,

ne olacağını görmek bekliyordu.

Mab gibi insanlarla takılırken öğrendiğiniz bir şey varsa, o da yırtıcılara zayıflık göstermemenizdir. Özellikle de kendinden emin olanlara.

"Henüz değil. Sana sormalıyım," dedim, "arkadaki duvarın ne kadar kalın düşünüyorsun? Birkaç saniye içinden uçarak geçtiğinde, sence bütün bir bölümü mü yoksa sadece başın ve omuzların küçük bir parçayı mı devireceksin?"

Grey gözlerini kırptırdı ve sonra bana geniş bir gülümsemeyle baktı. "Ciddi misin? Onları hemen çıkarmak mı istiyorsun? Yaklaşık iki dakikadır buradasın."

Donutumdan bir ısırık aldım, yuttum (cennet gibi) ve dedim ki, "Sen gördüğüm en sert şey değilsin. Yakınından bile geçmiyorsun."

"Oh," dedi Grey. "Söylemiyorsun."

Ayağa kalkmamış ya da kıpırdamamış olsa da hava yoğunlaştı.

Karrin sessiz gerginliği, küçük, kısıtlayıcı bir elini omzuma koyarak bozdu. "Videodaki bendim," dedi.

Grey'in gözleri tekrar ona döndü. "Bu salağın kulağının dibinden ateş edip arkasındaki adamı hakladın. Bu biraz kararlılık ister. Aferin sana."

"Artık daha iyi bir atıcıyım," dedi.

Grey bir kaşını kaldırdı. "Kahretsin, ikiniz de tehdit mi ediyorsunuz?" Bakışlarını Valmont'a çevirdi. "Peki ya sen, kardeşim? Bu trene atlamak ister misin?"

Valmont onun bakışlarına karşılık vermedi. "Seni tanımıyorum," dedi.

Grey homurdandı. Bir an beni düşündü. Sonra "Nicodemus?" dedi.

"Hmmm?"

"Planın geri kalanı için büyücüye ihtiyacınız var mı?"

"Korkarım öyle."

"Peki ya Murphy?" "Pek

sayılmaz."

Grey burnundan nefes verdi, gözleri parlıyordu. "Anlıyorum." Sonra başını salladı ve "Bunu daha sonraya bırakalım mı Dresden?" dedi.

"Kesinlikle," dedim. "Nicodemus?"

Bu kez Nick'in cevabı daha ihtiyatlıydı.

"Evet?" "Bu pislik ne işe yarar?"

"Dünyada seni gitmek istediğin yere götürebilecek tek kişi benim," dedi Grey.

"Öyle mi?" Ben de sordum. "Neden? Ne iş yapıyorsun?"

Grey gülümsedi. "Ne istersen. Bu hafta kapıları açıyorum."

"Kıç tekmeleme yazanı zaten açtın," diye onu temin ettim. "Eninde sonunda ona da geleceğiz."

Grey bana seviyeli bir şekilde baktı. Sonra ayağa kalktı, tembelce hareket etti ve oturdu.

Deirdre ve Nicodemus'un yanındaki sandalyede bir açıklama daha yaptı. Kahvesinden yavaşça bir yudum aldı ve Karrin'i yeni beslenmiş bir dağ aslanının ilk adımlarını atan yavru bir dağ keçisini izlediği gibi inceledi: sakın, sabırlı bir ilgiyle.

Nicodemus yumuşak bir sesle, "Bunu bir süreliğine bir kenara bıraktığınız için teşekkür ederim, beyler," dedi. Ne Grey'in koltuk seçiminden ne de ilgisinin odak noktasından hoşnut görünmüyordu. "Dresden, işe koyulmaya hazır olduğunu varsayabilir miyim?"

"Varsaydığında," dedim, "kendini aptal durumuna düşürüyorsun." Çörekten bir ısırık daha aldım ve "Evet, tamam" dedim.

"Dosya, lütfen."

Homurdandım ve masadan aşağı kaydırdım. Nicodemus hemen Grey'e uzattı.

Grey dosyayı açtı ve okumaya başladı. O tuhaf gözleri, sanki bir bakışta tüm içeriği kavrayabilecekmiş gibi sayfalar arasında gezindi, sonra bir sonrakine geçti. Belki altı ya da yedi saniye içinde bitirdi.

"Eee?" Nicodemus sordu.

"Basit kısmı için bu yeterli," diye yanıtladı Grey. "Ama bunu düzgün bir şekilde yapmak için bir örneğe ihtiyacım var. Taze bir tane."

Nicodemus, "Bunu bugünkü listeye ekleyeceğiz," dedi. Deirdre'ye başıyla işaret etti, o da kalkıp masanın etrafında dolaşarak üzerinde İKİNCİ GÜN yazan ince klasörleri dağıttı. Hepimize birer tane verildi. Ben kendiminkini açtığımda en üstte sadece şu yazıyordu:

BİRİNCİ AŞAMA HAZIRLIK: SİLAHLAR
BÜYÜ GİRİŞİ

"Bugün önümüzde önemli bir iş var," dedi Nicodemus. "Binder, arkadaşlarının kullanması için silahları çoktan getirttim ama bakımlarını ve yüklemelerini yapmamız gerekecek. Belki Bayan Murphy bu konuda yardımcı olmaya istekli olur."

"Elbette," dedi. "Neden olmasın."

Nicodemus gülümsedi. "Bayan Valmont, dosyanızda bir kasa kapısının şemasını bulacaksınız. Zarar vermeden açabilmeniz gerekecek. Bugün yaklaşımınızı planlayacağınız ve ihtiyacınız olan ekipmanı talep edeceğiniz gün olacak. Sadece bir liste yapın ve bunu görevlilerden birine verin."

Valmont kaşlarını çatarak bir sonraki sayfaya geçti ve bir diyagramı inceledi. Sonra da "Bu bir Fernucci" dedi.

"Evet."

"Bunun imkansız olduğunu söylemeyeceğim," dedi. "Ama şunu söyleyebilirim ki daha önce hiç başarılı bir şekilde kırmadım ve kıran kimseyi de tanımıyorum. Patlatmak daha kolay."

Nicodemus sakince, "Ama bunu yapmayacağız," diye cevap verdi. "Hayat bir meydan okumadır. Üstesinden gelin."

"Harika." Başını iki yana salladı. "Ne yani, Vegas'a falan mı gidiyoruz? Bu kasabada kimin böyle bir kasa kapısı var?"

Nicodemus, "Bunu akşamki toplantıda tartışacağız," dedi. "Bayan Ascher, Bay Dresden. Birinci Aşama güvenli bir binaya girmemizi gerektirecek. Bir duvardan, patlamadan, düzgün bir şekilde girmemiz gerekebilir ve biz girerken yerel güvenlik güçlerinin dikkatini dağıtmak için kesinlikle yüksek sesli ve bariz bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız olacak. Bu görevler ikinize düşecek."

Homurdandım ve Ascher'a baktım. "Duvar mı istiyorsun, gürültü mü?"

"Yüksek sesle ve açıkça söyledi," diye yanıtladı Ascher, sesi hafifti. "Bu bana Dresden diye bağırıyor."

Karrin mırıldanarak, "Ve binanın üzerimize çökmesini istemeyiz," diye ekledi.

Burnumu çektim ve dedim ki, "İyi. Gürültüyü ben yaparım o zaman."

"Patlama olmadan bir delik açmak için yeterli enerjiyi serbest bırakmak mı? Bu biraz zor," dedi Ascher. "Bildiğim bir büyüü uyarlayabilirim ama pratik yapmak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Gün batımına kadar vaktin var," dedi Nicodemus. "Deirdre, sen Mr. Grey'i faktörün adresine götürün ve numune almasında ona yardımcı olun."

"Hayır," dedim. "Bu ikisi kalsın. Ben gidip numuneyi alacağım." Nicodemus bana sertçe baktı.

Ona dişlerimi gösterdim. "Grey bir şekil değiştirici, değil mi?" diye sordum. "Zavallı Harvey'yi kopyalamak için onu kullanacaksın."

"Eğer ?" Nicodemus sordu. Sözlerinde buz gibi bir hava vardı. Planının bir sonraki adımını çözmüş olmamdan hoşlanmamıştı.

"Harvey benim kasabamda yaşıyor," dedim. "Bu iki psikopatı Chicago'da serbest bırakırsanız Harvey bir yerlerde ölür. O yüzden ben yapacağım. Görsel ikizinizin ihtiyacı olan örneği kimseyi öldürmeden alacağım."

"Bunun neresi eğlenceli?" Grey yüksek sesle merak etti.

"İşin eğlenceli kısmı nerede yaşayacağın," diye cevap verdim. "Ayrıca. Biz işi çekmeden önce ölümü ortaya çıkarsa, sence birileri ikiye ikiye bir araya getirip buranın vurulmak üzere olduğunu anlamayacak mı? Bu yüzden akıllıca davranmalıyız."

Grey içini çekti ve Nicodemus'a baktı. "Gerçekten. Bu insanları nereden buluyorsun?"

Nicodemus gözlerini benden hiç ayırmadı. "Katılıyorum," dedi sonunda. "Finesse

daha akıllıca bir seçenek gibi görünüyor." Koyu renk gözleri kötü niyetle parlıyordu. "Üçünüz bu görevi yerine getirmekte hiç zorlanmayacaksınız."

"Ne?" Ben sordum.

"Grey, Deirdre ve Dresden bu özel işi halledecek," dedi, "geri kalanımız burada meşgul olurken." Durakladı. "Tabii Dresden, bana verdiğin desteği kesmek istemezsen."

Dişlerimi sıktım. Burnuna sağlam bir yumruk indirmek istedim ama bu Mab'ın onurunu korumak olmazdı. "Hayır," dedim.

"Deirdre ve Bay Grey samimiyetinize tanıklık edeceklerdir."

Gözlerim, koyu renk gözlerini fazlasıyla şişkin gösteren ve bir dizi korkunç şeyi ifade eden geniş, yoğun bir gülümsemeyle bana bakan Deirdre'ye kaydı. Saçları takım elbise ceketinin omuzları üzerinde ileri geri kaymaya başlamıştı.

Grey o sakın gülümsemesiyle bana baktı. Eliyle küçük bir hareket yaptı, bir şeye iğne batırıyormuş gibi bir pandomim yapıyordu. Ya da belki tekrar çıkarıyordu.

"Oh, ne güzel," diye mırıldandım. "Saha gezisi."

On altı

Harvey'in Logan Meydanı'nın hemen dışında, Chase bankasıyla paylaştığı bir kahverengi taşın ikinci katında bir ofisi vardı. Nicodemus'un siyah arabasıyla binanın önünden geçip meydanın etrafını iki kez dolaştık, zamanı düşünmek için kullandım. Güneşli bir sabah, ılıman bir bahar günü vaat ediyordu.

Grey yolcu koltuğundan, "Kelimenin tam anlamıyla daireler çiziyorsun," dedi. "Harvey bir banka ile aynı binayı paylaşıyor," diye belirttim.

Grey mutsuz bir ses çıkardı.

"Ne fark eder ki?" Deirdre arka koltuktan sordu. Grey, "azından bir silahlı korumaları olacak," dedi, "ve muhtemelen birden fazla. Ayrıca, oradaki herkes yerel polisi çağırarak alarmlara hızlı bir şekilde erişebilecek."

Deirdre, "O zaman onu hemen alıp gidelim," dedi.

"Güpegündüz adam kaçırma," dedim. "Tüm bu yaya trafiği, banka müşterileri ve ..." Ben daha konuşurken, meydanın döner kavşağının karşı tarafından mavi ve beyaz bubları ve gök mavisi yatay şeridi olan beyaz bir sedan geçti. "Ve Chicago Polisi'nin devriye arabaları düzenli olarak buradan geçiyor."

Grey iç çekti. "O haklı. Sabırlı olmamız gerekecek."

"Meydanın etrafında dönüp duramayız," dedim ve arabayı kenara çektim. "Bir sonraki sokağa girip binayı görebileceğimiz bir yere park etmeye çalışacağız."

Deirdre dikiz aynasından bana kaşlarını çatı. "En basit yol içeri girmek, onu sessizce öldürmek ve ihtiyacımız olanı almak. Ceset bulunana kadar kimsenin haberi olmaz."

"Doğru," dedi Grey.

"Basit, ," dedim. "Yani, bugünkü programını, ofisine kimin geleceğini, nerede beklendiğini, kaybolursa kimin feryat edeceğini ya da buna benzer şeyleri bilmiyoruz, ama neden gerçekler gibi rahatsız edici küçük şeylerin bizi yavaşlatmasına izin verelim?"

Deirdre'nin kaşları çatıldı. Saçları, kuyruğunu sallayan tedirgin bir kedi gibi birkaç kez ileri geri savruldu. Onu görmezden geldim ve yavaşça banka binasının diğer tarafındaki sokağa doğru sürdüm. Harvey'nin ofisini gören bir park yeri bulmayı başaracak kadar erken bir saatti.

ve arabayı acemice kapının soktum.

"İşte arabası," dedi Grey, benim yaptığım gibi. "Adamımız işe erken geliyor." "Belki de işini seviyordur."

"Ne kadar yorucu," dedi Grey. Tuhaf gözleri yarı kapalı ve odaklanmamış bir halde koltuğuna geri yerleşti.

"Yani?" Deirdre sordu. "Ne ?" "Gelişmeleri bekleyeceğiz," dedi Grey.

"Harvey eninde sonunda gidecek," dedim, "hiç değilse öğle yemeği yemek için. Alarm ve polis sürüsüne yol açma olasılığı daha düşük bir yere gidene kadar onu takip edeceğiz."

Deirdre bundan hoşlanmadı. "Bir programımız var."

"Sanırım babam planlarını kimseye söylemeden ilerlemeye karar vermeden önce bunu düşünmeliydi," dedim. "Günler önce başlayabilirdik."

"Sabırlı olun, Bayan Archleone," diye öğüt verdi Grey, konuşurken dudaklarını zorlukla oynatıyordu. Beklemek için çok zaman harcama fikrinden hoşnut olan birinin bakışlarına sahipti. Adam daha önce de gözetleme görevlerinde çalışmıştı. "Biraz zamanımız var ve fikrimizi değiştirmemiz gerekirse bunu her zaman doğrudan yapabiliriz."

Ve bekledik.

* * *

"Neden?" Grey birkaç sessiz saat sonra aniden bana sordu.

"Neden ne?" diye sordum. Tuvalet molası vermem gerekiyordu ama oradan uzaklaşmak ve ikisinin ben bakmadığım anda gelip Harvey'i öldürme riskini almak istemiyordum.

"Bu adam senin için hiç kimse değil," dedi Grey. "Yaşaması ya da ölmesi neden bu kadar önemli?"

"Çünkü insanları öldürmek doğru değil," dedim.

Grey hafifçe gülümsedi. "Hayır," dedi. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyleyim," dedim.

"Mantıksız ahlakın rastgele bir sert noktası mı?" diye sordu. "Ününü duyduğum, Dresden. Öldürmekten çekinmiyorsun."

"Yapmak zorundaysam yaparım," dedim. "Yapmak zorunda değilsem, yapmam. Ayrıca. Bu daha akıllıca."

Grey gözlerini sonuna kadar açtı ve başını bana doğru çevirdi. "Daha akıllı mı?"

"Birini öldürürseniz, her zaman ona yakın olan ve bunu çok zor karşılayacak birileri vardır," dedim. "Belki de birçok kişi. Bir düşmanı ortadan kaldırırsınız ama üç tane daha düşman yaratırsınız."

"Harvey'nin canını alırsak onun intikamını almaya hazır biri olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" Grey sordu.

"Kimin için çalışıyorsa o var," diye . "Polisler ve FBI da elinde. Onu ceset haline getirirsek, hedefimizi uyarma ve tüm bu anlaşmayı çarpıtabilecek büyük güçleri harekete geçirme riskini alırız."

"Onları da öldürün," dedi Deirdre asık suratla.

"Bir programımız olduğunu ," diye tersledim onu. Tekrar Grey'e döndüm. "Mesele şu ki, birini öldürmek uzun vadede neredeyse hiçbir zaman akıllıca bir hareket değildir. Hayatta kalmak istiyorsan bazen bunu yapman gerekir ama ne kadar yaparsan o kadar çok düşman yaratma ve başına daha fazla bela alma riskini alırsın."

Grey bir an için bunu düşünür gibi oldu ve sonra omuz silkti. "Argüman tamamen haklılıktan yoksun değil. büyücü, bu adamı korumak seni tatmin ediyor mu?"

"Evet."

Kaşlarını kaldırdı. "Hmm."

"Güzel, şimdi onu hayatta tutmak istiyorsun," dedim. Alaycı bir ses çıkarmış olabilirim. "Bu kolay oldu."

Grey bekleme pozisyonunu sürdürdü, gözleri yine odak noktasından kayıyordu. "Her iki durumda da benim için fark etmez. Profesyonel nedenlerle öldürmeye itirazım yok ve bunu yapmak aptalca olacaksa yapmama da gerek yok."

"Eğlenceli olacağını söylediğini sanıyordum."

Bu da Grey'in gülümseyerek dişlerini göstermesine neden oldu. "Her zaman. Ama bir şeyin zevkli olması uygun olduğu anlamına gelmez."

"Bak," dedi Deirdre, sesi aniden kararlı çıkmıştı.

Gördüm. Paltolu üç kişi Harvey'nin binasına doğru yürüyordu. Öndeki girişi atlayıp arkadaki merdivenlere yöneldiler. İki kişi erkekti, oldukça iriydiler. Üçüncüsü minyon bir kadındı.

Üçü de yırtıcı olduklarını belli eden bir netlik ve amaç yoğunluğuyla hareket ediyordu.

"Kaçak avcılar," diye belirtti Grey. Sesinde alçak, hırıltılı bir ton vardı.

Kadına biraz daha yakından baktım ve Deirdre'ye omzumun üzerinden bir bakış attım. "Bu-?"

Gözleri kocaman açılmıştı. Başını sıkıca salladı.

"Annem." Muhteşemdi.

Polonius Lartessa, Imariel'in taşıyıcısı olan bir başka Karartılmış Denarius Şövalyesiydi. Aynı zamanda Nicodemus'un ayrı yaşadığı karısı, bir büyücü ve her yönüyle kötü bir haberdi.

"Onun burada ne işi var?" Ben talep ettim.

Deirdre dikkatle kadına baktı. "Emin değilim. Onun bir kadın olması gerekiyordu.

İran'da. Bunu bilmemesi gerekiyordu-" Deirdre aniden sözünü kesti.

Yani. Karısı Nicodemus'un eylemini kesiyordu - Deirdre'nin doğruyu söylediğini varsayarsak, ki bunu yapamazdım.

Grey sakince, "Faktörü elimizden almasına izin veremeyiz," dedi. Emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi. "Haydi."

Deirdre dudağını ısırıldı. Ama sonra Grey'i takip ederek dışarı çıktı ve ben de onlarla gittim.

On yedi

"Grey," dedim, için acele ederek.
"Hmm?"

"Tessa'nın yanına gidip kavga çıkarmanın Harvey'le yapmaktan ne farkı var?"

"Öyle değil," dedi. "Ama bunun alternatifi onu kaybetmek olabilir. Kabul edilemez." "O zaman onu kaybetmeyiz," dedim. "Nicodemus'unuz ne kadar iyi taklit mi?"

Grey metalik gözlerini kısmıştı. "Aklında ne vardı?"

"Siz ikiniz yukarı çıkın ve dikkatlerini dağıtın," dedim. "Büyük, mutlu bir aile. Ben ön kapıdan gireceğim ve Harvey'i oradan çıkaracağım. Sessizce."

Grey bir an düşündü ve sonra bir kez başını salladı. "Karısını bir dakikadan fazla kandırabileceğimden şüpheliyim. Ama senin sadece bir dakikaya ihtiyacın var."

Deirdre yüzünü buruşturdu. "Dudaklarını olabildiğince sertçe birbirine bastır ve sessiz ol. Sinirlendiğinde böyle olur. Ben konuşurum."

Grey'in ağzı bir sırıtışa dönüştü. Sonra bana göz kırptı ve *eridi*.

Bir an, kot pantolon ve atletik ceket giymiş sade bir adam oradaydı. Sonra, tepeden tırnağa siyah takım elbiseli Nicodemus'tu ve sadece görünüşü değil. Grey'in duruşu, yürüyüşü, başını tutuş şekli, kendini beğenmiş, dikkatli gözlerine kadar değişmişti. Nicodemus'un çakıllı sesini mükemmel bir şekilde taklit ederek, "Teşekkür ederim Deirdre," dedi. "Ne kadar tatlı bir çocuk."

Deirdre bir saniye boyunca Grey'e hayranlık ve tiksinti arasında bir şeyle baktı. Sonra bana dedi ki, "Acele et. Imariel çok geçmeden Anduriel'in orada olmadığını anlayacak."

Başımı salladım ve koşmaya başladım. Binanın arkasındaki büyük bir dökme demir çitin üzerinden atladım (Parkour!) ve banka binası komşusu arasında omuzlarımdan daha geniş olmayan bir ara sokaktan hızla aşağı indim, bankayı benimle Tessa ve adamlarının yaklaşması arasında tuttum, tıpkı bir sincabın bir ağacın gövdesinin arkasında daire çizip saklanması gibi. Köşede durup gözden kaybolup kaybolmadıklarını kontrol ettim, etrafı temiz buldum, sonra bankanın ön tarafını boydan boya koşarak geçtim ve Harvey'nin ofisine giden merdivenleri üçer basamakla çıktım.

Ön kapının üzerinde basit bir logo vardı ve şöyle : MORRISON FIDUCIARY

HİZMETLER. İçeri girdim ve kendimi zevkli ve bir şekilde dekore edilmiş bir ofiste buldum. Kimse olmasa da bir resepsiyonist masası vardı ve açık bir kapı belli ki bir çalışma ofisine açılyordu.

"Bir dakika," diye seslendi diğer odadan bir adam. "Hemen geliyorum."

Ona bir an bile fırsat vermedim. Ofisin düzenine bakılırsa, arka giriş doğrudan Harvey'nin ofisine açılmak zorundaydı ve Tessa ile arkadaşları her an orada belirebilirlerdi.

Harvey'nin ofisi de girişi kadar şıktı ama bilgisayarlar, ofis ekipmanları, kitap rafları ve dosyalar gibi işinin aletleriyle daha kalabalıktı. Adamın kendisi de masanın arkasında oturmuş, gömlek kollarını sıvamış, bilgisayar klavyesinin üzerine eğilmiş, ekranda akıp giden bir tür şekil ve diyagramları izlerken parmakları uçuşuyordu.

Ofise adımımı atar atmaz bilgisayar garip bir uğultu çıkarmaya başladı ve havayı yanık yalıtım kokusu doldurdu. Bir an sonra Harvey'nin ekranı maviye döndü ve beyaz yazılarla kaplandı.

"Ne?" dedi şaşkınlıkla. Sonra monitörün yan tarafını tokatladı ve tekrarladı, "Ne? Benimle dalga geçiyor olmalısın ..." Bakışlarını bana doğru çevirdi, yüzünde kızgınlık vardı ve yüz ifademi ve çeyrek asamı görünce aniden dondu kaldı. "Uh," dedi. "Sen de kimsin be?"

"Yaşamak istiyorsan benimle gel," dedim.

"Pardon?"

"Vakit yok," dedim. "Senin hatan değil ama kötü bir işe bulaştın Harvey. Arka merdivenlerinden çıkmak üzere olan iki kiralık katili olan bir kadın var ve sana dergi aboneliği satmak için burada değiller."

"Ne?" dedi. "Randevunuz var mı?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Homurdandım ve masasına doğru yürüdüm. "Kalk ve benimle gel."

"Bak şimdi, genç adam," diye kekeledi Harvey. "Kendi iç yerimde bana emir verilmesine izin vermeyeceğim. Eğer hemen gitmezsen, yetkilileri çağıracağım."

Bu dans için zaman yoktu. Bu yüzden masanın etrafından dolaştım, sol elimle üst kolunu tuttum ve onu ayağa kaldırdım.

"Derhal ellerini üzerimden çek!" diye bağırdı.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum," dedim ve onu ana güçle ön odaya geri sürükledim. "Bunun için bana daha sonra teşekkür edeceksin-"

Ön kapı açıldı ve Tessa'nın yanındakilerden farklı iki adam *daha* ofise girdi. Lanet olsun. İçeri girerken onlara dikkat etmemiştim. Elbette, iki çıkışı da tutmayı düşünseydik, Tessa ve adamları da aynısını yapardı.

İki adam bizi gördü ve hemen ellerini ceketlerinin içine sokarak omuzlarındaki kılıflara uzandılar.

Ben daha hızlıydım. Sol elimle Harvey'i arkamdan ittim ve sağ elimle asamı iki adama doğrultarak bir irade patlaması yarattım ve "*Forzare!*" diye hırladım.

Asaya oyulmuş rünler soluk yeşil-beyaz bir ışığa dönüştü ve bir güç dalgası iki adamı da yakaladı. Biri duvara alçıpanı delecek kadar sert bir tokat atarken, diğeri kapıdan dışarı fırladı ve merdivenlerden aşağı atıldı.

Alçıpana çarpan haydut sertti. Duvarın üzerinden sekti, susturuculu tabancasını çekmeyi tamamladı, dizlerinin üzerine çöktü ve Harvey'ye nişan aldı.

Bir kalkan oluşturmak için zaman yoktu, bunu gerçekleştirmek için özel bir sihirli aletin avantajı olmadan olmazdı. Bu yüzden döndüm, sırtımı tetikçi ile Harvey arasına aldım, başımı olabildiğince öne eğdim ve omuzlarımı kamburlaştırdım.

Silah öksürdü, *tak, tak, tak*. Kurşunlar sırtıma çarptı, ancak giydiğim deri pardösüye büyüyle işlediğim zahmetli koruyucu enerjiler tarafından yenildiler. Sekiz isabet saydım, hepsi de sırtımda Küçükler Ligi'nde hızlı bir top yemiş gibi hissettirdi - acı verici ama zayıflatıcı değil. Sonra silah sustu ve bir şarjörün metalik tıkırtısını duydum.

Döndüm ve asamın ucunu silahlı adama doğru savurdum. Ağır meşe, silah tutan elinin bileğine çarptı ve doldurmak üzere olduğu yeni şarjörü elinden aldı. Arkasından bir hamle daha yaptım ve kulağının hemen altından çenesine vurarak yere yuvarlanmasına neden oldum, silahı da yere düşmüştü.

Silahı tekmeleyerek elinden aldım ve Harvey'i ayağa kaldırdım. Yerde yatan silahlı adama şaşkınlıkla bakıyordu.

"O ... o adam az önce seni öldürmeye çalıştı."

"Hayır," dedim. "O sadece *seni* öldürmeye çalıştı. Cidden dostum, *yaşamak istiyorsan benimle gel lafının* hangi kısmını anlamadın?"

Harvey'yi yine yanımda sürükledim ve bu sefer bana direnmiyordu. Tam kapıya yönelmiştik ki ofisten gelen cam kırılma sesi duyuldu.

"Neydi o?" diye nefes nefese kaldı. "Bela," dedim. "Acele et."

Elimde asa, ikinci silahlı adamın bizi beklediğini kanıtlarsa gerçeğe sıçramaya hazır bir kalkan büyüğü ile yolu gösterdim, ama ondan hiçbir iz yoktu.

"Oldukça iyi durumdasın Harvey," dedim onu merdivenlerden aşağı indirirken. "Koşucu olma ihtimalin var mı?"

"Uh," dedi. "Yüzüyorum. Ve yoga yapıyorum."

"Hayır, Harvey," dedim. "Sen koşuyorsun. Her sabah kahvaltıdan önce maraton koşuyorsun. Beni buna inandır. Yürü." Kaldırımdan aşağı doğru koşmaya başladım, arada bir yaya trafiğinden kaçıyordum. Harvey bana ayak uydurmak için acele ediyor, egzersizin kesinlikle gerektirdiğinden daha fazla nefes alıyordu. Bankayı geçip kahverengi taş binaların bulunduğu bir sonraki şeride ulaşmıştık ki arkamdan bir bağırış duydum. Tessa, Harvey'nin ofisinin kapısında belirmişti. Bana odaklandı ve o mesafeden bile bakışlarındaki kötülüğü hissedebiliyordum. Parmağıyla beni işaret etti ve iki serseri peşime düştü.

Binaların arasındaki bir sonraki sokağa daldım, Grey ve Deirdre'nin bana destek olmak için beklediklerini umduğum yere doğru döndüm, ama onları bulamadım. Baktığımda, Tessa'nın Harvey'nin ofisinin arka kapısından çıktığını ve peşimizden koşmaya başladığını gördüm. Bu blokta fazla yaya trafiği yoktu ve Tessa'nın koşarken paltosundan sıyrıldığını gördüm. Birazdan şeytani formuna bürünecek ve bize doğru yaklaşacaktı.

Eğer gerçekten kocasının planlarını bozmak istiyorsa, Tessa'nın olay çıkarmak gibi bir derdi yoktu. Şehrin polis güçlerini harekete geçirebilirse, çok daha iyi olurdu. Dönüştüğü o iğrenç böceğe dönüşmekten ve Harvey'nin kafatasını parçalamaktan mutluluk duyardı.

"Kahretsin," dedim, Harvey'nin ofisinden ve yurttaşlarımdan uzaklaşarak caddeden aşağıya doğru kaçtım. Fazla seçeneğim yoktu. Tessa sayıca benden üstündü. Onunla ve birkaç silahlı haydutla dövüşerek şansımı deneyebilirdim ama aynı hem onlarla dövüşüp hem de Harvey'yi koruyamazdım. Eğer yerimde durursam, onu alırlardı. Ben de kendime düşünecek zaman kazandırmak için kaçtım.

Bunu yaparken, onları dövüşte yenmek zorunda olmadığımı fark ettim. Tek yapmam gereken onları oyalamak ya da Deirdre ve Grey'in bana yetişmesine yetecek kadar oyalamaktı. Her ne kadar yoldaşlarımdan beni umursayacağına güvenmesem de, planı uygulamak için Harvey'e ihtiyaçları vardı ve ne kadar uzağa koşarsam, kazara kendi desteğimi kaybetme ihtimalim o kadar artıyordu.

Terk edilmiş bir binaya ulaştık; pencereleri tahtalarla kapatılmış ve grafiti ile kaplanmıştı. İşe yaramak zorundaydı. Ona doğru döndüm, asamdan bir enerji patlaması daha çıkardım ve kontrplakta ve ötesindeki camda çöp tenekesi büyüklüğünde bir delik açtım.

"," dedim. "Yakın dur." "Ne yapıyorsun?"

"Saklambaç oynuyoruz," dedim ve binanın içine daldım. Harvey bir an ağzı açık bana baktı ama sonra tekrar Tessa'ya doğru baktı.

Yüzü soldu ve gözleri büyüdü. Birkaç boğuk ses çıkardı ve sonra kendini delikten dışarı attı, neredeyse kırık camın üzerine yığılıyordu. Onu yakaladım ve ayağa kaldırdım.

Bina bir tür perakende satış mağazasıydı ve büyük bir kısmı tek bir büyük odadan oluşuyordu. Uzun süreli terk edilmişliğin kalıntılarıyla birlikte etrafa saçılmış giysi rafları vardı. Tek ışık, tahtayla kapatılmış pencerelerin kenarlarından ve patlattığım delikten geliyordu. Gölgeler her yerde geziniyordu.

Binanın derinliklerine doğru ilerledim, gözlerim bahar sabahının ışığından mağazanın iç kısmının kasvetine geçmekte zorlanırken yerdeki eşyalara körlemesine takılarak tökezledim. Dükkânı görmeden önce neredeyse bir duvara çarpıyordum ama duvarı gördüğümde dükkânın bazı tuvaletlere ve muhtemelen bir tür yönetim ofisine açılan bir kapısı olduğunu anlayacak kadar şekil seçebildim.

Harvey'yi koridora ittim, sonra onunla dükkânın geri kalanı arasındaki kapı aralığına girdim, asamı yatay konuma kaldırdım ve bir kalkan büyüü hazırladım. İdeal bir durum değildi ama dışarıdaki sokakta alabileceğimden daha iyi bir savunma pozisyonuydu. Hepsi aynı yönden üzerime gelmek zorundaydı. "Eğil," dedim ona. "Hiçbir yere gitme."

"Koşuyor olmalıydık," diye nefes nefese kaldı. " değil mi? Polisi mi arayalım?" "Polislerin öldürülmekten daha önemli işleri var," dedim.

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Cidden, sen de mi bu göndermeyi hatırlamıyorsun? Tanrı aşkına Harvey, sen hiç sinemaya gittin mi?"

Doğaçlama geçidimin sağladığı ışık huzmesinde gölgeler hareket etti ve terk edilmiş dükkâna figürler girdi. Üç silahlı adam, sonra dört ve sonra peygamber devesi olabilecek bir şey, sadece yüzlerce kat daha büyük, yapışkan, yüzöl böcek gözleri ve üzerlerinde açık ikinci bir parlayan yeşil göz seti ile tamamlandı.

Tessa'nın beni fark etmesi sadece bir saniye sürdü. Sonra zeminin üzerinden bana doğru fırladı, korkunç, böceğe benzer bir hızla hareket ediyordu ve ben de kalkan büyüünü tetikledim. Asamın üzerindeki rünler tekrar yeşil-beyaz renkte parladı ve meşeden ince bir mavi-yeşil ışık perdesi süzülerek kapıyı kapladı.

Tessa kapının önünde durdu, belki on adım ötede. Sonra uzun bir ayağıyla kapıyı işaret etti ve son derece normal bir insan sesiyle, "Ateş açın," dedi.

Silahlı adamlar tereddüt etmedi. Susturuculu silahları *tıkır tıkır* ses çıkarıyor, mermilerin isabet ettiği kalkanımdan kıvılcımlar ve ışık parlamaları sırıyordu. Onları engellemek o kadar da zor olmadı. Ses altı mühimmat doğası gereği yavaş hareket eder ve her bir mermi çarptığında tam hızda olacağından çok daha az güç taşır.

"Bekle," dedi
peygamberdevesi-şey. Silahlı
adamlar ateşi kesti.

Dev böcek uzun bir süre bana baktı. Sonra çenesi açıldı, açıldı, biraz daha açıldı ve Tessa'nın yüzü ve kafası ağzından çıktı, sarkık kitin bir kukuleta gibi geriye doğru sıyrıldı. Derisi ve saçları bir tür parlak balçıkla kaplıydı. Bakması tuhaf biriydi. Ona ağırbaşlılık katacak bir giysisi olmadığında ergenlik çağından çıkmış gibi görünmüyordu ve görünen gençliği, 1.80'den kısa boyuyla ufak tefek bir kadın olduğu gerçeğiyle daha da artıyordu. Güzeldi, komşu kızı gibi.

Elbette, liseler *yokken* bin yıldan uzun bir süredir yeryüzünde dolaşıyordu.

"Merhaba Dresden," dedi

Tessa. "Merhaba, Tessa,"

diye karşılık verdim.

"Dürüst kahraman Harry Dresden," dedi, "Nicodemus Archleone için çalışıyor. Lasciel sonunda seni onun parasını almaya ikna etti mi?"

"Onun yapmadığını bildiğinden eminim," dedim.

Bir omzunu silkti. Bu hareket onun böceksi bedeninde kesinlikle ürkütücüydü. "Doğru. Ama sizin gibi bir adamı kocam gibi biri için çalışmaya zorlayacak başka ne olabilir bilemiyorum."

"Uzun hikâye," dedim. "Şimdi buradan."

Başını iki yana salladı. "Korkarım bunu yapamam. Sende istediğim bir şey var. Onu bana vermeni istiyorum."

"Bizim için asla yürümezdi," dedim üzüler. "Sonrasında kafamı ısıtırıp koparacağın için o anı yaşayamayacak kadar endişelenirdim."

"Kendini övme," dedi. "Ölümlüyü bana ver. Onu senden almamı sağla ve onun kaderini paylaş."

"Sen de kimsin?" Harvey titreyen, şaşkın bir sesle sordu. "Ben sana ne yaptım böyle?"

Tessa dilini şaklattı. "Böyle sorularla canını sıkma, küçük adam. Çok uzun süre böyle soruların olmayacak."

"Oh, Tanrım," dedi Harvey.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedim. "Uzaklaş ve ben de Orkini çağırmayayım." Cevap olarak bir böcek bacağını kaldırdı ve bir kelime tısladı.

Çürümüş görünümlü yeşilimsi bir ışık kalkanıma doğru ilerledi. Dişlerimi sıktım ve kalkanı sabit tutarak saldırıyı geri çevirdim.

inşa et.

"Bu bir pazarlık değil," dedi. "Zaten kaybettiniz. Kapana kısıldın ve o kalkanı sonsuza dek yukarıda tutamazsın. Onu bana verin, ben de size güvenli geçiş izni vereyim."

Elbette haklıydı. Kalkanı sonsuza kadar tutamazdım, hatta uzun süre. Kalkan düştüğü an, o ve adamları

sahip oldukları her şey ve hepsi bu kadar. Serbest geçiş teklifinde samimi olabilir de olmayabilir de, ama eğer öyleyse ...

Eğer öyleyse, bu Nicodemus'un soygununu bozmak için bir fırsattı. Nicodemus'un çevresinden biri olan Tessa araya girip beni alt ederse, bu benim suçum olmazdı. Mab'ın itibarını korurken bu karmaşaya son verip kurtulabilirdim. Mab bu çözümü alkışlardı.

Ve tek yapmam gereken Tessa'nın Harvey'i öldürmesine izin vermektir.

Hayır. Elimden gelse kimseyi canavarlardan birine teslim etmeye hazır değildim. Yol boyunca bazı kötü seçimler yapmış olabilirdim ama o kadar da ileri gitmemiştim. Ayrıca, onun sözüne de güvenemezdim. Beni eğlence olsun diye öldürmesi de, tek parça halinde gitmeme izin vermesi de muhtemeldi.

"Neden sürünerek hamam böceği moteline geri dönmüyorsun?" Ben de cevap verdim.

Başını salladı ve içini çekti. "Ne büyük bir potansiyel israfı." Sonra başını kölelerinden birine çevirdi ve başıyla onayladı. "İkisini de alın."

Silahlı adamlar o anda hiç beklemediğim bir şey yaptılar; silahlarını bırakıp paltolarını ve ceketlerini çıkarmaya başladılar. Bunu yaparken sarsılmaya ve şekil değiştirmeye başladılar. Eklemleri patladı ve etleri dalgalandı. Omuzları insanlık dışı boyutlarda kamburlaşırken gömlekleri şişti ve yüzleri neredeyse köpek ağzı şeklinde uzadı, dişleri sivri dişlere ve dişlere dönüştü. Elleri kalınlaştı ve uzadı, uçlarından uzun pençeler çıktı.

"OhmyGodOhmyGodOhmyGod," diye fısıldadı Harvey, nefesi panik içinde soluk soluğa geliyordu. "O da ne?"

"Ghoullar," dedim acımasızca. "Güçlü, hızlı, öldürmesi zor." "Ne yapacaklar?"

"Duvarları yırtın, her taraftan üzerimize gelin, bizi öldürün ve yiyin," dedim.

Ve profesyonel bir sessizlik içinde, hortlaklar tam da bunu yapmak için kapı aralığındaki savunma pozisyonumun her iki yanındaki alçıpanı sökmeye başladılar.

On sekiz

TAlçıpana kulak vermek şaşırtıcı derecede gürültülü bir işlemdir. Gürültülü çıtırtı ve takırtı sesleriyle kırılır. Gulyabanilerin, yemek için güzel bir çürümüş cesede ulaşmak için taş mozole duvarının inçlerini pençeledikleri bilinmektedir ve alçıpan ve ahşapla çok az sorun yaşadılar, pençeleri ve kambur omuzlar sabit bir hızla onu yırtıyor.

Duvarдан geçip iki yanımızdaki binaya girmeden önce en fazla altmış saniyemiz vardı.

"Geliyorlar," diye soludu Harvey. "Bizi yakalayacaklar. Ne yapacağız?"

Kalbim bir an öncesine göre çok daha hızlı atmaya başlamıştı. Gulyabaniler şaka değildi. Ve bunun gibi yakın, kapalı bir alan, bir büyücünün onlarla baş edebilmesi için mümkün olan en kötü durumdu. İçlerinden biri kafamı kemirirken büyü zırlı silgimin pek faydası olmazdı. Kaç kez tehlikeyle karşılaştığınızın bir önemi yok. Hayatınız tehdit altındaysa ve bunu biliyorsanız, korkarsınız, hikayenin sonu.

Korku -gerçek, gümüşü, adrenalin yüklü korku- sarmıştı. "Um," dedim, paniklemeden. "Biz ..."

"Geri çekil" diyecektim. Gerçekten diyecektim. Ama Tessa yüzünde kendini beğenmiş, kibirli bir ifadeyle bana bakıyordu ve ben birden çileden çıktım. Tessa özel biriydi. Onu son gördüğümde iyi bir adamı aylarca hastanede yatırmış ve kalıcı olarak sakat bırakmıştı. Adamın yaşaması kelimenin tam anlamıyla bir mucizeydi.

Arkadaşımı incitti.

Kış, öfkemle aynı anda içimde kabardı ve bunun için ona hâlâ *borçlu* olduğum gerçeğine aniden çok daha büyük bir öncelik verdim.

"Arkama geç ve yakınımnda dur," diye homurdandım. "Ne?" Harvey ağzından kaçırıldı.

Kalkanımı bırakıp sağ elimdeki asamı uzatmadan, Winter'ı çağırmadan ve "*Infriga!*" diye hırlamadan önce, Tessa'nın böbürlenen yüz ifadesinin, belki de yüzümdeki bir şeyden etkilenerek, bir anlığına duraksadığını görmenin mutluluğunu yaşadım.

Kutup havasının uğultusu sergi zeminine yayıldı ve içindeki her nesneyi - zemini, tavanı ve duvarları- anında bir parıltı tabakasıyla kapladı.

Don. Sıcaklıktaki ani değişim havayı donmuş sise, görüş mesafesini beş altı metreye düşürecek kadar kalın bir sise dönüştürdü; bu durum daha az üyeye sahip olan ekibin çok daha avantajına olacak, düşmanın sayıca üstünlüğünü koordine etmesini zorlaştıracaktı.

Sisin içinden ilerleyerek Tessa'yla aramdaki mesafeyi kapattım, böylece o toparlanıp üzerimde manevra yapmaya başlamadan önce onu tekrar görüş alanıma sokabilecektim. Mükemmel bir dünyada olsaydım, onu kış soğuşunda donmuş bir buz kütesinin içinde bulurdum ama o bir büyücüydü ve ucuz bir amatör de değildi. Sisin içinden görüş alanıma girdiğimde, onun tökezleyerek geri çekildiğini, en önde gelen böcek kollarını savunma hareketiyle kavuşturduğunu, onu tamamen yutmayı başaramayan C şeklindeki buz duvarının diğer tarafındaki görüntüsünün bulanıklaştığını gördüm.

Asayla işaret ettim ve hırladım, "*Forzare!*"

Donmuş duvar, bir şarapnel bulutu kadar ölümcül, bıçak gibi keskin, kristal buz parçalarına ve parçalarına patladı. Kendini bir tarafa atmaya çalıştı ama saldırının şiddetinden sersemlemiş bir halde bacaklarının altındaki buzla kaplı karo zemini hesaba katmadı - bana bir basketbol sahası kadar sağlam ve emin bir zemin sağlayan zemini. Böcek bacakları çılgınca sıçradı ve buz, kitin kaplı vücudunu parçalayarak her yere koyu yeşil likör sıçrattı, hatta peygamberdevesi kafasının yarısı insan yüzünün üzerine kayarak onu tekrar yuttu. Tessa'nın iblis formunun böceksi mantis gözlerinin üzerinde ölümsüz bir öfkeyle parlayan yeşil gözler açıldı ve dönen sisler etraflarını kapattığında, Tessa'nın koruyucu Düşmüş meleğinin gözleri ondan görebildiğim tek şeydi.

"Hey, Imariel!" Hırladım. "Senin için de biraz var! *Fuego!*"

Sözcükleri söylerken, irademin ve elemental alevin birleşimini asamdan geçirdim ve içinden geçen büyüü Yaratılış'ın gümüş-beyaz ateşiyle doldurdum. Basketbol topu büyüklüğünde alev alev yanan bir ruh ateşi kuyruklu yıldızı, muzaffer bir koro müziğinin akoru gibi havada yükseldi ve parlayan gözlerin üzerinde gök gürültüsü ve öfkeyle, buhar ve daha da fazla sisle patladı. Gözler, cehennemi bir öfke çılgılığı ve binanın uzak ucundan gelen tuğlaların paramparça olduğu gök gürültülü bir çarpışmayla aynı anda kayboldu.

Bu bana en azından biraz zaman kazandırmıştı. Döndüm ve Harvey'yi arkamdan sürükledim, tam o sırada hortlakların en hızlısı ya da en şanslısı sisin içinden belirdi ve kendini kafama doğru fırlattı.

Büyü için zaman yok. Buna *gerek de yok*. Kışın tüm gücü hâlâ uzuvlarımda şarkı söylerken, ağır meşe çeyrek asamı döndürdüm ve sıçrayan gulyabaniyi kollarımın, omuzlarımın, kalçalarımın ve bacaklarımın tüm gücünü kullanan bir vuruşla karşıladım. Bir omzuna vurdum ve ıslak, mide bulandırıcı bir kemik kırılması ve uzuvların eklem yerinden kopması sesi duyuldu. Omzuna vurdum.

Gulyabani, sanki üzerime atlayan aşırı hevesli bir kedi yavrusuymuş gibi aynı darbeyle yere yıkıldı ve yere düştüğünde ondan şaşkın bir ıstırap çığlığı yükseldi.

Aklıma birkaç yıl önce benim gözetimimde hortlaklar tarafından işkence edilerek öldürülen bir çift genç büyücü, erkek ve kız kardeş geldi ve *onlara* toplu olarak da bir borcum olduğunu hatırladım. Yere düşen hortlağa, buzlu zeminde kaymasına neden olacak kadar sert bir tekme attım ve bu tür bir gücü çağırmak zaten rezervlerimi zorluyor olsa da, Kış'ı tekrar serbest bıraktım, "*Infriga!*" diye hırladım.

Gulyabaninin bu tür bir büyüye karşı hiçbir savunması yoktu. Bir an sonra, yarattığın olduğu yerde beyaz, belli belirsiz hortlak şeklinde bir buz bloğu vardı. Blok buzlu zeminin üzerinde kaymaya devam etti.

.. ve diğer üç hortlağın pençeli ayaklarına doğru çekildi.

Üçü de şaşkın bir çeyrek saniye boyunca buz kütlesine baktı ve sonra hep birlikte nefret dolu gözlerini bana dikerek hırlamaya başladılar.

Vay be.

Bana doğru sıçramak için çömeldiklerinde zaman yavaşladı.

Bir hortlağı buza gömmek başka bir şeydi. Bunu üçüne birden yapmak ise tamamen başka bir şeydi. Onlardan birini öldürmek için zaman ayırırsam, diğer ikisi neredeyse kelimeler dudaklarımdan çıkmadan önce üzerime gelecekti ve dört gulyabani eksi iki gulyabani, iki gulyabani fazla demekti. Sayıca benim kadar az olduğunuzda, ikiye bir zayıat vermek, kaybettiğinizi ve yenildiğinizi söylemenin başka bir yoludur.

Bu dövüşün zeminini değiştirmek zorundaydım.

Solumdaki gulyabani iki arkadaşından biraz daha hızlıydı ve soluma doğru sıçrayarak onu da kendime çektim ve arkadaşlarıyla arasında biraz daha boşluk yarattım. Pençeli ayakları yerden ayrılırken asamla bir işaret yaptım, Kış'ı tekrar çağırdım ve "*Glacivallare!*" diye bağırdım.

Bir çığlıkla, bir buçuk ayak kalınlığında bir buz tabakası, satış katını çaprazlamasına kesen cetvel gibi düz bir çizgi halinde yerden tavana yükseldi. Buz yukarı doğru fırlarken baştaki hortlağın topuklarına çarptı ve kulak tırmalayan bir gıcırdama sesiyle diğer ikisinin önündeki tavana çarptı.

Zamanlamam çok iyiydi. Yine teke tek bir dövüştü. Bir zafer dalgası hissettim.

Bu belki bir saniyenin çeyreği kadar sürdü ve sonra sıçrayan hortlak bana profesyonel bir defans oyuncusu gibi vurdu. Aynı zamanda aç bir yamyamdı.

Bana kaburgalarımı kıracak kadar sert bir şekilde çarptı ve duyduğum çatırtı sesinin buzun kayması olduğunu ummak zorunda kaldım. Sert bir şekilde yere düştük, ben altta kaldım, pardösüm sert yüzey üzerinde kayarak darbenin enerjisinin bir kısmını dağıttı.

Gulyabani ne yaptığını çok iyi biliyordu. Onlarla daha önce birkaç kez kapışmışım ve bir dövüşte hortlaklar çoğunlukla odaklanmamış bir vahşet ve kaba kuvvetten ibarettir, ulaşabildikleri her şeyi parçalayıp yırtarlar. Bu öyle yapmadı. İki eliyle asamı kavradı, o kambur, olağanüstü gücüyle asayı kenara çekti ve başını eğerek yaklaştı, hemen öldürmek için boğazıma saldırdı. Teknik ve disiplini gördüğümde tanıyacak kadar göğüs göğüse dövüşmeyi biliyordum. Öfkeli ve sarhoş bir amatörle dövüşmekle eğitilmiş bir askerle ya da şampiyon bir karma dövüş sanatçısıyla dövüşmek arasındaki fark buydu.

Yıllar içinde Karrin ve diğerlerinden kendime göre bazı teknikler öğrenmişim. Gulyabaninin çeyrek asamı çekmesine karşı bir anlık direnç gösterdim, sonra vücudumu iki katına çıkarırken serbest bıraktım, gulyabaniyi bacaklarımla olabildiğince sert bir şekilde yukarı ittim ve onu bir tarafa itmeye çalıştım.

Onu üzerimden fırlatıp atmadım ama aynı anda dengesini sağlayıp ona yeni bir yönde sağlam bir ivme kazandırarak, çenesi boğazımda kapanmaya başladığı anda onu buzun üzerine bırakmamı sağladı. Ağırlığı yok olurken orada bir his parlaması hissettim ve itişin momentumunu kullanarak çığınca ters yöne yuvarlandım.

Ayağa kalktım, gulyabani savaşımdan biraz daha hızlıydım, zihnimde bir ateş büyüüne uzanmaya başlamışım bile ama büyüünün enerjisini daha verimli ve etkili bir şekilde odaklamak için asamın yardımı olmadan, onu bir araya getirmek için çok yavaşladım. Gulyabani ayağa kalktı, pençeleri buzı kazıyordu ve hemen kendi lanet asamla üzerime geldi, onu nasıl kullanacağını biliyormuş gibi döndürdü.

Bir çığlık attım ve kaçmaya başladım. Sokakta duruyor olsaydık, beni çiğnemeye bile gerek duymayacağı bir posa haline getirirdi. Ama sokakta durmuyorduk. Kış buzuyla kaplı küçük dükkânın donmuş kutup havasında dövüştük. Buz her hareketinde ona ihanet ediyor, dengesini sürekli kontrol altında tutmaya zorluyordu, oysa Kış Şövalyesi için bir dans stüdyosunun zemini kadar pürüzsüz ve güvenliydi. Boş giysi raflarının etrafından dolandım, üzerime gelen gulyabaniye birkaç tane atarak onu yere düşürmeyi umdum ve aramızdaki boşluğu açmak ya da dengesini kaybetmesini sağlamak için sürekli yön değiştirdim. Başka bir büyüü devreye sokmak ve dövüşü bitirmek için tek ihtiyacım olan saniyenin bir kısmıydı.

Sorun şuydu ki, gulyabani bunu biliyordu. Üzerime akıllı, hızlı ve dengeli bir şekilde geldi ve bunu yapmaya devam edebildiği sürece beni bir çıkmaza soktu. Tek yapması gereken, arkadaşları ya duvarı delip geçene ya da etraftan dolanana kadar beni tutmaktı ve işim bitmişti.

Yıldızlar ve taşlar, tam o sırada güç yüzüklerimi özlüyordum. Ve patlatma çubuğumu, kalkan bileziğimi ve diğer tüm küçük büyülü zanaat aletlerimi.

şimdiye kadar tasarladığım. Ancak laboratuvarım ve beraberindeki teçhizat yok edildiğinde, ne üretebileceğime dair seçeneklerim ciddi ölçüde azalmıştı

-Bütün kış boyunca adada mahsur kaldığım ve son derece kısıtlı olduğu, kardeşimin toplayıp tekneyle getirebildiği şeylerle sınırlı olduğu için, yeni bir laboratuvar kadar özenli ve kapsamlı bir şekilde kişiselleştirilmiş bir şey kurma şansım olmamıştı. Zahmetli ve buzul hızında çalışarak personeli ve tahta kafatasını idare ettim, ancak pratikte çalışmam gereken tek şey küçük bir bıçak seti ve Whatsup Dock'un yapımından kalan biraz zımpara kağıdıydı.

Hazırlık! Kahretsin, Harry. Bir büyücü olarak hayatta kalmanın anahtarı hazırlıktır!

Buzdan duvarıma balyoz darbeleri indirildiğini duyabiliyordum ve sisten göremesem de, buz çatlayıp parçalanmaya başladıkça her darbedeki perde değişimini *duyabiliyordum*.

"Aman Tanrım!" Harvey panik içinde bağırdı. Onu ben de göremiyordum ve bir an için onu unutmuştum. Muhtemelen onu bıraktığım yerde, duvarın birkaç metre ötesindeydi ve neler olduğunu tam olarak görebiliyordu.

Diğer iki ghoul .

İçimden bir ses zavallı Harvey ile birlikte çılgılık atmaya başladı.

Umutsuz bir risk alma zamanıydı.

Aniden yön değiştirdim ve savaşçı hortlağa saldırdım.

Asam başımda titredi. Engellemek için sol kolumu kaldırdım ve darbeyi ön kolumun etli kaslarına almaya çalıştım. Herhangi bir acı hissetmesem de, darbe görüş alanımda beyaz bir ışık parlaması yarattı. Pardösümün kolu darbenin bir kısmını yakaladı ama fazla değil. Savunma büyüleri aslında mermi gibi hızlı hareket eden nesneleri yavaşlatmak ve dağıtmak ya da keskin şeylerin nüfuz etmesini durdurmak içindi. Büyük, küt bir aletin hiçbir inceliği yoktu ama ona karşı savunma yapmak cehennem azabı gibiydi.

Kendimi çeyrek asanın erişim mesafesinde buldum ve derhal kafamı gulyabaninin ağzının ucuna çarptım. Şaşkınlık ve öfkeyle bir çılgılık attı, ileriye doğru ivmesi aniden durdu ve ben de Kış mantosunun toplayabildiği her kas parçasını kullanarak tek kollu bir itişle onu takip ettim.

Gulyabani birkaç adım geriye sendeledi ve sonra *ayakları altından kayıp gitti!*

Umut kıvılcımlandı ve iradeyi ateşledi. Gulyabani düştüğünde, zafer dolu bir *"Infriga!" narası* attım.

Kış, belki de altmış saniye içinde beşinci kez küçük dükkâna uluyarak girdi ve düşmüş gulyabani savaşçısını mutlak soğuk ve kaynayan sisle kapladı. Sis, savaşçı gulyabaniyi donmuş lahdinde görmeme izin verecek kadar kaynayana kadar birkaç saniye boyunca çılgınca nefes aldım.

"Harvey!" . "Harvey, ses kes!" "Aman Tanrım!" Harvey hıçkırdı. "*Aman Tanrım!*"

"Evet, ya da o," diye mırıldandım ve aceleyle sese doğru koştum.

Tam diğer iki hortlak duvara doğru ilerlerken ona ulaştım. Harvey şok edici derecede tiz bir ciyaklama sesi çıkardı ve kaygan buzun üzerinde çaresiz bir panikle debelendi.

Buzla kaplanmış sağ elimi kaldırdım, başka bir büyü için irademi topladım-

-Ve gözlerimin önünde beyaz bir boşluk buldum. Gözlerimi kırptırdım ve birdenbire buzun üzerinde Harvey'nin yanında oturuyor, oraya nasıl geldiğimi merak ediyordum.

Kış, fark ettim. Dinlenmek için çok az şansım varken çok fazla gücü çok hızlı bir şekilde çağırılmıştım. Büyülü enerji rezervlerimi, beni bilincimden yoksun bırakmakla tehdit edecek kadar yakmıştım. Ama şu anda bile sihirselsel olarak tükenmiş *hissetmiyordum*.

Tabii ki hissetmiyorsun, aptal. Sen Kış Şövalyesi'sin.

Birkaç kez göz kırptım ve sonra bana garip, nabız gibi atan bir his veren sol koluma baktım.

Pardösümün kolu sivri bir şey tarafından içeriden şişiriliyordu. Bunun kendi kırık kolum olduğunu anlamak için bilinçli bir gözlem ve mantıksal işlem çabası göstermem gerekti.

Buz duvarın yedi metrelik bir bölümü aniden parçalandı ve bir iniltiyle yere düştü.

Diğer iki savaşçı hortlak açıklıktan içeri girerken sağlam kolumla kendimi ayağa kaldırdım.

Büyü yok.

Silah yok.

Seçenek yok.

Dişlerimi meydan okuyan, nafile bir hırıltıyla sıktım ve gulyabaniler saldırdı.

On dokuz

BDiğer hortlaklar, hıçkırarak ağlayan Harvey'i görmezden gelerek, görünürdeki en tehlikeli hedef olarak bana saldırdılar. Onları suçlamadım. Ben de olsam aynı kararı verirdim.

Üçümüz de .

Savaşçı gulyabaniler farklı açılardan üzerime geldiler, böylece Kış'ın bir başka patlamasını çağırarak enerjim olsaydı bile sadece birini haklayabilirdim. Bu, hortlaklardan birinin bir tarafa bağlanması ve sonra bana saldırması gerektiği anlamına geliyordu. Diğer Harvey'nin çılgılık atan figürünün üzerinden atladı.

Goodman Grey önce onu öldürdü.

Gulyabani onun üzerinden geçerken, Harvey'nin gözleri soğuk ve sakin bir hal aldı ve bir kolu dışarı fırladı. Aslında değiştiğini görmedim ama kolun bir saniyeliğine tamamen farklı bir şekle büründüğü izlenimine kapıldım - sert, içe doğru kıvrılan bir orak, inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. Bir *gümbürtüyle* birleşen bir kesme sesi duyuldu, tıpkı bir okul kâğıdı kesicisi gibi, ama daha ıslak ve daha etli, ve aniden gulyabaninin üst ve alt yarısı ayrı yaylar üzerinde dönmeye başladı.

Sonra ikinci gulyabani üstüme çıktı ve Kış mantosunun ekstra gücüyle bile dişlerini boğazımdan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Eğer tozluğum olmasaydı, Grey'in bana ulaşması için geçen bir saniye içinde pençeleri gövdeyi parçalardı.

Görebildiğim her şeyden daha fazla bir hareket hissi vardı ve goril benzeri bir şey hortlağı devasa elleriyle yakaladı ve onu öyle bir güçle benden uzağa fırlattı ki, fırlatmanın şiddetinden eklemlerin yerinden çıktığını duydum. Gulyabani buz duvarının hâlâ ayakta duran bir kısmına çarptı ve bu sırada etrafa sıvılar saçarak duvarın içinden geçti. Duvarı tamamen delip geçmeden önce, bana bir tür büyük av kedisini anımsatan bir bulanıklık havada ona çarptı ve onu sis ve duvarın molozları arasında gözden kaybolacak şekilde yere düşürdü.

Gulyabani tek, zayıf, guruldayan bir çılgılık attı.

Sonra sessizleşti.

Duvarın diğer tarafında bir şey hareket etti. Birkaç saniye sonra uzun bir nefes verildi ve Goodman Grey ortaya çıktı, sakince duvardan geriye kalanın üzerine doğru adım attı. , yerde bir şey ölümle kıvranıyordu, ancak hiçbir ayrıntıyı seçemiyordum ve de istemiyordum.

Gulyabaniler kolay ölmez ve dağınıklıktan başka bir şekilde ölmezler. İkiye böldüğü kişi sisin içinde iki farklı yönden tırmalama sesleri çıkarıyordu.

Bir an etrafına baktı, dudaklarını büzdü ve başını sallayarak, "İyi hareket, onları böyle ayırmak, hem de sisin içinde. Zekice. Senin yaşındaki insanlarda bunu pek göremezsın."

"Onlardan her zaman benden daha çok var," dedim ve ayağa kalktım. İçimden bir ses, Goodman Grey'in etrafında kırık bir kolla kanlar içinde yerde oturmak istemediğimi söylüyordu. Böyle yırtıcılara fikir vermemeliydiniz ve o anda, rahat giyimli, dikkat çekici olmayan küçük adam beni hortlaklar ve Tessa'nın birlikte olduğundan daha çok korkutuyordu.

Sesimin titremesini önledim ve "Harvey nerede?" diye sordum.

" tarafa," dedi Grey. Daha olduğu gibi rahat görünüyordu, sanki iki hortlağı parçalara ayırmak yerine boş bir kâğıt bardağı atmak için duraklamış gibiydi. Gözleri yaralı kolumda oyalandı. "Değişimi yapmak için sadece birkaç saniyem vardı ama o susmadı. Onu bayıltmak zorunda kaldım."

Ona sert bir bakış attım. Sonra asamı benden alan donmuş hortlağa doğru birkaç adım attım ve onu kış buzundan kurtarmak için uzandım. Buz mecburen parçalandı ve aleti tekrar elime verdi. Gulyabaninin pençeli parmaklarından birkaçı koparak asayla birlikte geldi. Yüzümü buruşturarak onları silkeledim, Grey'e döndüm ve "Göster bana" dedim.

Bir an için kaşlarını kaldırıp bana baktı. Biraz gülümsedi belki ama başını salladı ve onu takip etmem için el salladı. Bana sırtını dönmekten en ufak bir endişe duyuyor gibi görünmüyordu.

Cehennem çanları. Bildiğim kadarıyla, şekil değiştirenin kafasının arkasında gözleri vardı.

Grey beni satış katının yan tarafına, bir zamanlar dergilerin durduğu eski metal çerçeveli raflara götürdü. Birini yakaladı ve kolayca kenara çekti.

Harvey Morrison'ın cesedi diğer tarafta yatıyordu.

Boğazı keskin bir şey tarafından düzgünce kesilmişti. Etrafında, yerde korkunç bir karmaşa vardı. Gözleri açıktı ve görmeden tavana bakıyordu. Kanı hâlâ akıyordu ama artık çok geç olduğunu anlamama yetecek kadar beyazdı. O ölmüştü. Vücudu hala bunu anlamaya çalışıyordu.

Gözlerimi yavaşça Grey'e kaldırdım.

Şekil değiştiren, yüzünde belli belirsiz bir kaş çatmayla Harvey'ye baktı. Bana baktı ve "Tuhaf." dedi.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona sordum. Sesimin ateşli çıktığını biliyordum.

"Bence berbat kokuyor," dedi Grey ve Harvey'ye baktı. "Ben sadece boğuldum

onu dışarı çıkar."

"Beni çalışıyor olsaydın böyle söyledin."

"Hayır, yapmazdım," dedi Grey. "Size onun korkak boğazını kestiğimi söyledim çünkü bu daha kolaydı."

"Yapar mıydın?"

"Beni korkuttuğundan değil, Dresden. İyi yalan söylemek çok çaba gerektirir ve birkaç yüzyıl sonra eskimeye başlar. Çoğunlukla zahmet etmiyorum." Ayakkabısının burnuyla Harvey'nin omzunu dürttü. "Ama biri bu işi halletmek için çok çaba sarf etmiş. Hızlı yapmış. Bir o kadar da hızlı çıktı."

"Deirdre nerede?" Ben sordum.

"Sen onun için burnunu kanattıktan sonra annesini kovalıyor olması gerekiyordu." Harvey'nin yanında yere diz çöktü ve sonra daha yakına eğilip bir tazı gibi burnundan soludu. "Nngh." Bir an için düşündü. "Çok fazla taze kan ve lanet olası gulyabani kokusu. İçinden hiçbir şey geçiremiyorum." Başını kaldırıp bana baktı. "Peki ya sen?"

"Teçhizat toplamak için yirmi dört saatim ve etrafı dolaşmak için de beş altı saatim daha olsaydı, belki bir şeyler bulabilirdim," dedim.

Birbirimize baktık. Sanırım ikimiz de diğerinin bildiği bir şeyi bize söylemediğini düşünüyorduk. Aslında ben cahildim, oysa Grey'in söylediğinden daha fazla koku aldığından emindim. Ama o bana şüpheli bir tip gibi gelmişti.

Belli ki Grey de beni aynı şekilde düşünmüştü. Sabırsız bir iç geçirdi. "Büyücü. Sana doğruyu söylediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Doğru," dedim. "Tabii ki. Biz güvenilir bir grup izciyiz."

Bu, ondan neredeyse alaycı bir gülümsemeye benzeyen bir Çey çıkardı. Eğildi ve bir eliyle Harvey'nin gözlerini kapattı, bu hareket neredeyse saygılıydı. Aynı hareketle parmaklarını kalınlaşan kan birikintisinde gezdirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Almak için geldiğimiz şeyi alıyoruz" dedi. "Yapacağımız iş için kan örneği almamız gerekiyor. Nicodemus'a nerede olduğumu söylemen gerekecek."

"Peki bu nerede?"

"Morrison Fiduciary Services, günün geri kalanı için," dedi. "Harvey'i öldürmemenin amacı, kaybolması halinde fark edilme olasılığından kaçınmaktır. Yani kaybolmamak üzere."

"Günün geri kalanında daha önce hiç tanımadığın insanlara gizli ve bilgili bir finans uzmanı numarası mı yapacaksın?" Ona sordum, sesim alaycılıkla doluydu.

Grey sakince, "Evet," dedi.

Kaşlarımın yukarı kalktığını hissettim. "O kadar iyi misin?"

"Daha iyiyim," dedi. Gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu ve bu beni ürpertti. "Peki ya Harvey'nin cesedi?"

"Hiç ailesi yoktu. Ve buzun üzerinde iki hortlak var," dedi. "Onları oldukları yerde bırakın. Çözöldüklerinde bizim için onunla ilgilenirler."

Bu da dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. "Belki de onları şimdi dışarı çıkarmalıyım. Bu adamlar normal gulyabanilerden farklıydı. Onlara ikinci bir şans vermek istemiyorum."

"Her neyse," dedi Grey. "gerek."

Grey avuçladığı elindeki taze kanı yalamaya başladı. Yüzünü buruşturdu, sonra ürperdi ve bir saniye sonra, giysileri ve her şeyiyle ayaklarının dibindeki cesede tıpatıp benziyordu. Eğildi ve gömleğinin cebinden Harvey'nin gözlüğünü çıkardı. Üzerindeki kanı Harvey'nin gömleğinin bir köşesine sildi ve sonra taktı. "Koluna bakacak birini bulsan iyi olur, ha?"

Kırık koluma dikkatle baktım ve sonra "Gri" dedim. "Öyle mi?"

"Harvey'nin cesedini hortlaklara yem olması için bırakmayacağım. Ve eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa, bunu hemen şimdi tartışabiliriz."

Grey, Harvey'nin yüz ifadesiyle bana baktı ve sonra bir kez başını salladı. "Karar senin. Sen yap."

Ve hızla incelmekte olan sisin içinden mağazanın vitrininde patlattığım açıklığa doğru ilerledi ve caddede gözden kayboldu.

Harvey'nin cesedine baktım. Sonra "Özür dilerim." dedim. Yetersiz görünüyordu. Ona katilini cezalandıracağıma dair söz verecektim ama Harvey artık bunun ötesindeydi.

Ölülerin adalete ihtiyacı yoktur. Bu, kalıntılara bakmak zorunda kalan bizler için.

Ağır rafları Harvey'nin cesedinin önüne ittim. Yetkililer onu muhtemelen birkaç gün içinde bulacaklardı. Onurlu bir davranış değildi ama yapabileceğim daha fazla bir şey de yoktu ve Hades'in kasasına girip de içeri girdiğimiz anda hepimizi öldürmek için bekleyen bir yığın mitolojik bela bulmak istemiyordum. Ben de elimden geleni yaptım.

Sihirli bir yumruk atacak pek bir şeyim kalmamıştı. Ama sağlam kolumun gücüne ve büyük, ağır bir sopaya sahiptim. Bunları donmuş hortlakları parçalara ayırmak için kullandım ve sonra ben de dükkândan çıktım ve yorgun, hasta ve işe yaramaz hissederek kiralık arabaya doğru sürünerek geri döndüm.

Yirmi

Inereye emin değildim. Önemli olan sürmektir.

Bir yanımda, biraz da endişeyle, mantıklı bir şekilde davranmadığımı fark ediyordum. Rakamlar birbirini tutmuyordu. Kolum kötü bir şekilde kırılmıştı. Mesai saatindeydik. Ascher ve Binder'ın onu elleriyle öldürmeyeceklerinden ve Nicodemus'un bunu yapmak için iyi bir nedeni olmadığından oldukça emin olmama rağmen Karrin'i o mürettebatın arasında tek başına bırakmıştım. Henüz. Ama gideceğini söylediği yere gittiğine dair elimde sadece Grey'in sözü vardı. Tek bildiğim, Karrin'e olan ilgisini dindirmek için depoya geri dönmüş olabileceğiydi. Olası değildi belki ama yine de onu orada bırakma fikrinden hoşlanmamıştım.

Öte yandan, ben de geri dönemeydim. Kolum bu şekilde yaralıyken olmazdı. O ekibe karşı zayıflık göstermek bir seçenek değildi.

Kolumun kanamadığından emin olmak için kontrol ettim. Kanamıyordu ama ben bakarken önümde durmuş olan bir arabaya neredeyse . Kış Şövalyesi mantosu bana her ne yaptıysa, hasar şimdi beni yakalıyordu. Belki acıyı hissedemiyordum ama manto enerjisini bir yerden alıyor olmalıydı ve en mantıklı kaynak bendim. Acı vermiyordu ama yine de çok gerçek bir yaralanmadan kaynaklanıyordu ve bu acıyı örtbas etmek bana yorgunluk ve odaklanmaya mal oluyordu.

Yardıma ihtiyacım vardı.

Tamam. Yardım edin. Butters'a gitmeli, kolu ayarlamasını ve atellemesini sağlamalıydım. Ama bunun yerine kendimi güzel, sade bir evin önüne arabayı park ederken buldum,

Bucktown'da kolonyal bir ev. Gösterişsiz ve özenle bakılmış hoş bir evdi. Ön tarafta büyük bir meşe ağacı, arka tarafta birkaç tane daha vardı ve ön bahçeyi yeni boyanmış beyaz bir çit çevreliyordu. El yapımı ve el oyması yeni bir posta kutusu, çitin kapısının yanındaki direğin üzerinde duruyordu. Posta kutusunun yan tarafında metalik altın harflerle şöyle yazıyordu: MARANGOZLAR.

Arabayı park ettim ve endişeyle eve baktım.

Bir yıl önce Chicago'ya yaptığım son seyahatten beri oraya gitmemiştim. Evde kimsenin olmadığından emin olduğum bir zamanda, koca bir korkak gibi, köpeğim Mouse'u gizli bir görev için almak üzere uğramıştım.

Bunu yapmak, onu Chichén Itzá'daki kana bulanmış tapınaktan taşıdığımdan beri kızımın ilk buluşmamı ustaca atlatmamı sağladı,

Kızıl Saray'ın binlerce vampirinin ölümünden ve benim elimde ölen annesinin bedeninden.

Adı Maggie'ydi. Koyu renk saçları ve gözleri vardı, tıpkı annesi Susan gibi.

Güzel Susan, tıpkı Harvey'i yüzüstü bıraktığım gibi onu da yüzüstü .

Ve ondan sonra, Molly Carpenter'ı dışarı çıkardım ve onu tanıdığım en tehlikeli varlıklardan bazılarına bulaştırdım. Bana yardım ettiği için Molly, Sidhe'nin güç oyunlarının kurbanı olmuştu ve şimdi bildiğim kadarıyla artık gerçek bir insan bile değildi.

Molly, tıpkı Harvey'i yüzüstü bıraktığım gibi onu da yüzüstü bırakmışım. Burada ne işim vardı benim?

Arabadan çıktım ve kapıya doğru yürüdüm. Kısa bir duraksamadan sonra kapıyı açtım ve ön kapıya doğru ilerledim.

Evde kimin olabileceğini merak ederek kapıyı çaldım. Gün ortasıydı. Çocukların hepsi okulda olmalıydı. Bir an için kaçmayı, arabayla uzaklaşmayı düşündüm. Burada neyi başarmayı umuyordum? Burada Nikodim'le olan mücadelede zaferi daha olası kılacak ne yapabilirdim?

Bu tamamen akla aykırıydı.

Michael Carpenter'ın evinin ön verandasında durdum ve ancak o zaman ağladığımı ve bir süredir ağladığımı fark ettim. Yine basit, çocukça bir kaçış düşündüm. Ama ayaklarım hareket etmedi.

Bir dakika sonra, iyi bir adam kapıyı açtı.

Michael Carpenter'ın boyu 1.80'in üzerindeydi ve aktif bir Haç Şövalyesi olduğu zamanki kas yapısına sahip olmasa da, yine de çoğu erkeği terletmeden alt edebilecek gibi görünüyordu. Kahverengi saçları eskisine nazaran daha derin bir şekilde gümüşle kaplanmıştı ve sakalları daha da belirgin bir şekilde kırlaşmıştı. Yüzünde birkaç çizgi daha vardı, özellikle gözlerinin ve ağzının etrafında gülümseme çizgileri, diye düşündüm. Kot pantolon ve mavi flanel iş gömleği giymişti ve bir baston yardımıyla yürüyordu.

Yanımda dövüşürken yaralanmıştı çünkü bunu önlemek için yeterince hızlı davranmamıştım. Michael'ı da hayal kırıklığına uğrattım.

Ona bakışım sulandı, belirsizleşti ve tamamen bulanıklaştı.

"Sanırım yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadığımı duydum, sesim bir törpüden biraz daha fazlasıydı. "Sanırım kayboldum."

Cevabında ya da derin, nazik sesinde bir an bile tereddüt yoktu.

"İçeri gel," dedi arkadaşım.

Göğsümde bir şeylerin kırıldığını hissettim ve sert, boğuk bir inilti gibi çıkan tek bir hıçkırık çıkardım.

* * *

Michael'ın mutfak masasına oturdum.

Michael'ın evinde, son gördüğümde daha derli toplu ve daha az dağınık görünen büyük bir mutfak vardı. Müfreze büyüklüğündeki ailesinin iâşesi için gerekli olan iki büyük kiler vardı. Masa, yaprakları koymadan bir düzine kişiyi oturtabiliyordu.

Gözlerimi kısarak etrafı inceledim. Her yer daha düzenli ve tertipli görünüyordu, gerçi burası her zaman titizlikle temiz tutulmuştu.

Michael bakışlarımı fark etti ve sessizce gülümsedi. "Aynı alanı daha az insan işgal ediyor," dedi. Sesinde hem gurur hem de pişmanlık vardı. "Bu doğru, biliyorsun. Çabuk büyüyorlar."

Buzdolabına gitti, düz kahverengi şişelerdeki birkaç birayı çıkardı ve masaya geri getirdi. Şişeleri açmak için Thor'un savaş çekici Mjolnir'e benzeyen bir şişe açacağı kullandı.

Şişe açacağını elime aldım ve üzerindeki yazıyı okudum. "'Bu çekici her kim tutarsa, eğer layıkça, Thor'un gücünü kullanacaktır. Ya da en azından bir bira açmak için."

Michael sırtıttı. Şişeleri tokuşturup birer kadeh içtik ve ben kolumu masanın üzerine koydum.

Koluma bir kez baktı ve yavaşça nefes verdi. Sonra "Yardım edeyim." dedi.

Onun yardımıyla pardösümden sıyrıldım, kolum ve bileğim kolumdan çıkarken gümüşi bir hisle titriyordu. Sonra koluma baktım.

Kemik deriden tam olarak çıkmamıştı ama bunun gerçekleşmesi için sadece küçük bir itme gerekecek gibi görünüyordu. Ön kolum sosis gibi şişmişti. Kalkan kemiğin etrafındaki bölge mor ve lekeli bir hal almıştı ve cildimde kabarcıklara benzeyen bir şey oluşmuştu. Michael kolumu tuttu ve düz bir şekilde masanın üzerine koydu. Parmak uçlarıyla hafifçe dürtmeye başladı.

"Radyal kırık," dedi sessizce.

"Şimdi de doktor mu oldun?"

"Askerdeyken sıhhiye eriydim," diye cevap verdi. "Bir sürü mola gördüm." Başını kaldırdı ve "Hastaneye gitmek istemiyorsun sanırım?" dedi.

Başımı salladım.

"Tabii ki hayır," dedi. Biraz daha dürtükledi. "Bence bu temiz bir kırılma."

"misin?"

"Olabilir," dedi. "Ama görüntüleme ekipmanı olmadan, bunu

hissediyorum. Eğer yeterince iyi olmazsam çarpık bir şekilde iyileşebilir."

"O ekipmanların çoğunu sadece onlarla odaya girerek bile öldürebilirim," dedim.

Başını salladı. "İş bittikten sonra bileği hemen hareketsiz hale getirmemiz gerekecek." "Bunu karşılayabilir miyim bilmiyorum."

"Bunu karşılayamazsınız," diye açık açık cevap verdi. "Ayarladığımı varsayarsak, elinizi bir kez çevirmeniz kırılan kemiği yerinden oynatacaktır. Onu hareketsiz hale getirmeli ve korumalısınız yoksa uçlar iyileşmek yerine birbirine sürtünecek."

Yüzümü buruşturdum. "Alçı yapabilir misin?"

"Çok fazla şişlik var," dedi. "Uygun bir alçıya almadan önce atellememiz ve şişliğin inmesini beklememiz gerekecek. Dr. Butters'ı arayabilirim."

Bu öneri karşısında irkildim. "Şu anda bana karşı biraz temkinli. Ve yaşayan insanlar üzerinde çalışmaktan ne kadar hoşlanmadığını biliyorsun."

Michael bir an kaşlarını çatarak yüzümü dikkatle inceledi. Sonra, "Anlıyorum," dedi. Başını salladı ve "Burada bekle." dedi.

Sonra ayağa kalktı ve arka kapıdan çıkıp atölyesine doğru gitti. Birkaç dakika sonra elinde bir alet çantasıyla geri geldi ve onları masanın üzerine koydu. Ellerini yıkadı ve sonra koluma antibakteriyel havlu sürdü. Sonra bileğimi ve ön kolumu kare şeklinde, güçlü elleriyle kavradı.

"Bu acıtacak," diye tavsiye etti.

"Meh," dedim.

"Çekmeye karşı geriye yaslan." Sonra bir eliyle çekmeye, diğer eliyle de kalkık kemiğe hafifçe bastırmaya başladı.

Kış Şövalyesi'nin mantosunun bile sınırları olduğu ortaya çıktı. Ya öyle ya da pilleri bitmişti. Donuk, kemik derinliğinde bir zonklama kolumda kükredi, dondurucu suya daldırıldığında uzuvlarınız uyuşmadan hemen önce hissettiğiniz acının aynısıydı, sadece büyütülmüştü. Çılgılık atamayacak kadar yorgundum.

Ayrıca.

Bunu hak etmiştim.

Bir dakika süren saf, korkunç bir hissin ardından Michael nefesini verdi ve "Sanırım yerine oturdu. Kımıldatmayın."

Orada nefes nefese oturdum, cevap veremedim.

Michael kolumu birkaç kat gazlı bezle sardı, elleri önce yavaşça hareket etti, sonra artan bir güvenle-eski reflekslerle, yeniden ortaya çıktı. Sonra atölyesinden getirdiği dikdörtgen alüminyum levhayı aldı, koluma üstünkörü bir bakış attı bir pense ile becerikli ellerini kullanarak onu U şeklinde büktü. Başparmağımı ve parmaklarımı serbest bırakarak eklem yerlerinden elimin üzerine kaydırды. Destek kolumu dirseğime kadar çevreledi. Onu geri kaydırды ve

tekrar takmadan önce bükölme açısını hafifçe düzeltti. Sonra daha ağır bir bandaj aldı ve desteği koluma sabitledi.

İşini bitirdiğinde "Bu nasıl?" diye sordu.

Çok ama çok nazıkçe test ettim. "Bileğimi çeviremiyorum. Elbette bunda bir sorun var."

"Oh?"

Elimden geldiğince hafif konuştum. "Evet, bileğimi çeviremem. Ya sadece sol bileğimi bükmemle çözülebilecek inanılmaz ölümcül bir durum varsa? Böyle bir şey olabilir. Aslında, şu anda nasıl *olmayacağından* pek emin değilim."

Arkasına yaslandı, gözleri sabit bir şekilde yüzümdeydi.

Şaka tonunu bıraktım. "Teşekkür ederim Michael," dedim. Derin bir nefes aldım. Burada başka bir şey söylemenin anlamı yoktu. Kırık kolum konuşuyor olmalıydı, bana birine açılmanın iyi bir fikir olduğunu söylüyordu. "Gitmeliyim."

Kendimi yukarı itmeye başladım.

Michael bastonunu aldı, sapını bileğime doladı ve sakince bacağımı altımdan çekip çıkardı. Tekrar sandalyeye yığıldım.

"Harry," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Kaç kez hayatını kurtardım?" "Bir sürü."

Başını salladı.

"Karşılığında senden ne istedim?"

"Hiçbir şey," dedim. "Asla."

Tekrar başını salladı. "Bu doğru."

Uzun bir süre sessizlik içinde oturduk.

Sonunda, çok sessiz bir şekilde, "Artık iyi adamlardan biri miyim bilmiyorum," dedim.

Yutkundum.

O dinledi.

"Nasıl olabilirim?" diye sordum, "Yaptıklarımдан

sonra." "Ne yaptın?" diye sordu.

Cevap vermem bir dakika daha sürdü. "Mab'ı biliyorsun. Şu an ne olduğumu. Yaptığım anlaşmayı."

"Ayrıca bu gücü kızınızın hayatını kurtarmak için kullanmak niyetiyle yaptığınızı da biliyorum."

"Susan'ı bilmiyorsun," dedim. Onun gözleriyle karşılaştım. "Onu ben öldürdüm, Michael."

Neye benzediğimi bilmiyorum ama birden gözlerinde yaşlar belirdi. "Ah, Harry." Yere baktı. "Döndü, değil mi? Ne oldu?"

"O orospu çocuğu Martin," dedim. "Ona tuzak kurdu. Sattı

Maggie'nin ailesi. Sanırım bunu beni Kızıl Kral'la karşı karşıya getirmek için yaptı, belki de Beyaz Konsey'i savaş çabalarına biraz daha fazla odaklamayı umuyordu. Ama onun da Kızılar hakkında içeriden bilgisi vardı. Onlar için çalışmıştı. Bir tür çifte ajan ya da üçlü ajandı, bilmiyorum. Belli bir ana ulaşmak için büyük bir plan yaptığını sanmıyorum. ..ama şansını gördü. Kızıl Kral, kan bağı lanetinin bir parçası olarak Maggie'yi öldürmeye hazırlanıyordu. Lanetin amacı beni ve soy ağacımdaki diğer insanları öldürmekti."

Michael kaşlarını kaldırdı.

"Ama ayın tamamen yüklenmişti ve Martin tüm Kızıl Saray'ı yok etmek için bir şans gördü. Hepsini. Susan'ın yüzüne ihanetinin bilgisini vurdu ve o da kendini *kaybetti*..." Hatırlayınca ürperdim. "Geldiğini gördüm. Ne yaptığını gördüm. Belki durdurabilirdim -bilmiyorum- ama Ama yapmadım. Ve onu öldürdü. Boğazını parçaladı. Ve o değişmeye başladı ve ..."

"Ve ayını bitirdin," dedi sessizce. "Onu öldürdün. Hepsini öldürdün."

"Tüm dünyadaki en genç vampir," dedim. "Yepyeni. Ve hepsi tek bir noktadan, Kızıl Kral'dan kaynaklanıyordu sanırım. Kendi lanetleri her birini ele geçirmiş. Bütün aileyi."

"Her Kızıl Saray vampiri," dedi Michael nazikçe, "bir katildi. Her biri, bir noktada, susuzluklarını gidermek için birinin canını almayı seçti. Onları dönüştüren şey buydu. Bu seçim."

"Kızıl Saray için gözyaşı dökmüyorum," dedim, sesimde küçümseme vardı. "Hepsini birden ortadan kaldırmanın yaratacağı serpinti Bilmiyorum. Belki de bunu farklı bir şekilde yapmış olmayı dilerdim. Daha planlı bir şekilde."

"Acı ve terör üzerine kurulmuş bir imparatorluk kolay kolay yıkılmaz," dedi Michael, "eğer tarih bir gösterge olacaksa."

Kasvetli bir şekilde gülümsedim. "O biraz telaşlıydı," dedim. "Sadece Maggie'yi kurtarmak istedim."

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Dönmeye başladıktan sonra . Susan'ı nasıl zapt ettiniz?"

Bir süre oturdum, o anı daha az net hatırlamaya çalıştım.

"Yapmadın," dedi nazikçe, "yaptın mı?"

"O ... o dönüyordu. Ama neler olduğunu anladı." Michael, "Kendini feda etti," dedi.

"Onu kurban etmeme izin verdi," diye hırladım, aniden kaynayan bir öfkeyle. "Arada fark var."

"Evet," dedi Michael sessizce. "Bunun sizin için bir bedeli var. Olman gereken bir yük

taşındı."

"Onu öptüm," dedim. "Ve sonra boğazını kestim."

Bunu söyledikten sonraki sessizlik derindi.

Michael ayağa kalktı ve elini omzuma koydu.

"Harry," dedi sessizce, "çok üzgünüm. O korkunç seçimlerle karşı karşıya kaldığın için çok üzgünüm."

"Hiçbir zaman ... demek istemedim." Yutkundum. "Bütün bunların olmasını asla istemedim. Susan'ın zarar görmesini. Mab'ın anlaşmasının tutmasını. Onu saklamayı hiç istemedim."

Gözlerine gerçek bir acı dokundu. "Ah," dedi sessizce. "Merak etmiştim. Sonrası hakkında."

"O bendim," dedim. "Bunu ben ayarladım. Mab beni değiştirmeye fırsat bulamadan gidersem, her şey yoluna girer diye düşündüm."

"Düşündün ..." Michael yavaş bir nefes aldı ve tekrar oturdu. "Ölürsen her şeyin yoluna gireceğini mi düşündün?"

"Mab'ın psikopat canavarı olmama kıyasla mı?" diye sordum. "Kızıkların kızımı ve büyükbabamı öldürmesine izin vermeme kıyasla mı? Evet. Bunu bir kazanç olarak görüyorum."

Michael bir an için yüzünü ellerinin arasına aldı. Başını iki yana salladı. Sonra yüzünü kaldırdı ve tavana baktı, yüz ifadesi üzüntü, hayal kırıklığı ve acının bir karışımıydı.

"Ve şimdi içimde bu şey var," dedim. "Ve beni itiyor, Michael. Beni bir şeyler yapmaya itiyor, itiyor ve itiyor."

Bana baktı.

"Ve şu anda . . . Tanrı aşkına, şu anda Mab beni Nicodemus Archleone ile çalışmaya zorluyor. Eğer bunu yapmazsam, kafamın içinde şey var ve oradan fırlayıp beni öldürecek, sonra da Maggie'nin peşine düşecek."

"Ne?"

"Aynen öyle," dedim. "Nicodemus. Bir yerlerde bir kasayı soyuyor ve Mab ona olan borcunu ödememi bekliyor. Bu işi halletmek için kendi Şeytani Birliği'ni kurdu ve ben de üyesiyim. Daha da kötüsü, Murphy'yi de bu işin içine sürükledim ve ona her şeyi anlatmıyorum bile. Çünkü *anlatamam*."

Michael başını yavaşça salladı.

"Etrafıma bakıyorum, dostum. Her zaman yaptığım şeyi yapmaya, insanları korumaya, onları canavarlardan uzak tutmaya çalışıyorum ama *onlardan biri olduğumdan* oldukça eminim. Başka nerede ne yapmış olabileceğimi kestiremiyorum..." Yutkundum. "Kayboldum. Buraya gelmek için attığım her adımı biliyorum ama yine de *kayboldum*."

"Harry. ."

"Ve arkadaşlarım," dedim. "Thomas bile. Bir yıl boyunca o lanetliler adasında mahsur kaldım. Bir yıl, Michael, ve onlar sadece birkaç kez geldiler. Sadece Murphy ve Thomas, bir yıldan fazla bir süre içinde belki yarım düzine kez. Sadece lanet bir tekne yolculuğu, kırk dakika. İnsanlar *sinemaya* gitmek için bundan daha uzağa gidiyor. Neye dönüştüğümü biliyorlar. Bunun başıma gelmesini izlemek istemiyorlar."

"Harry," dedi Michael alçak, yumuşak bir sesle. "Sen . . . sen . . ."

"Bir aptalsın," dedim sessizce. "Bir canavar. Lanetlenmiş."

". . çok *kibirli*," diye nefes aldı

Michael. Gözlerimi kırptım.

"Yani, senden belli bir derecede kibir görmeye alışmıştım, ama ... bu çok çarpıcı. Senin ölçeğine göre bile."

"Ne?" dedim. Dedim.

"Kibirli," diye tekrarladı, telaffuz ederek. "İnanamayacağım derecede." Bir an için ona bakakaldım.

"Özür dilerim," dedi. "Seninle bilgelik dolu sözler paylaşmamı, belki Tanrı, ruhun, bağışlama ve kefaretle hakkında bir şeyler söylememi beklediğini biliyorum. Ve tüm bunlar doğru zamanda söylenmesi gereken iyi şeyler, ama ... dürüst olmak gerekirse, Harry. İnanılmaz derecede dik kafalı bir aptal gibi davrandığını sana göstermezsem senin arkadaşın olmam."

"Öyle miyim?" Biraz boş bir şekilde sordum.

Bir an bana baktı, yüzünde öfke ve acı vardı, sonra bunlar kayboldu ve gülümsedi, gözleri bir Noel arifesi ateşi gibi neşeyle parlıyordu. Birden Molly'nin gülümsemesini nereden aldığını anladım. Sözlerinin yüzeyinin hemen altında kahkahaya benzer bir şey fokurduyordu. "Evet, Harry. Seni aptal. Öylesin."

"Anlamıyorum," dedim.

Boş olan biralarımıza baktı. Mac'in küçük biralarında böyle şeyler olur. Buzdolabına gidip Thor'un gücüyle bir çift şişe açtı ve birini önüme koydu. Şıngırdattık ve içtik.

"Harry," dedi düşünceli bir anın ardından, "mükemmel misin?"

"Hayır," dedim.

Başını salladı. "Her şeyi bilen mi?" Homurdandım.

"Hayır."

"Geçmişe gidebilir, daha önce olmuş şeyleri değiştirebilir misiniz?" "Teorik olarak mı?" Ben sordum.

Bana düz bir bakış attı.

"Bazen bazı şeylerin yapılabildiğini duyuyorum. Ama görünüşe göre bu çok zor. Ve nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok," dedim.

"Peki sen
yapabilir
misin?"

"Hayır,"
dedim.

"Başka bir deyişle," dedi, "bildiğiniz her şeye ve yapabileceğiniz tüm inanılmaz şeylere rağmen ... siz sadece insansınız."

Ona kaşlarını çatarak baktım ve biramı yudumladım.

"O zaman neden," diye sordu Michael, "kendinden mükemmellik bekliyorsun? Gerçekten de hepimizden çok daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Güçlerinin seni daha kaliteli bir insan yaptığını mı? Bilginizin sizi bu dünyadaki diğer herkesten daha yüksek bir düzleme yerleştirdiğini mi?"

Biraya baktım ve utandım.

"Bu küstahlık, Harry," dedi nazikçe. "O kadar derin bir seviyede ki, varlığının farkında bile değilsin. Peki neden orada olduğunu biliyor musun?"

"Hayır mı?" Ben sordum.

Tekrar gülümsedi. "Çünkü kendiniz için daha yüksek bir standart belirlediniz. Diğerlerinden daha fazla güce sahip olduğun için onunla daha fazlasını yapman gerektiğini düşünüyorsun."

Başımı kaldırmadan, "Kime çok şey verilmişse, ondan çok şey istenir," dedim.

Kısa bir kahkaha attı. "Bana sürekli inançsız olduğunu söyleyen biri olarak, kutsal kitaptan alıntı yapma konusunda şaşırtıcı bir kapasiteye sahipsin. Ben de bunu söylüyorum."

Ona baktım. "Ne?"

"Umurunda olmasaydı kendini bu kadar zorlamazdın, Harry."

"Yani?"

"Canavarlar umursamaz," dedi Michael. "Lanetlilerin *umurunda* değil, Harry. Kefaretin ötesine geçmenin tek yolu kendini oraya götürmeyi seçmektir. Bunu yapmanın tek yolu da umursamayı bırakmaktır."

Mutfağa bakışım . "?"

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim," dedi Michael. "Bence sen mükemmel değilsin. Bu da bazen kötü seçimler yaptığınız anlamına geliyor. Ama ... dürüst olmak gerekirse, risk altındaki çocuklarımdan biri olsaydı farklı bir şey yapar mıydım bilmiyorum."

"Sen değil," dedim sessizce. "Sen benim yaptığımı yapmazdın."

"Senin yaptığını ben *yapamazdım*," dedi Michael basitçe. "Ve aynı seçimleri yapmak için senin yerinde olmak zorunda da değildim." Birasını hafifçe tavana doğru eğdi. "Teşekkür , Tanrım. Eğer buraya yargılamak için geldiysen, Harry, benden hiçbir şey bulamayacaksın. Ben de hatalar yaptım. Başarısız oldum. Ben de insanım."

"Ama bu hatalar," dedim, "beni değiştirebilir. Nikodimus'un etrafındaki insanlar gibi olabilirim."

Michael homurdandı. "Hayır, yapmayacaksın." "Neden?"

"Çünkü seni tanıyorum, Harry Dresden," dedi Michael. "Ne zaman pes edeceğini bilme konusunda patolojik olarak yeteneksizsin. Teslim olmuyorsun. Ve Nicodemus'un her ne yapıyorsa ona gerçekten yardım etmeye niyetli olduğuna bir *an* bile inanmıyorum."

Ağzımın bir köşesinde bir gülümseme hissettim.

"Hah," dedi Michael sandalyesinde arkasına yaslanarak. Biraz daha bira yuttu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bu çok zor," dedim. "Peşinde olduğu şeyi elde etmesine yardım etmeliyim. Teknik olarak."

Michael burnunu kırıştırdı. "Periler. Neden her konuda bu kadar avukat olduklarını hiç anlamadım."

"Ben Kış Şövalyesiyim," dedim, "ve ben de anlamıyorum."

"Bunu garip bir şekilde güven verici buluyorum," dedi Michael.

Kısa bir kahkaha attım. "Evet. Belki de öyledir."

Yüzü daha da ciddileşti. "Nikodim hainliği balığın suyu bildiği gibi bilir," dedi. "Niyetinin ne yönde olduğunu kesinlikle biliyor. O zeki biri, Harry. Arkasında yüzyıllarca hayatta kalma tecrübesi var."

"Doğru," dedim. "Öte yandan, işe yaramaz bir kremalı puf değilim."

Gözleri parladı. "O da doğru," dedi.

"Murphy de orada," dedim.

"Güzel," dedi Michael, vurgulamak için şişeyi masaya vurarak. "Bu kadında beyin ve yürek var."

Dudağımı çiğnedim ve ona baktım. "Ama . . . Michael, son bir yıldır ... değildi ..."

İçini çekti ve başını salladı. "Harry. . o adanın geri kalanımız için nasıl bir yer olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Oraya son gittiğimde iki kez vuruldum," dedi. "Bir ay boyunca yoğun bakımda kaldım. Dört ay boyunca yataktaydım. Neredeyse bir yıl boyunca bir daha yürüyemedim. Kalçamda ve belimde kalıcı hasar vardı ve fiziksel olarak hayatımın en uzun süreli, korkunç acı verici ve aşağılayıcı deneyimiydi."

"Evet," dedim.

"Ve" dedi, "kabus gördüğümde rüyamda ne görüyorum biliyor musun?"

"Ne?"

"Ada," dedi Michael. "Onun varlığı. Oradaki kötü niyet." Ürperdi.

Ölümcul ruhlar, iblisler ve canavarlarla gözünü kırpmadan yüzleşmiş olan Haç Şövalyesi Michael korkudan titredi.

"Orası korkunç bir yer," dedi sessizce. "Sahip olduğu etki Sana dokunmadığı bile çok açık. Ama oraya kendi isteğimle tekrar dönebilir miyim bilmiyorum."

Göz kırptım.

"Ama Molly'nin oraya geri döndüğünü biliyorum. Ve sen de bana Karrin'in gittiğini söylüyorsun. Ve Thomas. Birçok kez." Başını salladı. "Bu beni hayrete düşürüyor, Harry."

"Onlar ... hiçbir şey söylemediler," dedim. "Yani, geceyi de hiç geçirmedi, ama ..."

"Tabii ki yapmadılar," dedi. "Senin hatan olmayan şeyler için zaten kendini yeterince hırpalıyorsun. Seni önemseyen insanlar buna bir yenisini eklemek istemez." Durakladı ve sonra nazıkçe ekledi, "Ama sen bunun seninle ilgili olduğunu varsaydın."

Birayı bitirdim ve iç çektim. "Kibir," dedim. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Güzel," dedi Michael. "Bazen böyle hissetmek herkes için iyidir.

Hâlâ öğrenmeniz gereken ne kadar çok şey olduğunu size hatırlatıyor."

Ada hakkında söylediklerinin izini sürdürdüm. Oradaki ilk anlarımı, ne kadar tedirgin edici olduğunu hatırladım. Psişik saldırıya karşı kendimi savunma konusunda yetenekli ve eğitimliydim ve tamamen refleksle ona karşı kalkan oluşturmuş, bana yapabileceği en kötü şeyi savuşturmuştum. Büyücü. Ve bundan kısa bir süre sonra, bir ritüel meydan okumasında Demonreach'i alt etmiştim, bu da beni o yerin Gardiyanı yapmıştı ve onun kötülüklerinden muaf tutmuştu.

Thomas benim sahip olduğum türden bir eğitime, savunmaya sahip değildi. Bu tür bir enerjiye karşı benden daha hassas olan Molly bunu acı verici bulmuş olmalıydı. Ve daha önce psişik saldırıya uğramış olan Karrin... kahretsin.

Hepsi benim için, benim adıma, tek kelime şikayet etmeden daha fazla yara almıştı ve ben daha fazlasını almaya istekli olmadıkları için üzülmuştum.

Michael haklıydı.

Tamamen kendime odaklanmıştım.

"Bana öyle geliyor ki," dedim, "eğer Kış Şövalyesi olmasaydım . . . Mab başka bir haydut seçerdi." Mab bana kimin peşinden gideceğini bile söylemişti - kardeşim Thomas'ın. Halihazırda taşıdıklarına bir de Kış'ın cazibesi eklenirse neler olabileceğini düşününce ürperdim. "Bu yükü başka biri taşıyor olacaktı. Belki de şimdiye kadar yok ettiği biri."

"Şimdi mi aklına geldi?" Michael sordu. "Duyduktan yaklaşık beş saniye sonra aklıma geldi."

Güldüm ve bunu yapmak gerçekten iyi hissettirdi. "İşte," dedi Michael başını sallayarak.

"Teşekkür ."

Birçok şey için kastetmiştim. Michael anladı. Başını bana doğru eğdi. "Tabii ki odada konuşmadığımız bir fil var."

Tabii ki vardı. Maggie.

"Onu tekrar hedef haline getirmek istemiyorum," dedim.

Michael sabırla içini çekti. "Harry," dedi, sanki oldukça yavaş bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Bunu fark ettin mi emin değilim. Ama çocuğuna el kaldıran son canavar işler de iyi gitmedi. Ya da herhangi bir arkadaşına. Ya da ortaklarına. Ya da onun için çalışan herhangi biri için. Ya da tanıdığı çoğu insan için."

Göz kırptım.

"Niyetiniz bu olsun ya da olmasın," dedi Michael, "kızın sizinle olan ilişkisini öğrenmeleri halinde çeşitli avcılara oldukça etkili bir emsal mesaj vermiş oldunuz."

"Nicodemus'un tereddüt edeceğini düşünüyor musun?" Ben sordum. "Bir saniye bile mi?" "Onu bu evden almak için mi?" Michael sordu. Gülümsedi.

"Onu görmeyi çok isterim. denesin."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bu evi hâlâ bir düzine melek koruyor," dedi Michael. "Emeklilik paketimin bir parçası."

"Her zaman evde olmuyor," dedim.

"O da Mouse onunla birlikte oluyor," dedi. "Onu tıbbi yardımcı köpek olarak ona . Onun panik atak geçirmesini engelliyor."

Mouse'u bir ilkokulda hayal ederek boğulur gibi bir ses çıkardım. "Onun yerine etrafındaki herkesi panikleterek mi?"

"Tam bir centilmen," dedi Michael eğlenerek. "Çocuklar onu seviyor. Öğretmenler en iyi öğrencilerin teneffüslerde onunla oynamasına izin veriyor."

Devasa geyik köpeğimi bir oyun parkında, Maggie ve diğer çocukların peşinden koşarken, yüzünde o aptal köpek sırtışıyla, çocukların planladığı her şeye neşeyle uyarken, etraflarında muazzam bir dikkatle hareket ederken ve mümkün olduğunda utanmadan karnını okşarken hayal ettim.

"Bu harika bir şey," dedim. "Çocuklar genellikle öyledir," dedi Michael.

Dudağımı biraz daha çiğnedim. "Ya . . . Michael, o oradaydı. O tapınaktayken ..." Kafamı kaldırdım. "Ya yaptığım şeyi hatırlıyorsa?"

"Bunların hiçbirini hatırlamıyor," dedi Michael.

"Şimdi," dedim. "Bunun gibi şeyler ... tekrar ortaya çıkmanın bir yolunu bulur."

"Eğer öyleyse," dedi, "sence de gerçeği bilmeyi hak etmiyor mu? Her şeyi? Hazır olduğunda?"

Başka tarafa baktım. "Yaptığım şeyler Hiçbirinin onun üzerine sıçramasını istemiyorum." "Ben de çocuklarıma dokunmasını istemedim," dedi

Michael. "Çoğunlukla dokunmadı. Ve seçimlerimden pişman değilim. Onu korumak için elimden gelen her şeyi yaptım.

onları. Ben bundan memnunum."

"Patronumun politikasında sizinkine kıyasla bazı farklılıklar var."

"Heh. Doğru."

"Hareket etmem gerekiyor," dedim. "Ciddiyim. daralıyor."

"Maggie hakkında konuşmamız bitmedi," diye kesin bir tavırla cevap verdi.

"Ama yakında bu konuyu ele alacağız."

"Neden?" Ben sordum. "O burada güvende. O Mutlu mu?"

"Çoğunlukla," dedi dostça. "O senin kızın, Harry. Sana ihtiyacı var. Ama bence senin ona ihtiyacın olduğu kadar değil."

Molly'den sonra bunu bana nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum,"

dedim. Başını öne eğdi. "Peki ya Molly?"

"Sen . Molly'yi biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Bana göz kırptı. "Son zamanlarda çok iyi gidiyor. Geçen hafta sonu onu gördüm. Evini falan mı kaybetti?" Dehşet içinde ona

baktım ve fark ettim. Bilmiyordu.

Michael kızının Kış Leydisi olduğunu bilmiyordu. Ona söylememişti.

"Harry," dedi endişeyle, "o iyi mi?"

Oh, cehennem çanları. Ailesine söylememiş mi?

Bu tam Molly'ye göre idi. Kötü perilerden oluşan bir lejyondan etkilenmemiş, ailesine yeni kariyerinden bahsetmekten korkuyordu.

Ama bu onun seçimi idi. Ve benim bunu onun adına geri almaya hakkım yoktu. "O iyi," diye ağzımdan kaçırardım. "O iyi. Yani, demek istediğim, uh ..."

"Oh," dedi Michael, yüzünde anlayışlı bir ifade belirmişti. "Ah, doğru. Pekala, değil. Artık arkamızda ve her şey yoluna girdi."

Neden bahsettiğinden emin değildim ama beni Molly için büyük bir sorun yaratmaktan kurtarıyordu. Ben de kabul ettim. "Doğru," dedim. "Her neyse. Tekrar teşekkür ederim. Çok fazla şey için."

"Eğer çok fazla gelirse," dedi, "kafana kibarca vururum." "Bunu yapman gerekecek, bunun için" dedim.

"Biliyorum." Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Ben de sıktım.

"Michael," sordum, "hiç özlüyor musun?"

Gülümseme çizgileri derinleşti. "Kavga mı?" Omuz silktilti. "Çok, çok mutluyum

eşim ve çocuklarımla vakit geçirebilmek için."

Gözlerimi kısmıştım. "Bu tam olarak bir cevap sayılmazdı."

Bana göz kırptı. Sonra yaslanarak beni kapıya kadar geçirdi.

Arabaya vardığımda, kolumdaki buz gibi ağrı hafiflemiş ve bir uğultu hissine dönüşmüştü. İyileşiyordum. Geri dönmeden önce şişliğe yardımcı olması için biraz anti-enflamatuar alacaktım. Hayır, acıyı hissedemiyordum ama bu, mantonun üzerindeki baskıyı azaltmak için elimden geleni yapmanın, gücümü gerektiği zaman kullanmak üzere saklamanın akıllıca olmayacağı anlamına gelmiyordu. Aynı şekilde düşünerek başka şeyler de almam gerekiyordu.

Nicodemus her ne planladıysa, önümüzdeki yirmi dört saat içinde gerçekleşecekti ve ben buna hazır olacaktım.

Yirmi bir

Kiraladığım şehir arabasının şanzımanı tamamen bozulmadan hemen önce mezbahaya geri döndüm.

Aslında bu beni biraz neşelendirdi. Uzun zamandır sihirbazlığım ile bir arabayı mahvetmemiştim. Ve bu daha iyi bir adamın kiralık aracının başına gelemezdi. Bir an için eski Volkswagen'ime ani ve keskin bir özlem duydum, ki bu o gün yaptığım diğer her şey kadar mantıklıydı. *Blue Beetle* rahatsız ve sıkıştı ve biraz tuhaf kokuyordu, altmışlı yılların sonlarında bir grup başka VW'nin yamyamlık artıklarından bir araya getirilmiş olmasından bahsetmiyorum bile ve direksiyonunun arkasında çömelmiş kesinlikle gülünç görünüyor olmalıydım. Ama o *benim* arabamdı ve bir yarış arabası gibi çalışmasa da çoğu zaman çalışıyordu.

Siktir git, kiralık şehir arabası. Dahili konuşan GPS bilgisayarı iki blok bile dayanamadı.

"Jordan!" İçeri girdiğimde gürl dedim. İçinde birkaç çizburger olan bir kâğıt torbayı Denarian yaverine fırlattım. "Ye bakalım dostum. Sıcaklar, o yüzden peynirin tonunu yakmasına izin verme- Ah, doğru. Pardon."

Jordan bana kaşlarını çattı ve ikisini dengelemeyi başaran kadar çantasını ve tüfeğini karıştırdı. Onu güler yüzlü bir şekilde omzundan alkışladım ve yanından geçip gittim. Bir sonraki nöbet yerindeki nöbetçiyi işaret ederek, "Sen çizburger alamazsın. Jordan'ın yaptığı gibi bana güzel şeyler söylemedin."

Muhafız bana sessizce baktı elbette. Bu bir . Kimse benim blöflerime ve erkeksi karizmama karşı koyamazdı. Kalbinin derinliklerinde benimle arkadaş olmak istiyordu. Bunu biliyordum.

Mezbahanın zeminine indiğimde, Karrin tamamen silahlarla kaplı uzun bir çalışma masasından başını kaldırdı. Girişimi izledi, yüz ifadesi hem temkinli hem de ... bir miktar kuşkuyla doluydu.

Son birkaç basamağı inerken, "Harry?" diye sordu.

"Başka kim olabilirdim ki?" diye sordum. "Şu Grey denen pislik hariç, ama o Harvey olmakla meşgul olduğu için ben olamıyor." Burger King'den bir kese kâğıdı daha alıp Karrin'in önüne bıraktım, sonra da askeri malzeme satan bir dükkândan aldığım dolu spor çantasını omzuma astığım yerden indirdim. "Acıkmış olabileceğini düşündüm."

Fast-food poşetine baktı. "*O kadar* aç olduğumu sanmıyorum."

"Dur bakalım Annie Oakley. Bunu az önce söylemedin," dedim. "Yüzüme karşı söylemedin."

Yavaş bir gülümseme dudaklarına yayıldı ve gözlerine ulaştı. "Harry."

"I . . ." Nefes verdim. Michael'la yaptığım konuşma kendimi yirmi ton kadar hafiflemiş hissetmeme neden olmuştu, en azından içimde. "Evet. Belki de öyledir." Kendi gülümsememin solduğunu hissettim. "Harvey öldü."

Yüzü asıldı ve gözleri üzerimde gezinerek kolumda durdu. "Ne oldu?"

"Polonius Lartessa bir manga asker-ghoul ile geldi ve onu öldürdü," dedim. "Tabii bunu yapan Deirdre değilse. Ya da Grey. Olay olduğunda yüzümün her yerinde hortlaklar vardı."

"Senin için koluna kim baktı?" "İyi bir adam," dedim.

Bir an bana baktı ve sonra kaşları kalktı. "Oh," dedi. Gözleri parladı. "*Oh*. Bu bazı şeyleri açıklıyor o zaman."

"Evet," dedim, ağırlığımı ayak parmaklarımda üzerinde hafifçe zıplatarak. "Demek istediğim, birileri biz daha yola çıkmadan işi berbat etmeye çalışıyor."

"Ne büyük bir suç," dedi Karrin.

. "Eğer Tessa Nicodemus'u durdurmaya çalışıyorsa, nedenini merak ediyorum." "Onunla evli mi?" diye sordu sertçe.

"Bu intikam almaya değer, tamam mı?" dedim. "Ama . . . Bilmiyorum. Karanlıkta çalışmaktan nefret ediyorum."

"Peki ne yapıyoruz?"

Dudağımı ve "Bizim için değişen bir şey yok. ... dışında." "Ne dışında?" diye sordu.

"Ama bu iş bitmeden önce Harvey için biri aşağı inecek," dedim. "Evet," dedi. "Bunun arkasında durabilirim."

Masaya uzun uzun baktım. "Uziler," diye not ettim.

"Bunlar bir klasik," dedi Karrin. "Basit, güvenilir, dayanıklı ve saldırı tüfeği *değiller*."

Bu Chicago'daki masum seyirciler için iyiydi. Tabanca mühimmatı bir ya da on duvardan uçup iki blok ötedeki dairesinde oturan zavallı bir ahmağı öldürmek konusunda o kadar da iyi değildi. Bu onların delicesine tehlikeli olmadıkları anlamına gelmiyordu - sadece bir grup AK-47'den daha az tehlikeliydiler. Nicodemus bunu düşünceli olmak için yapmıyordu. Ya mevcut olanı satın almıştı ya da sadece sınırlı bir ikincil hasara neden olmak için bir nedeni vardı.

"Binder'in adamları onlarla başa çıkabilir mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle," dedim. "Geçen sefer silahlara oldukça kolay alışmış görünüyorlardı."

zaman. Bu konuda Binder'a danışın."

"Binder'la neyi kontrol edeyim?" diye sordu Binder, fabrika katının daha aşağısından belirerek. Bir elinde bir sandviç, diğerinde çay olabilecek bir fincan taşıyordu.

"Şeytandan söz edersen ortaya çıkar," dedim.

Binder bana kibarca küçük bir selam verdi, bunu yaparken sandviçini yuvarladı. "Senin ... insanların," dedi Karrin. "Bir Uzi'yi nasıl kullanacaklarını biliyorlar mı yoksa bir tür oryantasyona ihtiyaçları var mı?"

" olacaklar," dedi, ses tonu kendinden emin, hatta ukalaydı. "Onlardan bir tanesini tamir etmelerini ya da atış yapmadan önce esprili şakalar yapmalarını istemeyin, ama tetik çalışması ya da yeniden doldurma için altın değerindedirler." Keskin, boncuk gibi küçük gözleri atel içindeki koluma takıldı. "Birileri başkalarıyla nasıl iyi oynanacağını bilmiyor mu?"

Gözleri benden ayrılıp mezbahanın etrafında gezinmeye başladı. Kafasının içinde dönen hesaplamaları görebiliyordum. Bir Harry, Deirdre yok, Grey yok.

"İyiler," dedim. "Muhasebecinin etrafında bazı muhaliflerle karşılaştık."

Binder iki parmağını kaldırarak, "Yer imi," dedi. Dönüp sandviçini mideye indirerek geri çekildi ve bir süre sonra yanında Hannah Ascher'la döndü. Ascher kazağını çıkarıp atlet giymişti ve sanki koşu bandından yeni inmiş gibi görünüyordu. Hafifçe nefes alıyordu ve teni terle kaplanmıştı. Ön kollarındaki ince tüylere yapışmış kül parçaları vardı ve bir yanağını lekeliyordu. Onda gördüğüm diğer tüm görünümüler gibi, bu da son derece ilgi çekiciydi - bir arkadaşımın, onun ... sırasında nasıl görünebileceğini hayal etmesine izin vermek için kolayca çevrilmişti.

"Tamam o zaman," dedi Binder. "Devam edin."

"Muhasebecinin yerini tespit ettik," dedim. "Nicodemus'un karısı bir grup hortlakla ortaya çıktı ve onun peşine düştü. Muhasebeci öldürüldü."

"Karısı mı yaptı?" diye sordu

Ascher. "Kadınlar," dedi Binder
küçümseyerek. Karrin ve Ascher
ona baktı.

Kollarını kavuşturdu. "Ben hepinizden bir asır daha yaşıyım," dedi. "Bunun arkasında duracağım."

"Harvey'yi benim öldürmediğimden oldukça eminim," dedim. "İçgüdülerim Grey olmadığını söylüyor.

Bunun dışında, sizin tahmininiz de benimki kadar iyi."

"Eh?" Binder komplocu bir tavırla bana doğru başını salladı.

"Kadınlar." Karrin bana çok seviyeli bir bakış attı.

Öksürdüm. "Türün dışısı erkeğinden daha mı ölümcül?"

Homurdandı ve sıradaki Uzi'yi aldı.

"Anlamıyorum. Nicodemus'un karısı neden onu sabote etmeye çalışsın ki?" Ascher sordu.

Binder hüzünlü bir ifadeyle, "Belki de işi almak istiyordur," dedi. "Çok para var." "Hayır," dedim. "Para ona göre değil."

"Böyle söylemenden korktum," dedi. "Kişisel mi?"

"Diyelim ki 'işlevsiz' bu ailenin yanına bile yaklaşamaz." "olsun," dedi Binder. "Neden herkes işi kişiselleştirmek zorunda? Artık mesleki gurur diye bir şey kalmadı." Bana ters ters baktı.

"Şimdiki lanet şirket de dahil." "Dil," dedi

Ascher, yüzünü buruşturarak.

"Defol git," dedi. "Deirdre ve Grey nerede?"

"Grey muhasebeciyi ikiye katlıyor," dedim. "Deirdre hakkında hiçbir fikrim yok." Binder hırıltılı bir ses çıkardı.

"Hey," dedi Ascher. "Ağılda kaç keçi olduğunu takip eden başka kimse var mı?"

"Sekiz," dedi Karrin ve Binder birlikte.

Kabaca bir hesap yaptım. "Her öğünde bir keçi yemektir." Bu bana bir tur bakış attı.

Omuz silktim. "Burada bir şey var. Bu mantıklı."

Ascher ve Binder fabrika katında etraflarına bakındılar. Ascher sanki aniden üşümüş gibi kollarını kavuşturdu.

"Büyük," dedi Karrin sakince. "Eğer o kadar yiyorsa."

"Evet," dedim.

"Ve sessiz."

"Evet."

"Ve gerçekten çok hızlı."

Binder başını salladı. "Lanet ." "Ne oldu?" Ascher söyledi.

"Pek çok şey olabilir," dedi Binder. "Hiçbiri iyi değil." Gözlerini kısarak bana baktı. "Sence kas mı?"

"Belki de gideceğimiz yerde bu tür fiziksel güce sahip bir şeye ihtiyacımız vardır," dedim.

Ascher kaşlarını çatı. "Belki de işten sonra bizi temizlemek için oradadır."

Karrin, "Eğer durum böyle olsaydı, bunun farkına varma şansımız olmazdı," dedi.

"Tabii Nicodemus böyle düşünmemizi istemiyorsa," dedi Binder.

Biz. Kulağa hoş geliyordu. İşler sarpa sardığında Nicodemus'un tarafını tutacak ne kadar çok insan olursa o kadar iyiydi. "O tavşan deliğine girmeyelim," dedim. "Paranoyayı eklemekten de yeterince sorunumuz var zaten."

"Çok doğru," dedi Binder. "Her biri yirmi milyon değerinde bir iş, ortalıkta dolaşan görünmez bir canavar ve kanlı bir Yunan tanrısının burnunu kırmaktan bizi alıkoymaya çalışan psikopat bir eski sevgili. Paranoyak olmamızı gerektirecek ne var?"

"Bak," dedim, "bu en iyi ihtimalle Nikodim'in bize her şeyi anlatmadığı anlamına gelir."

"Bunu zaten biliyorduk," dedi Ascher.

Bunu kabul ederek omuz silktim. "En kötü ihtimalle, içeriden birilerinin bir tür muhalefete bilgi verdiği anlamına gelir."

Ascher gözlerini kıstı. "Muhalefetten gelen bu sözler çok zengin."

Bir el salladım. "Bu noktada oyunu ben oynuyorum. Tekrar girip çıkacağım, çünkü girmezsem Mab kafamı koparacak." Aslında teknik olarak, sıçrayan parçaları da alacaktı ama ayrıntılara gerek yoktu. "O zamana kadar treni raydan çıkarmayı düşünmüyorum."

Ascher şüpheli görünüyordu. Binder dalgın görünüyordu. Karrin bir sonraki Uzi'yi incelemeyi bitirdi ve bir tane daha aldı.

"Ash-my-girl," dedi Binder ve başını fabrika katının diğer ucuna doğru salladı.

Kadın başını salladı ve ikisi birlikte uzaklaştılar, birbirlerine yakın yürüyor ve sessizce konuşuyorlardı.

Karrin onların gidişini izledi ve sonra bana "Sence ne hakkında konuşuyorlar?" diye sordu.

"Aynı bizim gibi," dedim. "Birinin halıyı altlarından ne zaman çekeceğini ve bundan tek parça halinde nasıl kurtulacaklarını merak ediyorlar."

"Ya da belki kendileri biraz çekiştirmeyi düşünüyorlardır," dedi.

"Ya da belki öyle," dedim. "Ama çantalarını mücevherlerle doldurana kadar bunu yapmazlar."

"Nasıl anladın?"

"Binder," dedim. "O bir paralı asker, bu kadar basit."

"Tabii bizim öyle düşünmemizi istemiyorsa," dedi

Karrin.

"O hariç," dedim. Yavaşça nefes verdim. "Bütün ," dedim, "kimin görüldüğü gibi olmadığını tahmin etmeye bağlı olacak."

"Kim o?" Karrin elleri silahın üzerinde emin adımlarla ilerlerken sordu.

"Hiç." "Doğru," dedim. "Ama bu motivasyonları tahmin etmekle ilgili olacak."

Kim diğerinin ne istediğini daha iyi anlarsa o kazanır."

Ağzının kenarları titriyordu. "O zaman başımız belada olabilir. Çünkü senin motivasyonların hiçbir zaman tam olarak gizemli olmadı, Harry."

"Sana göre değil," dedim. "Nikodimus gibi birine göre tam bir deli gibi görünmeliyim."

Karrin kısa bir kahkaha attı. "Biliyor musun? Bence sen muhtemelen

Tamam." Uzi'nin mekanizmasını elle çalıştırdı, mermiyi fırlatırken yakaladı, sonra silahı yere bıraktı ve başıyla onayladı. "İşte bu kadar. Kırk tane."

. "İncil'deki bir adamın bir orduya karşı koyacak kırk askeri falan yok muydu?"

"Gideon. Onun üç yüz askeri vardı." "Spartalılar olduğunu sanıyordum."

"Onlar da Spartalılardı," dedi Karrin. "Ama üç yüz Yunanlıya ek olarak dört bin Yunanlı daha vardı yanlarında."

"Üç yüz kişi daha iyi bir film yapar. Kimin kırk adamı vardı o zaman?"

"Nuh'un gemisine kaç gün kaç gece yağmur yağdığını düşünüyorsun."

"Oh," dedim. "Birinin kırk adamı olduğundan emindim."

"Ali Baba?"

"Kırk adamı *yoktu*," dedim. "Kırk adamı soydu." "Belki de yine çizgi filmleri hatırlıyorsunuz," dedi Karrin.

"Muhtemelen," dedim. Silahlara baktım. "Şu iblis kıyafetli adamlardan kırk tane. Uzi'lerle birlikte."

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Tüm klipleri yüklemek belki üç saatimi alacak."

"Ne tür bir hedef, saldırmak için hafif makineli tüfekli kırk iblis askerine ihtiyaç duyacak kadar zorludur?"

Karrin başını salladı. "Askeri tesis mi?"

Homurdandım.

Karrin, "Kullanmaya niyetiniz yoksa kadar çok silah için plan yapmazsınız," dedi. "Eğer iş Binder'in adamlarının insanları vurmasına kalırsa ..."

"Öylece durup olanları seyretmeyeceğimizden eminiz," diye onu temin ettim.

O da başını salladı. "Güzel." Hoşnutsuzlukla ağzını büktü. "Bu onu üzmez mi?"

Mab, kefaletle çıkarsan?"

"Kraliyet FreezePop'luğu sinirlenebilir ama şaşırdığını iddia ederse yüzüne gülerim."

"Ama bu seni öldüreceği anlamına da gelebilir," dedi sessizce.

"Denediği anlamına gelebilir," dedim, ukala ve kendinden emin olmayı hedefleyerek.

Karrin başını çevirdi, bu hareket biraz fazla keskindi. Gözlerinden akan yaşları kırpacak kadar ileri gitmemişti ama bir an için on yaş daha yaşlı göründü. Başını salladı. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu.

"Karrin?" Ben sordum.

Başını bir kez salladı ve "Şu şarjörleri doldurmam lazım" dedi. "Yardım ister misin?"

"Elbette."

Yüz yirmi adet otuz iki yuvarlak şarjörü 9 mm'lik mermilerle doldurma işine koyulduk. Otuz sekiz yüz mermi. Hatta

Hızlı yükleme aletleri, biraz zaman aldı ve ara sıra geçen bekçi ya da fabrika katının uzak ucundan gelen giderek daha yumuşak, aralıklı bir dizi vınlama sesiyle bozulan arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştık - muhtemelen Ascher, ihlal büyüsünü uyguluyordu.

Tam işimizi bitirmek üzereyken karşı yönden ayak sesleri geldi ve başımı kaldırıp baktığımda Nicodemus'un bize doğru yürüdüğünü gördüm. Deirdre onun yanında, insan formunda yürüyordu, ifadesi düşmanca ve başka türlü okunamazdı.

"Silahlar hazır mı?" diye sordu Karrin'e durmadan.

"Her şey hazır."

"Mükemmel. Konferans masası lütfen."

"Neden?" diye sordum. Sol elim mermi doldururken şarjörü tutmanın ötesinde pek bir işe yaramıyordu ve sağ elimin parmak uçları acıyordu.

Nicodemus yanımdan geçti ve omzunun üzerinden bana baktı, gözleri atelime takılmıştı. "Grey geri döndü. Hedefimiz hakkında konuşma vakti geldi."

Yirmi iki

We tekrar konferans masasında toplandık ve Anna Valmont yanımdaki koltuğa kayd.

"Hey," dedim. "Yağlama işi nasıl gidiyor?"

Bana baktı ve belli belirsiz gülümsedi. "Ben bu ekipte yağcı olarak bilinen kişiyim. Yağcı, sizi kendi giremeyeceğiniz bir yere sokabilen kişidir." Sesi alaycı bir hal aldı. "Yağlama işi başka bir şeydir."

"Doğru," dedim, gözlerimi kısarak başımı salladım. ". Adam yağlama nasıl gidiyor?"

Valmont hafifçe kıkırdadı. "İtiraf etmeliyim ki, o Fernucci canavarlarından biriyle karşılaşp kazanan ilk kişi olmak hiç de fena olmazdı."

"Yapabilir misin?"

Yavaşça başını salladı. "Sanırım bu mümkün."

Grey tıpkı o sabahki gibi görünerek içeri girdi ve masaya .

Grey, Deirdre'nin yanına otururken Nicodemus, "Sipariş lütfen," dedi. "Herkes için uygunsa bu işi hızlıca halledip yemek için ara vereceğiz."

"Benim için sorun yok," dedi Ascher. Birkaç saat öncesine göre daha terli ve lekeli görünüyordu, ama yüz ifadesi açıkça kendini beğenmişti. "Açlıktan ölüyorum."

Nicodemus, "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi. "Deirdre?"

Deirdre bir kez daha masanın etrafında basitçe etiketlenmiş klasörlerle dolaştı HEDEF.

"Ben de sormak istiyordum," dedim. "Bu ana planınız sağlık sigortası ile birlikte mi geliyor?"

"Dresden," dedi Nicodemus.

"Çünkü bu tür şeyler giderek daha önemli hale geliyor. Yani, hükümetin muhtemelen iyi niyetli olduğunu biliyorum ama bu insanlar, dürüst olmak gerekirse."

Nicodemus bana baktı.

"Hayat sigortası da işe yarayacak bir şey gibi görünüyor." Ascher'a baktım ve göz kırptım. "Belki de tam hayat poliçesi alana kadar grev yapmalıyız."

Ascher bana hızlıca sırtıttı ve "Her zaman sigortanın az ya da çok kendime karşı bahis oynamak olduğunu düşünmüşümdür" dedi

"Hayır," dedi Binder. "Benim tecrübelerime göre, siz sadece ihtimallere oynuyorsunuz." Nicodemus iç çekerek, "Çocuklar," dedi, "şu anki konuya odaklanalım mı?"

el?"

"Ama Deirdre'nin saç örgülerini hokkama batırma fırsatım bile olmadı," dedim.

Deirdre bana ters ters baktı, gözleri parlıyordu.

"Peki," dedim ve yatıştım.

"Her biriniz," dedi Nicodemus, "nihai hedefimize ulaşmak için ihtiyaç duyduğumuz bir şeyi masaya getiriyorsunuz. Yeraltı Dünyası Lordu'nun malikânesi, Yedinci Kasa."

"Ha-" demek istiyorsun.

"Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca onun adını anmayalım mı lütfen, Bay Dresden?" Nicodemus acı dolu bir ses tonuyla konuştu. "Tabii siz de dahil olmak üzere hepimiz için hazır ve nazır olmasını tercih etmiyorsanız? Kabul edelim ki, özellikle herhangi birimizin dikkatini çekme olasılığı yok denecek kadar az, ama birkaç basit adım atmak akıllıca görünüyor."

"Her neyse," dedim. Bence oldukça titiz davranıyordu. Onu bir karakter olarak kullanan kitaplar ve filmler, dünyanın dört bir yanında okutulan mitoloji dersleri derken, Hades'in her gün yüz binlerce olmasa da onlarca kez adının şu ya da bu şekilde söylendiğini duyduğunu düşündüm.

Güçlü bir doğaüstü varlığın adının her söylenişi, ona bir sayfa göndermek, dikkatini çekmek için bir ping atmak gibidir. Eğer bir saatten fazla dayanan bir telefonum olsaydı ve günde on bin kez dikkatimi çekmeye çalışsaydı, o lanet şeyi bir deliğe atardım. Büyük doğaüstü varlıklar, özellikle de insana çok benzeyen Yunan tanrıları, muhtemelen aynı şekilde tepki verirlerdi. Bir ya da iki saat boyunca oturup sohbet edebilir ve onun adını birkaç kez anabilirdim, yine de diğerleri arasında benim göreceli bir avuç pingimi fark etmeyecekti bile. Gürültüden gerçekten bir sinyal alabilmek için genellikle en az üç kez kasıtlı ve ritmik bir tekrar gerekiyordu.

Ama öte yandan ... Hades'in adını söylediğimi hissedip rastgele bir an dikkat kesilme de her zaman vardı. Bu muhtemelen iyi olmazdı. Bu yüzden Nicodemus'a dudak bükmeme rağmen sustum.

"Yeraltı mahzenine girmeyi başardığımızda" diye başladı

Nicodemus. Elimi kaldırdım ve "Soru?" dedim.

Nicodemus'un sol gözü seğirmeye başladı.

Cevap vermesini beklemedim. "Doğruca kasaya atlamayı mı planlıyorsun? Herkül bile bunu yapamazdı. Bu bir tür yolculuktu.

içeri gir. Köpekli bir bölüm falan vardı. Gerçekten de Yeraltı Dünyası Kralı'nın krallığının etrafındaki tüm savunmaları geçip gideceğimizi mi sanıyorsun?"

Bu herkesin dikkatini çekti, Grey'in bile. Hepsi Nicodemus'a baktı, cevabı merak ediyorlardı.

"Evet," dedi Nicodemus düz bir ses tonuyla. "Oh," dedim. "Aynen öyle, ha?"

"Mahzene girdiğimizde," dedi Nicodemus, sanki sorum üzerinde daha fazla zaman kaybedecek kadar ilginç değilmiş gibi, "hedefimizle aramızda üç kapı olacak. Ateş Kapısı, Buz Kapısı ve Kan Kapısı."

"Eğlenceli," dedim.

"Açıkçası," dedi Nicodemus, "Ascher ateşle olan kabiliyeti için seçildi. Kış Şövalyesi olarak sen, Dresden, belli ki Buz Kapısı'nı idare edeceksin."

"Doğru," dedim. "Belli ki. Peki ya Kan Kapısı?" Nicodemus hoş bir şekilde gülümsedi.

Tabii ki. Yaşlı Nick, Deirdre'yi saymazsak, muhtemelen odada bulunan hepimizden daha fazla kan dökmüştü. "Bu kapıların her biri tam olarak neleri içeriyor?"

"Bunu bilseydim," dedi Nicodemus, "uzmanları işe almakla uğraşmazdım. Her birimiz kendi kapımızda görev alacağız, takımın geri kalanı da önemli olduğuna karar verdikleri oyunu destekleyecek. bittiğinde mahzende olacağız. Oldukça büyük. Yanınıza almanız gerektiğini düşündüğünüz her toplamak için birkaç dakikanız olacak. O süreden sonra, ben gidiyorum. Geride kalan herkes kendi başının çaresine baksın."

Elimi tekrar kaldırdım ve yanıt bekleme zahmetine girmedim. "Neyin peşindesin?"

"Affedersiniz?" Nicodemus sordu.

"Sen," dedim. "Yedi Numaralı Kasa son derece spesifik. Ve sen parayı pek önemsemiyorsun. Bu yüzden orada bu kadar ilgilendiğiniz şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

Nicodemus, "Bu seni pek ," dedi.

Homurdandım. "Hiç de değil. Hepimiz elimizi taşın altına koyuyoruz ve işler yolunda gitmezse kızgın bir *tanrı* olabilir. Yirmi milyondan başka buna değecek ne var bilmek istiyorum. Sonuçta, pek çok şey ters gidebilir. Belki de yolda başka birinin eliyle ölürsün - belki de o şeyi kendim için almak isterim."

Binder'dan bir onay mırıltısı, Karrin ve Valmont'tan da baş sallayışlar geldi. Ascher bile meraklı görünüyordu. Grey düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü.

"Ben düşersem, geri kalanınız çoktan ölmüş olacak," dedi Nikodimos.

Sakince.

"Beni şımart," dedim. "Bu anlaşma şimdiden kötü kokmaya başladı. Makul bir insan sadece bugün olanlara bakarak yürüyebilir."

Bunun üzerine kısık bir sesle mırıldandılar ve Valmont, "Bugün ne oldu?" diye sordu.

Ona Tessa'dan, hortlaklarından, Deirdre ve Harvey'den bahsettim. Bu Valmont'un dudaklarını bir çizgi halinde sıkıştırdı. Bir Denarian bir ölümlüyü parçaladığında geriye ne kaldığını herkesten daha iyi biliyordu ve olası üç şüpheliden ikisi Sikke Şövalyeleri idi.

Nicodemus, "Bunun görevimizle hiçbir ilgisi yok," dedi.

"Öyle bir şey yok," dedim. "Sizi bilmem ama ihtiyacımız olan son şey onun çılgın eski sevgilisinin bir tür intikam ateşiyle olaylara atlaması."

"Mesele o değil," dedi Nicodemus.

"O zaman ne hakkında?" Ben sordum. "Hayatım boyunca Beyaz Konsey'le uğraştım, bu yüzden bana mantar gibi davranılmasına alışkınım-"

"Eh?" Ascher sordu.

Binder sakince, "Karanlıkta tutuldu ve saçmalıklarla beslendi," diye rapor verdi. "Ah."

"-Ama bu benim için bile haddimi aşıyor. Geçilmez olması gereken bir kasaya girme planı konusunda size güvenmemizi istiyorsunuz. Payımızın istediğin şeyin yanında bekleyeceği konusunda sana güvenmemizi istiyorsun. Sana güvenmemizi ve Tessa'nın hepimizi öldürtecek bir cihaz içinde olmadığına inanmamızı istiyorsun ama bunun ne hakkında olduğunu bize söylemiyorsun." Masanın etrafından suç ortaklarıma baktım. "Güven iki yönlü bir şeydir, Nicodemus. Bir şeyler vermenin zamanı geldi."

"Yoksa ne yaparsınız, tam olarak?"

"Ya da belki de hepimiz, arkasında en ufak bir kanıt olmayan bir sürü boş vaatle baş başa kalacağız," dedim.

Nicodemus gözlerini kıstı. "Dresden ve kadını belli ki anlaşımlar," dedi.

Karrin kaşlarını çatı.

Nicodemus onu görmezden geldi. "Peki ya geri ?" Valmont sessizce, "Ne dediyse o," dedi.

Ascher kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu.

Binder içini çekti. "Yirmi. Milyon. Quid. Düşün kızım."

Ascher kararlı bir şekilde, "Kafamızı bir deliğe sokup kopartmaktan ölürsek harcayamayız," dedi.

Nicodemus başını salladı. "Gri mi?"

Grey parmak uçlarını bir an için dudaklarının önünde birleştirdi ve sonra şöyle dedi,

"Bu müdahalenin kişisel yönü beni rahatsız ediyor. Bu tür bir iş saf profesyonellik gerektirir. Tarafsızlık."

Binder, Grey'in ifadelerine katıldığını belirten sözsüz bir ses çıkardı.

"Bir işi kabul ettikten sonra bırakıp gitmem -nasıl çalıştığımı bilirsin Nicodemus," diye devam etti Grey. "Ama daha az yetenekli ve daha az katı standartlara sahip başka bir profesyonel bunu yaparsa anlayışla karşılarım."

Nicodemus bir an için Grey'e düşünceli bir şekilde baktı. "Profesyonel tavsiyeniz mi?"

"Büyücünün haklı olduğu bir nokta var," dedi Grey. "Sinir bozucu, dik kafalı bir herif ama aptal değil. İstedğin şeyi dengelemek için bir miktar güven yatırımları yapman aptallık olmaz."

Nikodimos bir süre bunun üzerinde düşündükten sonra başını salladı. "İnsan bir uzman tutup sonra da onun görüşlerini görmezden gelmemeli," dedi. Sonra geri kalanımıza döndü. "Yedinci Kasa'da standart altın ve mücevherlerin yanı sıra bir dizi Batı dini simgesi de bulunuyor. Niyetim kasadan bir kupa almak."

"Ne?" Binder sordu.

Nikodimos, "Bir fincan," diye yanıtladı.

"Bütün bunlar," dedi Binder, "bir fincan için."

Nicodemus başını salladı. "Basit bir seramik fincan, çay fincanı gibi bir şey ama kulpu yok. Oldukça eski."

Ağzım açık kaldı ve yaklaşık aynı anda boğulur gibi bir ses çıkardım.

Grey dudaklarını büzdü ve yavaş bir ıslık çaldı.

"Bekle," dedi Ascher. "*Düşündüğüm* şeyden mi bahsediyorsun?"

Karrin sessizce, "İsa, Meryem ve Yusuf," dedi.

Nicodemus yüzünü ona çevirdi. "Bayan Murphy, lütfen."

Nicodemus'a küçük, nahoş bir gülümseme verdi.

Binder bir saniye sonra ipucu verdi. "Lanet Kutsal Kase mi? Şaka mı yapıyor?"

Valmont kaşlarını çatarak bana döndü. "Bu gerçek mi?"

"Bu gerçek," dedim. "Ama bin yıldan fazla bir süre önce kayboldu."

Nicodemus sakince, "Kaybolmadı," diye düzeltti beni. "Toplandı."

"Mesih'in kanını taşıyan kâse," diye düşündü Grey. Nicodemus'a baktı. "Şimdi, o eski şeyi ne amaçla kullanabilirsin ki?"

Nicodemus kurnaz bir gülümsemeyle, "Manevi değeri var," dedi ve gri kravatının ince tellerini düzeltti. "Ben de bu tür eserlerin koleksiyoncusuyum."

Kravat bir kravat değildi, tabii bunu gerçek anlamda söylemiyorsanız. O bir

İlmeğe bağlanmış basit, eski bir ip - doğru anladıysam, Yahuda'nın İsa'ya ihanet ettikten sonra kendini asmak için kullandığı ip. Nicodemus'u öldürülemez hale getirmişti. Dünyada benim bildiğimi bilen başka biri var mıydı bilmiyordum: İlmik onu kendinden korumuyordu. En son yollarımız kesiştiğinde onu neredeyse boğuyordum - bu yüzden sesi sertleşmişti.

Grey Nikodimos'un cevabına inanmış gibi görünmüyordu ama onun cevaptan tatmin olmasını engellememişti. Odanın etrafına baktı ve şöyle dedi: "İşte. Eskisinden daha çok şey biliyorsun. Bu yeterli mi?"

"Tessa," dedim. "Senin Kâse'nin peşinden gitmenle ne derdi var?"

Nicodemus, "Elbette kendisi için istiyor," dedi. " çıkmadan önce Tessa ile ilgileneceğim. Bu iş için bir sorun teşkil etmeyecek. Benim kişisel garantimi aldınız."

Grey ellerini iki yana açtı. "İşte," dedi. "Bu benim için yeterince iyi. Binder?"

Tıknaş küçük adam düşünceli düşünceli gözlerini kapattı ve yavaşça başını salladı. "Ash?"

", " dedi Ascher. "Elbette. Şimdilik bu kadarı benim için yeterli."

"Ama" diye başladım.

Ascher gözlerini devirdi. "Oh, bu kadar mızımız olma..." Binder'a döndü. "Git?"

"Git," diye onayladı.

"Bu kadar , Dresden," dedi Ascher. "Ben açım."

Nikodim'i ne kadar çok boyun eğmeye zorlarsam, otoritesi de o kadar azalacaktı. Bir başkası onu ne kadar savunursa, o kadar yığınak yapacaktı. Başka bir aç denemenin zamanı geldi. Ascher'a, "Ve buradaki tek şey sen değilsin," dedim ve keçi ağılını işaret ettim. "Başka bir yere gitmeden önce, hayvanları neyin avladığını bilmek istiyorum."

"Ah," dedi Nicodemus. "Şu."

"Evet, o."

"Fark eder mi?"

Ona ters ters baktım. " sayılır," dedim. Sonra düşünceli bir şekilde sesimi biraz daha yükselttim. "Burada bizimle takılan büyük, çirkin, kokuşmuş, aptal şey her neyse muhtemelen bu şirkette olmayı hak etmiyor. Amacımız göz önüne alındığında, akılsız bir kas yığınının yanımıza almanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

Grey yüzünü buruşturdu.

Neredeyse bir anda hissettim. Ensemdeki tüyler aniden kafa derime doğru tırmanmaya başladı. Bir parçam gerçek bir korku tepkisi vermeye başladı, tamamen içgüdüsel bir şeydi, içimden gelen bir mesajdı.

ilkel arka beyin: Büyük bir yırtıcı hayvan bana niyetle bakıyordu.

"Evet, şimdi dikkatini çektim," diye mırıldandım nefesimin altında. Nicodemus'a hitap etmek için sesimi yükselttim. "Mesele şu ki, Grey haklı. Bazı detayları paylaşmanın zamanı geldi. Mürettebattaki son adam kim?"

"Kesinlikle kimseyi korkutmak istemedim," dedi Nicodemus. "Ama sanırım ben siz çocuklarla aynı bakış açısına sahip değilim. Endişenizi anlayabiliyorum."

Boğa. Ne yaptığını çok iyi biliyordu, keçileri yerleştirdi ve kafamızda bir fikir oluşmasını sağladı. Başından beri, yedekte büyük, kötü ve tehlikeli bir şey sakladığını bilmemizi istiyordu.

"Sakıncası yoksa," dedi Nicodemus odadakilere, "sanırım tanışma faslına geçebiliriz."

Koku beni ilk vurduğunda ensem kayarak uzaklaşmaya ve saklanacak iyi bir yer bulmaya çalışıyordu. Yoğun, keskin ve hayvani bir kokuydu; hemen yakınimdaki büyük bir hayvanın kokusuydu. Birkaç saniye sonra keçiler ağıllarında panikleme, ileri geri koşmaya ve dehşet içinde birbirlerine melemeye başladılar.

Valmont tedirgin bir şekilde etrafına bakınarak, "Bu ne böyle," diye nefes aldı.

Ona lastik gagalama konusunda katılmadım. Farkındalığımı, büyücü duyularımı genişletiyor, havada iş başında olan büyülü enerjilerin ince titreşimlerini arıyordum. Hiçbir zaman kokuyu maskeleyecek kadar iyi bir büyü perdesi oluşturamamıştım ama bunu yapamamış olmam imkansız olduğu anlamına gelmiyordu. Perdeleme büyüsünün en büyük zayıflığı hala *büyük* olmasıydı. Eğer duyularınız keskinse ve bir perdenin varlığından makul ölçüde eminseniz, yeterince dikkatli bakarsanız o sihirli enerji kaynağını bulabilirdiniz.

Bir anlık yoğun konsantrasyondan sonra onu buldum - tam arkamda yaklaşık on metre.

Sandalyemde rahatça döndüm, kollarımı kavuşturdum, bakışlarımı enerjinin geldiğini hissettiğim boş alana sabitledim ve sıkılmış gibi görünmeye çalışarak bekledim.

Yavaşça gözden kayboldu, tamamen hareketsiz bir figürdü. Genel şekli insandı, ama sadece genel olarak. Vücudunu kaplayan grimsi, dağınık saçlardan oluşan kalın bir tabakanın arasından ana hatlarını görebileceğiniz kadar çok kas, insan olamayacak garip oranlarda ve yoğun bir şekilde onu kaplıyordu. Boyu iki metreden uzundu. Devasa omuzları ağaç gövdesi büyüklüğünde bir boyuna doğru eğimliydi ve kafası da garip bir şekilde şekillendirilmişti, bir insan kafatasından daha keskin bir şekilde yukarı doğru eğimliydi, geniş bir alnı ve bir dağ kayalığı gibi bir kaş çıkıntısı vardı. Gözleri kaşlarının altındaki gölgelerde, bir mağaranın ağzından çıkan suikastçı bıçakları gibi parlıyordu. Yüz hatları

Ağır ve vahşiydi, elleri ve ayakları kesinlikle devasa boyutlardaydı ve bu yaratığın benzeriyle daha önce de karşılaşmıştım.

"Yıldızlar ve taşlar," diye nefes aldım.

O devasa kaş toplandı, alçaldı. Bir an için dışarıda gök gürültüsü olduğunu sandım ama sonra neredeyse ses altı olan gürleme sesinin o şeyin göğsünden geldiğini fark ettim.

Hırlıyordu.

Bana karşı.

Yutkundum.

"Bu," dedi Nicodemus şaşkın sessizlik içinde, "Genoskwa. İlk gelen o olduğu için elbette hepinizi tanıyor."

Binder çok yumuşak bir sesle, "Büyük biri, değil mi" dedi. "Ne iş yapıyor?"

Nicodemus, "Dresden'in hedefimizin kasasının mevcudiyetiyle ilgili endişelerini paylaşıyorum," dedi. "Geçmişte bu özel alana giriş ve çıkışları koruyan epik muhafızlar vardı. Genoskwa, böyle bir korumanın ortaya çıkması durumunda karşı ağırlık olarak hizmet etmek üzere bize katılmayı kabul etti."

"Bir ogre mi?" Ascher sordu.

"Dev değil," diye cevap verdim hemen. "O Orman İnsanlarından biri."

Genoskwa'nın hırıltısı biraz daha yükselmiş olabilir. O kadar derindi ki emin olmakta zorlandım.

"Ne fark eder ki?" Ascher sordu.

"Bir keresinde Orman İnsanlarından birinin adil bir dövüşte yaklaşık yirmi hortlağı alt ettiğini görmüştüm," dedim. "Yakın bile değildi. Eğer bir şey için oynasaydı, hiçbiri hayatta kalamazdı."

Genoskwa burnundan bir nefes çekti. Bu ses öfkeyle, kavrulmuş, katılaşmış nefretle *iğrenç* bir hal almıştı.

İki elimi de avuç içlerim yukarı bakacak şekilde uzattım. Daha önce birkaç kez karşılaştığım Orman İnsanı Nehir Omuzlu'nun fiziksel ve diğer açılardan sergilediği türden bir gücü nadiren görmüştüm ve mümkünse bazı çitleri onarmak gerçekten harika bir fikir gibi görünüyordu. "Daha önce söylediklerim için özür dilerim. Nicodemus'un buralarda bir trol sakladığını falan düşünmüştüm. Orman İnsanları'ndan biri olduğunu fark etmemiştim. Geçmişte River Shoulders ile küçük bir iş yapmıştım. Belki duymuşsundur-"

Ne olduğunu bile bilmiyorum. Sanırım Genoskwa mesafeyi kapatıp bana çarptı. Bir dakika önce bir tür yakınlık kurmaya çalışıyordum ve bir dakika sonra yaklaşık bir düzine metre havadaydım, fabrika zemininde uçuyordum, yuvarlanıyordum. Konferans masasını, pencereleri, tavanı ve podyumdan bana bakan Jordan'ın kuşkulu yüzünü gördüm, sonra tuğla duvara çarptım ve ışık kısa bir süre için kafatasımı doldurdu. Yani, fark etmemiştim bile.

ya da belki de o kısmı hatırlayamıyorum.

Savaşarak geldiğimi hatırlıyorum. Genoskwa konferans masasının üzerinden yürüdü -sadece *üzerinden* geçti- ve bana olan mesafeyi kedi sessizliğinde, üç büyük adımda kat etti, sekiz yüz kilodan fazla olmasına rağmen bir dansçı kadar hafif hareket ediyordu.

Ona bir Kış patlaması fırlattım, ancak onun aşağılayıcı bir hareket yaptığını ve hırıltılı, hırıltılı bir kelime tükürdüğünü gördüm. içine alması gereken buz, altındaki zemine akıp gitti ve büyümü bir paratonerin yıldırımın gücünü dağıtması kadar etkili bir şekilde toprakladı.

En iyi atışımın, onu sünger bir yastıkla vurmuş olsaydım yaratacağım etkiden biraz daha az bir etkiyle sektiğini fark etmek için yaklaşık yarım saniyem vardı ve sonra bana tekrar vurdu.

Havada taklalar. Duvara çarpmanın bir başka parıltısı. Düşmeme fırsat vermeden aradaki mesafeyi tekrar kapattı ve devasa elleriyle sol göğüs kasıma paslı, eski bir çivi sapladı.

Çelik çivi derimin yüzeyini kırdığında, Kış Şövalyesi'nin örtüsüyle olan temasım paramparça oldu ve tekrar eski vanilya ben oldum.

Bu da acı demekti.

Bir sürü acı.

Manto, diğer şeylerin yanı sıra kırık kolumun acısını da bastırmıştı, ama devreden çıkarıldığında, tüm bu acı aynı anda beynime hücum etti, aşırı bir işkence hissi yüklendi. Çığlık attım ve çırpındım, iki elimle Genoskwa'nın bileğini kavradım, kolunu ve hala tuttuğu çiviye benden uzaklaştırmaya çalıştım. Bir binayı devirmeye çalışıyor da olabilirdim. Onu hareket ettirmek bir yana, çabamı bir yalpalamayla bile fark etmesini sağlayamadım.

, kocaman, gri ve korkunç kokuyordu, çirkin suratını benimkine doğru itti ve ağzından sertçe nefes aldı. Nefesi kan ve çürümüş et gibi kokuyordu. Sesi şaşırtıcı derecede yumuşak, yumuşak bir basso olarak çıktı.

"Bunu dostça bir uyarı olarak kabul edin," dedi, aksanı sert, bir şekilde acıydı. "Ben sızlanan Orman İnsanlarından biri değilim. Bir daha benden ve o çiçek çiğneyen köstebek aşığı Nehir Omuzları'ndan aynı nefeste bahsedersen, sen seyrederken sakatatını yerim."

"Frmph," dedim. Oda bir tür çılgınca canlandırılmış sarhoş sahnesi gibi dönüyordu. "Glkngh."

Belli ki çivi Mab'ın küpesindeki gücün de bir kısmını çalmıştı. Birisi her iki şakağıma da birer demiryolu çivisi çaktı ve aniden nefes alamaz hale geldim.

Genoskwa sanki ilgisine değmeyecek bir şeymişim aniden benden uzaklaştı. Ben göğsümden çıkan çiviye umutsuzca pençelerken, o odanın geri kalanına baktı.

"Siz," dedi masada oturanlara. "Nikodimus ne , ne zaman derse yapın. Yoksa kafanızı koparırım." Kocaman ellerini esnetti ve birden ellerinin ucunda çirkin görünümlü, kirli pençeler olduğunu fark ettim. "İki gündür buradayım ve hiçbiriniz beni görmediniz. Dün gece bazılarınızı bu kasabanın her yerinde takip ettim. Hiçbiriniz beni görmedi. Şimdi işinizi yapmazsanız, kaçtığınız hiçbir yer sizi benden uzak tutamaz."

Masadakiler şaşkın ve sessiz bir şekilde ona bakarken, Nicodemus'un şimşeklerini üzerime çekme ve ekip üzerindeki otoritesini sarsma planımın suya düştüğünü fark ettim.

Genoskwa görünüşe göre girişinden memnun kalmıştı. Ağla doğru yürüdü ve sanki kaderinden umutsuzca kaçmaya çalışan çevik bir hayvan değil de bir spor barındaki mezelerden biriymiş gibi bir keçiyi kopardı, tek elini kullanarak boynunu kırdı ve görüldüğünden daha ani bir şekilde tekrar ortadan kayboldu.

Karrin bir saniye sonra yanımdaydı, küçük, güçlü elleriyle çiviye tutuyordu ama acı çok fazlaydı. Soluyordum.

"Eh," dediğini duyar gibi oldum Nicodemus'un,

"akşam yemeği bu." Gidiyoruz, gidiyoruz.

Gitti.

Yirmi üç

uzun buraya gelmemiştim.

Geniş, açık ve ışıksız bir alanda düz, boş bir zemindi ama yine de sanki seslerin yansıyabileceği duvarlar yokmuş gibi boşluğuyla yankılanmıyordu. Bir ışık çemberinin içinde duruyordum, ancak üzerimdeki aydınlatmanın kaynağını tam olarak .

Yine de ilk kez orada tek başıma duruyordum. "Hey!" diye seslendim boşluğa doğru. "Kendi evim gibi değil Bilinçaltı kalkıp ortadan kaybolabilir, biliyorsunuz! Söylemek istediğin bir şey varsa, acele et! Meşgulüm!"

"Evet, evet," diye seslendi karanlıktan bir ses. "Geliyorum. Pantolonunu çıkarma."

Karışık ayak sesleri vardı ve sonra . . . Ben ortaya çıktım.

Tam olarak ben değildim. Bu benim ikizimdi, geçmişte birkaç kez ortaya çıkan ve muhtemelen zorunlu raporlama maddelerini imzalayan herhangi bir akıl sağlığı uzmanına bahsetmekten kaçınacağım zihinsel bir imajımdı. Ona bilinçaltım, kimliğim, içimdeki pislik suratın sesi, her ne dersiniz deyin. O benim pek yüzeye çıkmayan bir parçamdı.

Siyah giyinmişti. Özel dikim siyah bir gömlek, siyah pantolon, pahalı siyah ayakkabılar. Keçi sakalı da vardı.

Bakın, ben hiçbir zaman iç dünyanın korkunç derecede karmaşık olduğunu söylemedim.

Her zamanki kıyafetine ek olarak sol göğsüne bir rozet takmıştı; gümüşten işlenmiş, yüzeyindeki kristal şekiller görülebilecek kadar karmaşık ve ayrıntılı bir kar tanesi. Vay be. *Bunun* tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim ama günümün nasıl geçtiğini düşününce, iyi bir şey olmadığından oldukça emindim.

biri vardı.

Ufak tefek bir figürdü, yumuşak yünden yapılmış siyah bir battaniyeye benzeyen bir örtüyle kaplıydı. Yavaşça hareket ediyordu, sanki çok acı çekiyormuş gibi kambur duruyordu ve ikizimin destek kollarına yaslanmıştı.

"Uh," dedim. "Ne?" dedim.

İkizim benimle alay etti. "Neden kendi kafanın içinde neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrin bile yok. Bu eğilimi hiç fark ettin mi? Bazen seni rahatsız etmiyor mu?"

"Fazla düşünmemeye çalışıyorum," dedim.

Homurdandı. "Cehennem çanları, *bu* doğru. Konuşmamız gerek."

"Neden diğer herkesin bilinçaltı gibi rüyalar gönderemiyorsun?"

"Deniyorum," dedi ve çizgi filmdeki geyik Bullwinkle'ı andıran bir ses tonuna büründü. "Ama birileri bunu fazla düşünmemekle meşgul."

Bir kaşımı kaldırdım. "Oh, bekle. Murphy ile gördüğün rüya mı? O sen miydin?"

"Bütün rüyalar benim, mankafa," dedi ikizim. "Ve yemin ederim dostum, sen gezegendeki en bastırılmış insan olmalısın." "Ne? Belki fark etmedin ama ben de tam olarak

Kimse için geriye doğru?"

"Ezilen değil, moron. Bastırılmış. Cinsel olarak. Neyin var senin?"

Gözlerimi kııptım, alındım. "Ne?"

"Susan'la aranız iyiydi," dedi. "Ve Anastasia... Vay canına, deneyim için gerçekten söylenecek bir şey var."

Yüzümün kızardığını hissettim ve kendime kendimle konuştuğumu hatırlattım. "Ee?" "Peki ya kaçırdığın onca şey ne olacak, aptal?" diye sordu.

"Sende vardı

Hayal edebileceğin her türlü şehvetli deneyimi sana gösterebilecek lanet bir meleğin gölgesi, ama sen onu kabul ettin mi? Hayır. Mab sana kız *atıyordu*. Kelimenin tam anlamıyla bir telefon görüşmesi yapabilir ve istediğin zaman seninle rodeo oynayan yarım düzine doğaüstü ateşli Sidhe kızına sahip olabilirdin, ama bunun yerine eski iblislerin kafesleri üzerinde seksek oynuyorsun. İsteseydin Hannah Ascher bile seninle meşgul olurdu."

"Bu Parkour," dedim savunmacı bir şekilde. "Ve vajinası olan her yatağa girmiyor olmam bastırılmış olduğum anlamına gelmiyor. Bunun sadece seks olmasını istemiyorum."

"Neden olmasın?" dedi çifte kızgınlıkla. "İlerleyin ve çoğalın!

Hayat kadehinden iç! Carpe femme! Tanrı aşkına, *sevişin*."

İç çektim. Doğru ya. Benliğimin uzun vadeli sonuçlarla ilgilenmesine gerek yoktu. O benim içgüdüsel, ilkel benliğimdi, en ilkel dürtülerim tarafından yönlendiriliyordu. Kısa bir süre için *id* ve *aptalın* aynı kökten gelip gelmediğini merak ettim.

"Sen anlamazsın," dedim. "Fiziksel çekimden daha fazlası olmalı. Saygı ve şefkat olmalı."

"Elbette," dedi, sesi kesinlikle asidikti. "O zaman nasıl oldu da Murphy'ye hâlâ çıkmadın?"

"Çünkü," dedim, telaşlanarak, "biz ... değiliz. "Henüz bir şey yapamadık. Bir sürü şey oldu. Bak, siktir git."

"Hah," dedi ikizim. "Belli ki biriyle yakınlaşmaktan korkuyorsun. İncinmekten ve reddedilmekten korkuyorsun. Yine."

"Hayır, değilim" dedim.

"Oh, lütfen," dedi. "Arka beyninize doğrudan bir hat var. Korkularını Blu-Ray'e kaydettim." Gözlerini devirdi. "Sanki *o da* aynı şeyleri hissetmiyor mu?"

"Murphy hiçbir şeyden korkmaz," dedim.

"İki eski kocası var ve sonuncusu küçük kız kardeşiyle evlenmiş. Ona şöyle bir kart da gönderebilirdi: 'Senden hoşlanıyorum ama çok başarılısın. Ve yaşlısın.' Ve sen de yüzyıllarca yaşayacak bir büyücüsün. Tabii ki seninle ilişki kurma fikri onu korkutuyor."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "I . . .

Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" "Hayır, ahmak. Gerçekten öyle *düşünüyorsun*."

. "Tamam, adamım, madem bu kadar zekisin. Ne yapacağım?"

"Eğer gerçek bir şeye sahip olmak senin için bu kadar önemliyse, erkek ol ve gidip onu *getir*," dedi kimliğim. "Yarın ikiniz de ölebilirsiniz. Lanet olası *ölüm* diyarına doğru ilerliyorsunuz, Tanrı aşkına. Ne diye bekliyorsunuz ki?"

"Uh," dedim.

"Senin yerine ben cevap vereyim," dedi.

"Molly." Gözlerimi kırptım. "Hayır. Molly lanet olası bir çocuk."

"O daha çocuktu," dedi ikizim. "Saymayı unuttuysan diye söylüyorum, yirmili yaşlarının sonuna doğru gidiyor. Senden o kadar da genç değil ve aranızdaki oransal mesafe giderek azalıyor. Ondan hoşlanıyorsun, ona güveniyorsun ve ikinizin bir sürü ortak noktası var. Git *orada* seviş."

"Dostum, hayır," dedim. "Böyle bir şey ." "Neden olmayacak?"

"Bu ciddi bir güven ihlali olur."

"Senin çırağın olduğu için mi?" diye sordu. "Hayır, değil. Artık değil. İşin aslına bakarsan o senin patronun sayılır. En azından seni geçerek terfi etti."

"Bu konuşmayı yapmayacağım," dedim.

"Bastırma ve inkâr," dedi ikizim sert bir şekilde. "Bir terapistle git."

Yanındaki figür yumuşak bir ses çıkardı.

"Doğru," dedi çift. "Fazla zamanımız yok. Murphy çiviye çıkarıyor."

"Ne için zaman?" Ben sordum. "Ve o kim?"

"Ciddi misin?" diye sordu. "Sezgilerini birazcık bile kullanmayacak mısın?"

Ona ve diğerk figüre kaşlarını çatıttım ve sonra gözlerim büyüdü. "Bekle. . . Bu parazit mi?"

Kefenli figür ürperdi ve acı dolu bir inilti çıkardı.

"Hayır," dedi ikizim. "Mab ve o aptal Alfred'in parazit *dediği* varlık."

Birkaç kez göz kırptım. "Ne?"

"Bak dostum," dedi ikizim. "Bunu çözmen gerek. Düşün, tamam mı? Seninle öylece *konusamam*. Bu rüya gibi şeyler en iyi yaptığım şeyler ama benimle orta yolda buluşmalısın."

Gözlerimi kıstım. "Bekle. Parazitin aslında bir parazit olmadığını söylüyorsun. Ama bu şu anlama geliyor. . ."

"Tekerlek dönüyor," dedi ikizim, bir spor olayını takip eden bir muhabirin ses tonuyla. "Şişman, tembel, yaşlı hamster onu nasıl döndüreceğini neredeyse unutmuş gibi görünüyor ama şimdi hareket ettiriyor. Pas parçaları dökülüyor. Örümcek ağları yavaş yavaş dağılıyor."

"cehenneme," dedim sinirlenerek. "O zamandan beri söyleyecek bir ton şeyle ortaya çıkmadın ya..." Sözümü kestim ve uzun bir süre tamamen sessizliğe gömüldüm.

"Ah," dedi ve ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak parmağıyla beni işaret etti. "Ah hah! Ah hah, hah, hah, ışık doğmaya başlıyor!"

"Lasciel'in Sikkesi'ne dokunduğumdan beri," diye sessizce nefes aldım. " takip et," diye ikizim beni teşvik etti. "Sonra ne oldu?"

"Sikkeye dokunmak kafamda Lasciel'in bir izini bıraktı," dedim. "Kildeki bir ayak izi gibi, orijinaliyle aynı şekilde. Kendisiyle birlikte gerçek Lasciel'i de kafama kabul etmem için beni ayartmaya çalıştı ama ben onu reddettim."

İkizim "devam edin" dercesine bileğini döndürdü. "Ve sonra?" "Ve sonra iz değişmeye başladı," dedim. "Lasciel değişmezdi, Ama izi bana aitti. Kilin içinde bir şekil. Kil değiştikçe, iz de değişti."

"Ve?"

"Ve ona bir isim verdim," dedim. "Ona Lash adını verdim. Kendi başına bağımsız bir psişik varlık haline geldi. Ve şu ana kadar iyi ..." Yutkundum. "Ta ki psişik bir saldırı olana kadar. Kötü bir saldırı. Kendini onun yoluna attı. Bu onu mahvetti."

"Evet," dedi ikizim sessizce. "Ama bak, yaptığı şey bir sevgi eylemiydi. Ve sen onunla olabildiğince yakındın, aynı zihinsel alanı paylaşıyordun. Yani, komiktir, bir kadınla *yaşamayı* düşünmeye başladığınızda tedirgin olursunuz, ama tam anlamıyla kafanızın içinde bir kadın olması sorun değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tanrım, senin burada akıl sahibi olman gerekiyordu," dedi ikizim. "*Düşün.*" Uzun bir süre bana baktı, gözle görülür bir şekilde anlamamı istiyordu.

Midem hayal edilemeyecek bir uçuruma düşerken aynı anda çenem de açıldı. "Hayır," dedim. "Bu mümkün değil."

"Bir anne ve baba birbirini *çok* sevdiğinde," dedi ikizim, küçük bir çocukla konuşur gibi, "ve birlikte yaşadıklarında, sarılıp öpüştüklerinde ve birbirleriyle yakınlaştıklarında ..."

"Ben ..." Kendimi biraz hasta hissettim. "Hamile olduğumu mu söylüyorsun? *Hamile* miyim?" İkizim kollarını havaya kaldırdı. "*Sonunda* anladı."

Bir büyücü olarak yıllar ve yıllar ve yıllar boyunca, tuhaftan düpedüz deliliğe neden olana kadar değişen kavramlar, formüller ve zihinsel modellerle uğraştım. Bunların hiçbirisi, hiçbir şekilde, kafamı buna hazırlamamıştı. Hem de hiç. Hem de hiç. "Bu nasıl ... Bu bile değil. Ne *oluyor* be adam?" Ben talep ettim.

"Ruhani bir varlık," dedi ikizim sakince. "Sen ve Lash'ten doğdu. Kendini senin için feda , bu özverili bir sevgi eylemiydi ve sevgi temelde bir yaratım gücüdür. O halde, bir sevgi eyleminin temelde bir yaratma eylemi olması mantıklıdır. Hatırlıyorsun, değil mi? O öldükten sonra? O ölmüş olsa bile size verdiği müziği çalabildiğiniz zamanı? Onun sesinin yankılarını duyabiliyordun?"

"Evet," dedim, kendimi sersemlemiş hissederek.

"Bunun nedeni onun bir parçasının kalmasıydı," dedi ikizim. "Ondan yapılmış -ve senden yapılmış."

Ve çok nazıkçe siyah battaniyeyi geri çekti.

Belki on iki yaşında bir çocuğa benziyordu, ani hormon dalgası ergenliğe yol açan hızlı değişimler zincirini başlatmadan önce gerçek çocukluğun son birkaç haftasındaydı. Saçları benimkiler gibi koyu renkti ama gözleri Lash'in sık sık görüldüğü gibi kristal mavi-yeşildi. Yüz hatları belli belirsiz tanıdıktı ve içgüdüsel bir dalgalanmayla yüzünün hayatımdaki insanlardan esinlenerek oluşturulduğunu fark ettim. Karrin Murphy'nin kare, dengeli çenesine, Arşiv Ivy'nin yuvarlak yanaklarına ve Susan Rodriguez'in çene çizgisine sahipti. Burnu ilk aşkım Elaine Mallory'den, saçları ise ilk çırağım Kim Delaney'den gelmişti. Biliyordum çünkü onlar *benim* anılarımdı, tam önümde duruyorlardı.

Gözleri belirsizce dalgalanıyordu ve kadar çok titriyordu ki ayakta zor duruyordu. Kirpiklerinde kırağı oluşmuştu ve ben izlerken bile yanaklarına yayılmaya başlamıştı.

"O ruhani bir varlık," diye nefes aldım. "Aman Tanrım. O bir ruh. *akıl.*"

"Ölümlüler ruhlarla ilişkiye girdiğinde ne olur," diye onayladı ikizim, ama şimdi ateşi yoktu.

"Ama Mab onun bir parazit olduğunu söylemişti," dedim.

"Pek çok insan şaka yapıyor, fetüslerden bahsediyor," dedi.

"Mab ona canavar dedi. Bana en yakın olanlara zarar vereceğini söyledi." "O da tıpkı Bob gibi zeki bir ruh," dedi ikizim. "Doğuştan

Düşmüş bir meleğin ruhu ve Beyaz Konsey'deki en güçlü büyücülerden birinin zihni. Bilgiyle ve güçle doğacak ve bunlarla ne yapacağı konusunda kesinlikle masum olacak. Pek çok insan buna canavarlık der."

"Argh," dedim ve başımı tuttum. Şimdi anlamıştım. Mab yalan söylemiyordu. Tam olarak değil. Hatta parazitin benim özümde yapıldığını bile söylemişti. Ruhumdan. Benliğimden. Zekâ ruhları büyümek zorundaydı ve benim kafam sınırlı bir alandı. Bu, yıllardır onu dolduruyor, yavaş yavaş genişliyor, üzerimde daha fazla psişik ve psikolojik baskı oluşturuyordu - bu süre zarfında migrenimin artan yoğunluğuna da yansıyor.

Neler olduğunu fark etmiş olsaydım, daha erken ve muhtemelen çok daha basit bir şekilde bir şeyler yapabilirdim. Şimdi . . . Gecikmişim ve bu çok ama çok zor bir doğum olacak gibi görünüyordu. Ve eğer yardım almazsam, tek başına doğum yapan ve komplikasyonlarla karşılaşan bir kadınla aynı durumda olacaktım. Böyle bir varlığın aniden benimle yollarını ayırmasının, kendi hayatta kalma içgüdüleriyle çok küçük hale gelen bir alandan çıkmak için savaşmasının baskısına kafamın dayanamama ihtimali yüksekti. Beni delirtebilir ya da tamamen öldürebilirdi.

Eğer böyle bir şey olursa, yeni doğmuş akıl ruhunu anlamadığı ama hakkında pek çok veriye sahip olduğu bir dünyada yalnız ve şaşkın bırakırdı. Bob gibi ruhlar rasyonellikten ibaretmiş gibi davranmayı severdi ama duyguları, bağlılıkları vardı. Yeni ruh bağlantı kurmak isteyecektir. Ve bunu benim için en önemli olan insanlarla yapmaya çalışacaktı.

Küçük Maggie'nin aniden çok ama çok tehlikeli bir hayali arkadaş edindiğini hayal ederek ürperdim.

"Gördün mü?" İkizime sordum. "*Gördün mü? İşte bu yüzden her zaman herkesle seks yapmıyorsun!*"

"Beyin sensin," dedi. "Bir yolunu *bul*." Işıklar titredi ve adam başını kaldırıp etrafına bakındı. "Ugh," dedi. "Çivi çıkıyor."

O haklıydı. Göğsümde hafif bir sızı hissediyordum ve kafamdaki acının yankısı azalıyordu. Frost küçük kızın üzerini örtmeye devam etti ve kız iç çekti, dizleri büküldü.

İkimiz de eğildik ve düşmeden önce onu yakaladık.

Onu aldım. Ağırılığı yoktu. Tehlikeli görünmüyordu. O

sadece küçük bir kız gibi görünüyordu.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Özür dilerim," diye kekeledi. "Özür dilerim. Ama *acıyor* ve seninle konuşamadım."

İkizimle bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra ona baktım. "Sorun yok," dedim. "Sorun yok. Ben icabına bakacağım. Her şey yoluna girecek."

Hafifçe iç çekti ve gözleri kapandı. Mab'ın küpesindeki büyü onu uyku ve sessizlikle sarıp sarmalayarak şimdilik sakinleştirirken ve onu güzel beyaz bir heykele dönüştürürken, buz onu ince katmanlar halinde kapladı.

Orada olduğunu bile bilmiyordum ve o tamamen benim sorumluluğumdaydı.

Ve eğer bununla başa çıkamazsam, beni doğarken öldürecekti.

Onu dikkatlice ikizime uzattım. "Tamam," dedim. "Ben ."

Onu çok nazık bir şekilde kucağına aldı ve bana başını salladı. "Garip olduğunu biliyorum. Ama o hâlâ senin çocuğun." Kara gözleri parladı. "Yavruları koru."

Gerçekten de ilkel dürtüler.

Fiziksel çocuğumu korumak için bir ulusu parçalamıştım. Bunun nedeninin bir bakıyordum. O dürtü benim de bir parçamdı.

Derin bir nefes aldım ve başımla onu onayladım. "İlgileniyorum," dedim.

Kızı bir battaniyeye sardı ve onu karanlığa geri götürmek için döndü. Işığı da yanında götürdü ve karanlık beni tekrar yuttu.

"Hey," diye seslendi ikizim aniden, uzaktan. "Ne?"

"Rüyayı unutma!" dedi. "Nasıl bittiğini unutma!" "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Seni lanet olası *aptal!*" diye hırladı ikizim.

Ve sonra her şeyle birlikte o da gitti.

Yirmi dört

gözlerimi açtım ve Karrin'in yatak odasının tavanını gördüm. Karanlıktı. . Koridordan gelen ışık yatak odasının kapısının altından sızıyordu, ve neredeyse gözlerim için fazla parlaktı.

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum," diyordu Butters'ın sesi. "*Bilmiyorum*. Kış Büyücüsü Şövalye için AMA onaylı bir temel yok. Şoka girmiş olabilir. Beyin kanaması geçiriyor olabilir. Gerçekten çok *uykulu* olabilir. Kahretsin Karrin, *hastaneler* ve doktorlar bunun için var!"

Karrin'in nefesini üflediğini duydum. "Tamam," dedi, herhangi bir sıcaklık hissetmeden. "Bana ne anlatabilirsin?"

"Kolu kırılmış," dedi Butters. "Şişlikten ve morluktan, fena halde. Üzerindeki alüminyum korseye o göçüğü her ne koyduysa -bir alet atölyesinde mi yaptırmış- yeniden kırmış. *Sanırım* tekrar ayarladım ve tekrar destekle sardım, ama görüntüleme ekipmanı olmadan doğru yaptığımdan emin olamam, ki muhtemelen onunla odaya girerse patlar. Eğer doğru şekilde ayarlanmadıysa, o kol kalıcı olarak hasar görebilir." Bir nefes verdi. "Göğsündeki delik her zamanki standartlarına göre travmatik değildi. Kası delip geçmemiş. Ama lanet çivi paslıydı, umarım tetanos aşısı olmuştur. Deliğe bir dikiş daha ve çivideki kanı yıkadım."

"Teşekkür ," dedi Karrin.

Butters'ın sesi yorgun çıkıyordu. "Evet," diye iç geçirdi. "Elbette. Karrin ... sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Ne?"

Butters, "Mab ile yaşadığı şu şey," dedi. "Herkesin bunun onu bir tür süper kahramana dönüştürdüğünü düşündüğünü biliyorum. Ama ben bunun doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Onu hareket ederken gördüm," dedi. "Ne kadar güçlü olduğunu gördüm."

"Ben de öyle," dedi Butters. "Bak ... insan vücudu oldukça şaşırtıcı bir makine. Gerçekten öyle. Gerçekten inanılmaz şeyler yapabilir - çoğu insanın düşündüğünden çok daha fazlasını yapabilir, çünkü aynı zamanda kendini korumak için de inşa edilmiştir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"İnhibitörler," dedi Butters. "Etrafta dolaşan her insan yaklaşık üç

düşündüklerinden kat kat daha güçlüdürler. Demek istediğim, ortalama bir ev hanımı, saf mekanik söz konusu olduğunda, aslında oldukça ciddi bir ağırlık kaldıracı kadar güçlüdür. Adrenalin bunu daha da artırabilir."

Karrin'in sesindeki kaş çatmayı duyabiliyordum. "Annelerin çocuklarının üzerinden araba kaldırmasından bahsediyorsun, o tür şeyler işte."

"Tam olarak bu tür bir şey," dedi Butters. "Ancak vücut her zaman bu şekilde çalışmaz, aksi takdirde kendini parçalara ayırır. İnhibitörler bunun için üretilmiştir.

-Kendine zarar vermeni engellemek için."

"Bunun Dresden ile ne ilgisi var?"

Butters, "Bence bu Kış Şövalyesi işinin onun için yaptığı şey, bu inhibitörleri kapatmaktan başka bir şey değil," dedi. "O kadar da kas kütlesi eklemedi. Mantıklı olan tek şey bu. Vücudumuz o şaşırtıcı güç anlarını yaşayabilir ama bunlar hayatımız boyunca bir ya da iki kez yapabileceğimiz şeyler ve Dresden inhibitörleri ve acı hissetme yetisi olmadığı için bunları *sürekli* yapıyor. Ve bunu bilmesinin gerçek bir yolu yok."

Karrin bunu sindirmek için birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra, "Sonuç olarak?" dedi.

Butters, "Bu 'yeteneğe' ne kadar yaslanırsa," dedi ve ben onun tırnak işareti yaptığını hayal edebiliyordum, "kendini o kadar çok parçalıyor. Vücudu dikkat çekici bir şekilde iyileşiyor ama o hala bir insan. Bir yerlerde sınırları var ve böyle devam ederse onları bulacak."

"Sence ne olacak?"

Butters düşünceli bir ses çıkardı. "Bir futbolcu ya da boksör düşünün, çok zorlanıyor ve otuzlu yaşlarının başında çöküyor, çünkü çok fazla ceza alıyor. Böyle devam ederse Dresden böyle biri olur."

Karrin, "Eminim bunu ona açıkladığımızda kütüphaneci olarak emekli olacaktır," dedi.

Butters homurdandı. "Sistemindeki başka şeylerin de aynı şekilde etkileniyor olması mümkün" dedi. "Örneğin testosteron üretimi, algısını ve muhakemesini etkiliyor olabilecek herhangi bir sayıda başka hormon. Aslında daha fazla gerçek güce sahip olduğundan emin değilim. Bence sadece ona öyle geliyor."

"Bu gerçek mi yoksa teori mi?"

"Bilinçli bir teori," dedi. "Bob bunu geliştirmeme yardımcı oldu."

Orospu çocuğu. Sessiz kaldım ve bir dakika boyunca bunu düşündüm. Bu doğru olabilir miydi? Ya da en azından olmadığından daha doğru?

Bu, bir periyle yaptığım diğer anlaşmayla tutarlı olacaktı - vaftiz annem Lea, bana eski akıl hocam Justin DuMorne'u yenme gücü vermek için bir pazarlık yapmıştı. Sonra da bana bir süre işkence ederek

bana güç vereceğini düşünmüştüm. Verdi ama geçmişe baktığımda çoğunlukla verdiğine inandığım için verdi.

Yine bir peri tarafından sihirli tüylerle mi kaplanmıştım?

Ve yine de ... günün sonunda, lanet bir arabayı kaldırabilirim.

Elbette yapabilirsin, Harry. Ama ne ?

Kış Şövalyelerinin ölene kadar bu işte kalmalarına şaşmamalı. Butters haklıysa, manto onlardan alındığı anda hırpalanmış bedenlerinin sakatlayıcı ıstırabına gömülürlerdi.

Tıpkı Genoskwa bana bir çivi sapladığında acı içinde Jell-O'ya dönüştüğüm gibi.

"Endişeleniyorum," dedi Butters sessizce, "değişiyor. Bunun farkında değil."

"Bakın kim konuşuyor," dedi Karrin.

"Batman." "O bir kereydi," dedi Butters.

Karrin bir şey söylemedi.

"Pekâlâ." Butters yumuşadı. "Birkaç kez. Ama bu çocukların götürülmesini engellemeye yetmedi."

"Bazılarını çıkardın, Waldo," dedi Karrin. "İnan bana, bu bir kazanç. Çoğu zaman bu kadarını bile yapamazsın. Ama demek istediğimi anlamıyorsun."

"Hangi nokta?"

"Kafatasını aldığından beri sen de değişiyorsun," dedi Karrin. "Beni çok korkutan doğaüstü bir varlıkla el ele çalışıyorsun. Daha önce yapamadığın şeyleri yapabiliyorsun. Daha önce bilmediğin şeyleri biliyorsun. Kişiliğin değişti."

Bir duraklama oldu. "mi?"

"Sen daha ciddisin," dedi. "Daha ... daha yoğun, sanırım."

"Evet. Artık gerçekten neler olduğunu daha iyi biliyorum. Bu beni etkileyen bir şey değil."

"Tabii eğer öyleyse ve sen bunu bilmiyorsan," dedi Karrin. "Dresden hakkında sahip olduğun kanıtların aynısı senin hakkında da var."

Butters iç çekti. "Ne yaptığını anladım."

"Anladığınızı sanmıyorum," dedi. "Bu seçimlerle ilgili, Waldo. İnançla ilgili. Önünüzde çeşitli gerçeklerden herhangi birine uyabilecek bir dizi gerçek var. Bu gerçeklerle nasıl başa çıkacağınıza dair kararlarınızı neyin yönlendirmesine izin vereceğinizi seçmek zorundasınız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni motive eden şeyin korku olmasına izin verebilirsin," dedi Karrin. "Belki de haklısın. Belki de Dresden kendi bilgisi ve iradesi dışında bir canavara dönüştürülüyor. Belki bir gün hepimizi öldürecek bir şey olur. Sen değilsin

Yanlış. Bu tür şeyler . Bu beni de korkutuyor." "O zaman neden benimle tartışıyorsun?"

Karrin cevap vermeden önce bir süre durakladı. "Çünkü ... korku korkunç, sinsi bir şeydir, Waldo. Dokunduğu her şeyi kirletir ve lekeler. Bazı kararlarını korkunun yönlendirmesine izin verirsen, er ya da geç *hepsini* yönlendirir. Hayatını arkadaşlarının canavara dönüşmesinden korkarak yaşayan bir insan olmayacağıma karar verdim."

"Ne? mi?"

"Bu noktaya gelmem çok uzun zamanımı aldı," dedi. "Ama günün sonunda, korkularımın onları değiştirmesine izin vermektense değer verdiğim insanlara inanmayı tercih ederim - başka hiçbir yerde olmasa bile kendi gözümde. Sanırım Harry'ye burada neler olduğunu göremiyorsunuz."

"Ne?" Butters sordu.

"Ruhu için savaşıyor biri böyle görünür," dedi. "Arkadaşlarının ona inanmasına ihtiyacı var. Onu bir canavara dönüştürmeye yardımcı olmamızın en hızlı yolu, ona canavarmış gibi bakmaktır."

Butters uzun bir süre sessiz kaldı.

"Bunu bir kez söyleyeceğim Waldo," dedi. "Beni dinlemeni istiyorum." "Tamam."

"Yolun hangi tarafında yürüyeceğine karar vermelisin," dedi nazikçe. "Korkularından uzaklaş ya da onlara tutun ve onlarla birlikte koş. Ama kararı senin vermen gerekiyor. Ortada yürümeye çalışmaya devam edersen, kendini parçalara ayıracaksın."

Butters'ın sesi sertleşti. "Onlar mı biz mi, tarafını seç?"

"Bu taraf tutmakla ilgili değil," dedi Karrin. "Bu kendinizi tanımakla ilgili. Yaptığınız seçimleri *neden* yaptığınızı anlamakla ilgili. Bunu öğrendiğinizde, nereye yürüyeceğinizi de bilirsiniz."

Döşeme tahtaları gıcırdadı. Belki de ona yaklaşıyordu. Elini onun koluna koyduğunu hayal edebiliyordum.

"Sen iyi bir adamsın, Waldo. Senden hoşlanıyorum. Sana saygı duyuyorum. Bence bir yolunu bulacaksın."

Bunu uzun bir sessizlik izledi.

"Andi yemek için beni bekliyor," dedi. "iyi olacak." "Tamam," dedi Karrin. "Tekrar teşekkür ederim."

"I . . . Evet, tabii."

Ayak sesleri. Ön kapı açıldı ve kapandı. Bir araba çalıştı ve sonra uzaklaştı.

Yatakta doğruldum ve sağ elimle Karrin'in başucu lambasını bulana kadar uğraştım. Işık gözlerimi acıtıyordu. Başım tuhaf hissediyordu -muhtemelen duvarlardan sekmenin bir sonucuydu. Yine gömleğimi kaybetmişim. Butters gömleğime

Biraz daha sargı bezi ve daha fazla antibiyotiğin keskin kokusu tıbbi hatıra koleksiyonuma eklendi. Kolum yine sargılıydı, alüminyum korseseinin içindeydi ve korsesi boynuma bağlanmış bir askıda tutuluyordu.

Yataktan kalktım ve bir dakika kadar yalpaladıktan sonra yerde sürünerek yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. Karrin ben oraya varır varmaz kapıyı açtı ve yüzünde endişeli bir ifadeyle bana baktı.

"Tanrım, bir canavara dönüşüyorsun," dedi. "Bir mummyaya. Her seferinde bir parça."

"Ben iyiyim," dedim. "Ish."

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Ne kadarını duydun?" "Her zamanki

'Ben gerçek bir doktor değilim' feragatnamesinden sonraki her şeyi."

Ağzı seğirdi. "O sadece Endişeli, hepsi bu."

"Anlıyorum," dedim. "Bence doğru idare ettin."

Bu onun gözlerinde bir parıltı yarattı. "Yaptığımı biliyorum."

"Batman mi?" diye sordum.

"O ... oldu." Kollarını kavuşturdu. "Sen-ing, sanırım. Sen şehirden gittiğinden ve Molly de gittiğinden beri sokaklar daha güvenli hale gelmiyor. Marcone'nin kalabalığı, bölgeleri tehdit edildiğinde Fomor'a karşı mücadeleyi üstlendi, ancak korumaları maliyetli. Herkes bunu karşılayamaz."

Yüzümü buruşturdum. "Kahretsin," diye mırıldandım. "Lanet olsun Mab. Aylar ve aylar önce buraya dönmüş olabilirdim."

"Waldo elinden geleni yapıyor. Ve kafatası onda olduğu için, bu çoğu kişiden daha fazla."

"Bob hiçbir zaman sahada kullanılmak için yaratılmadı," dedim. "O değerli bir kaynak - ta ki dikkatleri üzerine çekene kadar. Kimliği bir kez tespit edildiğinde, ona karşı koyulabilir ya da çalınabilir ve o zaman kötü adamlar daha da güçlenir. Bu yüzden onu laboratuvarından çıkarmamaya çalıştım."

Karrin basitçe, "Fomor geçen Cadılar Bayramı'nda çocukları almaya başladı," dedi. "Altı yaşındakileri. Doğrudan sokaklardan."

Yüzümü buruşturdum ve onun sabit bakışlarından aşağıya

baktım. "Bir şeyler ," dedi Karrin. "Aç mısın?" "Açlıktan

ölüyorum," dedim.

"Gel ."

Onu mutfağa kadar takip ettim. Fırından bir çift Pizza 'Spress pizza çıkardı, onları sıcak tutuyordu. Ben açlıktan yemeye başlamadan önce neredeyse masaya yerleşmişlerdi. Pizza benim favorimdi. İyi değildi ama en sevdiğim pizzaydı, çünkü çok uzun zamandır alabildiğim tek pizza buydu ve buna alışmıştım. Sosu ağır, peyniri hafifti ve et sadece ima ediliyordu ama kabuğu kalın, sıcak, lapa lapa ve insanı yavaş yavaş öldüren lezzetli şeylerle doluydu.

"Senin için bir hediye," dedi
Karrin. "Mmmmngfh?" diye
sordum.

Bir dosya klasörünü yanımdaki masaya bıraktı ve "Paranoyak Gary'den
Paranetizen" dedi.

Bir lokma yuttum ve bir tane daha almayı erteleyerek sordum: "Geçen yıl
teknelerle ilgili anlaşmayı bulan adam mı? Çılgın ama yanlış olmayan adam
mı?"

"Bu o," dedi.

"Huh," dedim çiğneyerek. Dosyayı açtım ve bulanık resimlerden oluşan
basılı sayfaları çevirmeye başladım.

"Bunlar İran'dan," dedi Karrin. "Gary bunların işleyen bir nükleer enerji
santralini gösterdiğini söylüyor."

Görüntülerin bir tür enstalasyona ait olduğu belliydi ama bunun ötesinde bir
şey söyleyemiyordum. "Büyük eski kuleleri olduğunu sanıyordum."

"Binanın arkasındaki tepede gömülü olduklarını söylüyor," dedi Karrin. "Son
birkaç görüntüye bakın."

Dosyanın son sayfalarında, enstalasyonda işler değişmişti. Birçok binadan
siyah, yağlı duman sütunları yükseliyordu. Bir başka görüntüde askerlerin
cesetleri yerde yatıyordu. Ve son görüntüde, beyaz sisle ya da belki de buharla
kaplı tepenin yamacında ...

Üç figür karşı karşıya geldi. Biri uzun bir palto giymiş ve bir elinde eski bir
süvari kılıcı olan hafif kavisli bir kılıç tutan iri bir adamdı. Diğer elinde ise
testereyle kesilmiş bir tüfek vardı. Teni esmerdi ve onu son gördüğümde kafası
bu şekilde tıraş edilmemiş olsa da, gerçekten tek bir kişi olabilirdi.

"Sanya," dedim.

Dünyanın tek Haçlı Şövalyesi iki bulanık figürün karşısında duruyordu. İkisi
de hareket halindeydi, sanki ona doğru hücum ediyorlardı. Biri yaklaşık olarak
büyük bir gorille aynı boyutta ve şekildeydi. Diğerisi ise normalde insansı olan
şekline tuhaf, tüylü bir görünüm veren kalın bir tüy tabakasıyla kaplıydı.

"Magog ve Shaggy Feathers," diye mırıldandım. "Hay Allah, bu Sikkeler çok
kaygan. Bunlar ne zaman alındı?"

"Paranoyak Gary'ye göre altı saatten az bir süre önce," dedi Karrin.
Denaryalıları bir şeylerin peşinde."

"Evet," dedim. "Deirdre, Tessa'nın İran'da olması gerektiğini söyledi. Bu
mantıklı."

"Bunun ne anlamı var?"

"Nicodemus burada bir iş yapmak istiyor," dedim. "Etrafta sadece bir
Şövalye olduğunu biliyor. Bu yüzden Tessa ve ekibini diğer tarafa gönderiyor.

dünyanın en büyük sorunlarından biri. Diyelim ki Gary haklı ve İran'ın çalışan bir nükleer reaktörü var. Ve bir şeyler korkunç bir şekilde ters gidiyor. Anında bölgesel ve uluslararası bir kriz yaşarsınız. Tabii ki bununla ilgilenmesi için bir Şövalye gönderilir - Şikago'ya gidemeyeceği ya da en azından bir işe yarayacak kadar zamanında gidemeyeceği bir yere."

Karrin bunu sessizce kabul etti ve ben de yemeğe geri döndüm. "Yani diyorsun ki, kendi başımızayız."

"Ve kötü adamlar gittikçe ," dedim. "Genoskwa'yı kastediyorsun," dedi Karrin.

"Evet."

Ürperdi. "O şey... cidden, bir Kocaayak mı?"

"Bir tür mutant seri katil Koca Ayak ," dedim. "Normal Orman İnsanlarından birine hiç benzemiyor."

"Buna inanamıyorum," dedi Karrin.

"Herhangi bir sayıdan daha garip değil-"

"O değil," dedi. "Bir Koca Ayak'la tanıştığına ve bana bundan hiç bahsetmediğine inanamıyorum. Yani, onlar ünlü."

"Özel bir grup sayılırlar," dedim. "Birkaç yıl önce River Shoulders adında biri için birkaç iş yaptım. Ondan hoşlandım. Çenemi kapalı tuttum."

Anlayışla başını salladı. Sonra kalkıp mutfaktan çıktı ve bir süre sonra roketatarı ve büyük boy bir tabanca kılıfıyla geri geldi. Roketatarı yere bıraktı ve "Bu Kocaayak büyüklüğünde bir şeyi halleder, sorun değil" dedi.

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. "Evet," diye itiraf ettim. "Tamam."

"Sana " ifadesini tam olarak içermeyen bir baş sallama hareketi yaptı. "Herhangi bir durumu karşılamak için yeterli ateş gücüne sahip olduğumdan emin olmak isterim." Çantayı masanın üzerine koydu ve bana doğru kaydırıldı. "Bu da senin için."

Çantayı aldım ve çoğunlukla tek elimi kullanarak biraz beceriksizce açtım. İçinde, bana bir şekilde steroid kullanan bir haltercinin çirkin yapısını hatırlatacak kadar çok metalle inşa edilmiş, güdük görünümlü bir tabanca vardı. Bu lanet şey küçük bir zırhlı araç taretine monte edilebilirdi. Yanında her biri başparmağım büyüklüğünde bir dizi mermi vardı.

"Bu da ne böyle?" Işıldayarak sordum.

"Smith ve Wesson beş yüzlük," dedi. "Kısa namlulu, ama bu mermi büyük avlar için yapılmış. Büyük, Gri ve Çirkin bir dostluk gösterisi daha yapmak için sana doğru gelirse, ona dört yüz taneli bir mermiyle karşılık vermeni istiyorum."

Islık çaldım, silahı elime aldım ve büyüklüğüne hayran kaldım. "Zaten bir bileğim kırık ve sen bana bunu mu veriyorsun?"

"Geri tepmeye devam et, Nancy," dedi. "Bununla başa çıkabilirsin." Uzandı ve elini askıdan çıkan sol elimin parmaklarının üzerine koydu. "Halledeceğiz. Nicodemus'la olan bu işi halledeceğiz ve o paraziti kafandan atacağız. Göreceksin."

"Evet," dedim. "Orada bir sorunumuz var."

"Neymiş o?"

"Paraziti öldüremeyiz," dedim. "Onu kurtarmak zorundayız."

Karrin bana düz bir bakış attı ve kısa bir duraksamadan sonra "Ne?" dedi.

"Biz, uh . . . Bak, düşündüğüm gibi değil. Benim durumum da düşündüğümüz gibi değil."

Bana dikkatle baktı. "Hayır mı? O zaman durumunuz tam olarak nedir?" Ona söyledim.

* * *

"," dedim. "Ayağa kalk."

Yere oturmuş, gülmekten çaresizce ileri geri sallanıyordu. Birkaç dakika önce sandalyesinden düştüğünde tabağındaki pizza dilimi yanına düşmüştü ve yerinden kıpırdamamıştı.

"Kes şunu," diye nefes nefese kaldı. "Beni güldürmeyi bırak."

Artık hem biraz sinirleniyor hem de utanıyordum. Yüzümde hafif bir güneş yanığı varmış gibi hissediyordum. "Kahretsin Karrin, yirmi dakika içinde mezbahaya dönmüş olmamız gerekiyordu. *Hadi* ama, o kadar da komik değil."

"O bakış"-soluk soluğa, çaresizce kıkırdayarak-"yüzündeki" İçimi çektim ve nefesimin altında mırıldandım ve toparlanmasını bekledim.

Sadece birkaç dakika daha sürdü, ancak sonunda kendini yerden kaldırmadan önce birkaç kez titremeye geri döndü.

"İşin bitti mi?" Biraz ağırbaşlı olmaya çalışarak ona . Anında tekrar hıçkırıklara boğuldu.

Hiç profesyonelce değildi.

Yirmi beş

B Mezbahaya döndüğümüzde güneş batmış, gece soğuk ve bulanık başlamıştı. Yağmur ince bir sis halinde yağmaya başlamıştı ve sıcaklık o kadar düşmüştü ki şehrin ince bir buz tabakasıyla kaplanmaya başladığını görebiliyordum.

Karrin arabayı park ederken "Buz fırtınası," diye not etti.

"Mükemmel." "En azından insanları içeride tutar," dedim.

"İşlerin nasıl gittiğine bağlı olarak, bu masum seyircileri azaltabilir," dedi. "Mab yine havayla mı oynuyor?"

Gözlerimi kısarak havaya baktım. "Hayır," dedim, cevaptan hemen ve içgüdüsel olarak emindim. "Bu sadece Chicago'daki kış, Chicago'da kış olmaktır. Mab masum seyircileri umursamaz."

"Ama size bir avantaj sağlamayı önemseyebilir."

Homurdandım ve "Mab kendine yardım edenlere yardım eder" dedim.

Karrin bana ince bir gülümseme verdi. "Genoskwa ile yaptığın o şey. Ona büyü yaptın."

"Evet."

"Sanırım işe yaramadı."

"Hayır," dedim. "Ona en iyi atışımla vurdum, Mab'ın bana verdiği bir şeyle. Ondan kurtuldum ve yere düştüm."

"Topraklanmış" dedi. "gibi mi?"

"Aynen öyle," dedim. "Orman İnsanları büyüü bilir ve gülünç derecede güçlüdürler, ama bunu insanlardan farklı anlarlar. Benim tanıdığım, daha önce hiç görmediğim ya da duymadığım bir su büyüü kullanıyordu. Bu Genoskwa . . . Sanırım o da toprak büyüünü aynı şekilde kullanıyor. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir seviyede."

"Benim de dünya büyüü hakkında hiçbir şey bilmediğimi farz et," dedi Karrin, "ve benim için bunun altını çiz."

"Bildiğim en güçlü savaş büyüünü ona fırlattım ve hiç sorun çıkarmadan onu durdurdu. Bunu istediği kadar yapabileceğinden oldukça eminim."

"Büyüye karşı bağışıklığı mı var?" Karrin sordu.

Omuz silktim. "Geldiğini hisseder ve harekete geçebilirse, oldukça fazla," dedim. "Bu da bana onun o kadar da zeki olmadığını düşündürüyor."

"Amacı seni öldürmek olmadığı halde sırrını açıklamak ne kadar da zor."

"Şaka yapmıyorum," dedim. "Belki de bana çok fazla kredi verdi ve zaten bildiğimi varsaydı. Her iki durumda da, artık biliyorum."

"Doğru," dedi Karrin. "Bu da sana bir avantaj sağlıyor. Bir dahaki sefere onu büyüyle patlatmaya çalışmakla uğraşmayacaksın."

Yaratığın katıksız hızını, gücünü ve benden ne kadar az korktuğunu düşünerek ürperdim. Şimdi dolu olan ve pardösümün cebinde duran yeni tabancamın kabzasına dokundum. "Şansım yaver giderse, bir dahaki sefere olmayacak."

Karrin aniden bana döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Harry," dedi sessizce, "o şey seni öldürmek istiyor. Neye benzediğini biliyorum. Kendini kandırma."

Yüzümü buruşturdum ve başka tarafa baktım.

Ne demek istediğini anladığından emin bir şekilde başını salladı ve arabadan indi. Uzay silahlarından birini (ona Kriss diyordu) ceketinin altındaki bir koşum takımına asmıştı ve hareket ettiğinde neredeyse görünmüyordu. Bagaja doğru yuvarlandı, caddeye bir kez baktı ve sonra roketatarı çıkarıp omzuna astı. Karanlıkta, yağmurda, sanatçıların kullandığı koruyucu tüplerden biri gibi görünüyordu, belki üç buçuk fit uzunluğundaydı.

"Gerçekten o şeyle onu vurabileceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

"Onunla başa çıkmak için yeterli bir silah," dedi. "Eğer kalırsam."

Gözlerimi kısarak çiseleyen sise baktım ve "Bu işten yorulmaya başladım," dedim. "Hadi bitirelim şu işi o zaman," dedi Karrin.

* * *

Bu sefer, içeri girdiğimizde Jordan görevde değildi. Belki de uyuması için bir vardiya izin verilmişti. Ya da belki Nicodemus onun şartlanmasını kırıp onu kandıracağımdan o kadar emindi ki çocuğu daha az savunmasız bir göreve kaydırды. Evet, muhtemelen öyleydi. Muhtemelen öyledir.

İçeri girdiğimizde mürettebatın çoğu çoktan aşağıda, konferans masasının etrafında toplanmıştı. Genoskwa bile, görünür varlığını devasa, tüylü bir gölgeye indirgeyen derin bir gölge parçası içinde de olsa, ortalıkta duruyordu. Sadece Nicodemus ve Deirdre yoktu ve Deirdre'nin podyumlardan birinde sessizce durduğunu, Binder'ın bir tür hareketli fıkra ya da anekdot anlattığı masaya baktığını gördüm.

Rahatsız görünüyordu. Beni yanlış anlamayın-etrafta dolaşıp erkeklerin dillerini ısırarak bir kız öyle ya da böyle rahatsızdır, ama Denarian katili gerçekten sorunlu, sıkıntılı ya da başka bir şey gibi görünüyordu.

Karrin beni ona bakarken yakaladı ve iç çekti. "Başka bir genç kıızı daha karşılayamayız, Dresden."

"Ben öyle düşünmüyordum," dedim.

"Tabii ki ."

"Aslında," dedim, "savunmasız görüldüğünü düşünüyordum. Harvey'nin nasıl öldüğü konusunda onunla yüzleşmek için iyi bir zaman olabilir."

Karrin düşünceli bir tavırla dilini şaklattı. "Ben masada olacağım." "Evet."

Merdivenlerden indi ve ben de Deirdre'nin yanında durmak için podyum boyunca ilerledim.

Ben yaklaşırken başını kaldırıp bana baktı, gözleri dümdüzdü. Ama sonra bakışları tekrar aşağıdaki odaya kaydı.

"Ve sonra dedim ki"-Binder kıs kıs güldü, belli ki can alıcı noktaya gelmişti -"O zaman neden giydin?"

Hannah Ascher kısa, içten bir kahkaha attı ve ona daha sessiz bir şekilde Anna Valmont katıldı. Grey bile az da olsa gülümsedi. Bu ifade onun tuhaf bir şekilde dikkat çekici olmayan yüz hatlarında bir şekilde yabancı görünüyordu.

Deirdre, bakterileri gözlemleyen bir bilim insanı gibi soğukkanlı bir ifadeyle hepsine baktı. Ben yaklaşırken gözleri bir an bana doğru kaydı, vücudu hafifçe gerildi.

Dahi bir sorgulayıcı olarak ona "Harvey'i neden öldürdün?" diye sordum.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra gözlerini tekrar aşağıdaki odaya çevirerek Karrin'in masaya gelişini izledi. Herkes onun silahlarını incelerken bir an sessizlik oldu. Sonra Grey aniden şık bir şekilde ayağa kalktı ve sanki bir ceketmiş gibi roketatarı taşımasına yardım etmeyi teklif etti. Karrin ona izin verdi ve keskin bir gülümsemeyle yanından geçip Genoskwa'nın gizlendiği gölgelere doğru ilerledi.

"Muhasebeciyi ben öldürmedim," dedi sessizce. "Nicodemus yapmamamı söyledi."

Bu beni biraz şaşırttı. Kendini benden saklamak istiyorsa, yalan söylemek için çaba harcamasına gerek yoktu. Tek yapması gereken sessiz kalmaktı.

"Bunu hepimize söyledi," dedim. "Belki size özel olarak başka bir şey söylemiştir."

"O yapmadı," dedi. "Annem onu Sanguine Scalpel adını verdiği bir büyüyle öldürdü."

"Kesikler senin kesiklere çok benziyordu," dedim. "Kesik bir boğaz, kesik bir boğazdır büyücü."

Buna itiraz etmek zor. "Ve onu takip ettiniz." "Onunla konuşmaya gittim, evet."

"Ne söyleyecekti?" "Kişisel şeyler," diye yanıtladı Deirdre. Gözlerimi kısmıştım.

Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Deirdre annesi hakkında kesinlikle hiçbir duygu göstermiyordu, ki bu benim tecrübelerime göre

neredeyse herkes için imkansızdı. *Maeve* bile annesiyle ilgili büyük sorunlar yaşamıştı. Eğer Tessa gerçekten Nicodemus ve Deirdre'yi Kutsal Kase'ye ulaştırmaya çalışıyorsa, orada bir şeyler olmalıydı. Hayal kırıklığı, kızgınlık, korku, öfke, boyun eğme, *bir şeyler*.

Bu uzak, soğuk netlik değil.

Tessa herhangi bir Kase'nin peşinde değildi.

Ama onu başka ne motive edebilir ki?

Deirdre aşağıdan yukarı baktı ve sakince beni inceledi. "Ona ihanet etmek istediğini biliyor, biliyorsun."

"Ödeşmiş oluruz," dedim.

"Hayır, değil," dedi aynı mesafeli sesle. "Yakınından bile geçmiyor. Senden daha zorlu erkekleri ve kadınları parçalara ayırdığını onlarca kez gördüm. Onu kandırmak, ondan daha iyi plan yapmak ya da onu yenmek gibi bir şansın yok." Bunu basit bir gerçek olarak ifade etti. "Mab da bunu biliyor."

"O zaman beni neden gönderdi?"

"Müttefiklerini *kızdırmadan* seni ortadan kaldırıyor. Bunu göremeyecek kadar kandırılmış olamazsınız."

Bu sözleri duyunca içimi yavaş yavaş bir ürperti kapladı.

Aslında bu çok mantıklı olabilirdi. Eğer Mab beni kullanmamaya karar verdiyse, o zaman varlığıma artık ihtiyaç yoktu - ama intikam almak için yola çıktıklarında onun için son derece zorlayıcı olabilecek kadar çok insan benim hakkımda iyi düşünüyordu.

Tabii ki Mab oyunu böyle oynamıyordu. Bir şey ayarladığında, ne olursa olsun sonunda masayı yönetecek şekilde yapardı. Mab muhtemelen beni gönderdiğini söylediği şeyi tam olarak yapmamı istiyordu. Ama şey, başarısız olursam ona çok fazla zarar vermeyecek şekilde ayarladığıydı. Eğer onun isteklerini yerine getiremeyecek kadar beceriksiz olursam, beni bir yük olarak görecekti ve -tercihen müttefiklerimi kızdırmadan- ortadan kaldıracaktı. Başarısız olursam Nicodemus ölümüm için intikam seviyesinde suçlanacak ve Mab yeni bir Şövalye seçmekte özgür olacaktı.

Çenemin gerildiğini ve gevşediğini hissettim. Evet. Gerçekten başka bir şey bekleyemezdim. Mab bana çocuklarını göle atarak onlara yüzmeyi öğretti bir anne gibi gelmişti. Onunla olan tüm kariyerim aynı şekilde şekillenecekti - ya batacaktım ya da yüzecektim.

"Göreceğiz," dedim.

Çok hafifçe gülümsedi ve aşağıdaki masaya bakmak için geri döndü. Grey, Karrin'le birlikte oturmuş, yüzünde bir gülümsemeyle sessizce konuşuyordu. Karrin'in yüzünde de o dar bakışlı ifade vardı ama onun da içinde bir yerlerde bir gülümseme gizleniyordu. Eğlenceli davranıyordu.

Pislik.

"Bana sormak istediğin başka bir şey var mı?" Deirdre sordu.

"Evet," dedim sessizce. "Neden?"

"Neden ne?"

Etrafı işaret ettim. "Neden bu? Yaptığınız şeyi neden yapıyorsunuz? Neden dilleri ısırıp koparıyor ve kiralık katilleri öldürüyorsunuz? Bir insana böyle bir şeyi *yaptıran* nedir?"

Sessizliğe gömüldü. Ağırılığı bunaltıcı hale geldi.

"Söyle bana çocuğum," dedi. "Hayatındaki en uzun süreli ilişki nedir?"

"Uh," dedim. "Ne zaman başladığı açısından mı? Ya da ne kadar ?" "Hangisi olursa."

"Beyaz Konsey'deki akıl hocam olabilir," dedim. "Onu on altı yaşımdan beri tanıyorum."

"Onu her gün görüyor musun? konuşuyor, birlikte çalışıyor musunuz?" "Şey, hayır."

"Ah," dedi. "Sana bu kadar yakın biri. Hayatını seninle paylaşan biri."

"Uh," dedim. "Bir ya da iki kız arkadaşım. Kedim."

Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Geçici eşler ve bir kedi. Bir kedi."

"Harika bir kedi."

"Bana söylediğiniz şey," dedi, "hayatınızı hiçbir zaman uzun vadede bir başkasıyla paylaşmadığınızdır. Buna en çok yaklaştığınız şey, tamamen size tabi ve sizin kontrolünüzde olan bir varlığa bir yuva ve şefkat sağlamak."

"Şey, banyo zamanında değil ..."

Bu şaka onun dikkatini çekmemişti. "Ateşböceği ilişkilerinden başka bir şey yaşamadın, orada ve sonra gitti. Nicodemus'un yanında imparatorlukların yükselişini, düşüşünü ve tekrar yükselişini izledim. Ona babam diyorsun ama ne olduğumuzu anlatacak kelime yok. Nasıl ki? Ölümlülerin asla kucaklayamayacağı ve bilemeyeceği bir şeyi ölümlü sözcüklerin kapsaması mümkün değil. Yüzyıllarca süren inanç, işbirliği, güven, yan yana çalışmak, yaşamak ve savaşmak." Ağzı alaycı bir ifadeye büründü. "Bağlılık hakkında hiçbir şey bilmiyorsun büyücü çocuk. Bu yüzden sana yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklayamam."

"Peki onunla tam olarak ne yaptığını ?" sordum. "Biz," dedi mükemmel bir sükûnetle, "dünyayı kurtarmak için savaşıyoruz." Eğer bu doğruysa, o gün karşılaştığım en ürkütücü şeydi.

"Neyden?" Ben sordum.

Çok belli belirsiz gülümsedi ve sonunda sustu.

Üstüne gitmedim. Zaten ondan başka bir şey duymak istemiyordum.

Geri çekildim ve diğerleriyle birlikte masaya gittim.

". . akşam yemeği," diyordu Grey. "Tabii sonrasında hepimizin hayatta ve zengin olduğunu varsayarsak."

"Kesinlikle hayır diyebilirim," diye cevap verdi Karrin, sesi şakayla karışık hafifti. "Biraz ürkütücüsün Grey."

"Goodman," dedi Grey. "Benimle birlikte söyle. 'Goodman.'"

"Ben yirmi yıl polislik yaptım Grey," dedi Karrin. "Sahte bir ismi duyduğumda tanıyabilirim."

Karrin'in yanına yerleştim ve cebimden yeni tabancamı çıkarıp tam ulaşabileceğim bir yere, konferans masasının üzerine koydum ve Grey'e "Merhaba" dedim.

Grey önce bana sonra da silaha baktı. Sonra Karrin'e, "Bu tür aramaları senin için mi yapıyor?" dedi.

Karrin, "Bundan daha az belirgin bir şey için biraz daha uğraşman gerekecek," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, seni biraz vurmasını umuyorum. O canavarın mermisinin birine isabet ettiğini hiç görmemiştim."

Grey koltuğuna geri oturdu ve bana ekşi gözlerle baktı. "Kardeşim," dedi, "beni tamamen engelliyorsun."

Cevap olarak canavar tabancayı elime aldım. "Hayır," dedim ve sonra başparmağımla horozu geri çekerek korkakça horozu kurdum. Sadece bir tıkırtıdan ziyade, uğursuz bir cırcır sesi çıkardı. "Şimdi horozunu indiriyorum."

Masa tamamen sessizleşti ve hareketsizleşti. Anna Valmont'un gözleri kocaman olmuştu. Grey hafifçe başını sallayarak, "Tuş oldum," dedi. "Eh, benim için bir zararı yoktu

bayana , değil mi?"

"Ona göre değil," diye dostça kabul ettim. "Murphy, yine de onu vurmalı mıyım?" Karrin bir parmağını dudaklarına götürdü ve düşünceli bir şekilde hafifçe vurdu. "İtiraf etmeliyim ki,

Çok merak ediyorum. Ama geri çekildiği sürece bu biraz profesyonelce değil gibi görünüyor."

"Duydun mu?" Grey'e sordum.

"Sizler vahşisiniz," dedi Grey. salladı, nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve masadan uzaklaşıp Genoskwa'nın yanına yerleşmek için ayağa kalktı - o da itiraz etmedi. İkisi hafifçe başlarını salladılar ve tanımadığım bir dilde alçak sesle konuşmaya başladılar.

Horozu dikkatlice indirdim ve tabancayı yere bıraktım. Binder sanki hiç susmamış gibi neşeli bir ses tonuyla, "Belize'de otuz maymun, bir panda ve bir cüce fille birlikteydim..." demeden önce masa uzun bir süre daha sessiz kaldı.

Nikodimus yerdeki acil durum kapılarından fabrikaya girdiğinde, masanın etrafındaki herkesin tamamen uydurma olduğunu düşündüğü bir hikâye anlatmaya başlamıştı, ancak o her ayrıntının kesinlikle doğru olduğunda ısrar ediyordu

seviyesine çıkarak dondurucu sis ve kış havasını içeri aldı. Takımına uzun bir palto eklemişti ve yerde ilerlerken paltosunu arkasına attı. Gölgesi yanında yerde kayıyordu, çok büyüktü ve asla geri kalanıyla tam olarak senkronize olamıyordu.

"İyi akşamlar," dedi masanın başındaki yerine otururken. "Bayanlar ve baylar, lütfen dikkatinizi bana verin. Büyücü Dresden, lütfen bize Yolların doğası ve nasıl açıldıkları hakkında kısa bir ön bilgi verin."

Masadaki tüm gözler bana çevrilince gözlerimi kırpıttım. "Ah," dedim. "Yollar temelde ölümlü dünya ile Asla Olmayan'ın bir kısmı -ruhlar arasındaki geçitlerdir. Nasıl bilerseniz, ölümlü dünyadaki herhangi bir nokta bir yere bir Yol açacaktır. Yol, ölümlü dünyadaki başlangıç noktasıyla ortak bir şeyi paylaşan bir yere açılır. Örneğin, Cehenneme giden bir Yol açmak istiyorsanız, ölümlü dünyada cehennem gibi bir yer bulmanız ve oradan başlamanız gerekir. Asla'da huzurlu bir yere gitmek istiyorsanız, burada huzurlu bir yerden başlarsınız. Bunun gibi. Chicago Yollar için harika bir yerdir. Burası bir kavşak noktasıdır, büyük bir kavşak. Buradan hemen hemen her yere gidebilirsiniz."

"Teşekkür ," dedi Nicodemus. "Amacımız, hedefimizin bulunduğu güvenli tesise giden bir yol açmak." Kendisine vermek için acele eden bir yaverden büyük bir rulo kâğıt aldı. "Tüm bu faktörleri göz önünde bulundurduğunuzda, işe neden burada başlayacağımızı anlayacağınızdan eminim."

Bileğinin bir hareketiyle büyük kâğıdı açtı.

Planlar olduğu ortaya çıktı, bir kat planı. Kaşlarımı çatarak baktım ama tanıdık gelmedi.

Karrin boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Murph?" Ben sordum.

"Ah," dedi Nicodemus gülümseyerek. "Bunu biliyorsun."

Karrin bana bakarak, "Bu bir kasa," dedi. "Yeraltı dünyasının bir lorduna ait bir kasa."

Daha fazla sıkımayaya dayanamayacak bir yerimin sıkıldığını hissettim. "Oh," dedim zayıfça. "Oh, cehennemin çanları."

Binder başparmağını bana doğru salladı. "Ne istiyor bu?" diye sordu Karrin'e.

Karrin işaret parmağını planların üzerine koydu. "Burası Capristi Binası," dedi. "Şehirdeki en güvenli ikinci tesis." Derin bir nefes aldı. "Burası bir mafya bankası. Ve Chicago Baronu John Marcone Beyefendi'ye ait."

Yirmi altı

Nicodemus'un gitmemiz gereken yere ulaşmak için daha iyi bir yol bulacağına dair umudumu korumama rağmen, işin bu noktaya gelmesinden korkuyordum. Kulağımızın dibindeki bir binayı yakıp yıkmak ve son saniyede bir yol açmayı ummak gibi. Bu sadece riskli.

Marcone *tehlikeliydi*.

"Centilmen" Johnnie Marcone, ben şehirde ilk işimi kurduğumda Chicago'nun en tepesine tırmanmıştı ve o zamandan beri organize suçları daha güvenli, daha verimli ve daha ticari hale getirmeyi amaçlayarak şehrin suç dünyasını demir yumrukla yönetiyordu. İşe de yaradı. Birçok polis onun hükümetten daha güçlü olduğunu düşünüyordu. Bu polisler çoğunlukla bu konuda çenelerini kapalı tutuyorlardı, çünkü o da hükümetten daha fazla polise hükmediyordu.

Daha sonra, birkaç yıl önce, doğaüstü uluslar arasındaki medeni ilişkilerin belkemiğini oluşturan yasal belge olan Unseelie Anlaşmaları kapsamında serbest mülk sahibi lord unvanını aramış ve kazanmıştı. Bunu yapan ilk vanilya insanı olarak kayıtlara geçti ve Chicago'yu Baron olarak talep etti, uğruna savaştı ve bugüne kadar gelen herkese karşı elinde tuttu.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, o zamanın çoğunda şehir dışındaydım.

Yine de, doğrudan mindere çıkmaya hazır değilsem, onunla karşı karşıya gelmenin akıllıca olacağını düşünmüyordum. Marcone, bazıları işlerinde gerçekten mükemmel olan haydutlardan ve kiralık katillerden oluşan bir orduya komuta ediyordu. Einherjaren'den, ölmüş ama ölmemiş Viking savaşçılarından oluşan küçük bir ekibi hizmetinde tutuyordu ve onların şimdiye kadar karşılaştığım en zorlu yaratıklardan bazılarını etkili bir şekilde alt ettiklerini görmüştüm. Maaş bordrosunda en az bir Valkyrie vardı ve adamın kendisi acımasız, zeki ve kesinlikle korkusuzdu.

Marcone ile ilişkiye girmenin, Hades'in kendisiyle ilişkiye girmekten iki adım daha utangaç olacağını düşünmüştüm. Ama yüksek sesle söylediğim tek şey "Hoo boy" oldu.

"Sorun mu var, Dresden?" Nicodemus sordu.

"Marcone hafife alınacak biri değil," dedim. "Sadece bu da değil, aynı zamanda Anlaşmalar'ın bir üyesi."

"," dedi Nicodemus. "Artık değilim."

"Öyleyim," dedim. "İki kez. Beyaz Konsey'in bir Büyücüsü olarak ve Kış

Şövalye."

Nicodemus, "Onların politikasına uymazsan Beyaz Konsey'in afallayacağından ve hayal kırıklığına uğrayacağından eminim," dedi. "Mab'a gelince, sen aslında bu operasyon sırasında sadece benim aracısın. Onunla ilgili olarak, Anlaşmalarla ilgili herhangi bir yükümlülüğünüzü onun değil, benim ayaklarımın altına koyabilirsiniz."

İki kez haklı çıktı, bu da kaşlarımı çatmama neden oldu. "Demek istediğim," dedim, "Marcone hafife alınacak bir adam değil. Eğer ona vurursan, o da sana vurur. Hem de daha sert."

"Gerçekten de öyle," dedi Nicodemus. "Mükemmel bir ünü var. Sadece birkaç yüzyıl önce iyi bir hükümdar olabilirdi."

İyi Kral John Marcone? Bu düşünce beni ürpertti. "Diyelim ki binasına çekiçle girdik," dedim. "Olur. Muhtemelen yapılabilir. Tekrar dışarı çıkmak işin zor kısmı ve *bunu* yapsak bile her bitmeyecek. Unutmayacak ya da peşini bırakmayacak."

"Dresden haklı," dedi Karrin. "Marcone kendi topraklarına izinsiz girilmesine izin vermez. Nokta."

Nicodemus sakince, "Yapmak için geldiğimiz şeyi yapacağız," dedi. "Gerekirse, görevimiz tamamlandıktan sonra Baron'a tazminat ödenmesi düşünülebilir. Böyle bir tazminatı kabul etmenin, daha kişisel tahsilat çabalarına girişmekten daha uygun maliyetli olacağını ona anlatabileceğime inanıyorum."

Karrin'le baktık ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum.

Nicodemus, Marcone'yi çok uzun yıllar önce, planlarından birinin bir parçası olarak kaçırmıştı. Aslında Mab beni Marcone'yi kurtarmam için göndermişti, o zamanlar ona sadece birkaç iyilik borcum vardı. Marcone'yi hâlâ çaresiz bir mahkûm olarak hatırlıyordum. Bu görüntü hafızamda yer etmişti.

Bunu asla unutmayacaktı. Paranın satın alamayacağı bazı şeyler vardır: Bunlardan biri de Centilmen Johnnie Marcone'nin intikamından kurtulmaktır.

Ve eğer Karrin ve ben bu plana uyarsak, bu Chicago Baronu'na savaş ilan etmekle aynı anlama gelecekti.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ona sordum.

Karrin hesap yapabiliyordu. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. "Bir ara olması gerekiyordu."

"Heh," dedim. "Doğru."

"Anlamıyorum," dedi Binder. "Bakın, eğer o bir iş adamıysa, neden ona bir teklifte bulunup bu işten pay almasını sağlamıyoruz?"

"Doğru bir düşünce," dedi Nicodemus. "Ama bu mümkün değil." "Neden mümkün değil?"

"Her şeyden önce," dedi Nicodemus, "kasada sadece bizim asıl hedefimizden daha fazla kişiye ait malzemeler var. Marcone, modern doğaüstü dünyanın işlerinde tarafsızlığıyla nam salmış bir kişi haline geldi. Svartalfheim, Beyaz Saray, Drakul ve benzer ağırlıktaki bir dizi başka kişi servetlerinin bir kısmını ona emanet etti ve o da bunu elinden geldiğince koruyacağına dair söz verdi."

Binder'e, "Bu kadar o zaman," dedim. "Pazarlık yapmayacak. Adam katil bir pislik ama sözünün eridir."

Binder kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. "O zaman diğer sebep ne?"

Nicodemus cevap vermeden önce, "Eğer bizi içeri alırsa, buranın doğası değişir," dedim. "Kıskançlıkla korunan bir kasaya giden yolu açmaya çalışıyoruz. Bunu muhtemelen halka açılmış bir kasadan yapamayacağız."

"Kesinlikle," dedi Nicodemus. "Özel önlemler gerektiren birkaç güvenlik sistemi dışında, binayı ele geçirebileceğimize güvenim tam. İş bitene kadar binayı elde tutmak ve postumuzu alıp kaçmak başka bir mesele ve Bay Binder, işte bu noktada siz ve ortaklarınız kritik bir rol oynayacaksınız."

Binder homurdandı ve haritayı incelemek için öne doğru eğildi. "Bunu ne kadar süre tutmam gerekecek?"

Nicodemus, "En fazla bir saat," dedi.

"Arada zamanı manipüle eden biri ," diye araya girdim. Nicodemus suratını ekşitti ve "Öyle ya da bir saat içinde bitirmiş olacağız," dedi. Kat planlarının bir bölümünü işaret etti. "İşte ana kasa kapısıdır. Bu, Bayan Valmont, sizin sorumluluğunuz."

"Dur bakalım," dedi Binder. "Beni kapıcılık oynarken bırakırsan, sırt çantamdaki mücevherleri nasıl toplayacağım? Buradaki arkadaşlarımı arkamda bırakıp Nevernever'a gidemem. Bu aramızdaki bağı koparır. Ben bu işi maaşla yapmıyorum."

Nicodemus, "Eşinizin iki çanta taşımasını ve doldurmasını öneririm," dedi. "Çantanızı kendim taşımayı ve döndüğümde size vermeyi üstleneceğim. Grey haricinde hayatta kalıp kaçma ihtimali en yüksek kişi ben olduğum için, bu düzenleme size ödemenizi başarıyla alma konusunda buradaki herkesten daha fazla şans verecektir."

Binder gözlerini kısarak Nicodemus'a baktı ve belli ki düşünerek koltuğuna geri oturdu. "Ne düşünüyorsun Ash?"

Hannah Ascher omuz silkti, kırmızı kanlı hetero bir erkek bunu son derece etkileyici bulurdu. Sadece ben değildim. "Payınızı seçme konusunda bana güveniyorsanız, razıyım."

Binder homurdandı ve sonra yavaşça başını salladı. "Kırmızı olanları seviyorum."

"Hatırlayacağım," diye söz verdi Ascher.

Boş boş ensemdeki bir kaşıntıyı kaşıdım. "Peki Valmont'un kapıyı kırmasında bu kadar büyütülecek ne var? Ve neden zavallı Harvey'i bu işe bulaştırdı?"

"Zavallı Harvey," dedi Nicodemus, uçmakta olan bir kurşunun tüm sempatisiyle, "müdürümüzün Chicago'daki temsilcisiydi. Retina taraması olarak bilinen bir yöntemle birlikte paranın satın alabileceği en iyi kasa kapısı tarafından kapalı tutulan söz konusu kasaya özel erişimi vardı. Retina taraması-"

"Retina taramasının ne olduğunu biliyoruz," dedi Ascher sabırsızlıkla. "Ama buna neden ihtiyacınız var? Grey'e adamı kopyalatmak için onca zahmete girmek yerine neden kasayı patlatmıyorsunuz?"

"Öncekiyle aynı anlaşma," dedim. "Güvenli bir kasaya girmeye çalışıyoruz, zaten patlatılarak açılmış bir kasaya değil. Eğer gerçek dünyadaki yeri çok fazla değiştirirsek, Nevernever'dakine giden yolu da berbat ederiz." Nicodemus'a baktım ve parmağımı planın üzerine vurdum. "Hedefimizin burada özel bir kasası mı var?"

"Kesinlikle. Ana kasanın içinde bir iç güvenlik odası. Bu yer, koleksiyonu için vekâleten ek eşyalar edindiği birkaç yerden biri," dedi Nicodemus.

Nick'e şu kadarını söylemeliydim: Bu işi enine boyuna düşünmüştü, sihrin işe yaraması için gereken şekilde sıraya . "Yani önce ana kasaya mı gitmemiz gerekiyor?"

Nicodemus, "Bayan Ascher'in yeni öğrendiği büyülerle halledeceği iki güvenlik kapısından," dedi, "binayı daha fazla kilitleyecek ve bizi erişim için çok daha yıkıcı önlemler almaya zorlayacak olan kasadaki sismik sensörleri aktive etmemek daha iyi olur."

Başımı salladım. "Sonra Valmont ana kasanın kapısını, Grey de retina taramalı özel güvenlik odasını yapacak." Gözlerimi kırıştırdım ve Grey'e baktım. "Retinasına kadar, ciddi mi?"

Grey gölgelerin arasında oturduğu yerden başını kaldırdı ve bana mütevazı bir gülümseme verdi.

Gözle görülür bir şekilde ürperdim. "Sen son derece ürkütücü bir adamsın," dedim. Tekrar Nicodemus'a baktım. "Olası bir sorun görebiliyorum."

"Evet?"

"Marccone aptal değil," dedim. "Doğaüstü güçlerle birden fazla kez karşı karşıya geldi. Er ya da geç ikimizin karşı karşıya geleceğini biliyor. Çok sık hata yapmaz ve hatalarından ders çıkarmayı da asla ihmal etmez. Fiziksel olduğu kadar doğaüstü önlemleri de olacaktır."

"Ne gibi?" Nikodimos sordu.

"Onun yerinde olsaydım," dedim, "tüm elektronik aygıtları kapatacak ve binanın elektriği kesilir kesilmez kasayı kapatacak bir şey ayarlardım."

Ascher ve ben etrafa büyü saçmaya başladığımızda bu gerçekleşebilir. Aslında, herhangi bir miktarda sihir uçuşmaya başlar başlamaz bunun olmasını ."

"Akıllıca olur," dedi Binder onaylayarak. "Tamir etmenin de çok zor olacağını sanmıyorum. Etrafta devreler kurun, çok fazla sorun çıkarmadan sönecek hassas bir şey."

"Cep telefonlarının içindekiler gibi," diye ekledim. "Bir büyücü onlara tuhaf tuhaf bakarsa o şeyler paramparça olur."

"Evet," dedi Binder başını sallayarak. "Bir tane kullanabiliyorum ama sadece bir tane. Ash'le birlikte çalışmaya başladığımda onu kapalı tutmak zorunda kaldım."

"Böyle bir büyücü alarımının var olduğunu varsayarsak," dedi Nicodemus, "onu nasıl yeneceğiz?"

"Benim için sorun değil," dedi Binder. "Göz kırpmaz bile. Ama bu ikisi için..."

Binder'a suratımı ekşiterek baktım ve boynumdaki kaşıntıyı tekrar ovuşturdum.

"Üzgünüm dostum," dedi. Bu konuda samimi görünüyordu. "Dikenli kelepçeler," dedi Nicodemus'a. "Onları biliyor musun?"

"Stoklarımda biraz var," dedi Nicodemus. "Gerçi benimkiler svartalf yapımı, peri değil. Çelik. Sanırım sizin ve Bayan Ascher'ın yeteneklerini mümkün olduğunca bastıracaklar. Her halükârda ikinizin de üzerinden akan suyu tutmaktan daha kolay."

Bunu söylerken bana küçük bir sırtıma yaptı. Bir keresinde yeteneklerimi kullanarak kaçmamı ya da yaramazlık yapmamı engellemek için beni dondurucu soğuktaki bir derenin altına zincirlemişti. Eğer başka bir iyi adam benim için kendini feda etmemiş olsaydı, orada ölebilirdim. Dikenli kelepçeler nadir bulunan ama hiçbir şekilde ulaşılamaz olmayan büyülü bağlardı ve aynı şeyi başararak bir büyücünün güçlerini işe yaramaz hale getirirlerdi.

Ve çok acııyorlardı. Aslında, aynı şekilde çalışan ama çelikten yapılmış olanları varsa, nasıl işledikleri göz önüne alındığında *beni* olağanüstü derecede inciteceklerdi.

Nicodemus'un sırtısına kışkırtıcı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Binder, Nicodemus ile benim aramdaki bakışı ya görmezden gelerek ya da fark etmeyerek devam etti. "İkisi içeri girdikten sonra, kelepçeler çıkmadan önce onları bir çemberin içine alın," dedi Binder. "Bu, mojolarını çalıştırdıklarında fazla enerjiyi kontrol altına alacaktır. Yardımcı olacaktır."

"Mmm," diye Nicodemus. "Giriş planını değiştirmemiz gerekecek. Dresden dikkat dağıtıcı bir unsur sağlayamayacak. Daha açık araçlar kullanmamız gerekecek" -Genoskwa'ya doğru baktı- "açık araçlar."

Karanlıkta, Genoskwa'nın gözlerinin altında belli belirsiz bir sarı parıltı belirdi.

Aman Tanrım, o şey gülümsüyordu.

Karrin bana bir bakış attı. O da benimle aynı şeyi düşünüyordu: Genoskwa, kafasını koparmak dışında hiçbir şeyin dikkatini dağıtmayacaktı. İçeri ne zaman girdiğimize bağlı olarak, bankada kaç kişi olabileceğini ancak Tanrı bilirdi - kaynağından kesinlikle haberi olmayan insanlar. Binanın güvenlik güçleri bile bu ekip için çalıştıklarını bilmeyebilirdi. Ve işin aslına bakarsanız, Nicodemus'un emriyle bir gangsteri bile Genoskwa gibi bir şeye yem etmek istemezdim.

Boynumu tekrar ovuşturdum ve "Hayır, hâlâ bende" dedim. "Affedersiniz?" Nicodemus söyledi.

"Gürültülü dikkat dağıtma mı? Ben hallederim. Yapmak zorunda değilsek gizli silahımızı erkenden göstermenin bir anlamı yok, değil mi?"

Nicodemus belli belirsiz gülümsedi. "Ne, büyücü mü? Yeteneklerin olmadan mı?"

"Zaten onları kullanmayı planlamamıştım," dedim. "Bu sırada birinin canı yanabilirdi. Beyaz Konsey bu tür şeyler için kullanılan büyüye oldukça soğuk bakıyor ve ben de geleceğimi düşünmek zorundayım. Sesli ve açık mı olsun istiyorsun? Sorun değil."

Genoskwa'nın sesi gölgelerin arasından gürleyerek geldi. "O yumuşaktır." "O zeki biri," dedim sert bir karşılıkla. "Bir şeylere ne kadar sert vurursan Marcone çıkarken daha sert vurmaya hazır olacak. Yeterince yaygara koparırsan polisler de gelir. Chicago'da bu adamlardan sadece on üç bin tane var ama eminim sekizimiz onlarla başa çıkabiliriz. Değil mi?"

Genoskwa alçak bir hırıltı çıkardı. "Onlardan korkmuyorum."

"Elbette değilsin," dedim. "Bu yüzden son iki gündür her yerde görünmez bir şekilde dolaştın, çünkü fark edilip edilmediğini umursamadın."

"Beyler," dedi Nicodemus, sesi yükselmiş ve hafifçe gerilmişti. Sonra durakladı, kaşlarını çatı, sanki uzaktaki bir sesi tanımaya çalışıyormuş gibi başını kısmen yana eğdi.

Ascher aniden başını kaldırdı, kolunu tekrar kaşımaya çalışırken donup kalmıştı ve "Dresden? Bunu hissediyor musun?"

Ensemdeki kaşıntı kendini tamamen ürpertici bir hisse, birinin beni izlediğinin farkındalığına dönüştürdü. Gözlerimi kapattım ve diğer duyularımı da kullanarak etrafımdaki havada büyü olup olmadığını hissetmek için yeteneğimi kullandım ve kulak misafiri olma büyüsunü neredeyse anında buldum.

Ascher yorumuyla bizi zaten ele vermişti, bu yüzden şirinlik yapmanın bir anlamı yoktu. "Biri bizi dinliyor," diye nefes alarak ayağa kalktım.

"Nerede?" Nicodemus tükürdü.

Ascher mezbahanın uzak ucunu işaret etti. "Orada, uzak değil. Sadece

Sanırım dışarıda."

Büyü göz kırparak yok olurken his de aniden kayboldu ama büyü'nün odağını bulmadan önce değil; kulak misafirinin bizi duyabilmesi için yerleştirilmiş olan böceğin thaumaturjik versiyonu.

Nicodemus hemen, "Binder," dedi.

Binder takım elbisesinin cebinden bir tel çember çıkarmıştı bile. boş bir alana geçti, bileğinin bir hareketiyle teli savurdu ve tel çözülerek neredeyse üç fit genişliğinde bir daire şeklinde açıldı. Binder birkaç kelime konuşurken bile yere indi ve kehribar rengi bir ışıkla doldu.

Binder önemsiz bir büyücüydü, ama gerçekten çok iyi yapabildiği bir numarası vardı: Nevernever'dan bir şekilde iradesine bağladığı yaratıklardan oluşan küçük bir ordu çağırmak. Giysilerinden ilkinin ıslıkla çağırması iki saniyeden kısa sürdü - kötü giydirilmiş bir takım elbiseyi andıran bir şey giymiş insansı figürler, orantıları ve özellikleri neredeyse normal görünüyordu, ta ki biri onlara biraz daha yakından bakana kadar. Şeytani hizmetçi, sahnedeki bir tuzak kapısından çıkan bir akrobat gibi kendini çemberin dışına fırlattı ve Binder ayağını mükemmel bir zamanda tel çemberin üzerine vurdu, takım elbise yuvarlanırken çemberin hapsinden kurtuldu. Sonra ayağını kaldırdı ve metronomik bir zamanlamayla tekrar yere indirdi, böylece ikinci bir kostüm Nevernever'dan çıktı, bir üçüncüsü, bir dördüncüsü ve bu böyle devam etti.

"Spell gitti," diye rapor verdi Ascher. "Bizi duydu. Kaçıyor."

Nicodemus, "Çok fazla şey duymuş," dedi ve Binder'a döndü. "Ortakların onu takip edebilir mi?"

"Tazılar gibi," diye onayladı Binder.

Nicodemus başını salladı. "Öldürün onu."

Binder kısa bir ıslık çaldı ve parmağını Ascher'ın gösterdiği yöne doğru kaldırdı. Giysilerin bundan daha fazla işarete ihtiyacı yoktu. İnsan çevikliğinden daha büyük bir çeviklikle o yöne doğru fırladılar.

Başımı Karrin'e doğru salladım ve masadan uzaklaştım.

"Ne?" diye tısladı.

Cevap olarak, sonunda dikkatimi ona odaklayana kadar benden saklanan nesneyi bulana kadar kolumdaki bandajları kazdım - yeniden uygulandıklarında bandajların içine yuvarlak, siyah Pente taşı. Koyu renkli yüzeyinin üzerinde metalik altınla boyanmış bir dizi tanıdık rün vardı. Nasıl çalıştığını öğrendiğim günlerde aynı büyü tasarımı kendim de birden fazla kez kullanmıştım.

"O da ne?" Karrin sordu.

"Böcek," diye tısladım sessizce. "Dinleyicinin bizi duymak için kullandığı. Sıfırlandığında kolumdaki bandajın içine kondu."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama ..."

"Evet," dedim ve takım elbiseli hizmetkârların Nevernever'dan çıkıp gecenin karanlığına karışarak peşlerine düşmelerini izledim. "Bu Butters. Onu öldürecekler."

Yirmi yedi

"G o," dedi Karrin. "Ben sana yetişirim."
"Beni nasıl bulacaksın?"

Bana hızlıca gözlerini devirdi. "Harry, lütfen."

Doğru ya. Karrin yirmi yıldır Chicago polisiydi. O

İstesem de istemesem de beni bulacaktı. Omzuna dokundum, Winter'ı çağırdım ve sağ elimde sıkılıl asamla koşarak uzaklaştım.

Koşarken Kış örtüsünün gücünün bedenime, duyularıma ve düşüncelerime nüfuz ettiğini hissedebiliyordum. Binder'ın takımları bir sürü halinde avın peşine düşmüş, içgüdüsel bir koordinasyon içinde hareket ediyorlardı; liderleri, avı birlikte yakalamak için daha geç başlayanlardan birkaçı yetişene kadar hızı biraz yavaşlatıyordu.

En arkadaki takım elbiselilere yetiştim ve daha mezbahadan çıkmadan onları geçtim, bu da içimde bir sevinç dalgası yarattı. Yavaşlar. Ama gerekliydi. Butters'ı tek başıma avlayamazdım-

Birkaç adım bocaladım ve çarpım tablosunun kafamda dönmeye başlamasını sağladım. Butters'ı avlamıyordum. Onu avlamalarına engel oluyordum. Ve bunu Nicodemus ve arkadaşlarına açıktan açığa düşman olmadan ve Mab'ı utandırmadan yapmanın bir yolunu bulmalıyordum.

Bu özel mantık çizgisi, Kış mantosundan gelen enerji akışına güçlü bir şekilde müdahale ediyor gibi görünüyordu, sanki bu kadar anlaşılmaz bir amaç için neden bu kadar zahmete girdiğini anlamıyordu.

Butters benim çocuklarımdan biri, diye hırladım *ve ben buna karar vermedikçe bu ahmakların onu öldürmesine izin vermeyeceğiz.*

Toprak ve güç; bunlar Kış'ın dişlerini geçirebileceği şeylerdi. Mezbahanın çıkışından çıkıp karla karışık yağmur, yağmur ve Orta Batı buz fırtınası olan donmuş, kaygan soğğun neredeyse sessiz karışımına girdiğimizde adımlarımı yeniden toparladım.

Mezbahanın dışındaki zemin çoktan donmuştu; tekdüze bir tabaka halinde değil, neredeyse şeffaf sulu kar, görünmez buz ve ıslak betondan oluşan çeşitli kıvamlarda, ayırım yapmak için çok az görünür ipucu bulunan tehlikeli yamalar halinde. Sokak lambaları hepsinin üzerinde yardımsever bir neşeyle parılıyordu ve takım elbiseler rastgele kaymaya başlayarak onları daha da yavaşlattı. Hızımı sadece ayaklarımı yere bastığımdan emin olacak kadar ayarladım.

Her adımda en az kaygan seçenek mevcut, mantonun içgüdülerinin bana rehberlik edeceğine güveniyorum.

Butters küçük çakıl taşlı otoparkta peşindekilerin belki yetmiş metre önünde koşuyordu. Uzun, kabarık bir palto ve oldukça şişkin görünen bir sırt çantası giymesine ve olması gerekenden daha yavaş hareket etmesine rağmen, onun yapısını ve siyah saçlarını yerden tanıyabiliyordum. Alçalan gökyüzünde, karışık yağmur ve lapa lapa yağan karda sesler boğuk ve kapalı geliyordu, sanki her şey içeride oluyormuş gibi. Butters'ın hızlı ve temiz nefes alışlarını, yavaşlayıp caddeye yaklaşırken nefes nefese kalışını duyabiliyordum.

Kendini bir kaçış arabasına atmak üzere olduğunu umuyordum. Bunun yerine sırt çantasını karıştırdı ve içinden bir şey çıkarmaya çalışarak komik bir daire çizdi. Bir sokak lambasının yaydığı sarı ışık konisinin altında dönerken, geniş görünümlü bir kaykayı çantaya bağlı olduğu yerden çıkarıp betona çarptığını gördüm.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım. "Lanet olası bir kaykay mı?"

Takım elbiseliler bunu gördü ve ilerledi. Onları daha önce hareket ederken görmüştüm ve dağ aslanları gibi saldırabiliyorlardı. Saniyeler içinde ona uzun bir sıçrama mesafesinde olacaklardı.

Butters omzunun üzerinden bir bakış attı, yüzü solgundu, gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman olmuştu ve kaykayın üzerine sert bir adım atarak kaykayı harekete geçirdi. Kaykayın ön tarafındaki kısa kayışı karıştırdı, çömeldi ve harekete geçmek üzere olan bir su kayağı gibi aynı yoğunlukla tuttu.

"Hadi, hadi, hadi!" diye bağırdı.

Ve sonra kaykayın tekerleklerinden turuncu kıvılcımlardan oluşan küçük bir cehennem patladı ve lanet şey boş caddede bir motosiklet hızıyla havalandı.

Bir an için çenemin düştüğünü hissettim ve sonra göğsümden kabarcıklı bir kıkırdama yükseldi. Görünüşe göre Butters, şüphesiz Kafatası Bob'dan öğrendiği eski artifice büyülerimden daha fazlasını kullanıyordu. Bu özel büyü, bir büyücü klasiği yaratmak için yaptığım tek talihsiz girişimde bir araya getirdiğime çok benziyordu: uçan bir süpürge sopası. Bu deney beni neredeyse öldürüyordu ve beni o kadar korkutmuştu ki aerodinamiği daha iyi anlayana kadar kullanmaktan vazgeçmiştim ama bunu hareket halindeyken beni ters çevirmeyecek ve intihar hızıyla binalara çarptırmayacak bir şeye uygulamayı hiç düşünmemiştim bile. Neden aynı sihri lanet olası bir bisiklete uygulamamıştım?

Ya da bir kaykaya.

Butters ciddi bir büyücü olmak için bile gereken güce sahip değildi.

-Ama küçük adam son birkaç yıl içinde Bob'un da yardımıyla bir dizi yararlı sihirli aleti bir araya getirmişti ve görünüşe göre bu alıştırımlar sihirli sanat eserleri yaratma konusunda gerçek bir yeteneğe dönüşmüştü. Ama bu lanet şeylere nasıl güç veriyordu? Bunun gibi büyülü aletler, çalışmak için pile ihtiyaç duyan oyuncaklar gibiydi ama Butters'ın en basit oyuncaklar dışında hiçbirine güç verecek gücü yoktu. Peki pil olarak ne kullanıyordu?

Oh. Oh, *hayır*.

Takım elbiseliler heyecanla ulumaya ve adımlarını uzatmaya başladılar. İşleri henüz bitmemişti ve takip ettikleri yolu kıvırmaya, araziye çevreleyen çitlerin üzerinden atlamaya, yakındaki binaların çevre düzenlemelerinin üzerinden atlamaya başladılar. Ben de aynı çitlerden atlayarak onlarla birlikte gittim. Takım elbiselerden biri kaydı ve saatte otuz milden daha hızlı bir şekilde zincir bağlantıya çarptı ve orta derecede korkunç sonuçlar doğurdu.

Başka bir takım elbise, ikimiz de altı metrelik bir çitten atlarken ve aynı hızda bir ofis binasının yan tarafına çarparken yanlışlıkla çeyrek asamın ucunu dişlerime takmış olabilirdi, ama yağmur, karla karışık yağmur ve karla birlikte oldukça karanlıktı ve ne olduğundan tam olarak emin değildim. Heh.

Bir sonraki sokağa girdiğimizde Butters'ın bir kolunu savurduğunu gördüm. Turuncu kıvılcımlardan bir parıltı daha vardı, bu sefer uzun bir çizgi halindeydi ve elinden bir tür koyu renkli fiberin fırlayıp bir sokak lambasının direğine dolandığını gördüm. Tiz, yarı panik bir heyecan çılgılığıyla ona doğru eğildi ve yarış kaykayını yavaşlamadan doksan derecelik dar bir dönüşten geçirmek için ipi kullandı. İpin uzunluğu boyunca turuncu kamp ateşi kıvılcımlarından oluşan bir parıltı daha vardı ve bu şey, caddede kuzeye doğru yelken açmaya devam ederken direği bıraktı.

Takım elbiseler artık düzenli aralıklarla av çılgınlıkları atıyor ve gün ışığının buza direnecek kadar sıcak olduğu sokaklarda engellenmeden koşuyorlardı. Binder'ın bu lanet şeylerden kırk ya da elli tanesini şu anda sokakta tutabileceğini ve iletişim kurup işbirliği içinde çalışacak kadar zeki olduklarını biliyordum. Butters'ın tek bir yöne doğru ilerlemeye devam edecek kadar sağduyulu olmasını ummak zorundaydım - kovalamacadaki her dönüş, sayıca daha fazla olan takipçilerine manevra yapma şansı verecek, paniklemiş bir tavşanın etrafındaki tazılar gibi etrafına dolanacaklardı.

Caddeden aşağıya doğru kaçmaya devam etti, ancak pürüzsüz yüzey onun -ve bu ifadeyi kullanacağıma inanamıyorum- büyülü kaykay aynı zamanda onu takip edenlere de avantaj sağlıyordu. Cadde gün ışığından dolayı hâlâ yeterince sıcaktı ve akşamın erken saatlerinde trafiğin akması, yağan yağmurun çökmesi için daha az zaman olduğu ve dolayısıyla buzun henüz tıkanmaya başlamadığı anlamına geliyordu. Takım elbiseli adamlarımızdaki mesafeyi kapatmaya başladık.

mükemmel ışık altında gözlemlenme riskini göze almadan onları caydırmak için harekete geçemezdi.

Sonra korktuğum başıma geldi. Belki arkadaşlarından biraz daha zayıf ve hızlı olan bir çift takım elbise, saldırılarını koordine etmek için arkadaşlarının çılgınlıklarını kullanarak bir yan sokaktan kovalamacaya yöneldiler. Aceleyle ileri atıldılar ve Butters sadece sol bacağını öne atmış olduğu ve onlar gelirken onlara dönük olduğu için kendisine yaklaştıklarını görebildi. Küçük adamın hakkını vermeliyim. Panik yapmadı. Bunun yerine, boştaki elini paltosunun içine soktu, bir şey yakaladı ve arkasından bir kelime bağırarak onu sokağa fırlattı. Bir tür cam kürenin üzerinde bir ışık parlaması oldu ve sonra betonun üzerinde parçalanarak kalın bir buluta dönüştü.

gri sis, takipçilerinin hemen önünde.

İki takım elbise sise çarptı, yaklaşma hızlarıyla ondan kaçamadılar ve içine ve diğer tarafa daldılar; adımları aniden yavaşladı ve ikisi de tökezleyerek durdular, Butters ve turuncu kıvılcımlı kaykayı caddede vızıldayarak ilerlerken etraflarına baktılar.

Sürünün geri kalanı o noktadan geçerken, takım elbiseliler gri sis bulutunun etrafından dolandılar ve duran iki kişi sürü arkadaşlarına şaşkın şaşkın baktıktan sonra, belli ki yetişmek için çabalayarak gecikmiş bir takiple tekrar yola koyuldular. İşte o zaman az önce ne gördüğümü anladım ve çılgınca kıkırdayarak sis bulutunun yanından geçtim.

Zihin sisi. On yıldan daha uzun bir süre önce, bir düşman büyüleri tüm Wal-Mart mağazasını kaplamak için kullanmış, içindeki herkesin hafızasını geçici olarak işlevsiz hale getirmiş ve önceki bir saat kadar deneyimi hatırlanamayacak kadar bulanıklaştırmıştı. Bob ve ben olaydan sonra büyü'nün nasıl işlediğine dair ayrıntılar üzerinde çalışmıştık. Belli ki, Butters ve Bob aralarında bu şeyin nasıl konserve edileceğini bulmuşlardı.

Butters caddeden aşağıya roket gibi fırladı, yavaş hareket eden birkaç arabanın etrafından dolaştı, ışık direği-lariat'ını art arda iki kez kullandı ve Michigan Bulvarı'na, Chicago'nun kulelerinin ve ışıklarının dondurucu pusun içinde en parlak şekilde yandığı şehir merkezinin kalbine doğru ilerledi.

Bu şeytani takım elbiselileri bile duraksattı. Şehirler sadece caddeler ve binalardan ibaret değildir; onlar saf iradenin, onları inşa etmeye yardım eden her insanın kararlılığının ve onları sürdüren her ruhun kolektifleridir. Hiçlikten gelen bir şey için Chicago şehir merkezi gibi bir yer yabancı bir kale, bir güç ve dehşet kaynağıdır. Kısaca Mordor. (Kimse Mordor'a öylece girmez - zaten hikayedeki herkesin yaptığı da *tam olarak* buydu).

Benzer şekilde, Binder'ın adamları da Döngü'den Butters'ı takip etmelerini engelleyecek kadar etkilenmemişlerdi. Hızlarını arttırdılar ve

Bir an için onu tekrar yakalayacaklarmış gibi göründü ama Butters ikinci bir cam küreyi sokağa fırlattı ve tam da doğru anda takibi yarıda kesti. Butters dehşete düşmüş bir meydan okuma çığlığı attı ve takipçilerine yumruğunu salladı, birkaçı şaşkınlık içinde sendeleyerek sürü arkadaşlarına çarptı.

Sonra Genoskwa bir kafenin önündeki kaldırımda aniden belirdi ve bir jakuzi büyüklüğündeki taş saksıyı doğrudan Butters'ın yoluna tekmeledi.

Butters'ın tepki vermek için belki bir saniyesi vardı ve ekicinin etrafından dolaşmak için yeterli zamanı yoktu. Genoskwa sakın ve hassas bir zamanlamayla hareket etmişti. Butters yapabileceği tek şeyi yaptı: Kaykayın kayışını bıraktı ve havaya sıçradı.

Koruyucu giymemişti ve kaskı da yoktu. O aptal küçük kaykay saatte otuz mil hızla hareket ediyordu ve onu bekleyen tek şey soğuk asfalttı. Hava yastığı olan bir arabada olsaydı eminim bir şey olmazdı ama değildi.

Dişlerimi sıktım ve onu yakalamak için küresel bir kalkan hazırladım; ancak bu onu düşüşten koruyacak olsa da, momentumu tükenene kadar kısa bir süreliğine kalkanın içinde tutulabileceği anlamına da geliyordu. Kaykay olmadan, takım elbise ya da Genoskwa onu birkaç kalp atışı içinde yakalayacaktı ve ben de onu korumak için savaşmak zorunda kalacak ve görevim talihsiz bir şekilde sona erecekti.

Öyle olsun. Arkadaşlarınızı, güvensizlikle yoğrulmuş arkadaşlarınızı bile canavarlara bırakmazsınız.

Ama Butters'ın fazla geniş paltosu sokağa düşüp etrafa saçılmak ya da kalkanıma çarpıp ikimizin de ölmesine neden olmak yerine turuncu kıvılcımlarla alevlendi ve devasa bir kanat şekline büründü. Tiz, gıcırtilı bir bağırışla kollarını ve bacaklarını savurdu ve sonra turuncu ışık paltoyu etrafında esnek bir küre haline getirirken kendini bir topun içine soktu - sokağa çarptığında bir kez zıplayan ve sonra birkaç kez yuvarlanarak onu aşağı yukarı ayakları üzerinde sokağa bırakan bir küre.

Küçük adam Genoskwa'dan hemen uzaklaştı, bunun için onu suçlamadım, en yakın binanın merdivenlerinden yukarı fırladı - ne olduysa oldu, Chicago Sanat Enstitüsü. En yakındaki takım elbiseli adam onun korumasız sırtına atladı.

"*Forzare!*" bağırarak asamı ileri fırlattım ve zırhı havada görünmez bir güçle parçalayarak Butters'ın sıçrarken omzunun üzerinden fırlattım. "Kahretsin!" Toparlayabildiğim kadar samimiyetle uludum - ki bu çok fazla değildi. "Ateş hattımı boşaltın!"

Butters omzunun üzerinden bana dehşetle baktı ve tökezleyerek uzaklaştı,

Sanat Enstitüsü'nün dışındaki iki aslan heykelinden en kuzeydekine doğru yaklaşıyordu. Heykele bir bakış fırlattı, dudaklarını yaladı ve nefesinin altından bir şeyler tısladı.

Turuncu ışık paltosunun iç kıvrımlarından dışarı taştı ve derhal heykelin bronzuna sızarak tüm bu hileleri nasıl başardığını doğruladı.

Bob.

Kafatası Bob, bir tür kanlı süper kahraman yardımcısı gibi ortalıkta başıboş dolaşıyordu.

Kaykaya güç veren Bob'du. Bob, Butters'ın bileğinden uçan ipleri yönlendirmişti. Bob, Butters'ın montunu manipüle ederek onu güvenli bir inişe getirmişti.

Lanet olsun. Bob harika biriydi.

Mantıklı olan tek şey buydu. Bob bir ruh olmasına rağmen, her zaman fiziksel nesneleri manipüle edebilmişti - ve geçmişte bunu çoğunlukla aşk romanları veya kendi kafatası gibi oldukça küçük, oldukça hafif şeylerle yapmış olsa da, daha büyük bir şey denememiş olabileceğini bilmem için hiçbir neden yoktu. Her zaman sadece motivasyon eksikliği olduğunu düşünmüştüm.

Ama Bob'u laboratuvarımdan nadiren çıkarmamın bir *nedeni vardı*. Ruh üzerinde bu tür bir kontrol uygulayabilmesi için Butters'ın Bob'un kafatasını *şu anda* elinde tutuyor olması gerekiyordu. Aslında kafatasını muhtemelen sırt çantasında *taşıyordu* ve bu da Bob'un bağlılığının Butters'ın kafatasını fiziksel olarak elinde tutma yeteneği kadar kırılğan olduğu anlamına geliyordu. Nicodemus gibi biri kafatasını ele geçirirse, Bob'un yüzyıllara dayanan deneyimi ve bilgisiyle, eski dostumun neleri başarmak için kullanılabileceğini düşünmek beni ürpertiordu.

Elbette, Butters'ın ruha ne yapmasını emrettiğini anbu endişe aniden ikincil bir konuya dönüştü.

Devasa bronz aslanın gözlerinden aniden turuncu ateş ışığı kıvılcımları fışkırdı. Sonra, sanki canlı bir hayvanmış gibi hareket ederek, başını bana doğru çevirdi, çömeldi ve devasa ve gerçek bir aslan kükremesi çıkardı.

"Oh, kahretsin," dedim.

"Onları tutun!" Butters bağırdı.

Aslan tekrar kükredi.

"Kahretsin, Butters," diye hırladım nefesimin altında, "Yardım ediyorum!"

Ve sonra birkaç ton ağırlığındaki canlı bronz yırtıcı, şimdiye kadar karşılaştığım en güçlü zekâ ruhunun zekâsı ve iradesi tarafından yönlendirilerek doğrudan kafama doğru fırladı.

Yirmi sekiz

Üzerime gelen bir aslanla karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu ve o zamanlar hayvanat bahçesinden gelen gerçek bir et ve kan türüydü. Daha önce hiç tamamen metalden yapılmış bir şey beni öldürmeye çalışmamıştı, tabii ara sıra karşıma çıkan araçlı cinayet aletlerini saymazsanız ve hiçbir zaman ikisi aynı anda olmamıştı.

Aslında bu bir ilk oldu.

Ve bu bir işte önemlidir. Yeni zorluklar. Onlar olmadan ne yapardım?

Kış mantosu yanımda olmasaydı, sanırım Bob başımı omuzlarımdan alabilirdi. Ama bunun yerine, hamle beklentisiyle bana doğru parlayan devasa pençeden kaçınmak için yeterince hızlı ve yeterince alçaktan eğildim ve Bob üzerimden uçarak bir çift Binder'ın takım elbisesine juggernaut coşkusuyla çarptı. Dokuz iğneler gibi uçtular ve bronz aslan bana doğru döndü, bu kadar büyük bir şey için çok hızlıydı ve bana tekrar sıçramak için çömeldi.

Ve aslanın altın turuncu parlayan gözlerinden biri, sokaktan uzakta olanı, hayal edilebilecek en küçük göz kırpışıyla titredi.

Bob *anladı*.

Eski laboratuvar asistanım, "Geber, hain!" diye gürledi ve sonra tekrar kükredi. " et, serbest kaldı!" Yakındaki bir giysiye doğru bağırdım ve ve ani sırtışıma yüzümden uzak tutmak için savaşıyordum. "Hepimizi parçalara ayıracak!" "Rargh!" Bob çığlık attı ve tekrar bana doğru koşmaya başladı.

Son saniyede kendimi bir tarafa fırlattım, takım elbise Bob'un geldiğini çok geç olana kadar göremeyecekti. Bronz aslan elbiseye çarptı ve onu kırık uzuvlardan oluşan bir girdap içinde Sanat Enstitüsü'nün yan tarafına çarpmak üzere yuvarlanmaya gönderdi. Binder'ın çağırdığı ruhun onu canlandırmaya devam etmesini sağlayamayacak kadar ezilmiş olan fiziksel bedeni jelatinimsi, berrak bir yapışkan maddeye dönüştü ve aslan bir zafer kükremesi kopararak en yakındaki diğer kostümlere doğru döndü.

"Onu yakalayacağım!" diye bağırdım. Asamı Bob'a doğrulttum ve "*Fuego!*" diye hırladım. Asamdan saf ateş patladı, öfkeli aslan heykelini birkaç santimle ıskaladı ve bir çift takım elbiseyi tamamen ele geçirdi, onları ateşe verdi ve onları tüketmeye başladığında garip hayal kırıklığı ve öfke çığlıkları atmalarına neden oldu.

fiziksel formlar.

Öfkelenen yanan giysiler kendilerini Bob'un üzerine fırlattı ve iblislerin avcı sürüsü zihniyeti diğerlerinin de öfkeli heykele atlamasına neden oldu. Bob kükredi, göz ışıkları neşeyle parlıyordu ve onları bir ipte birden fazla kedi nanesi yemiyle oynayan Mister gibi sağa sola savurmaya başladı.

Kargaşanın hemen yakınından geri ve çılgınca Butters'ı aradım. Son geldiği yönü kontrol ettim ama hiçbir şey göremedim - kuzeyden gelen hafif rüzgârın itmesiyle kaldırımda yavaşça yuvarlanan boş plastik spor içeceği şişesi dışında, tıpkı iksir yaptığımda içinde sakladığım türden bir şişe.

Butters rüzgârın içindeydi. Belki de kelimenin tam anlamıyla. Beni bir kurbağa iblisinden kurtaran o kaçış iksirini hazırlamamın üzerinden uzun zaman geçmişti ama yirmi dolarım olsaydı, Butters'ın eski formülümü kopyaladığına ve karışıklık içinde hızla ortadan kaybolmak için kullandığına dair bir sakız parçasına karşı bahse girerdim.

Çünkü karışıklık vardı: Patlamalar, uğultular ve gürültü tam da umduğum şeyi yapmış ve dikkat çekmişti. Her ne kadar havanın boğucu etkisi sesleri azaltmış ve mesai saatini çoktan geçmiş olsa da, bu çevremizdeki alanın tamamen boş olduğu anlamına gelmiyordu. Işıklar yanmaya başlamıştı. Yakındaki binaların pencerelerinde yüzler belirmeye başlamıştı.

Doğüstü dünyada sağduyunun temel noktalarından biri, kendinizi ölümlü otoritelere bulaştırmamanızdır. Ortalama bir ölümlü (ya da yirmi) gerçek bir doğüstü avcıyla baş edemeyebilir. Sanat Enstitüsü'nün karşısındaki sokakta gölgeler içinde duran iri yarı, kıllı olan gibi ciddi kötü adamların, bir isyan kadar ölümlüyü tereddüt etmeden alt edebileceğinden ve zafer bekleyebileceğinden eminim. Ancak Chicago gibi bir şehirde, insanlıkla savaşmaya başlamak bir ya da birkaç yüz ölümlüyle savaşmak anlamına gelmez. Binlercesiyle ve daha da önemlisi, gerçek bir tehdit oluşturacak eğitim ve donanımına sahip olanlarla kapışmak anlamına gelirdi.

İnsanlar kafenin içinden ve yakındaki bir sandviç dükkanından sokağa çıkmaya başlamıştı. Cep telefonları çıkıyordu. Ve Chicago Polisi'nin bulunduğu yerin bir mil yakınında belki yarım düzine istasyonu vardı.

"Ne bekliyorsunuz?" Genoskwa'ya doğru bağırdım ve hareketli heykeli işaret ettim. "Yardım et, koca adam!"

Genoskwa bir an bana, sonra da öfkeli Bob'a baktı. Çirkin sarı dişleri parladı, kötü niyetli ve öfkeli gözleri parladı ve sonra yaratık gözden kayboldu, kaybolurken döndü ve Butters'ın en son gittiği yöne doğru sokağa çıktı.

Daha da kötüsü, tepemden bir rüzgâr sesi geliyordu ve karanlık ve hızlı bir şey benimle bölgedeki bazı yüksek ışıkların arasından geçerek cadde boyunca çok sayıda titrek, titrek gölgeler gönderdi. Gözlerimi kısarak yağmur ve sise baktım ve aynı yönde hızla ilerleyen büyük, kanatlı bir şekilden başka bir şey göremedim.

Kahretsin.

Nicodemus ve Anduriel havalanmıştı. Genoskwa'nın Butters'ı herhangi bir tazi kadar iyi takip edebileceğinden hiç şüphem yoktu ve eğer kullandığı şey buysa, kaçış iksiri onu sadece nispeten kısa bir mesafeye, belki birkaç blok öteye götürebilirdi. Nicodemus'un Butters'ı fark etmesi ya da Genoskwa'nın onun izini bulması an meselesiydi ve artık kaykayını itecek ya da sırtını koruyacak Bob'u yoktu.

Dişlerimi sıktım ve Bob, Binder'ın giysilerinden birini daha yanımdan uçarak gönderdi. Dalgınca eğildim. İçgüdülerim bana mümkün olduğunca çabuk tekrar harekete geçmemi söylüyordu. Onlara çenelerini kapamalarını söyledim. Bir yöne doğru koşmaya devam edebildim ama bunun bir şey başarmakla sonuçlanması pek olası değildi. Kış mantosunu düşüncelerimden uzaklaştırmak için bir an durdum ve onları daha net buldum. Kış Şövalyesi'ne burada ihtiyaç yoktu.

Caddeden aşağıya, atılmış spor şişesine doğru koştum ve onu kaptım. Tam bunu yaparken, o mini SUV'lardan biri caddenin ortasındaki çamuru yararak geçti, fren yaparken sadece hafifçe bir tarafa kaydı ve Karrin başını camdan dışarı çıkardı. "Atla!"

Karrin bir düzineden takım elbisenin aslanın üzerine üşüşüp onu devirmeye çalışmasını ve devasa şeyin onları uzak tutmaya çalışan bir derviş gibi dönüp durmasını, turuncu göz ışıklarının parıldamasını hayranlıkla izlerken ben araca doğru koştum.

"Huh," dedi Karrin. "Bu yeni bir şey."

Kapıyı çarparak kapattım ve dedim ki, "Bu Bob. Butters onu serbest bıraktı." "Bu iyi mi?" diye sordu.

Asamı çoğunlukla arkaya soktum ve şişeyi karıştırdım. "Yine de heyecan verici. Butters onları atlattı ama Nicodemus ve Genoskwa onun peşinde."

"Kimliğimiz açığa mı çıktı?"

"Henüz değil," dedim. "Biz hâlâ kötü adamlarız. En azından Mab'ı tatmin edecek kadar. Kavgaların ne kadar kafa karıştırıcı

olabileceğini bilirsin." "Hah," dedi

Karrin. "Plan nedir?"

"Butters'ı bul. Beni yağmurdan korunabileceğim bir yere götür ve iz sürme büyüsünü çalıştırmam için bana bir saniye ver."

"Gerek yok," dedi ve arabayı sürmeye başladı. "Nereye gittiğini biliyorum." Gözlerimi kırptım. "Nereye?"

"Sen Butters'sın. Chicago'da son on yıldır olup biten her şeyi biliyorsun. Peşinde Karartılmış Denarius Şövalyeleri de dahil olmak üzere bir grup iblis ve doğaüstü kötü adam var" dedi. "Nereye gideceksin?"

Düşünerek kaşlarımı çattım. Bu konuda haklıydı. Eğer Butters Bob'la bu kadar yakın çalışıyorsa, kafatasının yaptığı hemen her şeyi biliyor olmalı ve Deirdre ile Nicodemus'u isimleriyle tanıyor olmalıydı, bu da muhtemelen güvensizliğini açıklıyordu. Karrin'i neye bulaştırdığım konusunda ona bir şey söylemeyi reddetmişim ve bir grup süper suçlu ile bir gün geçirdiğimi ve Nicodemus Archleone ile bir masaya oturduğumu dinlemişti.

Düşmüş meleklerden korunmak isteyen birinin bu şehirde gidebileceği en iyi yer neresi olabilir?

"Cehennem çanları," diye nefes aldım. "Michael'a gidiyor."

"Evet," dedi Karrin, sesinde gerçek bir öfke vardı. "Kahretsin, o daha iyi bilir."

Gözlerimi birkaç kez kırpıttım ve sonra içime doğan bir sezgiyle çenemin düştüğünü hissettim. "Kılıçlar orada, değil mi? Ve Butters bunu biliyor."

Çenesi gerildi. Bana baktı ve kısa bir süre başını salladı. "Bana bir şey olması ihtimaline karşı bir kişinin daha bilmesini istedim. Paranetter'ların yapabildiklerine rağmen evim yeterince güvenli değil. Ve bu şeyleri Marcone'un adamlarına emanet etmeyeceğimden eminim. Michael'ın evine girmeye çalışan kötü bir şey, çok can yakar. Düşünebildiğimin en iyisi buydu."

"Butters'ı oraya varmadan yakalarlarsa," dedim, "ölür. Eğer nereye gittiği konusunda yanılıyorsan, o da ölür."

"Ve eğer senin kendini toparlaman için birkaç dakika durursak, oraya bir şey yapamayacak kadar geç varabiliriz," dedi ve dudağını ısırды. Bu havada dört tekerlekten çekişli küçük kamyonu elinden geldiğince hızlandırmaya çalışıyordu. "Sence ne yapmalıyız?"

Bu benim hatamdı. Butters'ı en azından neler olup bittiğini anlayacak kadar içeri sokmuş olsaydım, kendi kendine etrafı kurcalamaya başlamazdı. Ama kahretsin, bunu yapmadan nasıl yapabilirdim ki?

Augh.

Bu göğse yakın kart nefret ediyordum.

Kart oyunlarında berbatımdır. Ben daha çok Monopoly severim.

"Michael'la yıllardır konuşmamıştım," dedim. "Konuştuğum ilk gün, bazı ağır canavarların doğrudan onun evine yönelmesine neden olan bir olaylar zinciri başlattım."

"Evet," dedi Karrin, "bunu fark ettim."

"Belki bu bir tesadüf değildir," dedim.

Solgun bir kaşını kaldırdı. "Faith, Harry? Sen mi?"

"Oh, üfle bana," dedim kaşlarımı çatarak. "Sür."
Sert bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi ve "Kemerini
bağla" dedi. İnce, dondurucu yağmur şiddetli karla karışık
yağmura dönüşmeye başlarken ben de öyle yaptım.

Yirmi dokuz

W Michael'ın evinden iki blok ötede, yerleşim bölgesinin gerisindeydik ki bir taksi karla karışık yağmurun içinden ışınladı ve çok hızlı hareket etti. Bir dur işaretine çarptı ve Karrin'i frene basmaya ve çarpışmayı önlemek için direksiyonu kırmaya zorladı.

Küçük SUV elinden gelenin en iyisini yaptı, ancak karla kaplı caddede kaydı, kaldırımın üzerinden sekti, ahşap bir çitin içinden geçti ve ön tekerlekleri birisinin boşaltılmış havuzuna girdi.

Karrin aracı geri vitese taktı ve çekmeye çalıştı ama arka lastikler buzun üzerinde işe yaramaz bir şekilde . "Kahretsin!" diye hırladı. "Git. Tam arkadayım!"

Asamı kaptım ve tereddüt etmeden karla karışık yağmura atladım, fırtınanın ve puslu sözde karanlığın içinden koşarken kendimi Kış'a sardım. Doğruca Michael'ın evine gittim, kısa bir süre kaldırımda koştuktan sonra bahçelerden geçtim, çitlerin ve park etmiş arabaların üzerinden atlayarak (Parkour!) ilerledim.

Kazaya neden olan taksi Michael'ların evinin birkaç ev ötesinde yavaşça durduğu sırada Carpenters'ların evine vardım. Butters arkadan fırladı ve şoföre birkaç tomar banknot fırlattı, sonra başını eğdi ve Michael'ın evine doğru koşmaya başladı. Solgun ve titrek görünüyordu. Onu anladım. O iksir beni akşamdan kalma bir halde birkaç düzine hız trenine birden binmiş gibi hissettirmişti. Daha beş adım atmamıştı ki ayaklarından biri donmuş, kaygan kaldırımda altından çıktı ve sert bir şekilde yere düştü. Kafasının betona çarptığını duydum ve ardından düşüşün etkisiyle ciğerlerindeki havanın patlamasına sempatik bir acı hissettim.

Butters'a yaklaşıp kadar yavaşlamadım, bakışlarımı mahallede gezdirdim ve etrafı sessiz ve sakin buldum.

"Tanrım!" Butters ben yaklaşırken ağzından kaçırdı. Benden uzaklaştı, bir elini darbeyi savuşturmak istercesine kaldırdı, diğer eliyle de paltosunun içindeki bir şeye uzandı.

"Lanet olsun Butters," dedim şikayet edercesine. "Canını yakacak olsaydım, seni şu cehennemin dibinden patlatırdım."

"*Denedin*" diye hırıldadı, eli hâlâ içindeydi. "Kal . . .

Geri. Ciddiyim."

"Tanrı aşkına, sen bundan daha zekisin." İçimi çektim ve ona elimi uzattım. "bakalım. Hemen arkanda olacaklar. Burada kalamazsın. Kalkmana yardım edeyim."

Bir an için bana baktı, belli ki düşmenin etkisiyle biraz ve bir o kadar da korkmuştu.

Sabırsız bir gıdak sesi çıkardım ve bir adım öne çıktım.

Butters ceketinin iç cebinden cam bir Noel süsüne benzeyen bir şey çıkardı ve zayıfça bana doğru salladı.

Kış hâlâ üzerimdeydi. Dizlerimi biraz büktüm ve kırmamaya dikkat ederek onu yakaladım. "Vay canına," dedim. "Yavaş ol, katil. İkimizin de bu karda kışta neden burada durduğumuzu unutmamızı istemem."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor, düzenli bir nefes almaya çalışıyordu.

"Harry. . " "Sakin ol," dedim. "Al." Süsü ona geri uzattım.

Bana göz kırptı.

,"" dedim. Eğildim, bir elimi kolunun altına soktum ve küçük adamı aşağı yukarı ayağa kaldırdım. Hemen tekrar kaydı ve ben onu tutmasaydım düşecekti. Onu sabitledim, adımlarını tehlikeli betondan çıkarıp evlerden birinin önündeki çimlere doğru yönlendirdim. "İşte, sakin ol. Hadi, en azından seni soğuktan kurtaralım."

İnledi ve dedi ki, "Tanrım, Harry. Sen ... değilsin. Sen ..." Birkaç adım daha tökezledik ve sonra, "Ben bir aptalım. Özür dilerim," dedi.

,"" dedim etrafımıza temkinli bir şekilde bakarak. "İçeride ol."

"İşleri ne kadar berbat ettim?" diye sordu.

"Yeterince hızlı hareket ediyoruz, düzeltilemeyecek bir şey yok," dedim. Sabırsızlıkla eğilip omzumu kolunun altına aldım ve onu aşağı yukarı kaldırarak ayakları yere değmeden Carpenter'ların bahçesine doğru sürükledim.

Yirmi metre.

On.

Beş.

Rüzgâr hızla esiyordu. Karla karışık yağmurda siyah yelkenlere benzeyen bir şey dalgalandı ve sonra dönen gölge geri çekildi ve Nicodemus Archleone sağ elinde tuttuğu ince ağızlı kılıcıyla bacağına paralel bir şekilde güvenli bir şekilde aramızda durdu. Küçük bir gülümsemeyle bana baktı.

Arkasında, gölgesi yavaş dalgalar halinde kıvrılarak her yönde yirmi metre boyunca uzanıyordu.

Kısa kesmiştim. Butters'ın bacakları ileri geri sallanıyordu. Bir adım geri çekildim ve omzumun üzerinden baktım.

Genoskwa kalın sulu karda bulanık bir şekilde göründü, belki yirmi

Bir metre geride, büyük bir çam ağacının gölgesinde duruyordu, devasa tüylü formu ağacın karanlığına karışıyordu. Yine de gözlerinin parıltısını görebiliyordum.

"Ah, Dresden," diye mırıldandı Nicodemus. "Onu yakaladın. Hem de tam zamanında."

Butters'ı temkinli bir şekilde yere bıraktım ve yanıma yaklaştırdım. Küçük adam hareket etmedi ya da konuşmadı, ancak ani ve zeki bir dehşetle titrediğini hissedebiliyordum.

"Küçük doktor," dedi Nicodemus. "Oldukça becerikli bir tavşan, değil mi?"

"Hızlı," dedim. "Ve pek de tehdit sayılmaz. Onu bırakmamak için hiçbir neden yok.

gitmesini istiyorum."

"Saçmalama," dedi Nicodemus. "Çok fazla şey duymuş ve dosyalarım onun Marcone'nin Chicago İttifakı'yla ilişkili olduğunu söylüyor. Sadece bir aptal ölümcül olabilecek bir güvenlik sızıntısını fark etmez." Başını bir yana eğdi. "Ölür."

Genoskwa aç, gürleyen bir hırıltı çıkardı.

Butters kaskatı kesildi. Arkasına bakmadı. Onu suçlamadım. Ben de arkama bakmak istemiyordum.

Nicodemus bundan zevk alıyordu. "Öyle görünüyor ki, Dresden," dedi, "bir seçim yapmanın zamanı geldi. Bunu senin için kolaylaştırayım mı?"

"Aklında ne var?" Ben sordum.

"Pratiklik," dedi Nicodemus. "Onu bana verin. Onu buradan götüreceğim. Hızlı ve merhametli olacak." Gözleri Butters'a kaydı. "Bu kişisel bir şey değil, genç adam. Senden daha büyük bir şeye karıştın. Ödediğin bedel bu. Ama sana karşı bir kinim yok. Sadece duracaksın."

Butters sessiz, korkmuş bir ses çıkardı.

"Ya da," dedi Nicodemus, "Mab'ın verdiği sözü ihlal edebilirsin, büyücü." Gülümsedi. "Bu durumda, sana ihtiyacım yok."

"Ben olmadan," dedim, "ikinci kapıdan asla geçemezsiniz."

"Seni öldürdüğümde," dedi Nicodemus, "Mab'ın bana bir sonraki Şövalyesini ya da başka bir hizmetkârını, sözünü yerine getirme şansı anlamına geliyorsa, sana yaptığı gibi kolayca ödünç vereceğinden eminim. Seçimini yap."

"Bunu düşünüyorum," dedim.

Nikodim bir elini açtı, zarif bir jestle beni acele etmemeye davet etti.

Butters'ı ona vermek masada değildi. Nokta. Ama onunla savaşmak da iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Bir tarafta Nicodemus, diğer tarafta Genoskwa varken, şansımı hiç beğenmedim. Kış Şövalyesi'nin mantosuyla bile, bu adamlardan herhangi birini yenebilir miydim, hele ikisini birden yenebilir miydim, bilmiyordum.

Ona Butters'ı verirsem yaşayabilirdim. Eğer vermezsem, ikimiz de ölecektik,

Michael'ın evinin hemen yanında.

Seeneklerim tükenmişti.

Butters'a, "Sen adamı al," diye mırıldandım.

Küçük adam yutkundu ve Noel ssn dikkatle kavrayarak başını küçük bir selamla salladı.

Nicodemus başını salladı, kara gözleri parlıyordu. İnce kılıcının ucu bir yılanın titreyen dili gibi kıvrak bir şekilde havaya kalktı ve gölgesi ani bir tedirginlikle dans etmeye ve dalgalanmaya başladı. Genoskwa gürleyen bir hırıltı daha çıkardı ve bir adım ne ıktı. Asamı kavradım ve Butters'ın titremeleri aniden elektriklenmiş bir gerginliēe dönüştü.

Ve sonra Karrin, omzuna dayadıēı roketatarını hazırlamış ve doērudan Nicodemus'a doērultmuř halde karla karışık yaēmurun içinden ıktı.

"Merhaba," dedi. "Senden gerçekten hoşlanmıyorum, Denarian."

"Hah," dedim Nicodemus'a. "Heh, heh."

Gözleri benden Karrin'e kaydı ve geri geldi. Glmsemeşi genişledi. "Bayan. Murphy," dedi. "Ateş etmeyeceksin."

"Neden?" Karrin parlak bir sesle sordu.

"nk onu sevdiēin çok açık," dedi Nicodemus. "Eēer ateş edersen silah büyücüyü de, arkadaşın doktoru da öldürür. O menzilde, senin de patlamadan saē ıkacaēından hiç emin deēilim."

Karrin bu teklifi düşünceli bir şekilde deēerlendiriyor gibiydi. Sonra, "Haklısın," dedi ve birkaç adım daha yaklaştı. "İşte. Bu işimizi görür, öyle deēil mi?"

Nicodemus gözlerini kısıtı. "."

Karrin çok alçak, çok sakın bir sesle konuştu. "İnsanlar aşk için çılgınca şeyler yaparlar. Ona zarar vermene izin vermektense hepimizi öldürüp seni de yanımıza almayı tercih ederim." Sesi biraz daha keskinleşti ve Nicodemus'a doēru bir çift hızlı adım daha attı. "Bir adım daha yaklaşırsan Uzun, Esmer ve Tüylü, hepimizi cehenneme gönderirim."

Omzumun üzerinden kontrol ettiēimde Genoskwa'nın biraz daha yaklaşmak için durakladıēını gördüm. Maēara gözleri sessiz bir öfkeyle parlıyordu.

Karrin Nicodemus'a doēru birkaç yavaş adım attı, gözleri garip bir şekilde parlıyordu. "ılgınca, çılgınca şeyler. Beni zorlama."

Nicodemus'un glmsemeşi sırtmaya dönüştü. "Yanlış bir varsayımdan yola çıkıyorsun," dedi. "Oyuncaēınızın beni ya da yoldaşımı gerçekten tehdit edebileceēini varsayıyorsunuz."

Kabul etmek istemesem de adam haklıydı. Boynunda o ilmik varken, Nicodemus'un bir alev makinesine ya da dev bir kıyma makinesine de aynı sertlikte sırtacaēından emindim.

"Aslında yanış bir varsayımdan yola çıkan sizsiniz," dedi Karrin.

aynı ölümcül sakinlikteki sesiyle karşılık verdi, gözlerinde kesinlikle tuhaf bir ışık vardı, hala yaklaşıyordu. "Elimde bir roketatar olduğunu sanıyorsun."

Ve bununla birlikte roketatarın borusunun arkasındaki bir tür gizli kapağı devirdi ve uzunluğundan bir kılıç çıkardı.

Şunu kontrol et. Bir kılıç çekti.

Japon tarzı bir katana kılıcıydı ve uydurma Zatoichi'ninkiyle aynı tarzda, ahşap bir baston kılıfın içine yerleştirilmişti. Sahte roketatar muhafazası yere düşerken bile, Kılıcın bıçağı kınından kurtuldu ve bunu yaparken, İnanç Kılıcı *Fidelacchius* öfkeli beyaz ışıkla parladı.

Ama daha da önemlisi, Kılıcın *varlığı* aniden geceyi doldurdu, bir bas gitar telinin artçı titreşimi gibi neredeyse duyulamayan bir uğultu. Tam olarak duyulabilen, görülebilen ya da tende hissedilebilen bir şey değildi ama varlığı mutlaktı, sorgulanamazdı ve karla kaplı havayı dolduruyordu. Güçtü, kemik derinliğinde, toprak katı ve çözünürlüğünde korkunçtu.

Sanırım Nicodemus'un yüzündeki sırtıtmayı silen de bu güç oldu. Gözleri dehşet içinde açıldı. Gölgesi bile aniden heykel gibi hareketsiz kaldı.

Karrin'in konuşurken aralarındaki mesafeyi daraltmaya çalışması, sadece birkaç adım ötede olduğu anlamına geliyordu. Kadın yaklaştı, ayakları buzlu zemine neredeyse hiç değmiyor gibiydi ve Karrin kılıcını savunmaya geçmek için zar zor kaldırdı. Kılıçlar bir çelik çarpışması ve öfkeli bir ışık parıltısı içinde buluştu ve kadın, adamın ağırlık merkezine karşı tüm vücudunu kontrol ederek momentumunu ona taşıdı.

"Koca adama dikkat et," diye tısladım Butters'a ve Nicodemus ile Karrin'e doğru bir adım attım, sonra olduğum yerde donup kaldım.

Nicodemus, Karrin ona çarparken tehlikeli zeminde kaydı ama bir bacağını geriye savurup bir dizini yere indirdi ve düşmekten kurtuldu. Karrin avantajını kullandı, kılıçları kilitlendi, her bir bıçak diğerine ölümcül bir baskı uyguladı.

Müdahale etmeye cesaret edemedim. İkisinden birinin en ufak bir kayması ya da denge hatası, iki jilet keskinliğindeki bıçağın korunmasız eti neşter gibi kesmesi anlamına gelecekti.

Birbirlerine karşı sessizce gerilmelerini izledim, güce karşı güç. Karrin bunu yapmak için üst beden gücüne güvenmiyordu. Kolları vücuduna sıkıca kenetlenmişti, ağırlığı ve bacakları Nicodemus'a doğru bastırıyordu ve *Fidelacchius*'u iki eliyle kavraması, onun tek eliyle kavramasına karşı önemli bir kaldıraç avantajı sağlıyordu. Kılıcının kenarı, Nicodemus'un yanağında ince, parlak bir kırmızı şerit belirene kadar her kalp atışında yüzüne daha da yaklaştı.

Ona dişlerini gösterdi ve kolundaki gerginlik titremesine neden oldu.

Kılıcı derisinden yarım santim kadar geriye iterken tüm vücudunu sardı. "Yani," diye tısladı, "tükenmiş yeni görevini bulduğunu düşünüyor."

O da şey söylemedi. Karrin hiçbir zaman iyi bir nedeni olmadan kötü adamların arkasından konuşan biri olmadı. Bu onun hatası değil. O pratik bir ruh. Yavaşça, kontrollü bir nefes aldı ve baskıyı sürdürdü, bıçakların yönünü hafifçe değiştirdi, böylece kilitli kılıçlar Nicodemus'un boğazına doğru yavaş bir inişe başladı.

"Ve sen de gerçek Kılıç Şövalyeleri arasına katılmayı hak ettiğini düşünüyorsun," dedi Nicodemus, sesi yumuşak ve kendinden emindi. "Seni hırpalanmış, yaralı, kırık şey. Yüzyıllar boyunca gerçek bir Şövalye'de tam olarak neye ihtiyaç olduğunu öğrendim. Sende gerekenler yok. Bunu sen de biliyorsun. Yoksa şimdiye kadar kılıcı eline almış olurdun."

Solgun, korkmuş yüzünde parlak mavi gözleri parladı ve öne doğru eğilerek kılıcı boynuna ve oradaki atardamara yaklaştırdı. Katana'nın bıçağının ne kadar keskin olduğunu görmüştüm. Çelik derisine ulaştığında Nicodemus'un boynunu açmak için bir tütün basıncı ve bir çim bıçağının hareketi yeterli olacaktı.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştın," dedi. "Bu kadar yakın, bu kadar gergin, bu kadar hareketsiz - ciddi değil. Senin gibi acemilerle, neredeyse tam olarak böyle durumlarda kaç kez konuştuğumu biliyor musun? Gerçek kılıç dövüşü hakkında bu soluk modern dünyanın bildiğinden daha fazlasını unuttum."

Karrin onu görmezden geldi. Kalçalarını çok az oynatarak biraz daha farklı bir baskı açısı aradı. Alev alev yanan kılıç bir santim daha yaklaştı.

"Dresden," dedi Nicodemus, "onu uyutmadan önce köpeğini geri için sana bolca şans veriyorum." Gözleri bana kaydı. "Küçük doktorun işini bitir ve karargâha geri dön. Üçünüzü de öldürmek zorunda kalmam için hiçbir neden yok."

Dişlerimi sıktım. Butters'ı savunurken kendimi öldürtmek bir şeydi. Karrin'i yanımda götürmek başka bir şeydi. Ama onu tanıyordum. Onunla konuşmama gerek kalmadan nasıl bir seçim yapacağımı biliyordum.

Karrin de canavarların halkını almasına izin vermedi.

Ama önümde iyi bir seçenek yoktu. Genoskwa bizden çok uzakta değildi ve lanet şey çok hızlıydı. Butters şu anda Michael'ın evinin güvenliğine koşsa bile, onu yakalamadan asla oraya varamazdı ve ben de o devasa şeyi büyüyle yavaşlatamazdım.

Tek bir seçeneğim vardı.

," diye . "Kahretsin, tamam."

Butters'ı yakaladım ve önüme fırlattım, asamı ona doğrulttum ve irademi çağırdım. Rünler soluk yeşil-beyaz renkte parladı.

Demonreach'in altındaki kristallerin ışığı, asanın odununun geldiği yerd.

"Bunun için üzgünüm Butters," dedim. "Kişisel bir şey değil."

Nicodemus'un gözleri büyüdü. Karrin'in bakışları bir an için bana doğru kaydı, önce inanmadı sonra kararlı bir tavır takındı.

"Harry?" Butters sordu.

"*Forzare!*" Gürledim ve asamdan görünmeyen bir güç patlaması çıkardım.

Butters'ı tam göğsünden vurdu, hücum eden bir boğa gibi vurdu ve onu karla karışık yağmurun içine ve küçük beyaz çitin üzerinden Carpenter'ların bahçesinin en yakın köşesine fırlattı.

Her şey aynı oldu.

Nicodemus'un sol kolu bulanıklaştı ve vücudunun bir yerinden kısa namlulu bir tabanca çıkardı. Tabancayı Karrin'in karnına dayadı ve tetiği yarım düzine kez çekti.

Bir meydan okuma çılgılığı attım ve Genoskwa bana doğru gelirken bile pardösümden o canavar tabancayı çektim. Kış mantosu beni tek başıma olabileceğimden daha hızlı yapmıştı ama yine de kalçamdan ateş etmekten başka bir şey için zaman yoktu. Silah, yüksek güçlü bir tüfek gibi gürleyerek patladığında Genoskwa belki bir metre uzağımdaydı. Sonra devasa yaratık bana bir yük treni gibi çarptı, beni rüzgârla sürüklenen bir çöp parçası gibi saldırısında aldı ve beni caddenin karşısına ve komşunun minibüsünün yanına taşıdı.

Metaller çarptı ve çatırdadı. Cam kırıldı. Gümüş şimşekler bana gerçek bir acı vermeden bedenimden geçti. Genoskwa'nın etobur kokusu burnuma doldu. Kollarım araca çarptı, ama tabancaya tutundum, yaratığın gövdesine doğru ittim, ama ateş edemedim bileğimi kavradı, kocaman elleri sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi ön kolumu sardı ve tabancayı oraya sabitleyerek minivana çarptı. Diğer eli kafama indi, kalın parmakları kafatasımı bir fındıkkıran gibi sıkarken pençeleri derime bastırdı.

"Dur!" Nicodemus'un bağırdığını duydum, sesi .

Genoskwa alçak bir hırıltı çıkardı. Ona bakmak için omuzlarını çevirmek ve belini bükme zorunda kaldı, bu maymunu bir hareketti - o kocaman boyunda tam hareket aralığına izin vermeyecek kadar çok kas vardı. Sonuç olarak, onun ötesini görebildim.

Görünüşe göre yara almamış olan Karrin hâlâ ayakta idi ve *Fidelacchius*'u Nicodemus'un boğazına bastırmıştı.

Gözlerimi kırpıtm ve ani bir gurur dalgası hissettim.

Onu *yenmişti*.

"Gerçek bir Şövalye olmayabilirim," diye hırladı Karrin ani sessizlikte, sesi acıyla gerilmişti. "Ama buradaki tek kişi benim. Gorile Dresden'i bırakmasını söyle yoksa kelleni uçurur ve İlmiği Paranla birlikte Kilise'ye geri veririm."

Nicodemus bir süre ona baktı. Sonra ellerini yavaşça açtı ve kılıçla tabanca donmuş zemine yuvarlandı. Karla karışık yağmur sessizce yağıyordu.

"Teslim oluyorum," dedi sessizce, sesi alaycıydı. Başını hafifçe Butters'a doğru eğdi. "Ve masumların kanı üzerindeki hakkımdan vazgeçiyorum. Bana merhamet et, ey Şövalye."

Karrin, "Genoskwa'ya onu söyle," dedi.

Nicodemus elini uzattı. Etrafında kaynaşan gölgeler aniden kabardı, yoğunlaştı ve ona doğru aktı. Avucunda toplandılar ve bir an sonra, üzerinde bir çeşit mühür şeklinde siyah bir leke bulunan küçük gümüş bir sikke parladı. Karrin'den gözlerini ayırmadan parayı yere bıraktı ve sanki kurşundan çok daha ağır bir şeyden yapılmış gibi sekmeden buzlu kaldırıma düştü

"Bırak Dresden gitsin," dedi Karrin.

Nicodemus gülümsedi, gözleri ve elleri sabitti. Uzanıp boğazına bağlı olan ilmeği çözdü ve sikkenin yanına, yere bıraktı.

Karrin dişlerini gösterdi. "Bırak gitsin. Bir daha sormayacağım." Nicodemus gülümsedi, gülümsedi ve "Kafatasını ez. Canını yak."

Genoskwa bana doğru döndü, gözleri oyuk kaşlarının altından parlıyordu ve parmakları kafatasımın üzerinde sıkılaştı. Asamı bıraktım ve elini kafamdan çekmek için uzanmaya çalıştım ama fiziksel güç konusunda benden kat kat üstün olduğunu hemen fark ettim. Eğer tüm vücudumu zorlarsam, Genoskwa'nın parmaklarından birine karşı bir şansım olabilirdi. Bunu denedim. Mengene sıkılaştı. Gümüşü his boyunca kırmızı çatlaklar yayılmaya başladığında nefesim sertleşti.

Nicodemus Karrin'e, "Ama ben teslim oldum," diye güvence verdi. "Ne yapman gerektiği çok açık." Gülümsemesi geri dönmüştü ve sesinden aşağılama damlıyordu. "Kurtar beni, ey Şövalye."

"Seni orospu çocuğu," diye hırladı Karrin. Nefesi yudum yudum gelmeye başlamıştı. "Seni orospu çocuğu."

Acı sonunda Kış'ın örtüsünü delip geçmeye başladı. Genoskwa'nın tutuşu sıkılaştıkça hayvani bir ses çıkardığını . Nefes alıp vermesi de hızlanıyor ve sertleşiyordu. Bundan zevk alıyordu.

İnlemem Karrin'i gözle görülür bir şekilde sarstı, vücudu sese tepki verdi.

Nicodemus'un ne yaptığını anlamıştım. Onu uyarmaya çalıştım ama

konuşmaya başladığımda, Genoskwa kafamı minibüse vurdu ve hiçbir şey çıkmadı.

Nicodemus tekrar, "Kurtar beni," dedi, "ve onun ölümünü izle." "Lanet olsun sana!" Karrin hırladı.

Kalçaları ve omuzları ölümcül darbeyi vurmak için büküldü.

Bıçağın ışığı, fişi çekilmiş bir lambanın gibi aniden söndü.

Havada yankılanan güç tınısı kayboldu.

Nicodemus bir yılan gibi hareket ederek yuvarlandı, onu mükemmel bir şekilde tahmin etti ve omurgası ile omzunun kıvrımlı hareketleriyle Kılıç'tan uzaklaştı. Karrin direnç gösteremeyince hafifçe dengesini kaybetti ve Nicodemus'un elleri yukarı kalkıp Karrin'in bileklerini kavradı.

İkisi bir saniye boğuşuktan sonra *Fidelacchius* Karrin'in başının üzerinden yukarı doğru fırladı. Artık sıradan bir ışıktan başka bir şeyle parıldamayan Kılıcı gördüğünde yüz ifadesi dehşet içinde beyazlaştı.

Sonra, Nicodemus'un ellerinin rehberliğinde, kadim kılıç kaldırımın betonuna çarparak aşağı indi, bıçağın düz kısmı donmuş taşa çarptı.

Metalden yükselen bir protesto çılgılığıyla paramparça oldu, parçaları sokak lambalarında titreşti. Bıçağın parçaları her yöne dönüyor, karanlığın içinden yansıyan ışıkla parlıyordu. Karrin inanamayan gözlerle ona baktı.

"Ah," dedi Nicodemus. Sözsüz iç çekiş, mutlak memnuniyetin yavaş ve derin bir ifadesiydi.

Korkunç bir sessizlik çöktü.

İnanç Kılıcı artık yoktu.

Otuz

Sleet tıkırdadı.
Birkaç blok bir köpek uludu, kayıp ve yalnız bir ses.
Karrin'in nefesi bir hıçkırıkla kesildi, mavi gözleri irileşti ve bıçağın parçalanmış parçalarına sabitlendi.

Nicodemus, "Yargılamayın ki yargılanmayasınız, Bayan Murphy," diye mırıldandı. Ve sonra başını onunkine çarptı.

Darbenin etkisiyle geriye doğru savruldu ve Nicodemus'un kolunu tutmasıyla kısa sürede toparlandı.

Nicodemus, "Bir başkasına verilen canı alıp almamaya karar vermek bir Şövalye'nin haddi değildir," diye devam etti. Kız kendini toparlayamadan ona vahşice vurdu, elinin topuğu duyulabilir bir çıtırtı sesiyle çenesini kırdı. "Kınamak ya da mahkûm etmek sana düşmez."

Karrin kendini toparlamış gibiydi. Nicodemus'un yüzüne hızlı bir darbe indirerek onu eğilmeye zorladı ve ardından elleri, Karrin'in sol kolunu düz bir şekilde tutarken, dondurucu kaldırırda dizlerinin üzerine çökmeye zorlanmasıyla sona eren karmaşık ve hızlı hareket eden bir dizi harekete girişti.

Bir kilit için boğuşmaya geldiğinde kaybettiğini hiç görmemiştim. Asla.

Nicodemus, "Bu kınama olmadan sadece vurmuş olsaydın ne olurdu emin değilim," diye devam etti, "ama görünen o ki, gerçek anında niyetin saf değildi." Ani ve keskin bir hareketle omuzlarını büktü.

Karrin kısa bir süre, nefes nefese çılgılık attı.

Genoskwa'nın ezici pençesine karşı mücadele ettim. En iyi çabalarımın o şey üzerindeki tüm etkisine rağmen, bir köpek yavrusu da olabilirdim. İrademi topladım ve ona karşı yarı biçimlendirilmiş bir güç çalışması fırlattım, ancak enerji ona çarptığında yine zararsız bir şekilde toprağa gömüldü.

Hiçbir şey yapamadım.

Nicodemus Karrin'i döndürdü, başını bir yana eğdi ve sonra topuğunu ezici bir güçle dizine vurdu.

Kemiklerin ve tendonların darbeye ayrıldığını duydum.

Karrin acı dolu bir ses daha çıkardı ve yere yığıldı.

Nicodemus, "Bir an için gerçekten de Kılıcı bu işin dışında bırakacağından korktum," dedi. Eğilip ilmiği sakince aldı ve kravatını takan bir işadamı kadar rahat bir şekilde boynuna geçirdi. "Chichén Itzá'dan kurtulanlar -ki kısmen sizin çabalarınız sayesinde birkaç kişiden fazlası kurtuldu

-Bu çatışmadaki katkınızı etkileyici olarak tanımlayın. O gece açıkça hazırınız ve haklıydınız. Ama asla daha fazlası için yaratılmadınız. Çoğu Haç Şövalyesi üç günden az hizmet eder. Bunu biliyor muydunuz? Her zaman öldürülmezler; sadece amaçlarını yerine getirir ve yollarına giderler." Ona doğru eğildi ve şöyle dedi: "Sen de aynısını yapacak erdeme sahip olmalıydın. Onu taşımaya layık olmadığını bildiğin halde seni kılıcı almaya iten neydi? Gurur muydu?"

Karrin acı ve gözyaşlarıyla buğulanmış gözleriyle ona sert bir bakış fırlattı ve sonra bana baktı.

Bir kaşını kaldırarak doğruldu. "Ah, elbette," dedi, kuru bir ses tonuyla -Ama bir şekilde zehirli tonlarla dolu. "Aşk." Nicodemus başını salladı ve bir eliyle kılıcını, diğer eliyle de madeni parayı aldı. "Aşk, Tanrı'nın kendisinin çöküşü olacaktır."

Karrin güçsüzce hırladı ve *Fidelacchius*'un kırık kabzasını Nicodemus'un kafasına fırlattı. Nicodemus kılıcını havaya kaldırarak aşağılayıcı bir tavırla ondan uzaklaştırdı. Tahta sap Marangozların bahçesine düştü.

Nicodemus Karrin'e bir adım daha yaklaştı ve ucunu tekrar Karrin'e doğrulttu. Bunu yaparken, siyahlık tekrar vücudundan aşağı, yere doğru kaydı, gölgesi saf suyun üzerindeki bir yağ lekesi gibi etrafına yayıldı.

Karrin ondan uzaklaşmak için geriye doğru sendeledi ama tek kolu ve tek bacağı çalıştığı zar zor hareket edebiliyordu. Islak karla karışık yağmur saçlarını başına yapıştırmış, kulaklarını dışarı çıkarmış, onu daha küçük ve genç göstermişti.

Görüşümü kaplayan kırmızı sisin içinden Genoskwa'ya tekme attım. Kış üzerimdeyken, iki kez düşünmeden kül bloklarını çakıl taşlarına tekmeleyebilirim. Ama işe yaramadı. Tamamen kütle, kas ve kaya gibi sert bir deriden ibaretti.

Nicodemus ona ayak uydurarak, "Yüzleşin, Bayan Murphy," dedi. Gölgesi etrafındaki her yere yayılmış, onu çevreliyordu. "Kalbiniz" -kılıcının ucu örnekleme amacıyla ona doğru eğildi- "sadece doğru yerde değildi."

Orada durakladı, ona kılıç darbesinin geldiğini görece kadar zaman tanıyacak kadar uzun bir süre.

Yüzü ona dönüktü, gözleri öfkeli ve korkmuştu, yüzü acıdan solmuştu.

Ve Carpenter'ların evinin ön kapısı açıldı.

Nicodemus'un koyu renk gözleri bir anda parladı ve ön verandaya odaklandı.

Michael evin kapısında kısa bir süre durdu, yaslanarak etrafı inceledi. Sonra topallayarak merdivenlerden indi ve ön verandadan posta kutusuna uzanan yürüyüş yoluna çıktı. Karla karışık yağmurda dikkatle ve istikrarlı bir şekilde ilerleyerek beyaz çitin üzerindeki kapıya kadar geldi.

Orada, Nikodim'den bir metre kadar uzakta durdu ve ona dikkatle baktı.

Lapa lapa yağan yağmur pazen gömleğinin üzerinde eriyip yağmura dönüştü. "Bırak gitsinler," dedi Michael sessizce.

Nikodimus'un ağzının bir köşesi yukarı kalktı. Koyu renk gözleri tehlikeli bir ışıkla parlıyordu. "Burada hiçbir gücün yok, Carpenter. Artık yok."

"Biliyorum," dedi Michael. "Ama gitmelerine izin vereceksin." "Peki bunu neden yapmalıyım?"

"Çünkü eğer yaparsan," dedi Michael, "bu kapıdan çıkıp gideceğim."

Bulunduğum yerde bile Nicodemus'un gözlerinden fışkıran nefret alevini neredeyse görebiliyordum. Gölgesi çılgına dönmüştü, bir o yana bir bu yana titriyor, taştan bir uçuşunu çiğneyerek gelen bir gelgit gibi beyaz çitin üzerinde yükseliyordu.

"Özgürce mi?" Nicodemus sordu. "Kendi seçimin ve iradenle mi?"

Kritik bir nokta. Mikail kendi isteğiyle melek korumasından kurtulsaydı, korumalarının yapabileceği hiçbir şey olmazdı. Meleklerin korkunç bir gücü vardır.

-Ama özgür irade üzerinde değil. Michael çaresiz kalırdı.

Tıpkı Shiro'nun çaresiz olduğu gibi.

"Michael," diye . Biraz baskı altındaydım. Düşündüğümde çok daha fazla tükürük püskürttüm. "Yapma bunu."

Michael bana küçük bir gülümseme verdi ve alaycı bir tavırla, "Harry," dedi.

"Senin de ölmenin bir anlamı yok," diye soludu Karrin, sesi ince ve soluk soluğaydı, "sen de ölürsün. Daha sonra yine peşimizden gelecektir."

"İkiniz de benim için aynı şeyi yaptınız," dedi Michael ve aynı sessiz gülümsemeyle Nicodemus'a baktı.

Ve sonra kar yağışı durdu.

Kar yağışı durdu demek istemiyorum. Karla karışık yağmurun *hareket etmeyi* bıraktığını söylüyorum. Yarı donmuş damlacıklar milyonlarca minik mücevher gibi havada asılı kaldı. Hafif rüzgar kayboldu. Uluyan köpeğin sesi sanki biri düğmeye basmış gibi aniden kesildi.

Aynı anda küçük kapının dışında bir adam belirdi. Uzun boylu, zayıf ve gençti, profesyonel bir yüzücü gibi geniş omuzluydu. Yüz hatları porselen inceliğindeydi. Saçları parlak siyah ve kıvrıkcıktı, teni zengin, koyu karamel rengindeydi ve gözleri gümüş yeşili parlıyordu. Ortaya çıkışıyla ilgili hiçbir tantana yoktu. Bir an hiçbir şey yokken, bir an sonra o vardı.

Varlığı aniden olduğu kadar mutlaktı, sanki sokağın ışığı onu bir şekilde oradaki herkesten daha net, daha keskin bir şekilde seçiyordu. Fiziksel dünyadaki hareketin aniden durması beni uyarmak için yeterli olmasaydı bile, içindeki gücü hissedebiliyordum, bir yıldızdan yayılan ışık gibi ondan yayılıyordu.

Bana birçok farklı biçimde görünmüştü ama varlığını, kimliğini yanlış anlamamanın imkânı yoktu.

Bay Günışığı. Başmelek Uriel.

Bakışları sadece Michael'a odaklanmıştı ve yüzünde kederli bir ifade vardı.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi, sesi alçak ve acildi. "Zaten yeterince ve gereğinden fazla şey verdin."

"Uriel," dedi Michael başını derin derin sallayarak. "Biliyorum."

Melek elini kaldırdı. "Eğer bunu yaparsan, seni korumak için hiçbir şey yapamam," dedi. "Ve bu yaratık sana hayal bile edemeyeceğin kadar acı çektirmekte özgür olacak."

Michael'ın yüzünde ani, güneşli bir gülümseme belirdi. "Arkadaşım ..."

Uriel gözlerini kırıştırdı ve sanki kelimeler ona fiziksel bir güçle çarpmış gibi hafifçe sallandı.

". . teşekkür ederim," diye devam etti Michael. "Ama standardı belirleyen Marangoz ben değilim."

Nicodemus Uriel'in omzuna dokundu. ". "

Melek yavaşça ona döndü. Yüzü kararlı, gözleri düzdü.

Nicodemus, "Ölümlülerin işine engel oluyorsun, melek," dedi. "Kenara çekil."

Uriel'in gözleri parladı ve tepedeki bulutların arasından donmuş şimşekler çaktı, gök gürültüsü hareketsiz duran karla karışık yağmur damlalarını titretti.

"Tehdit mi ediyorsun?" Nicodemus sordu, sesinden bir yaradan akan kan gibi küçümseme damlıyordu. "Belki de kayıplarını azaltmalısın. Bu konuda hiçbir gücün yok meleğim ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bana hiçbir şey yapamazsın."

Sonra Nikodim sol elini kaldırdı ve kasıtlı olarak, sakince işaret parmağını başparmağının altında gerdi ve meleğin burnunun ucuna dokunmak için fiske vurdu.

Uriel'in gözleri büyüdü ve korkunç bir ışık başının ve omuzlarının etrafında toplandı. Ona bakmak canımı yaktı, gözlerimi yaktı, yapmayı seçtiğim her utanç verici eylemin ani anılarıyla zihnimi dağladı, farklı bir seçim yapmanın ne kadar kolay olabileceğinin apaçık gerçeğiyle beni kavurdu. Uriel'in halesinin ışığı gölgeleri kovdu ve herkesin bakışlarını engelledi.

Nicodemus'un ki hariç herkesin.

"Devam et meleğim," diye alay etti Nicodemus, gölgesi yavaş ve huzursuz bir hareketle şişip kıvrılıyordu. "Vur bana. Gazabını üzerimde gezdir. Yargıla beni."

Uriel ona baktı. Sonra meleğin bakışları *Fidelacchius*'un parçalarına gitti. Bir an için gözlerini kapadı ve yüzünü Denarian'dan başka yöne çevirdi. Halesinin ışığı titredi ve söndü. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Kenara çekildi ve uzaklaşmaya başladı.

"Dostum!" İtiraz ederek söyledim. Tüm o kırmızının arasından görmek zorlaşmaya başlamıştı. "Sen ne tür bir melek koruyucusun? *Bir şeyler yap.*"

Uriel arkasına bakmadı.

Nicodemus Michael'a, "Şimdi, o zaman," dedi. Kılıcı Karrin'in kalbini işaret etmekten hiç vazgeçmemişti. "Eğer bu çifti serbest bırakırsam, o kapıdan geçecek misin?"

Michael bir kez başını salladı. "Başımı sallayacağım. Sana söz veriyorum."

Nicodemus'un gözleri parladı. Genoskwa'ya baktı ve başını salladı ve birdenbire yerdeydim, dokunulmamıştım, devasa şey üzerimdeydi. Tüylü, hantal yaratık nefret dolu gözlerle Uriel'e baktı, ama sonra o vahşi bakışlar eve ve bahçeye doğru kayarak bir noktadan diğerine atladı ve göremediğim bir şeye baktı. Kan başımın içinde bir ileri bir geri gidip geliyor, sertçe çarpıyordu ve Winter acıyı uzak tutsa da, görüşüm her kalp atışında daha karanlık ve daha aydınlık bir hal alıyordu.

"et, Dresden," dedi Nicodemus. "Onu içeri götür."

Ayağa kalkmak için birkaç deneme yaptım ama başardım, tabancamı pardösümün cebine geri koydum ve Karrin'e doğru yürüdüm.

Kötü durumdaydı, belli ki çok acı çekiyordu. Onu kucağıma aldığımda, eğer nefesi olsaydı çığlık atardı. Michael benim için kapıyı açtı ve onu kapıdan geçirip bahçeye taşıdım, sonra da elimden geldiğince dikkatli bir şekilde çimlerin üzerine bıraktım.

Bu arada Uriel, Butters'ın yanına gitmişti. Çömeldi ve onu sarstı. Butters uyanmaya başladı ve başını ovuşturarak doğruldu.

Uriel onunla alçak ve niyetli bir sesle konuştu ve başıyla evi işaret etti. Butters yutkundu, gözleri çay fincanı büyüklüğündeydi ve başıyla onayladı. Sonra ayağa kalktı ve evin etrafında yarı koşarak arka bahçeye geçti.

Uriel bana niyetli bir bakış attı.

Zaman, dedi kafamın içindeki bir ses. *Bana biraz zaman ver.*

Nicodemus Michael'a, "Ben sözümü tuttum," dedi. "Şimdi sıra sende-" "Ne cehenneme kadar yolun var," diye tükürdüm. "Az önce adamına beni öldürmesini emrettin. Sen

Mab ile olan sözleşmeni bozdun."

Nicodemus bakışlarını bana çevirdi ve eğlenmiş görünüyordu. "Bu mu?" dedi. "Tanrım, Dresden, bir hile gördüğünde bunu anlayamıyor musun?"

"Ne hilesi?" Ben talep ettim.

"Bayan Murphy'ye biraz baskı yapmam gerekiyordu," dedi. "Ama hiçbir zaman gerçek bir tehlike içinde değildiniz. Gerçekten Genoskwa'nın sizinki kadar kalın bir kafatasını bile kırmasının birkaç saniyeden fazla süreceğini düşünüyor musunuz?" Genişçe , açıkça eğleniyordu. "Küçük doktorun peşine takılman ne kadar Mab'ın bana yardım edeceğine dair verdiği söze ihanetse, bu da o kadar seni öldürmeye yönelik bir girişimdi."

Lanet olsun. Karşılıklı küçük bir hareket gibisi yok. Mab'ın hesabına göre, Nicodemus ve benim bu oyunu eşit bir şekilde oynadığımızdan oldukça emindim. Butters'ı korumak için yaptıklarım kötü şans ve samimi bir beceriksizlik olarak açıklanabilirdi. Nicodemus'un beni öldürme girişimi ise Kılıcı yok etmek için bir oyun olarak açıklanabilirdi.

Gözleri kısıldı. "Ve önümüzdeki birkaç saat içinde ne olursa olsun, pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirmeye devam etmeni bekliyorum, Dresden."

Dişlerimi sıktım ve "Murphy'ye saldırdın" dedim.

"Onun güvenliğini garanti edemeyeceğim konusunda sizi uyarmıştım," dedi makul bir tonda. "Ve her halükarda, hatırlarsanız saldırıyı o başlattı. Ve henüz ölmedi." Bana beyaz dişlerini gösterdi. "Makul olmaktan fazlasını yaptığımı söyleyebilirim. Sizin lordunuz da öyle."

Yine haklıydı -Mab'ın hesabına göre, o gerçekten de makul bir adamdı.

Bu arada Uriel, Michael'ın sağında durmak için adımlarını hızlandırmıştı. Ben de arkadaşımın solunda yerimi aldım.

Nicodemus Uriel'e, "Pazarlık yapıldı," diye mırıldandı, "sözünü özgürce verdi. Bunu yerine getirmesini engelleyemezsin."

"Doğru," dedi Uriel, "ama bunu yapmasına *yardım* edebilirim." Nicodemus'un gülümsemesi kayboldu.

Uriel sakince Michael'a döndü. Elini Michael'ın omzuna koydu ve bastonunu nazikçe çekip aldı.

Michael Uriel'e göz kırptı, kollarını denge için uzattı, bedeni sanki bastonun desteği olmadan devrilmeyi bekliyormuş gibi gerildi. Sonra aniden gevşedi. Ağırlığının bir kısmını kötü bacağına verdi, sonra daha. Sonra küçük bir kahkaha attı ve birkaç kez üzerinde zıpladı.

Tam o sırada Butters evin arkasından koşarak geri geldi. Saçında hâlâ ıslak kahverengi bir meşe yaprağı olan bir dal vardı, dizleri aşınmış ve özsuuyula işaretlenmişti ve neredeyse boyu kadar uzun, brandaya ve koli bandına sarılmış ince bir paket taşıyordu. Butters koşarken paketi yırtıyor ve sonra Michael'a uzatıyordu.

Michael'ın gözleri büyüdü ve elini uzatırken Nikodimus'a doğru gitti.

Sağ eli, bakmadan, bakmaya *gerek* duymadan, tuval paketinden bir Kılıç çıkardı, haç şeklinde bir kabzası olan düz çelikten parlak bir uzunluk. Michael'ın parmakları kılıcın kapandığında, *Amoracchius* beyaz bir ışığa dönüştü ve bir akşam içinde ikinci kez, Kılıçlardan birinin sessiz, uğursuz gücü havayı doldurdu.

Nicodemus'un gözleri büyüdü. "Hile yapıyorsun!" diye hırladı. "Sana açılacağımı söyledim," dedi Michael.

Sonra iş botlu ayağını kaldırdı ve beyaz parmaklıkları kapıyı menteşelerinden tekmeledi. Kapı Nicodemus'un gövdesine çarparak onu sokağa geri itti ve Haç Şövalyesi Michael Carpenter açık kapıdan buzlu kaldırıma çıkarken, başmelek gümüş yeşili gözleri Michael'ın elindeki kılıcın ışığıyla parlayarak ona baktı.

"Ben yokum," dedi Michael. "*In nomine Dei*, Nicodemus, seninle yüzleşmeye geldim."

Sokakta Nicodemus dişlerini gösterdi.

Michael için çok korkmuştum.

Ve kalbim yerinden fırladı.

"Hah-hah," dedim, *Simpsonlar*'daki kabadayı gibi, onu işaret ederek. Sonra kapıdan çıkıp arkadaşımın yanında durdum. Parmağımla Genoskwa'nın beni tuttuğu yere düşmüş olan çeyrek asanı işaret ettim, irademi ortaya koydum ve "*Ventas servitas*" diye seslendim.

Bir rüzgâr patlaması yükseldi ve asayı havaya fırlattı. Onu yakaladım ve içine güç çağırdım, yeşil-beyaz ışığı ve gümüşü ruh ateşini rünlerinden geçen güç kanallarına çağırdım.

Uriel sıkıca gülümsedi, gözleri sertti ve karla karışık yağmur bir kez daha yağmaya başladı. Asamdaki rünlere çarptığında küçük buhar damlalarına dönüştü.

Nikodimos'a, "Siz ikiniz," dedim. "İkimiz. Ne düşünüyorsun, Nick?" Michael, iki eli de *Amoracchius*'un kabzasında, onunla yüz yüze geldi. "İki kişi mi?"

Kılıcın ışığı havayı doldurdu ve Nicodemus'un gölgesi onun önünde titredi.

Nicodemus sonunda geri çekildi. Kılıcını indirdi ve şöyle dedi: "Dresden. Sabah dörtte kadar karargâha dönmeni bekliyorum." Gitmek için döndü.

"O kadar hızlı değil, akıllı çocuk," dedim. Nicodemus durakladı.

"Ben bu aptal kurallara uymak zorundaysam, sen de uyacaksın. Bu iş sırasında hala arkamı kollayacak biri var."

"Bayan Murphy bunu yapmaktan memnuniyet duyar."

"Onu dışı bıraktın," dedim. "Bunu yapmana gerek yoktu. Onu zaten yenmiştin."

"O zaman başka birini seç," diye tersledi Nikodim.

Elimi Michael'ın omzuna koydum ve dedim ki, "Ben zaten yaptım. Ve sen

Ya buna katlanacağım ya da bunu bir yükümlölükten kurtulma olarak göreceğim - ve Mab de öyle."

Nicodemus öylece durdu, karla ıslanmıştı ve soğuktan etkilenmemişti. Birkaç saniye boyunca soğuk bir sessizlik içinde bana baktı. Sonra, "Öyle olsun," dedi.

Gölgeler onun etrafında toplandı ve onu da yanlarına alarak fırtınalı gecenin içinde kayboldular. Sağıma soluma baktım ve Genoskwa'nın çoktan gitmiş olduğunu fark ettim.

Michael kılıcı indirirken bana çok garip bir şekilde bakıyordu.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum.

"Hayırseverlik," diye tahmin etti, "memnun olmayacak."

Otuz bir

O Nick ve Koca Shaggy gittikten sonra aceleyle Karrin'in yanına gittim. Sırt üstü yatmış, titriyordu, gözleri hiçbir şeye odaklanmamıştı.

Uriel'e döndüm, parmağımla Karrin'i işaret ettim ve "Düzelt onu" dedim. Uriel yüzünü buruşturdu. "Yapamam." Bir süre sonra, "Özür dilerim," diye ekledi.

"Beni fena halde hayal kırıklığına uğrattınız Bay Sunshine," dedim. "Butters."

"Evet, evet," dedi Butters, çoktan Karrin'e doğru yola çıkmıştı. "Tanrım," dedi bir süre sonra. "Haydi, onu bu soğuk ve ıslak ortamdan kurtarmalıyız. Hem de hemen. Şoka girebilir."

"Ateş ," dedi Michael. "Kanepeyi yanına çekeriz."

Paltomu çıkardım ve yere, onun yanına koydum. Onu üzerine kaldırdık. "Hey, Bay Güneş," dedim, belki de yapabileceğimden biraz daha sert bir şekilde. "Ceketinizin köşesini kaldırmanızı engelleyen kozmik sınırlama mı var?"

Uriel gözlerini kırıştırdı ama sonra aceleyle yanımıza geldi ve paltonun bir tarafını isteyerek aldı. Hepimiz paltoyu Karrin'in üzerindeyken kaldırdık ve onu dengeli bir şekilde desteklemeye çalıştık. Biz bunu yaparken Karrin acıdan anlaşılabilir bir ses çıkardı. Onu birlikte eve taşıdık, Butters bizim için kapıları açtı.

Michael onu taşıırken yüzümü dikkatle izledi. "Ne?"

diye sordum. Ben sordum.

"Kızgın değilsin," dedi. "Yaralandığı için."

"Cehennem gibi değilim," dedim. "Geliyor. Onunla ilgilendikten sonra. Zamanı geldiğinde."

Michael homurdandı. "Ben olsaydım olacağından daha *fazla* kızgın değilsin. Ya da Butters, işte."

. "O narin bir prenses değil," dedim. "O bir savaşçı. Savaşçıların düşmanları vardır. Bazen savaşçılar yaralanır." Çenemin sıkıştığını hissettim. "Ve sonra arkadaşları işleri yoluna koyar."

"haklılar," dedi Butters. Michael'ın gözleri sabitti. "Harry."

O sırada Karrin'i Michael'ın oturma odasına götürmüş ve yavaşça kanepeye oturtmuştuk. Sözünde durdu, içerideki düzgün taş şöminede ateş yanıyordu. Karrin kanepeye yerleştikten sonra ben bir ucundan tuttum, Uriel de diğer ucundan ve hepsini şöminenin önüne koyduk.

Sıcaklığın onu saracağı bir yere. "Havlular,"

dedi Butters. "Battaniyeler. Acele edin."

"Ben onları getiririm," diye gönüllü oldu Uriel. Döndü, durakladı ve Michael'a "Neredeler?" diye sordu.

Michael onu çamaşır dolabına yönlendirdi. Aceleyle gitti ve bir süre sonra kolları kumaşla dolu olarak geri döndü.

"Güzel," dedi Butters ve onları yakaladı. Havluları Karrin'e götürüp onu kurulamaya başladı. Havluların sıcaklığı ve sürtünmesi onu hafifçe uyandırmış gibiydi ve gözlerini birkaç kez kırıştırdı.

"Michael," dedi. "Michael mı?"

"Buradayım," dedi Michael.

Karrin başını kaldırdı, yüzü asılmıştı, gözleri yaşlarla doluydu. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Kılıcı kaybettim."

"Sakin ol," dedi Michael nazikçe. "Bununla biz ilgileneceğiz. Şu anda bunun için endişelenmene gerek yok."

Butters, "Islak giysileri çıkarmalıyız," dedi. "Güvenlik makasınız var mı?"

", " dedi Michael. "Mutfakta."

Uriel, "Ben bakarım," dedi. Dışarı çıkıp içeri girdi ve Michael'ın daha önce üzerimde kullandığı kırmızı plastik alet kutusunu Butters'a uzattı.

"Üzgünüm, Karrin," dedi Butters. "Ceketin için." Elindeki makasla işe koyuldu, Karrin'in kolunu ve omzunu oynatmamaya çalışarak ceketini kesti. Karrin yine de acıyla homurdandı.

"Ne yapacağımı bilemedim," dedi Karrin. "Eğer ona sırtımı dönseydim, arkamdan gelecekti. Harry'ye gitmezsem ölecekti." Gözleri irileşti. "Harry, o... ?"

"İşte," dedim. Benimkiyle onun sağ elini buldum. Gözlerini bana çevirdi ve parmakları aniden benimkileri sıkıca kavradı. Eli buz gibi soğuktu ve daha çok titriyordu.

"Harry," dedi. "Tanrı'ya şükür."

" anasını," dedi Butters. "Gömleğinde kurşun delikleri var."

"Batırdım, Harry," dedi. "Kahretsin, batırdım." Artık açıkça ağlıyordu. "Her zaman çok güçlüler. Her zaman daha fazlası var ve her zaman çok güçlüler."

"Karrin," dedim. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve Butters gömleğini keserken bana bakmasını sağladım. "Kapa çeneni. Her şeyi berbat ettin. Tamam mı? Hepimiz başardık. Hepimiz iyi olacağız. Değil mi Butters?"

Butters bana sert bir bakış attı.

"Ama Kılıç," dedi Karrin.

Michael eğildi ve "İnancınızı kaybetmeyin Bayan Murphy," dedi.

ciddi bir ses. "İşler her zaman görüldüğü kadar kötü değildir. Bazen karanlık sadece ışığı görmeyi kolaylaştırır."

Başımı kaldırıp dudaklarını sert bir çizgiye sıkıştıran Uriel'e baktım. "Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı Butters. "Yelek giyiyordu."

"Tabii ki yelek giyiyordum," dedi Karrin, sesi bir an için gayet net ve biraz da sinirliydi. Şimdi daha çok titriyordu. "Oh, Tanrım, soğuk."

Butters birkaç küçük, parlak metal parçasını koparıp Michael'a uzattı. "Dört, beş. Kaç el ateş etti?"

"Beş," dedi Uriel hemen.

"Yirmi ikiler," dedi Michael. "Belki yirmi beş."

"Kan yok," diye rapor verdi Butters. "Sanırım yelek hepsini durdurdu." Yaralı omzunu görene kadar gömleğini kesmeye devam etti. Çoktan şişmeye başlamıştı. "Yeleği üzerinden çıkarmalıyız."

"Neden?" Ben sordum.

"Çünkü çelik yelek esnemiyor ve şişmeye devam edecek, ayrıca bunun bir hastaneye ihtiyacı var. Oraya vardığımızda hasar görmüş kurşun geçirmez yeleklerle ilgili sorulara cevap vermek zorunda kalmamasını tercih ederim."

"Güvenli olmayabilir," dedim. "Neden onunla burada ilgilenemiyorsun?"

"Çünkü burada ona yardım etmek için gereken araçlara sahip değilim ve Olsa bile onları kullanacak uzmanlığa sahip değilim," dedi Butters, sesi sertti. "Bak Harry, herkes senin gibi yaralanmalarla başa çıkma yeteneğine sahip değil. Omzu çıkmış ve muhtemelen başka hasarlar da var. Henüz dizini görmedim ama şekline bakılırsa sanırım ACL'sini almış. Bu öylece geçip gidebileceği bir şey değil ve hızlı bir şekilde uygun bakımı almazsa, onu ömür boyu sakat bırakabilir. Bu yüzden hipotermiye girmediğinden emin olur olmaz hastaneye gidiyoruz." Bana baktı, gözleri sabit, ifadesi kararlıydı. "Ve eğer benimle tartışsan, polis teşkilatındaki arkadaşlarını arayıp yardıma ihtiyacı olduğunu söyleyeceğim."

Öfke görüşümü titretti ve hırlayarak elimi yumruk haline getirdim ama Butters geri adım atmadı.

"Harry," dedi Michael. Aramıza girdi ve bir elini göğsüme koydu. "Burada kalamaz. Acı içinde."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım ve Kış saldırganlığını düşüncelerimden uzaklaştırarak matematik yaptım. Öfke azaldı, yerini yorgunluğa bıraktı ve başım ağrımaya başladı. "Doğru," dedim. "Doğru. Üzgünüm, Butters. Hey, Bay Günışığı. Onu koruyabilirsin, değil mi?"

"Yapamam," dedi Uriel.

"Çok işe yaramaz," diye mırıldandım. Mab'ın küpesine rağmen zonklama daha da şiddetlendi. "Tanrım, başım."

Michael'ın dizginleyici eli sakinleştirici bir el oldu, sesi endişeyle keskinleşti. "Harry? İyi misin?"

"Olacak. Sadece ... dinlenmek için bir dakikaya ihtiyacım var." "Uriel," dedi Michael, sesi yumuşak bir şekilde ısrarcıydı.

Oda beklenmedik bir şekilde yana yattı ve dengemi sağlamak için kollarımı salladım. Michael sağ kolumu yakaladı. Uriel'in burnu sol koluma, tam alüminyum desteğe takıldı ama baş melek beni desteklemeyi başardı. Üçümüzün arasında bir sandalye buldum ve başım kısa süreliğine dönerken bir dakika boyunca orada oturdum.

Uriel'in yüzünde şok olmuş, hatta ürkmüş bir ifade vardı. Ve burnu kanıyordu.

Bunun mümkün olmadığından oldukça emindim.

Uriel parmaklarını yüzüne dokundurdu ve kızıl kanla parlayan parmaklarını çekti. Onlara gözlerini kırıştırdı, yüzündeki ifade neredeyse çocuksu bir şaşkınlıktı. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve sanki ne olduğundan emin değilmiş gibi gözlerini birkaç kez kırıştırdı.

Michael bakışlarımın yönünü yakaladı ve berrak gri gözleri genişledi. Doğruldu ve şok içinde Uriel'e baktı. "Ne yaptın sen?" diye sordu.

"Sana yapılanı iyileştirmek bizim elimizde değildi," dedi Uriel. "Özür dilerim. Sana zarar veren şans değil, seçim oldu."

Michael melekten aşağıya, onun bacağına ve arkasına baktı. "Ne yaptın sen?" diye tekrarladı.

Uriel titreyen, kanlı parmaklarından Michael'a baktı ve "Sana lütfumu ödünç verdim," dedi.

Michael'ın gözleri tamamen yuvarlaklaştı.

"Vay canına," dedim. "Uh ... Bu biraz önemli değil mi?"

"Beni melek yapan şey bu," dedi Uriel.

"Merhametli Meryem Ana," dedi Michael, sesi huşu içindeydi.

"Uh," dedim. "Bu biraz abartılı değil mi? Demek istediğim . . . Uriel, güneş sistemlerini yok edecek güce sahipsin."

"Galaksiler," dedi Uriel dalgınca.

"Harry," dedi Michael, "ne ?" "Neden?" Uriel'e sordum.

"Bir şeyler yapmam gerekiyordu" dedi. "Orada öylece duramazdım. Ama seçeneklerim sınırlıydı."

"Oh," dedim. "Anladım. Sanırım."

"Harry," dedi Michael. "Neden sen?"

"Um," dedim ve ağrıyan başımı ovuşturdum. "Uriel sana yardım etmek istedi ama durumu değiştirmek için iradesini kullanamadı. Değil mi?"

"Doğru," dedi Uriel.

"Ama senin isteğin doğrultusunda hareket edebilirdi, Michael. Bu da dışarı çıkıp Nicodemus'la buluşmaktı."

"Evet," dedi Michael.

"Yani seni değiştiremezdi," dedim. "Ve etrafındaki dünyayı da değiştiremezdi, en azından kendi iradesiyle. Ama kendini değiştirebilirdi. Bu yüzden vücudunun eskiden olduğu gibi çalışmasını sağlamak için sana gücünü verdi. Bu şekilde gücü kullanan onun iradesi değil. Sizin iradeniz." Zonklama yavaş yavaş azalmaya başlamıştı ve başımı kaldırıp baktım. "İhtiyacın olandan çok daha fazlası, ama çalışabileceği tek birim buydu. Sanki bir okuma lambasına ihtiyacın olduğu için sana dev yolcu jetini ödünç vermiş gibi." Meleğe baktım. "Öyle değil mi?"

Uriel başını salladı ve "Yeterince yakın," dedi.

Michael anlayışla ağzını açtı. "Ödünç aldım," dedi. "Uzun sürmeyecek."

Uriel başını salladı. "Ama bu önemli bir görev. Ona ihtiyacın var. Kullan onu."

Michael başını öne eğdi. "Ama . . . Uriel, eğer onu yanlış kullanırsam ..." "Düşerdim," dedi Uriel sessizce.

Havada boğuldum.

Vay anasını.

En son bir başmelek düştüğünde, bunun uzun süreli sonuçları olduğundan eminim.

Uriel Michael'a belli belirsiz gülümsedi. "Yapmayacağından eminim." Gülümsemesi biraz yeşile döndü. "Bununla birlikte, dev yolcu jetimdeki . dev yolcu jetimdeki hiçbir düğmeye basmaz ya da hiçbir kolu çekmezseniz sevinirim."

"Bunu nasıl yapabildin?" Michael nefes aldı.

"Okuma ışığına ihtiyacın var," dedi Uriel. "Verebileceğim her türlü yardımı fazlasıyla hak ettin. Ve sen bir dostsun, Michael."

"Ben jetinizi ödünç alırken size ne olacak?" Michael sordu.

"Transubstantiation," dedi Uriel. Kanlı parmaklarıyla bir işaret yaptı. Butters sonunda söze karıştı. "Kutsal. Lanet olsun. O ölümlü mü?"

"Ve ölebilir," dedim sessizce.

Otuz iki

TAteş çıtırdadı.

"Çünkü, belli ki," dedim, "zaten sırada yeterince şey yoktu."

Uriel gülümsedi. Yüzünde gergin ve acı dolu bir ifade vardı.

"Geri al," dedi Michael. "Onu geri almalısın, hemen şimdi." "Bunu yapabilirim," dedi Uriel. "Eğer seçiminiz buysa, buna saygı duyacağım."

Sesindeki bir şey içgüdülerimi tetikledi ve dedim ki, "Michael, bekle. Bunu bir düşünün."

"Düşünecek ne var?" Michael sordu. "Tanrı'nın bir baş meleği savunmasızdır."

"Doğru," dedim ve ellerimi açtım. "Sanki bunun önemli olduğunu düşünüyormuş gibi. Ya da belki de Uriel'in bu tür bir gücü her rüzgâr estiğinde istemeden dağıtan bir adam olduğunu düşünüyorsun." Uriel'e baktım. "Öyle değil mi?"

Uriel, Butters'ın titreyen Karrin'in üzerine bir battaniye daha örtmesine yardım etti, bizi izledi ve hiçbir şey söylemedi.

"Evet," dedim. "Doğru yolda olduğunuzu anlarsınız, çünkü susar ve size hiçbir şey söylemez. Konu Kâse, değil mi? Nicodemus'un onunla ne yapmak istediği hakkında."

Uriel bana bilmiş bir bakış attı.

Yüzüm kızardı ve "Kartlarımı açık oynuyorum, tamam mı? Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum."

Elini Karrin'in başına koydu ve ona cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Michael başını salladı ve Karrin'i içeri aldıktan sonra kemerinden çıkardığı *Amoracchius*'u koyduğu yere doğru yürüdü. Dalgınca eline aldı ve kullanılmış havlulardan biriyle üzerindeki suyu dikkatlice temizlemeye başladı. "Benden çok büyük bir seçim yapmamı istiyorsun."

"Evet," dedi Uriel.

"Potansiyel olarak korkunç sonuçlarla."

Uriel ona sempatik gözlerle baktı ve başını salladı. "Bunu riske atmamı gerektirecek tehlikenin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Uriel kaşlarını çattı ve bir süre soruyu düşündü. Sonra da "Bir ruh" dedi.

Michael kaşlarını kaldırdı. "Oh," dedi. "Bunu en başından söylemeliydin." Kılıcı uzattı ve uzunluğuna baktı. "Şu anda emekli değilim," dedi. "Peki ya ailem?"

"Muhafızlar kaldı," dedi Uriel. "Ben senin yerini aldım."

Michael nefesini verdi ve gerginlik biraz olsun azaldı. "Doğru. Gerçi bu yine dikkatleri buraya çekecek."

"Olabilir."

"Ve senin koruman sadece ölümlüleri kapsamıyor," dedi Michael. "Hayır."

"Böylece ölümlüler içeri girip seni öldürebilirler.

Öldürebilirler." "Potansiyel olarak," dedi.

"Çocuklar," dedi Butters, "onu bir hastaneye götürmeliyiz."

"Tamam," dedim. "Plan şu. Butters Murphy'yi hastaneye götürür ve SI'daki adamlara bakıma ihtiyacı olduğunu söyler."

Butters, "Bu adamlar Nicodemus gibi birini durduramaz," dedi.

"Hayır," dedim, "ama ona ulaşmak istiyorsa onu gürültülü olmaya zorlayabilirler ve Nick iş bitene kadar bunu istemeyecektir. Bunu yapmaları için birkaç adamını gönderebilir ama SI onlara karşı gayet iyi mücadele edebilir. Michael, Butters'a bir araba ödünç verir misin?"

"Elbette," dedi Michael.

"Güzel. Acil onu indirmene yardım edecekler, Butters." "Tamam," dedi

Butters. "Harika."

"Ben gidip ön tarafı temizleyeceğim," dedim. "Kılıçtan geriye ne kaldıysa, mermi kovanları, ne varsa. Silah sesleri sulu kar yüzünden boğuklaştı ama işgüzarın biri polisi arar diye ortalıkta bir şeyler bırakmaya gerek yok."

Michael sert bir sesle, "Charity ile yalnız konuşmam için beni yalnız bırakıyor," dedi.

"Evet, bunun olması çok komik," dedim. "Neyse, nerede o?"

"Panik odasında Mouse ve çocuklarla birlikte," dedi Michael. "Küçük Harry duvardan duvara zıplıyordu, çok heyecanlıydı. Onun görmesini istemedim..." Karrin'e doğru başıyla işaret etti. "O ve Butters gider gitmez her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim."

"İyi karar," dedim.

"Ne yapmalıyım?" Uriel sordu.

"Otur," dedim. "İçeride kal. Prizlere bozuk para atmayın, kibritle oynamayın ya da makasla koşmayın."

"Anlamıyorum," dedi Uriel. "İşini

şansa bırakma," diye açıkladım.

"Ah, evet." Kaşlarını çattı ve "Ama yardım etmek istiyorum" dedi. "O zaman otur," dedim. "Sessizce oturmak çok yardımcı olur."

Kaşlarını çatarak kanepenin koluna oturdu.

Butters, "Sanırım onu bir kişi taşırsa en az acı çeker," dedi. "Doğru," dedim, ayağa kalktım ve kan başıma hücum ederken yalpaladım. "Harry," dedi Michael ve yavaşça itti. Yanıma gitti.

Karrin'in önünde durabilmesi için kanepeyi düzeltti. Butters'a bir dizi araba anahtarı uzattı.

Butters, "Yaralanan sol kolu ve bacağı," dedi. "Sağ tarafını kendinize doğru taşıyın ve sol dizini desteklemeye çalışın."

"Dikkatli olacağım," dedi Michael ve onu nazikçe kaldırarak battaniyeye sarılmasını sağladı. Bunu yaparken hiç zorlanmamış gibi görünüyordu. Yani kas yapmış gibi görünmüyordu ama gücü kesinlikle hatırladığım Şövalye'ye aitti, son zamanlarda olduğu gibi topal müteahhit ve Küçükler Ligi softbol koçuna değil.

Karrin yumuşak bir acı sesi çıkardı ve gözlerini kapatıp burnundan sabit, disiplinli bir ritimle nefes aldı.

"Doğru, doğru," dedi Butters. Daha önce çantasını atmıştı, ama biz dışarı çıkıp Karrin'i Michael'ın beyaz kamyonetine yüklerken onu geri aldı.

Onu bindirdik ve kemerini bağladık ama belli ki acıyla savaşıyordu. Michael aceleyle içeri girdi, kar yağışından kurtuldu. Gözlerini bir kez açtı ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Üzgünüm," dedi, "arkanı kollamak için yanında olamayacağım." "İyi iş çıkardın," dedim. "Seni koruyacağımızdan emin olabilirsiniz."

"Siz kendiniz için endişelenin," dedi. "Bazı telefon görüşmeleri yapabilirim. Michael iyi bir adamdır, ama her zaman olacakları göremez."

Bir an dudağımı ısırdım, bir şey söyleyip söylememeye karar vermeye çalıştım. Söylememeye karar verdim. Neyin yaklaştığını bilmiyorsa, Nicodemus'un neyin peşinde olduğunu bildiğimi kimseye söyleyemezdi.

Poker suratım üzerinde çalışmalıyım. Yüzümdeki ifadeye baktı ve ağzının bir tarafıyla gülümsedi. "Bilmen gerekiyor. Anladım, Harry." Sağ elini battaniden kurtarmak için çabaladı, böylece benimkinin üzerine koyup sıkabilecekti. "Enayi yumruğu sayılsın."

Ona göz kırptım. "Yakında seni görmeye geleceğim." "Gelsen iyi olur," dedi.

Butters sürücü tarafındaki kapıyı çarptı ve V8 motorun yumuşak gümbürtüsüyle kamyonu hayata döndürdü. İlk olarak ısıtıcıları sonuna kadar açtı ve Karrin'in emniyet kemerini iki kez kontrol etti. Sonra aynaları ayarladı, kamyonun bir ev büyüklüğünde olmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı ve bana, "Kapat şunu. Bir şey öğrenir öğrenmez size haber vereceğim."

Başımı salladım ve "Teşekkürler Butters" dedim.

Yüzünü buruşturdu ve "Hayatını kurtardığımda bana teşekkür et" dedi. "Bunu zaten yaptın," dedim. "Müzedede." "Yani ödeştik mi?"

"O takası yaptıktan sonra saymaya devam edemezsin dostum," dedim. "Dikkatli sür."

Kapıyı dikkatlice kapattım ve Butters'ın kamyonu buzlu sokağa geri izledim. En düşük vitese taktı ve o uzaklaşırken lastikler caddede yavaşça gıcırdadı.

Garaj yolundan çıkalı belki yirmi saniye olmuştu ki, yakındaki bir ağaçtan kıvılcımlar saçarak kamyonetin ön camından aşağıya inen bir kamp ateşi kıvılcımı, hâlâ Butters'ın sırt çantasında duran kafatasına geri döndü.

Onlar gidene kadar izledim. Sonra olay yerini, sahte roketatarı, kılıç parçalarını, kını, kabzayı ve mermi kovanlarını aceleyle temizledim ve aceleyle içeri girdim.

Kapıyı arkamdan kapattım ve ona yaslandım. Bir an için yalnızdım.

Karrin'i şimdiden özlemiştim. Mantiken, muhtemelen Nicodemus ve arkadaşları tarafından acil bir tehlike altında olmadığını biliyordum, ama mantıksız bir parçam onu hastaneye götüren, doktorları mükemmel olmaları için korkutan ve nihayet uyuyabildiğinde ona göz kulak olan kişi olmak istiyordu.

Islak saçları aşağıya dökülmüş, battaniyeye sarılmış bir halde o kadar küçük görünüyordu ki.

Eğer onu da davet etmemiş olsaydım böyle olmazdı.

Yani, evet, mantiken onu inciten ben değildim. Bunu Nicodemus yapmıştı. Ama zihnimin duvarlarının arkasında bir yerlerde büyük, kaynayan bir öfke dalgası vardı, ona zarar verdiği için mutlak bir öfke ve kullanışlı bir hedefi olmadığı için beynimin aptal bir kısmı bunu benim yapacağıma karar vermişti.

Ve şimdi Michael'ı da bu karmaşanın içine sürükleyecektim. Ve eğer o da Karrin gibi riskli bir duruma düşerse, sonuçları çok daha ağır olabilirdi.

Hepsi de zayıf olduğum ve Mab ile anlaşma yaptığım içindi.

Dişlerimi sıktım ve kendimi tekrar kendi ayaklarımın üzerinde durmaya zorladım.

Olan olmuştu. Bunun için kendimi parçalamanın bir anlamı yoktu -özellikle de bu tür bir kendini kırbaçlamanın Michael'ı korumama ya da Nicodemus'un dünyadaki en güçlü kutsal emanetlerden birini elde etmesini engellememe yardımcı olmayacağı için.

Daha sonra kendimi dövmek için bolca zamanım olacaktı - bunu yapacak kadar uzun yaşadığımı varsayarsak.

Elindeki işe odaklan, Harry. Gerisini zamanın olduğunda halledersin.

Evet, tabii. Ama beni bu karmaşanın içine sokan da bu tür bir düşünce değil mi zaten?

Oyunu geçmişte oynadığımdan birkaç hamle daha ileride oynamayı öğrenmeye çalışıyordum. Bunun bir parçası da Karrin'i Nicodemus ve şirket için aklımda olanlardan haberdar etmemektir. Ama dostum, bu oyunu oynamak zordu.

Kasvetli düşünceler. Merdivenlerdeki ayak sesleri beni bu düşüncelerden uyandırdı. Yukarı baktım.

Merdivenlerin tepesinde iki figür duruyordu - kocaman bir köpek ve küçük bir kız.

Köpek gri, tüylü ve bir bantha büyüklüğündeydi. Başını ve omuzlarını çevreleyen iri kürkü ona aslansı bir görünüm veriyordu ve koyu renk gözleri parlıyordu, hafifçe kıvrılmış kuyruğu onu yana doğru çekecekmiş gibi öfkeyle sallanıyordu. Mouse beni gördüğünde mutlu bir ses çıkardı ve ön patileri yerde zıpladı ama sonra yanındaki kıza baktı ve kendini dikkatle sabit tuttu.

Küçük kız ellerini Mouse'un yeleğinin kalın tüylerine gömmüş, sanki kollarını Mouse'un boynuna dolayıp onu bir oyuncak ayı gibi taşıyamayacağını kabullenmeyi reddetmiş gibi duruyordu. Molly'ye ait, önünde SPLATTERCON!!! yazan eski bir tişört vardı. Tişört dizlerini geçiyordu ve kolları bileklerinin yarısına kadar iniyordu. Yumuşak top büyüklüğünde iri kahverengi gözleri vardı ve koyu kahverengi saçları küçük omuzlarına kadar iniyordu.

Yüz hatları biraz uzundu. Gözlerinin şeklinde ve çenesinin yapısında kendimi görebiliyordum. Ama annesinin dolgun ağzına ve zarif burnuna sahipti.

Maggie.

Benim kızım.

Kalbim neredeyse duracaktı ve sonra saf dehşet içinde yüksek vites geçti.

Ne yapmalıyım? Ne söylemeliyim? Baba olduğumu falan biliyordum ama şimdi bana *bakıyordu*. Ve o bir *insandı*.

"Siz Harry Dresden mısınız?" demeden önce birkaç uzun saniye boyunca merdivenin tepesinden beni ayık bir şekilde süzdü.

Önden ve yandan birer dişi eksikti. Çok sevimliydi.

"Uh," dedim. "Evet. Bu benim."

"Gerçekten büyüksün," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Bay Carpenter'dan daha büyük." "Um," dedim. "Ben olduğumu nereden anladın?"

"Çünkü Molly bana senin resmini gösterdi," dedi Maggie. Onu hareket ettirdi

Omuzları, Mouse'u sevdiği bir oyuncak bebeği tutar gibi tutmaya çalışır gibiydi. "Bu benim köpeğim, Fare."

Mouse kuyruğunu öfkeyle salladı ve bunu yaparken Maggie'yi yere düşürmemeyi başardı.

"Biliyorum," dedim. "Onu sana veren bendim."

Maggie başını salladı. "Molly de öyle dedi. Beni sevdiğin için onu bana verdiğini söyledi."

"Evet," dedim, konuşurken gerçeği fark etmiştim. "Bu doğru."

Sanki hoş olmayan bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı. "Bana kızgın mısın?"

Birkaç kez göz kırptım. "Ne?" dedim. Hayır, hayır, elbette değil. Sana neden kızayım ki?"

Omuz silkti ve Mouse'un yelesine baktı. "Çünkü sen hiç burada değilsin. Asla, asla."

Ow.

Kış Mantosu oldukça şaşırtıcıdır, ancak bazı acı türlerinde hiçbir şey yapamaz.

"Şey," dedim bir süre sonra, "çok zor bir işim var. Ne iş yaptığımı biliyor musun?"

"Canavarlarla savaşıyorsun," dedi Maggie. "Molly bana öyle söyledi. Drakulalar falan gibi."

Ben yokken Molly benim yerimi mi dolduruyordu? Bu, Mab'ın ben yaptığı ya da yapılmasını emrettiği türden bir şeye çok benziyordu - onun yerine vasalının bazı görevlerini üstlenmek.

Belki Molly de aynı izleri takip ediyordu. Ya da belki sadece Molly gibi davranıyor ve çocuğa karşı olabildiğince nazik davranıyordu. Ya da belki o kadar basit değildi.

"Evet," dedim. "Drakulalar ve diğer şeyler gibi. Çok tehlikeli ve ben bunu çok yapıyorum."

"Bay Carpenter iki adamdan daha çok çalışıyor. Bayan Carpenter öyle diyor."

"Bu muhtemelen doğru," dedim.

"Ama her gece eve geliyor. Ve sen hiç ..." Aklına bir düşünce geldi ve Mouse'a biraz daha yaklaştı. "Beni götüreceksin?"

"Um," dedim göz kırparak. Bu gerçekten çok hızlı ilerliyordu. "Ben, uh. Bunu ister misin?"

Omuz silkti, neredeyse gözlerini Mouse'un yelesine saklayacaktı. "Bilmiyorum. Oyuncaklarımın hepsi burada. Patenlerim de."

"Bu çok doğru," dedim. "En azından bu gece değil."

"Oh," dedi. "Tamam. Molly senin gerçekten iyi biri olduğunu söylüyor." "Olmaya çalışıyorum."

"O iyi biri mi, Mouse?"

Fare kuyruğunu öfkeyle sallamaya devam etti ve sessiz bir havlama sesi çıkardı.

"Fare akıllıdır," dedi başını sallayarak. "Gerçekten süper köpek kadar zeki.

James ve Dev Şeftali'yi okuyoruz."

Gözlerimi kırptım. Kitabı köpeğe okuduğunu mu yoksa *Mouse*'un da kitabı okuduğunu mu kastediyordu? Yani, onun çoğu insan kadar zeki olduğunu zaten biliyordum ama okuma gibi soyut şeyleri öğrenip öğrenemeyeceğini hiç düşünmemiştim. Bu çok tuhaf bir fikir gibi görünüyordu.

Öte yandan, o okula gidiyordu. Benim sadece GED'im vardı. Maggie'ye yeterince uzun süre yakın kalırsa, köpek benden daha fazla eğitim alabilirdi. O zaman onunla konuşmak olmazdı.

"Yine de insanlara Mouse'tan bahsetme, tamam mı?" Maggie aniden endişelenerek konuştu. "Bu çok gizli bir sır."

"Yapmayacağım," dedim.

"Tamam. Odamı görmek ister misin?"

"Çok isterim."

Merdivenlerden yukarı çıktım ve Maggie bir eliyle köpeğin yelesini bırakıp diğer eliyle sağ işaret parmağını tuttu ve beni koridorun sonuna götürdü.

Maggie'nin odası uzun zaman önce Charity'nin dikiş . Temizlemişler ve küçük odayı mor, pembe ve parlak yeşil renklerle yeniden dekore etmişlerdi. Çocuk boyunda küçük bir masa, bir sandalye ve birkaç oyuncak kutusu vardı. Oyuncakların hepsi özenle kaldırılmıştı. Masanın üzerinde birkaç okul kitabı vardı. Bir dolap hafifçe açık duruyordu ve zemininin küçük bir çamaşır sepetine girmemiş kirli giysilerle kaplı olduğu görülüyordu. Bir duvara dayalı, genellikle altında ikinci bir yatakla gelen türden yükseltilmiş bir yatak vardı. Alt ranza yoktu. Onun yerine yatağın altında yerde büyük bir şilte vardı. Duvarları ve yatağın üstündeki tavanı parlak renkli çizgi film midillilerinin posterleri süslüyordu.

Odaya girdiğimizde, Mouse sonunda birkaç küçük miyavlama sesi çıkardı ve kocaman bir köpek sırtışıyla yanıma geldi. Birkaç dakika boyunca kulaklarını okşadım ve çenesinin altını kaşıyarak ona ne kadar iyi bir köpek olduğunu, onu ne kadar özlediğimi ve ne kadar iyi bir iş söyledim. Mouse kıpırdanıp durdu, ellerimi salya sümük öptü ve genel olarak Tibet'ten gelen mistik, süper güçlü bir koruyucu yaratık gibi değil, tam olarak mutlu bir köpek gibi davrandı.

Maggie değişimi yakından izlemek için küçük merdivenden ranzasına tırmandı. Bir dakika sonra Mouse bana o kadar sert yaslandı ki neredeyse beni devirecekti ve sonra mutlu bir şekilde küçük merdivenin altındaki şiltenin üzerine yerleşti.

kızın yatağı.

"Yatağımın altında bir canavar var ve o da *Mouse*," dedi gururla. "Orada başka bir tane daha vardı ama ben ve Mouse onu avladık."

Bir kaşımı kaldırdım. Başka bir çocuk olsa, yakın zamanda oynadığı bir oyundan bahsettiğini düşünebilirdim. Ama öte yandan . . . Yani, o bir Dresden'di. Belki de bana sadece ve sadece gerçekleri anlatıyordu.

"O gelmiş geçmiş en harika köpek," dedim.

Bu onu son derece memnun etti. "Biliyorum!" Düşünceli bir şekilde dudağını çiğnedi, bana Susan'ı o kadar çok hatırlatan bir hareketti ki göğsümde somut bir sızı hissettim. "Um," dedi. "Beni yatırmak ister misin?"

"Elbette," dedim.

Başını salladı ve yastığının üzerine yığıldı. Yatağa doğru ilerledim ve birkaç saniye içinde çarşafı ve battaniyeyi ayırıp üzerine çektim. Bu iş bittikten sonra, "Bana bir hikaye okumak ister misin?" dedi.

Mouse'un kuyruğu coşkuyla duvara çarptı. "Elbette," dedim.

Ve *Vahşi Şeyler Nerede*'yi okuduk. Bitirdiğimde, "Sesleri doğru yapmamışsın" dedi. "Hmmm," dedim. "Belki bir dahaki sefere daha iyisini yaparım."

"Bilmiyorum," dedi kuşkuyla. "Sanırım deneyebilirsin." Yüzüme bir süre araştırarak baktı ve sonra kısık bir sesle, "Babam olmak ister misin?" dedi.

Gözyaşlarımı kadar birkaç saniyelğine kör oldum.

"Elbette," dedim. Gevrek bir sesle söyledim ama bunu söylediğimde bana gülümsedi.

* * *

Sendak'ın eserinin ikinci bölümünü bitirdiğimde uyuyordu.

Battaniyelerin onu tamamen örttüğünden emin oldum, saçlarını öptüm ve sonra Mouse'un yanına çömelip kollarımı ona doladım.

"Teşekkür ederim evlat," dedim. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Bana yaslandı, kuyruğunu salladı ve kocaman başını kaburgalarımın üzerine yasladı. Onu biraz daha okşadım. "Yakında gitmem gerekiyor. Ama onu güvende tutmana ihtiyacım var. Carpenter'ları da. Tamam mı?"

Sevindi ve biraz sokuldu.

"Ben de seni özledim oğlum," dedim kulaklarını okşayarak. "Bunu çözmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bundan sonra ne olacağını anlamak için."

Artık Maggie'ye baba olmaya karar vermiş miydim? İnceledim.

ve gerçekten de öyle fark ettim. *Bu* ne zaman oldu? Ve neden kimse beni bu döngüden haberdar etmedi?

Onu gördüğüm, onunla konuştuğum an oldu diye düşündüm. Aman Tanrım.

Bu korkunçtu. Ve . . .

heyecan verici?

Her şey düşünüldüğünde, şu anda duygularıma çok fazla güvenebileceğimden emin değildim. Ama kesin olan bir şey vardı.

Kızıma verdiğim sözü tutmak istiyorsam, geri dönmek zorundaydım. Bu da yarın hayatta kalmak demekti.

Ayağa kalktım, Mouse'u son bir kez okşayıp tırmaladım ve sessizce odadan çıkıp üst kattaki koridora doğru . Michael ve Charity'nin odası hariç diğer odaların ışıkları sönmüştü. Orada bir ışık yanıyordu. Kapı hafifçe açıktı.

Yatağın kenarında pazen pijamalarıyla oturan Charity'yi görebiliyordum; uzun boylu, sarışın, mükemmel bir fiziğe sahip, yaşlandıkça saçları gümüş rengine dönüşen bir kadındı. Muhtemelen yatağın yanında oturan kocasıyla konuşurken gözyaşlarına boğulmuş yüzü perişan bir haldeydi. Onu oradan göremiyordum.

Belli ki Michael bu konuşmanın özel olarak yapılmasını istemişti.

Arkamı döndüm ve merdivenlerden aşağı indim. Alt basamaklara oturdum ve kafamı boşaltmaya çalıştım.

Birkaç dakika sonra Charity merdivenlerden indi ve oturdu. Yer açtım.

"Michael nerede?" Ben sordum.

"Çocuklar için dua ediyor," diye cevap verdi. "Ayrılmadan önce bunu hep yapar. Olur da ..."

"Evet," dedim.

"Biliyor musun," dedi Charity, "seni tekrar gördüğüm anda burnuna iki yumruk atmaya niyetliydim. Bir kez kanatmak için, bir kez de kırmak için."

"Oh?"

"Mmm-hmm. İlk seferinde kendini öldürmeye çalıştığın için. İkincisi ise bunu yapmak için kızımı kullandığın için."

"Sen, uh. Bunu biliyor muydun? Nasıl biliyorsun?"

"İzliyorum. Dinledim. Senin ölüm haberine verdiği tepki çok fazlaydı. Zaman aldı ama sonunda kendine neden bu kadar kızgın olduğunu anladım."

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsan bana şimdi vurabilirsin,"

dedim. "Hayır," dedi yorgun bir sesle. "Sadece sana bir şey söylemek istiyorum." "Öyle mi?"

Başını salladı. "Çocukların babalarının eve sağ salim dönmesine ihtiyacı var, Harry. Emin ol

olur."

"Onu sana geri getireceğim ya da denerken öleceğim. Söz veriyorum."

Charity bana baktı ve sonra yorgun bir gülümsemeyle başını salladı. "Michael'dan bahsetmiyordum, Harry. Seni kastetmiştim." Merdivenlerden yukarı, Maggie'nin odasına doğru baktı. "O çocuk sevdiği herkesi kaybetti. Mouse'a ne kadar yakın durduğunu fark ettin mi? O olmasaydı, işlevini yerine getirebilir miydi merak ediyorum. Eğer sana bir şey olursa . . ."

"Ah," dedim sessizce.

"Maggie'nin o acıyı tekrar hissetmesine gerek yok. Onu hayal kırıklığına uğratma."

Dudağımı çiğnedim ve sulu gözlerim kapalı bir şekilde başımı salladım. "Doğru."

"Ve ... lütfen Michael'ın da ona ihtiyacı olan çocukları olduğunu unutmayın.

Lütfen."

"Onu geri getireceğim ya da denerken öleceğim," diye tekrarladım.

Charity titrek bir nefes verdi ve sonra omzuma hafifçe dokundu. "Teşekkür ederim. Tanrı seninle olsun ve seni sağ salim eve getirsin, Harry. İkinizi de."

Otuz üç

A Sabah saat üç buçukta, arkasında ÇOCUĞUM ...'DA ONUR ÖĞRENCİSİ yazan bir futbol annesinin minibüsüyle şeytani ine doğru yola çıktık. Hayatımın standartlarına göre bunun çok da uygunsuz bir giriş olmadığını belirtmekte fayda var.

Michael kontağı öldürdükten sonra bir süre mezbahaya baktı ve "Burası kötü bir yer," dedi.

"Evet," dedim. Sırtımın küçük kısmını ovuşturdum. Yola çıkmadan önce Maggie'nin yatağının altındaki şiltede birkaç saat uyumuştum. Mouse bana sokulmaktan mutluluk duymuştu. Lummo hala yeterince uğraşırsa kucağıma sığabilecek küçük bir köpek yavrusu gibi davranmayı seviyordu ve onunla tartışamayacak kadar yorgundum. Sonuç olarak, savunmacı uyku alıştırmaları yapmak zorunda kaldım ve bu da sırtımı biraz kasıyordu.

İşin iyi tarafı, aldığım azıcık uyku bile beni ya da en azından Kış mantosunun gücünü geri kazanmak için harikalar yaratmıştı. Kırık kolum, kurşun yaram ve diğer her şeyle kendimi neredeyse normal hissediyordum.

Michael emekli olmasına rağmen temiz tuttuğu ve paslarından arındırdığı eski postasını giymişti. Altına vücut zırhı giymişti. Sol göğsünde parlak kırmızı bir haç bulunan büyük beyaz pelerinini de üzerine geçirmişti.

"Siyah bir şey emin misin?" Ona sordum. "Tüm kötü adam soygun kıyafetleriyle çatışacaksın."

"da bu zaten," dedi Michael.

"dostum," dedim. "Vuracağımız bu bina John Marcone' ait. Elektronik sistemlerini çökertmeden içeri girmemiz gerekiyor. Bu da demek oluyor ki kameralar ve resimler olacak. Dünyadaki en kör güvenlik teknisyeni bile sizi tanıyabilir ve koruyucu melekleriniz sizi Marcone'nin adamlarından koruyamaz."

Michael başını salladı. "İşler o noktaya gelmeyecek."

"Böyle söylüyorsun ama Marcone'nin nasıl biri olduğunu bilmiyorsun," dedim. "Belki," dedi. "Ama Tanrı'nın nasıl biri olduğunu biliyorum, Harry. Ve

Aileme zarar vermem için bana bu gücü vermezdi."

Yüzümü buruşturdum. "Bana öyle geliyor ki, karanlık giysiler giymek ve maske takmak gibi birkaç ihtiyatlı adım atmanız kibarca olurdu - böylece Yüce

sizin için bir şeyler ayarlamak için kendi yolundan çıkmasına gerek kalmazdı."

Hızlı bir kahkaha attı ve bana alaycı bir gülümseme verdi. "Demek bunca zamandır beni dinliyordun." Başını iki yana salladı. "Nicodemus ve onun gibiler gölgelerde, gizlice çalışırlar. Kılıçlar bunun için tasarlanmadı. Benim saklayacak bir şeyim yok."

"Hey," dedim, sesimin sinirli çıkmasına izin vererek, "kendim de karanlık bir tür olarak, sanırım bu ifadeye içerledim."

Michael homurdandı. "Binaları yıkıyorsunuz, şehrin sokaklarında canavarlarla açıkça savaşıyorsunuz, polisle çalışıyorsunuz, gazetelerde boy gösteriyorsunuz, telefon rehberine reklam veriyorsunuz ve Michigan Caddesi'nde zombi dinozorlara biniyorsunuz ve gölgelerde çalıştığınızı mı düşünüyorsunuz? Mantıklı olun."

"Sen ben de yaparım," dedim. "En azından kar maskesi tak."

"Hayır," dedi Michael sakince. "Tanrı benim yardımcımdır ve insanların bana yapacaklarından korkmam. O'na güven, Harry."

"Muhtemelen kartlarda yok," dedim.

Gülümsemesi genişledi. "O zaman bana güven."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam. Her neyse. Kâse'yi geri alırsak adamlarının onu saklayacak güvenli bir yer bulabileceğinden emin misin? Çünkü görünüşe göre dışarı çıkıp otomattan atıştırmalık almak için Sikkeleri kullanıyorlar, o şeyler çok hızlı bir şekilde tekrar dolaşıma giriyor."

Michael, "Sikkelerin doğasının bir parçası da, sizin de belirttiğiniz gibi, dolaşımda *olmaktır*," dedi. "Ancak bu kadar uzun süre muhafaza edilebilirler. Kâse tamamen farklı bir önerme. Onu güvende tutacaklar."

"Ve uymam gereken kuralları biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Nicodemus'un Kâse'yi bulmasına yardım etmelisin," dedi. "Ondan sonra silahlarını serbest bırakabilirsin."

"Doğru. Sen de buna saygı duyacak mısın?"

Michael, "Doğru olanı yapacağım," dedi.

Dudaklarımı yaladım. "Evet ama... Mab'ın kısıtlamalarından kurtulana kadar doğru olanı yapmayı erteleyebilir misin?"

"Her şey düşünüldüğünde," dedi Michael, "hayır. İşimi şansa bırakmayacağım."

Tercümesi: Ne olursa olsun, Uriel'in lütfunu mahvedebilecek hiçbir yapmayacak ya da yapmayacaktı.

Bu harika oyun için teşekkürler, Mab. Belki bir dahaki sefere kuyruğu sihirbaza iğneleme oynayabiliriz.

"Nicodemus'un en azından Chicago'ya dönmeden hemen öncesine kadar düz oynayacağından oldukça eminim," dedim.

"Neden ki?"

"Çünkü lütfen diyeceğim." Michael bana bir kaşını kaldırdı.

"Bunu onun ana dilinde söyleyeceğim," dedim. "Güç mü?"
"Bingo."

* * *

Nicodemus adamlarını ne beklemeleri gerektiği konusunda uyarmamıştı ve Michael benim yanımda içeri girdiğinde Jordan ve silah arkadaşları tam bir panik halinde gerçekten etkileyici sayıda silah çıkardılar.

Michael başparmaklarını kemerine geçirmiş öylece duruyordu, *Amoracchius* kınında sessizce yanında sallanıyordu. "Evlat," dedi Jordan'a, "o şeyi bana doğrultmaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Silahlarınızı indirin," diye hırladım mezbananın her yerine ulaşabilecek kadar yüksek bir sesle. "Organizasyonunuzu küçültmeye başlamadan önce."

Silahlarını indirmediler ama tehdidim birçok süvari subayının bana endişeyle bakmasına neden oldu. Hadi bakalım.

"Hey, Nick," diye bağırdım. "Çocukların çok gergin. Onları sakinleştirmek ister misin yoksa ben mi yapayım?"

Nicodemus bir an sonra, "Beyler," diye seslendi, "Dresden'in yanında kimin olduğunu biliyorum. Geçmelerine izin verin."

Jordan ve diğerleri bariz bir isteksizlikle silahlarını indirdiler ama ellerini üzerlerinden çekmediler, her an silahlarını tekrar doğrultmaya hazırdılar. Michael hareket etmedi ya da tehditkâr bir tavır takınmadı ama bakışlarını yaverden yavere, teker teker gezdirdi.

Hepsi gözlerini onunkilerden ayırdı. Her .

Konferans masasına doğru ilerlemeye başladık ve Michael "Bu adamlar için üzülüyorum" dedi.

"Dil şeyi mi?" Ben sordum.

"Dillerini kesmek sadakatlerini korumanın bir yoludur," dedi Michael.

"Evet. Vücut parçalarını kesen insanları severim."

Kaşlarını çattı. "Onları izole etmek için tasarlandı. Bunun onlara ne yaptığını bir düşünün. Konuşamıyorlar - peki diğer insanlarla bağlantı kurmaları ne kadar zor? Kendilerini bu tarikattan kurtarmalarını sağlayacak türden bağlar kurmaları? Yemeklerinin tadını alamıyorlar, bu da zevk için yemek yemelerini engelliyor - ve birlikte yemek yemek arasında gerçek ilişkiler kurmanın başlıca yollarından biridir. Bunun yabancılarla en basit etkileşimleri bile ne kadar bir düşünün. Ve bu zorluğun ortak deneyiminin, kişinin acısını gerçekten anlayan tek kişilerin her zaman yoldaşları olacağı anlamına geldiğini." Başını iki yana salladı. "Telkinlerinin son adımı olmasının bir sebebi var. Bir kez tamamlandığında, artık kendilerine ait bir sesleri olmaz."

"Seçme şansına sahip olmamakla aynı şey değil," dedim. "Bu adamlar kararlarını verdiler."

"Gerçekten de. Nicodemus ve Anduriel tarafından akılsız genç adamlar olarak manipüle edildikten sonra." Başını iki yana salladı. "Bazı adamlar gözden düşer. Bazıları itilir."

"Parmakları tetiği çektikten sonra fark eder mi?"

"Elbette önemli," dedi Michael, "ama bu yapılması gerekeni değiştirmez. Keşke içlerindeki boşluğu doldurmak için başka bir yol bulabilseler."

O sırada ekibin son hazırlıklarını yaptığı konferans masasına ulaşmıştık. Anna Valmont, Hannah Ascher ve Binder oradaydı, dar ve koyu renk giysiler giymişlerdi ve her birinin omzunda bir kılıf vardı. Valmont masanın üzerine deri bir alet çantası koymuştu ve içindeki çeşitli ekipmanları tek tek gözden geçiriyordu. Ascher kahvesini yudumluyor, önündeki tabakta duran simidine dokunmuyordu. Binder çetesinin Uzi'lerini bir kez daha gözden geçiriyordu.

Mezbahanın bir ucundaki yükleme kapıları açıldı ve bir süre sonra bir çift büyük basamaklı kamyonet gürültüsü içeri girdi. Birkaç görevli onları sıraya dizmeye ve ardından arka kapılarını açmaya koyuldu.

"Günaydın Dresden," dedi Hannah Ascher. "Kız arkadaşına ne oldu?"

"O benim kız arkadaşım değil," dedim. "Ve Nicodemus ile bir yanlış anlaşılma yaşadı."

Anna Valmont'un gözleri sert bir şekilde bana kaydı.

"Yaşıyor," dedim ona. "Ama bugün işe gidecek durumda değildi." "Yani onun yerine Kaptan Crusader'ı mı getirdin?" Ascher sordu. "Görünüşe göre bir Rönesans fuarı."

Binder aniden ayağa kalktı ve gözleri büyüdü. "Lanet olsun, kızım. Bu bir Kılıç Şövalyesi."

Ascher kaşlarını çatı. "Tüm dünyada bu adamlardan sadece üç tane falan var sanıyordum."

"İki," dedi Michael, "şu anda."

Binder Michael'a baktı ve gözlerini hesaplayarak kıstı. "Ah, kahretsün. Dresden, Nicodemus kız arkadaşınla kavga etti diye böyle mi yapıyorsun?"

"O benim sevgilim değil-" Burnumun kenarını ovuşturdu. "Bak, tanıdığım ve güvendiğim birinin arkamı kollamasını istiyorum. Murphy bunu yapamadı, bu yüzden onun yerine o yapıyor."

"Ne saçmalık ama," dedi Binder. "Sikkeler ve Kılıçlar'ın birbirleriyle nasıl olduklarını bilmediğimi mi sanıyorsun? Onu izlemek için getirmedin

sırtını. Onu dövüşmesi için getirdin."

"Etrafta caydırıcı bir unsur olması benim için sorun değil diyelim," dedim. "Eğer Nicodemus dürüst davranır ve sözünü tutarsa, ben de öyle yaparım ve hepimiz zengin oluruz."

Binder kaşlarını çattı ve Michael'a baktı. "Bu doğru mu, Şövalye?"

"Harry genelde çok dürüst bir adamdır," dedi Michael. "Yine de para gerçekten umurumda değil."

Binder ve Ascher yeni bir ses duyan köpekler gibi başlarını iki yana eğdiler.

Anna Valmont gülümsedi ve başını hafifçe sallayarak aletlerini kontrol etmeye devam etti.

"Dün gece ne oldu?" Ascher bana sordu. "Binder'ın adamları ona bir aslan resmi çizmişler. Geri gelenler yanı."

"Evet, biraz çılgınca oldu," dedim.

"Adamı yakaladın mı?" Binder sordu.

"Hayır, kaymış," dedim. "Kimsenin suçu değil, gerçekten. Kurnaz, kaygan küçük piç kurusu."

Binder bana baktı. "Evet. Doğru. Kasabanızda birine zarar verirsem boynuma nasıl bineceğinize dair büyük bir konuşma yaptınız. Sonra siz ikiniz kovalamacaya devam etmek için buradan ayrılıyorsunuz ve Murphy, Nicodemus'la yaşadığı bir 'yanlış anlaşılma' yüzünden devam edemeyecek kadar bitkin düşüyor."

Ona güzel bir gülümseme verdim. "Binder, sakın ol. Operasyon tehlikede değil. Kimseye gitmeyeceğinden emin oldum. Zaten onu takip etmemizin amacı da buydu, değil mi?"

Binder kaşlarını çattı. "Beyaz Konsey'in zihin büyüğü kullanmanıza izin vermediğini sanıyordum."

Bunu kastetmemiştim ve bu alandaki yeteneksizliğimi göz önüne alırsak gerçekten yapamazdım ama Binder bunu bilmiyordu. "Ben yapılması gerekeni yaptım," dedim. "Bir de şöyle düşün: Artık boynunu ezmek zorunda değilim."

Binder şüpheli görünüyordu ama zorlamadı - ki bu akıllıcaydı. Binder'ın gerçekten müthiş bir yeteneği vardı ama tek numaralık bir midilliydi. Beyaz Konsey'den bir Büyücüyle doğrudan yüzleşecek durumda değildi ve bunu biliyordu.

Michael kendine bir fincan kahve aldı ve bana baktı. Başımı salladım, o da bana bir tane getirdi. "Sadece dört keçi için çok büyük bir ağıl," diye belirtti.

Bu da Genoskwa'nın dün gece buraya geri döndüğü ve birkaç öğün daha yediği anlamına geliyordu. Kahretsin, ama bu şey çok yemiş. O büyüklükte bir şeyin tüketmesi gerekenden fazlasını yemişti ama doğaüstü yaratıkların çoğunun doğaüstü metabolizmaları vardı.

olağanüstü hız ve güç. Gulyabaniler bir öğünde kırk ya da elli kilo et yiyebilir ve ertesi gün daha fazlasına ihtiyaç duyabilirlerdi. Belki de Koca Shaggy'nin fiziksel gücünü besleyen benzer bir yüksek tüketim motoru vardı.

Kahvemi yudumladım ve bekledim. Dörde çeyrek kala Goodman Grey içeri girdi. Alçakgönüllü görünümlü adam masaya bir metre kala durdu ve gözlerini Michael'a dikti. Şövalye şekil değiştirenin bakışına karşılık verdi ve elinin topuğunu rahatça *Amoracchius*'un kabzasına indirip parmaklarını gevşeterek orada dinlendirdi.

"Sorun nedir?" Ona sordum.

"O adamdan pek hoşlanmıyorum," dedi Michael. "Korkunç şeyler yaptı."

"Belli ki," dedi Goodman Grey, ses tonu temkinliydi. "Ben kiralık bir canavarım. Ama bugün sizinle bir alıp veremediğim yok, Şövalye Bey." "Belki," dedi Michael. "Belki de yok."

Grey'in gözleri bana kaydı. "Gerçekten böyle bir büyücüyle bizim tarafımızda çalışmamı mı bekliyorsun?"

"Evet," dedim. "İşe alındın, değil mi? Biraz profesyonellik gösterin."

Grey homurdandı ve biraz rahatlamış görünüyordu. "Pekala. Ona benimle sorun yaşaması için bir neden vermeyeceğim. Ama verirse, onu parçalara ayırmayacağımı sanmayın."

"Yapamayacağına eminim," dedim ona. "Ama denerken seni izlemek eğlenceli olabilir."

Grey bana ekşi bir bakış attı ve kahve fincanının yanına gitti.

Dörde beş kala Nicodemus ve Deirdre birlikte geldiler. Deirdre şeytani savaş formundaydı, tamamen mor pullar ve metalik saç şeritlerinden oluşuyordu. Her iki gözü de Michael'a odaklanmıştı. Nicodemus her zamanki gibi ama daha kendini beğenmiş görünüyordu. "Herkes günaydın," dedi. "Masa lütfen."

Nicodemus'un arkasındaki gölgelerde, sessizlik içinde gizlenen Genoskwa'nın iri cüssesini görebiliyordum.

Hepimiz masanın etrafında toplandık; Nicodemus üzerine bankanın haritasını temiz bir şekilde çizdiği büyük bir kâğıt parçası koymuştu. "Bu basit bir giriş olacak," dedi. Bankanın ön kapılarını işaret etti. "Bu kapılardan gireceğiz. Üç ila altı arasında güvenlik görevlisi olacak ve Binder ile Dresden'in onların dikkatini çekip sonunda etkisiz hale getirmelerini bekleyeceğim. Geri kalanımız doğruca kasalara gidecek. Yolda iki büyük güvenlik kapısı var ama onları açmakla uğraşmayacağız. Bayan Ascher buradaki ve buradaki duvarların yanından geçecek." Uygun yerleri kırmızı kalemle işaretledi. "Ondan sonra Bayan Valmont ve

Bay Grey ana kasaya doğru ilerleyecek. Bayan Valmont kasanın kapısını açacak ve Bay Grey de hedefin özel depo odasını açacak. Bu sistemler aşıldıktan ve kapılar açıldıktan sonra, büyücülerimizi kasaya sokmak güvenli olacaktır." Genişçe gülümsedi. "Ve sonra gerçek eğlence başlayabilir. Sorusu olan var mı?"

"Gideceğimiz yere vardığımızda ne olacak?" diye sordum. "Bunun için bir haritan var mı?"

"Ne yazık ki hayır," dedi Nicodemus. "Yine de yolumuz açık olmalı. Hedefimiz kasalarını korumak için aktif savunmalar kullanıyor, gizleme değil."

"Harita yok," dedim. "Sadece kapılarla ilgili bazı belirsiz referanslar var."

Nicodemus, "Benzer şekilde büyük riskleri göze almadan büyük ödüllere ulaşamaz," dedi. "İçeri girdiğimizde bulduklarımıza uyum sağlamamız gerekecek."

Nikodimos'un Hades'in kasası hakkında daha fazla bilgisi olmadığına bir an bile inanmadım. Ama bunu söylemenin pek bir anlamı olmazdı.

"Hepsi bu kadarsa," dedi Nicodemus, "yüklenelim. Dresden ve eskortu, Grey ve Valmont en soldaki minibüste olacaklar. Geri kalanımız sağdakine binecek. Paylarınızı toplayabilmeniz için her biriniz için ağır hizmet tipi sırt çantaları hazırladım. Bay Binder, her minibüse yirmi ortağınızı bindirin lütfen."

"Anladım," dedi Binder. Tel çemberini çıkardı ve takım elbiselileri çağırmaya başladı, geldiklerinde onlara bir Uzi ve birkaç yedek şarjör verdi. Bekleyen minibüslere doğru koşular ve büyük bir istekle minibüslere atladılar.

Michael izledi ve başını salladı.

"Bay Carpenter," dedi Nicodemus. "Bu sabah güneş doğana kadar yirmi milyon dolar daha zengin olabilirsiniz."

"Benim bir ailem var. Zaten ölçülemeyecek kadar zenginim," dedi Michael. "Ama bunu anlamayı gerçekten beklemiyorum."

Nikodimos'un yüzü donuklaştı, gözleri buz kesti.

Bunu not aldım. Bunca zamandır ondan gördüğümünden çok daha fazla tepki göstermişti. Michael'ın söylediği bir şey beni çok etkilemişti.

"Konuşma ve planlama zamanı sona erdi," dedi Nicodemus. "Şimdi eylem zamanı. Herkes minibüslere binsin."

Otuz dört

Tminibüsün içi kalabalıktı, Binder'in yirmi fedaisi dördümüzle birlikte tıkkış tıkkış doluydu ve arabayı da birkaç süvari kullanıyordu.

", Dresden," dedi Grey. "Bileklerini alalım." "Ne?" dedim.

"Ne?" dedim. "Ah, doğru ya. Kelepçeler."

"Neden bu?" Michael sordu.

"Dikenli kelepçeler," dedim. "Büyü yeteneğini engelliyorlar. Yürüyerek geçerken binanın güvenlik sistemlerinden herhangi birini havaya uçurma ihtimalimi büyük ölçüde azaltacaklardır ve tüm kapıları açana kadar çalışır durumda kalmalarına ihtiyacımız var."

"Bileği kırılmış," dedi Michael Grey'e. "Ayak bileklerine uyacak mı?"

Grey ağır bir çelik zincire bağlı bir dizi kelepçe tuttu. Tıpkı daha önce gördüklerime benziyorlardı ama Sidhe'nin kullandığı o tuhaf gümüşü metal yerine ağır bir çelik parıltısı vardı. Kelepçelerin iç yüzeyleri küçük, keskin çelik dikenlerle kaplıydı. Kilitlendiklerinde etimi ısıracaktı ve o çelik derimi parçaladığında Kış mantosu paramparça olacaktı.

Bu iyi hissettirmeyecekti.

"Fark etmez," dedim onlara bakarak. "Kelepçelerden biri takılıysa büyüü kullanamam. Sadece ikisini de bir bileğime tak ve zinciri etrafına yolumdan çek. Ver bana."

"Benim istemediğine emin misin?" Grey sordu.

"Hayır, senden zaten yeterince hoşlanmıyorum. Ben takarım." Kelepçeleri Grey'den aldım ve Michael'a dikkatini vermesini istediğimi belirten bir bakış attım. Kaşlarını çattı ve yaptı.

Kendime dirsek atarak zinciri bileğime saracak kadar yer açtım. Sonra bir an için gözlerimi kapattım ve konsantre olarak yavaş, derin nefesler aldım. Acıyı engellemek uzun zaman önce öğrendiğim bir dersti ve hazırlanmak için zamanım varsa bunu oldukça iyi yapabiliyordum. Çoğunlukla kötü adamlar canımı yakmaya başlamadan önce o kadar da nazik davranmazlardı ama neyse ki bu sefer kötü adam bendim ve kendimi rahat bırakmaya razıydım. Zihinsel bariyerleri kurmam birkaç dakikamı aldı ve sonra gözlerimi açtım, pardösümün kolunu yukarı çektim ve her iki kelepçeyi de sağ bileğime takıp anahtarlarıyla kilitledim.

Çelik, yüzlerce küçük dişle derimi ısırды ve Kış örtüsü yok oldu. Düğmeyi çevirdiğinizde ışığın yanması gibi aniden vücudum yaralanmalar bildirmeye başladı.

Kolum oldukça kötüydü ama Genoskwa beni park halindeki arabaya çarptığında sırtımda büyük bir çürük oluşmuştu. Baldırım vurulduğum yerde sürekli yanıyordu. Ayaklarım da beni öldürüyordu.

-Bu da ne? Bir çift ayakkabıyı yanlış numara falan mı almıştım? Dizlerim ağrıyordu ve bir şekilde dilimde ve diş etlerimden birinde bir kesik oluşmuştu - daha önce fark etmemiştim ama şimdi kesinlikle hissediyordum.

Ve başım ... ah, ağrıyan başım. Mab'ın küçük gümüş küpesi Antarktika'daki bir dondurma kamyonu kadar soğuktu, ama uyuşturma etkisi çelik tarafından azaltıldığında, başım çatlayacak ve erimiş kurşun akacakmış gibi hissediyordum.

Neyi engellemem gerektiğini tam olarak anladıktan sonra bir an için zihinsel kalkanlarımı yeniden düzenledim ve sonra yavaşça doğruldum.

"Harry," dedi Michael. "."

"Acıyor," dedim kısaca. "İyi olacağım." Kelepçelerin anahtarını cebime koydum, sonra büyük boy spor çantamı aldım ve içeri karıştırmaya başladım. Büyücü asama deri bir kayış bağlamıştım ve şimdi onu bir tüfek gibi tek omzuma takıyordum. "Grey, içeri girdiğimizde her türlü ışık ve gürültüyü yapacağım. Eğer muhafızlarla ilgili bir şey yapmak istersen, ölümcül olmamasına çalış."

"Yoksa ne olur?" Grey sordu.

"Kelepçeler çıkar ve ben sana kızarım," dedim. "Belki de seni vurmalarına izin veririm" dedi.

Ona hoş bir gülümseme verdim. "Eğer yaparsan, kasaya giden yolu kim açacak, ha? Bunu yapabilecek kadar öğrenmek için yıllarca resmi eğitim almam. Sana garanti ederim ki Ascher bunu başaramaz." Gözlerimi kısarak Grey'e baktım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Neden böyle bir şey için para alıyorsun?" diye sordum. "Senin gibi yetenekli biri bunu istediği şekilde elde edebilir."

Grey omuz silkti. "Gizemli bir şey yok. Herkes kirasını ödemek zorunda," dedi ve sesindeki bir şey son kelimenin üzerine büyük harf koydu.

"," dedim.

"Biliyorum," diye cevap verdi Grey sakince. "Benim sorunum değil."

"Sakıncası yoksa beyler," dedi Valmont, minibüse bindiğimizden beri ilk kez konuşarak. "Siz kendi işinizin basit olduğunu düşünüyor olabilirsiniz ama benimki imkansıza yakın. Biraz sessizlikten memnun olurum,

Lütfen."

Valmont'a baktım, homurdandım ve çantamın içindekileri beni tatmin edecek şekilde yeniden düzenlemeye çalışırken sessizliğe gömüldüm.

Gideceğimiz yere varmamız uzun sürmedi. Minibüs durdu ve bir süre sonra Jordan arka kapıyı açtı.

Capristi Binası, Chicago şehrinin kuzey ucunda, Lincoln Park'ın tam karşısında yer alan son gökdelenlerden biridir. Beyaz beton ve camdan yapılmış, ruhsuz modern mimarının vasat bir parçası olan bina, tekdüze kareler ve dik açılardan oluşuyor ve hala süzülen gökyüzüne doğru uzanıyor.

Hava ve zaman nedeniyle sokaklar neredeyse tamamen boş ve hareketsizdi - ki bu beni biraz rahatsız etti. Bu durgunluk minibüslerimizi hareket halinde gören herkes için oldukça belirgin hale getirebilirdi. Minibüsten çıktım, buzda kaydım ve kamyona tutunmasaydım düşecektim. Doğru ya. Buza yardım edecek bir kış mantosu yok.

Şimdiye kadar, görünen her yüzeyin üzerinde yarım inçlik şeffaf bir buz tabakası vardı. Elektrik hatları buzun ağırlığıyla eğilmişti. Arkamdaki parkta ağaçlar neredeyse iki kat eğilmişti ve orada burada dallar ağırlığından çatlamış ve düşmüştü. Sokaklar karmakarışık ve sadece dikkatli sürüş ve ağır yüklü kamyonetlerin ağırlığı her yere kaymalarını engellemişti.

Capristi Binası'nın birinci katındaki bir tabelada şöyle yazıyordu: VERITY TRUST BANK OF CHICAGO. Bir mafya bankası için güzel bir isimdi. Birinci kat bankanın lobisiydi, güvenli katlar ise alt katlarda yer alıyordu. Binanın dış cephesinin en az yarısı camdı ve içeride minibüslere bakan bir güvenlik görevlisi görebiliyordum.

"Michael," dedim, muhafızlara doğru yürüdüm, çantamdan teçhizatımı çıkarıp hazırladım. "Kapılar."

Michael önüme geçti ve kendi kendine hatırlatırcasına, "Bu bina bir suçlu derebeyine ait ve onun şeytani girişimlerine yardımcı olmak için çalışıyor," dedi. Sonra *Amoracchius'u* çekti, iki kesik attı ve cam hemen önümdeki kapıdan tamamen düştü.

Bir gün önce aldığım malzemeleri kullandım: özellikle de kendi kendine yanan bir bütan meşalesi ve birbirine bantladığım iki düzine büyük Roma mumundan oluşan bir demet. Yuvarlak havai fişek demetini sol kolumun altında tutuyordum ve Michael kenara sıçradığında bütan meşalesiyle fitillerini toplu halde yakmaya başlamıştım bile. Gardiyan sandalyesinden kalkmaya başladığında, yirmi dört adet yirmi atışlık Roma mumu, kulakları sağır eden gök gürültüsü çatırtılarıyla patlayan çığlık atan mermiler gönderiyordu.

Sürekli bir ateş, ses, ışık ve duman akışı vardı ve

Zavallı muhafızın nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. İlk mermi burnunun bir adım ötesinde patladığında silahına davranmaya çalışıyordu ve daha kendini toparlayamadan etrafında iki düzine mermi daha patlamaya başladı.

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama oldukça tatmin ediciydi. Sanki kendi kişisel piroteknik minigunumu tutuyormuşum gibiydi, çeşitli Roma mumlarından çok sayıda mermi fişkırıyordu. Havayı yanık sülfür kokusu ve güvenlik kameralarının kafasını karıştıracağını umduğum yoğun dumanla doldurdular.

Gardiyan birkaç saniye içinde yirmi ya da otuz cızırtılı mermiyle vuruldu ve kendini masasının arkasına attı, ben de arkasındaki duvarı daha fazla gürültülü mermiyle doldurdum. Ben bunu yaparken, Grey mekâna daldı, bohçamdaki son birkaç merminin arasında dans etti ve gardiyanın çenesine kemik kıran bir güçle vurdu.

Muhafız inleyerek yere yığıldı.

Grey masanın arkasındaki bir şeye baktı ve "Sessiz alarma ulaştı" dedi.

"Doğru," dedim. İlk Roma mumu demetini bıraktım ve spor çantasından ikincisini çıkardım. İkinci demeti yakarken aşağıdaki mahzene inen merdivenlere doğru yürümeye başladım ve aynı üniformayı giymiş iki adam daha merdivenlerden yukarı çıkarken merdivenin tepesini daha fazla havai fişekle doldurmaya başladım.

Bu ikisi ilki kadar yavaş değildi ve pompalı tüfekleri vardı. Bununla birlikte, göremediğiniz ya da duyamadığınız ve gürültülü şeyler yüzünüzden yarım inç ötede patlarken ya da kolunuzda cızırdarken size birinci derece yanıklar verirken yapabileceğiniz hasar gerçekten sınırlıdır. Deirdre iblis kılığına girip yanlarından geçmeden önce birkaç amaçsız atış yaptılar, saç şeritlerinin üzerinde sanki bir tür deniz kabuklusunun çok yönlü bacaklarıymış gibi yürüyorlardı. Birkaç tanesi saldırarak pompalı tüfekleri ikiye böldü ve muhafızlar merdivenlerden aşağıya doğru aceleyle geri çekilmeye başladı.

Grey kendini onların peşinden merdiven boşluğuna attı, bu sırada ayakları merdivenlere değmiyordu ve aşağıdan, havai fişeklerin uğultu ve gürültüsünün altından etkili ve acımasız şiddet sesleri geliyordu.

"Temiz!" Grey bağırdı.

Merdivenlerin başına gittim ve aşağıya baktım. Grey her iki muhafızı da merdivenlerin dibinde, ilk güvenlik kapısının önünde sırt sırta yatırmıştı. Bileklerini birbirine çapraz bağlamak için kelepçelerini kullanmakla meşguldü.

Roma mumlarından kalan son birkaç mermiyi üzerine sıçrattım. Gözlerini devirdi ve bana iğrenmiş bir bakış attı.

"Tüh," dedim ve bitkin havai fişek demetini bir kenara attım. Nicodemus merdivenlerde belirdi ve Grey'e baktı. O da

bir kaşını kaldırdı. "Üçü de hâlâ hayatta. Yumuşuyor musun Grey?"

"Sessiz alarmı çalıştırdılar," dedi Grey. "Bu da yetkililerin geldiği anlamına geliyor. Elimizde cesetler yerine tutsaklar olursa Binder'ın onları mekâna saldırmak yerine oturup konuşmaya ikna etmesi daha kolay olacaktır."

"Sanırım bu doğru," dedi Nicodemus. Döndü ve seslendi: "Bay Binder, isterseniz ortaklarınızı içeri alın ve binayı savunmaya hazırlanın. Bayan Ascher, şimdi sizin için hazırız."

Bütan meşalesini söndürüp çantama geri koydum ve asamı omzumdan indirdim. Ben bunu yaparken Nicodemus bana bakıyordu.

"Havai fişekler," dedi.

"Dünyada doğaüstü aletleri olmadan işlerini halledebilen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" Ona sordum.

Yüzünü kaplayan dumana elini salladı ve yumuşak bir sesle, "Umalım ki yangın söndürme sistemleri şunları içermesin-" dedi.

Bir alarm çalmaya başladı ve birinci katın dört bir yanındaki fiskiye başlıkları çalışmaya başlayarak her yere soğuk, hafif bayat kokulu su püskürtmeye başladı.

Nicodemus iç çekerek, "-fiskiyeler," diye sözlerini tamamladı.

Hannah Ascher hızlı adımlarla içeri girdi ve bana baktı. "Havai fişek mi? Ciddi misin?"

"Gürültülü ve dikkat dağıtıcı, unuttun mu?" Merdivenlerden inerken arkasından seslendim. "Gürültü ve dikkat dağıtmanın kralı benim."

"Sadece bir duvarı delmek zorunda değilim," diye mırıldandı. "Bunu sağanak yağmurda da yapmak zorundayım."

"Sert ol. Fazla büyü enerjisini bastırmaya yardımcı olacaktır," dedim, belki biraz huysuzca.

Ascher bana bir bakış attı ve fiskiyeleri işaret etti. "Bunu bilerek mi yaptın?"

"Evet, şey. Bazen canım sıkıldığında durur ve düşünürüm."

Elinde küçük bir spreya kutusu tutuyordu. "Üzerinde bir su tabakası varken yere nasıl bir daire çizebilirim? Bunu hiç düşündün mü?"

"Deirdre," dedi Nicodemus.

Deirdre derhal merdivenlerin yarısına kadar indi ve ardından metalik saçları fırlayıp Ascher'ı çevreleyerek etrafındaki zemine çarptığında birkaç keskin çarpma sesi duyuldu. Kurdeleye benzeyen yassı kollar yayıldı, kenarları aşağıya indi, mermer fayansı bir çekçek gibi sıyırdı ve duran suyu süpürdü.

Deirdre bunu yaptığında Ascher neredeyse kalp krizi geçirecekmiş gibi baktı ve Denarian'a ters ters baktı. Ama sonra kutuyu aldı ve yere bir tür aerosol haline getirilmiş plastik ya da kauçuk gibi görünen bir tabaka püskürttü. geniş bir daire çizdi ve daireyi duvarla üst üste bindirdi.

ve başının birkaç santim yukarısına kadar devam etti. Orantısızdı ama teknik olarak bir dairenin sihri içermesi için mükemmel olması gerekmiyordu. Bu şekilde çok daha etkiliydi -profesyonellikten bahsetmiyorum bile-.

Islak kıyafetleri içinde son derece çekici görünen Ascher (ve kahretsin, demir tarafından uzak tutulurken tepkimi nasıl Kış mantosuna bağlayabilirdim?), plastik spreyin özellikle zemin ve duvarın birleşim yerlerinde kalın olduğundan emin olmak için daireyi tekrar gözden geçirdi. Sonra bir kez başını salladı, eğildi ve bileğini bükerek kelepçelerden birkaç damla kanın çemberin üzerine düşmesini sağladı. Çember görünmez bir enerji perdesiyle bir anda yerine oturdu ve hemen kelepçelerini açıp ayaklarının dibine yere bıraktı. Sonra gözlerini kısıtı, parmağını çemberin içindeki duvara dokundurdu ve sessiz bir kelime mırıldandı.

Parmak ucundan ani ve şiddetli bir ışık fışkırdı ve su damlacıklarının eline ya da duvara düştüğü yerden buhar tıslamaya başladı. Parmak ucunu yavaşça hareket ettirmeye başladı ve ben mermerin, alçıpanın ve altındaki beton ve metalin çatlamaya, kararmaya ve parçalanmaya başladığını izledim. Parlayan zerrecikler ve kıvılcımlar ondan geriye doğru uçuyor, elinin ve kolunun üzerine yoğun bir şekilde düşüyor, sonra kararıyor ve yere düşüyor, kolunda delikler açıyor ama görebildiğim kadarıyla etine dokunmuyordu.

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. Yani, sanırım parmağımı bir ark kaynağına dönüştürebilirdim, elbette, ama bu, bunu yaparken tüm elimin cayır cayır yanmayacağı anlamına gelmezdi. Elementlere karşı bu tür bir dayanıklılık tamamen farklı bir düzen ve büyüklükte bir yetenek gerektiriyordu - benim deneyimlerime göre çok az büyücünün sahip olduğu bir yetenek.

Adamım. Ascher çoğunlukla ateşle çalıştığını söylerken şaka yapmıyordu. O çalışırken Binder ve askerleri bankaya geldi.

Binder hemen etrafı kolaçan etti ve grupları çeşitli savunma pozisyonlarına yerleştirmeye başladı. O bunu yaparken, Anna Valmont yerde kayarak yanımda durdu. Bileğimdeki dikenli kelepçelere baktı.

"O şeylere bakmaya dayanamıyorum," dedi. "Acıtıyor olmalı."

Sert bir cevap verdim. Yanımda durarak bunu beklemiyordu. "Evet, hemen hemen."

Teçhizatıyla oynadı ve dudaklarını yaladı. "Onları çıkarman ne kadar sürer sence?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Sanırım Ascher'a bağlı."

Aşağıdan yüksek bir takırdama sesi ve ayrılan metalin çıkardığı bir gıcırta geldi ve Ascher yarı hırlayarak, "İşte böyle, kaltak," dedi ve kelepçelerini bir iş adamı edasıyla tekrar takmaya başladı.

Üç dakikadan daha kısa bir sürede yeterince büyük bir delik açmıştı.

büyük bir adamı güçlendirilmiş duvara sokmak.

Çemberi ayağıyla sildi ve büyüünün fazla enerjisi havaya dağılarak düşen su tarafından hemen boğuldu. Sonra elini kesik kısmın üzerine koydu ve itmeye başladı.

Grey onun önüne geçti ve "En iyisi önce benim gitmeme izin verin Bayan Ascher" dedi. Omuzlarını dikleştirdi ve duvarın kesik bölümünü neredeyse gelişigüzel aşağı itti ve tatmin edici bir gümbürtüyle koridorun ötesine düştü - ve anında koridorun ötesinden gelen bir av tüfeğinin içi boş, öksüren patlamasıyla yankılandı.

Grey ayaklarından fırlayarak yere düştü ve derhal büyüyen bir kan birikintisinin başlangıç noktası haline .

Ascher boğuk bir ses çıkardı ve kendini çaresizce açıklığın kenarına, merdiven boşluğunun açıkta kalan tarafındaki sığınağa doğru bıraktı.

Tüfek iki kez daha patladı ve Deirdre açıklıktan geçti. Tüfek tekrar patladı ve sonra bir adam çılgılık attı.

Sonra sessizlik.

Sözsüzce hırladım. Ascher'ı kontrol etmek için aceleyle merdivenlerden indim ve duvardaki delikten içeri baktım. Deirdre deliğin ötesinde, temkinli bir kedi gibi dört ayak üzerinde çömelmiş, saçları etrafına yayılmış ve hafif bir akıntıdaki yosun telleri gibi yavaşça hareket ediyordu. Dördüncü bir muhafız onun önünde yerde yatıyordu, tüfeği hâlâ elinde gevşekçe tutuyordu.

"Gri," dedi Nicodemus, sesi gergin çıkıyordu.

Elbette Grey için endişeleniyordu. Grey henüz retina tarayıcısıyla işini bitirmemişti.

Ascher sarsılmıştı ama dokunulmamıştı. Omzunu çabucak sıktım ve Grey'e dönerek ilk yardım ve turnikeler hakkında bildiklerimi hatırlamaya çalıştım.

Zahmet etmeme gerek yoktu. Grey ben arkamı dönmeden önce oturmaya başlamıştı bile ve saçları dağılmıştı. Bunun ve kanlı giysilerinin dışında tamamen sağlıklı görünüyordu. Yüz ifadesi sinirliydi. "Kahretsin, acıyor."

"Mızımız," dedim. "Göğsüne küçük bir saçma." Ona elimi uzattım.

Grey bir saniye boyunca boş gözlerle elime baktı, sanki bu hareketin ne anlama geldiğini hatırlaması bir anını almış gibiydi. Sonra elimi tuttu ve ben de onu ayağa kaldırdım. Bir kez yalpaladı, sonra başını salladı ve dengesini sağladı.

"İyi misin?" Ben sordum.

Yerdeki kanı işaret etti. "Kalbime vur. Bir dakika içinde iyi olacağım."

"Adamım," dedim, etkilenmişim. "Bir yalama alır ve tıklamaya devam eder."

Grey bana dişlerini gösterdi, sonra döndü, bir kez daha hazır ve kontrollü bir şekilde Deirdre'nin peşinden kapıdan içeri girdi.

Hannah Ascher yavaşça ayağa kalktı ve yerdeki kan bakakaldı. Yutkundu ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Bir elimi uzattım ve onu durdurdum. "Polislerin buraya gelmesi zaman alacak ama geldiklerinde birinci katta dikilmek istemezsin herhalde," dedim.

"Çok doğru," dedi Binder, hâlâ merdivenin tepesinde olan Valmont'un arkasından yaklaşp onu tereddütlü bir çocuğu güden bir buldog gibi aşağı iterek. "Mermilerin insana saygısı yoktur. Hadi kızım. Ve Ash, tatlım, çantamı doldurmayı unutma."

Ascher'ın omzuna asılı birkaç boş siyah sırt çantası vardı. "Biliyorum, biliyorum. Kırmızı olanlar."

Nicodemus, baygın muhafızı sürükleyerek merdivenlerin başına geldi ve muhafızı hiç de nazikçe götürmeden basamaklardan aşağı indi. Adamı aşağıya indirdiğinde, kelepçelerini zaten yerde yatan adamlarınkilerle birleştirdi ve onu oraya kelepçeledi.

"Aferin Bayan Ascher," dedi Nicodemus. "Koridoru emniyete alacağız ve siz de ikinci kapıdaki mükemmel performansınızı tekrarlayabilirsiniz. Bayan Valmont, bize eşlik ederseniz lütfen, ana kasa kapısına ulaşır ulaşmaz üzerinde çalışmanızı istiyorum."

Anna Valmont gerildi, parmakları alet rulosunun yüzeyinde geziniyor, sürekli su damlacıklarını siliyordu.

"Michael," dedim, "neden içeri girip Valmont'un ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olmuyorsun?"

Michael bana kaşlarını kaldırdı ama başıyla onayladı ve merdivenlerden inerek Anna Valmont'un yanına geldi. Ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi, o da tereddütle karşılık verdi ve ikisi diğerlerinin ardından ilerlemeye devam ettiler.

"Dresden," dedi Nicodemus, sesi eğlenerek. "Amacına hizmet ettiği için kadına bir şey yapacağımı düşünmüyorsundur herhalde?"

"Eğer o yolun açılmasını istiyorsan, açmayacaksın," dedim.

Nicodemus bana gülümsedi. Daha önce kullandığı uzun bıçağı ve kavisli bir Bedevi hançerini taşıyan kılıç kemerini takmıştı. "İşte, görüyorsun. Her şeye rağmen bu oyunu oynamayı öğrenebilirsin." Güvenlik kapısından geçerek gözden kayboldu. Bir an sonra, kocaman bir gölge dar merdivenlerden geçti. Genoskwa'nın geçtiğini hiç görmedim, ama sağ elimin derisinde yamalı kürkünün fırçasını hissettim, havada hafif bir kokusunu duydum ve devasa yaratık sıkışarak geçerken yanan açıklığın kenarlarından kül parçaları ve yanmış saç kokusu geldi.

Binder bir an sonra sesini alçaltarak, "Bu berbat bir şey," dedi. "Berbat kokuyor."

"Hah," dedim. "Belki de sadece tüy yumağıdır."

Homurdandı ve üç ya da dört dakika daha sessizce bekledik, ta ki Ascher ikinci duvarı yaktığı için kül ve isle çamura bulanmış bir halde, kelepçeleri takmış olarak yeniden ortaya çıkana kadar. "Bu büyük şey beni ürkütüyor," dedi.

"Çok doğru," dedi Binder. "Böyle bir şeyin mücevherlerle ne işi olabilir ki?"

Bu konuda yanılmıyordu.

"Haklısın," dedim. "Kokuyor."

Ascher, Binder ile uzun uzun bakıştı. "mi?"

Binder yüzünü buruşturdu. "Ve Yaşlı Nick'i ateşli kapısından geçemez halde mi bırakalım? Sanırım bunu kişisel algılayacaktır. Binder Amca'nın iki numaralı kuralı nedir?"

Ascher, "Gözünüzü paradan ayırmayın," dedi.

"Bu doğru," dedi Binder. "Olayları kişisel almayın, duygusallaşmayın. Bizler profesyoneliz, canım. İşini yap, paranı al ve git."

"Burada paradan daha fazlası söz konusu olabilir," dedim sessizce.

"Nick ve fincanı mı?" Binder sordu. "Bu top dönmeye başladığından beri bir sürü kötü adam ve bir sürü güçlü obje oldu. Dönmeye devam edecek."

"Belki," dedim. "Belki de değil. Nicodemus'un çok az bağlantısı vardır.

Size bir teklifte bulunsam nasıl

olur?" "Nakit mi?" Binder sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Şey. Öyle değil."

Cık cık diye bir ses çıkardı ve Ascher'a baktı. "Binder Amca'nın Bir Numaralı Kuralı nedir?"

"Ya para ya hiç," dedi. "Başka her şey pahalıya mal olur."

Başını salladı. "O yüzden bana iyilik teklif etme büyücü, Beyaz Konsey'den hoşgörü ya da bir Peri Kraliçesi'nden güç teklif etme. Bunlar ödeme değil. Onlar güzel, hoş şeyler ve er ya da geç ağa takılmış bir böcek gibi sarılıp sarmalanırsın. Ya para ya hiç."

"Peki ya özgürlük?" Ona sordum. "Biz dönene kadar polisler kuşatmış olacak. CPD ordusuyla savaşarak çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

Binder kısık bir kahkaha attı. "Şu haline bak, Dresden. Lanet olsun, ama sen bir izcisin. Bu bir mafya bankası, senin yerel soyguncu baronuna ait. Sessiz alarm çalalı sekiz dakika oldu ve sirenler nerede? Üniformalar nerede?"

Yüzümü buruşturdum. Bunu ben de fark etmiştim.

"Gerçekten alarmların jandarmayı çağırdığını mı düşünüyorsun?" Başını iki yana salladı. "Yirmiye bir, önce onun adamlarına gidecek. O zaman polis çağırmak mı yoksa meseleyi kendileri mi halletmek istediklerine karar verebilirler."

Evet. Marcone'nin
adamları. Marcone'nin
adamları. Yutkun.

Binder inleyen, kıpırdanan gardiyanların iyice etkisiz hale getirildiğinden ve kelepçe anahtarlarının çıkarıldığından emin olmakla meşguldü. "Şimdi müsaadenizle, eğer sizin Marcone bu kadar anlayışlıysa, birileri benimle çember oyunları oynamaya başlayacaktır. Onlara karşı koymaya hazır olmam gerekecek." Parmağıyla Ascher'ı işaret etti.

Ascher hafifçe gülümseyerek, "Yüzüncü kez söylüyorum, kırmızı olanlar," dedi.

"Bize güzel bir plajı olan güzel bir tropik ada alacağım ve sana yeni bir mayo alacağım," dedi göz kırparak.

"Çok şanslı olmalısın," diye karşılık verdi Ascher.

"Sizin için kapıyı tutacağım. Çok geç kalmayın." Binder merdivenlerden yukarı çıktı, boncuk gibi gözleri parlıyordu ve oldukça enerjikti.

"Huh," dedim.

"Ne?" Ascher sordu.

"Sen ve Binder ... bir şey değil misiniz?"

Ascher'ın ağzının kenarları acı bir şekilde yukarı kalktı. "Denemediği için değil." "Eh," dedim, "onu suçlamak biraz zor. Çok çekicisin."

"O değil, deniyorum," dedi. "Ben. O beni çevirdi." Bir an için merdivenlerden yukarı baktı ve içini çekti. "Bir Numaralı Kural. Karışıklıklardan hoşlanmaz."

"Ah," dedim, Ascher'ın Binder'a asıldığını ve çevrildiğini hayal etmeye çalışarak. Kabul ediyorum, ben de onu geri çevirmiştim. Şimdi düşündüm de, bu onun kendi imajı için harika bir şey olamazdı.

Ne kadar güzel olduğun önemli değil. Önemli olan ne kadar güzel hissettiğinizdir. Kimse yeterince sık "hayır" duyduğunda kendini güzel hissetmez.

"Yanlış anlama," dedim, "ama beni canlı canlı yiyecek güzel kızların kaç kez bana asıldığına inanamazsın. İnsan bu konuda biraz gergin oluyor."

Ascher bir parmağıyla burnunu kaşıyarak kelepçelerin şingirdamasına neden oldu. Dikenler bileklerine batarken yüzünü buruşturdu. "Dur bir dakika. Çekici olamayacak kadar güzel olduğumu mu söylüyorsun?"

"Benim işimdeki bir adam için belki," dedim. "Senin gibi çekici biri için yüksek bir seğirme faktörü vardır. Binder bana aynı türden bir ihtiyata sahip bir tip gibi geldi."

Sesi düşünceli bir hal aldı. "Yani biraz daha yaşlı ve biraz daha

daha aptal olsaydım, belki Murphy gibi seninle de şansım yaver giderdi."

Kaşlarımı çattım. "Murphy kastan yapılmış. Sadece takım elbisenin ve vücut zırhının altında göremezsiniz," dedim. "Ve benimle de şansı yaver gitmedi."

Ascher bir an bana baktı ve yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Sen ... ciddisin, değil mi?"

"Karmaşık bir durumdayız,"

dedim. "Seğirdiğin için mi?"

"Ve birkaç kez boşandı. Ve eski erkek arkadaşı beni vurdu."

"Ne?"

"Ondan ben istedim," dedim aceleyle.

"Ne?"

Ağzım açık kaldı. "Ayrıca Mab ile bir kabul töreni vardı, ama sanırım o sadece benim beynimde falan oldu. Travmatik

-Kasırgayla sevişmek gibi. Sanırım bu beni genel olarak seksten soğuttu."

Ascher bir saniye daha bana baktı, sonra başını salladı ve arkasını döndü. "Dostum," dedi. "Yanlış anlama Dresden ama beni geri çevirdiğin için teşekkürler. Bu sefer ucuz atlattım sayılır."

"Hey," diye itiraz ettim.

"Ciddiyim," dedi. "Aklı başında biri için çok fazla drama var."

"Dramatik değiliz," dedim. "Sadece-"

"Karmaşık mı?" diye sordu. Başını iki yana salladı. "Karmaşık değil. Sadece içini açarsın ve birinin içeri girmesine izin verirsin. Ondan sonra ne gelirse gelsin, onunla birlikte yüzleşirsiniz."

"O kadar basit değil."

"Cehennem değil. Bunun için bir şansın vardı ve sen bunu geri mi çevirdin? Sen lanet bir aptalsın. Ben aynı hatayı yapmayacağım."

Güvenlik kapısının ardındaki koridordan ayak sesleri geldi ve Michael elinde *Amoracchius* ile görüldü. Kılıç zayıf, öfkeli bir ışıkla parlıyordu.

"Harry," dedi. "Sorun var." "Neler oluyor?"

"Nicodemus, Anna Valmont'u öldürmek üzere." "Ve sen buradasın?"

"Onlardan dört kişi ve benden bir kişi," dedi.

Kelepçelerimin anahtarını çıkardım ve el altında olduğundan emin oldum.

"Dresden," dedi Ascher, sesi gergindi, "elektronik aksamı patlatırsan, bütün işi patlatırsın!"

"Sosyetik bir kuşun edepsizce konuşmasına !" diye seslendi Binder neşeyle.

Üst katta.

Dişlerimi sıktım, asamı sağ elime aldım ve Michael'a "Hadi" dedim.
Sonra da koridora çıktım.

Otuz beş

Tlk güvenlik kapısının ötesindeki koridor yüz metreden biraz daha az bir mesafe boyunca uzanıyordu ve bedenime daha fazla yük bindirdikçe çeşitli acılarıma karşı zihinsel kalkanlarımın çırpındığını fark ettim. Michael yanımda zahmetsizce, hatta *zarafetle* hareket ederken, dişlerimi sıktım ve geldim.

Yalpaladığımda bir kez beni sabitledi.

Koridorun sonunda, yanında duvarda yanmış bir delik bulunan başka bir güvenlik kapısı vardı ve yine yanmış Genoskwa saçlarının kokusuyla karşılaştım.

Michael hemen arkamdayken eğilip delikten ve kendimi iki tarafı duvarla , ilk bakışta kilitli dolap gibi görünen ama bir saniye sonra güvenlik kasaları olduğunu anladığım bir odada buldum. Boyutlarına bakarak, insanların önemli evraklarının kopyalarını sakladıkları asgari güvenli kutular olduğunu tahmin ettim.

Üçüncü duvar, sadece ortasında nispeten küçük, göze batmayan bir kontrol paneli bulunan büyük bir çelik kapı ile kırılmış, sert, eklemsiz çelikten yapılmıştı. Panel bana son teknoloji ürünü gibi görünmedi. Basitçe bir tuş takımı, büyük bir kombinasyon tekerleği ve küçük bir LED ekrandan ibaretti.

Anna Valmont kontrol panelinin önünde duruyordu, alet rulosu ayaklarının yanında yere yayılmıştı ve tüm ekipmanı hazırdı. Elinde küçük bir el fenerine benzeyen bir şey vardı. Yüzü kapıya değil, Nicodemus'a dönüktü.

Denaryalıların lideri bir kenarda durmuş, elindeki küçük otomatik silahı Valmont'a doğrultmuştu. Deirdre onun sağında, Grey ise solunda duruyordu. Genoskwa arkalarındaki duvarda dev bir bulanıklıktı ve havada pis bir koku vardı.

Nicodemus, "Ben hâlâ bir sorun göremiyorum," dedi.

"Sorun şu ki," dedi Valmont, gözleri endişeyle bana kayarken, "*bana verdiğin planlardaki kapı bu değil.*"

Nicodemus, "Bilgi kaynaklarım kusursuzdur," diye cevap verdi. "Size gösterdiğim kapının banka inşa edilirken takılan kapı olduğuna dair beni temin ettiler."

Valmont alaycı bir tavırla, "Belli ki sandıkları kadar zeki değiller," diye cevap verdi. "Marccone, kapı açıldıktan sonra gizlice değiştirmiş olmalı."

kuruldu."

Nicodemus, "O zaman *şu* kapıyı aç," dedi ve silahıyla bir işaret yaptı. "Şimdi." "Anlamıyorsun," dedi Valmont. "Planlar ve planlamak için bir günüm olsaydı, kapıyı kırabilirdim. Belki de. da bir başka Fernucci, ancak özel bir iş ve tamamen farklı bir şekilde tasarlanabilir. Hayır.

sadece *bu*, ama *bu* kapı ..."

Korkunç bir içgüdü beni vurdu. "Cehennem çanları. Kablolu, değil mi?" Grey bana kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Çünkü kardeşimin kız arkadaşı birkaç yıl önce Marcone'yi kalelerinden birini kızgın bir Fomor büyücüsüne karşı savunurken kendi gözleriyle görmüştü. Orayı mayınlarla, savunma amaçlı güçlü noktalarla ve bubi tuzaklarıyla donatmıştı. Thomas bana bundan bahsetmişti. Ama Grey'e tek söylediğim, "Nasıl? Ben lanet olası bir büyücüyüm, işte böyle." oldu.

Valmont bana acımasızca başını salladı ve başını girdiğimiz duvardaki deliğe doğru salladı. "Ascher içeri girerken onları patlatmadığı için şanslıyız."

Duvara doğru ilerledim ve inceledim. Yanmış deliğin kenarlarında, daha önceki korkunç deneyimlerimden tanıdığım şekillerin erimiş plastik kenarlarını görebiliyordum - kilden yapılmış antipersonel mayınlar. Duvarın içine, betonla alçıpan arasına, odanın içine bakacak şekilde yerleştirilmişlerdi.

Yutkundum. Bir claymore patladığında yüzlerce bilyeyi önünde geniş bir yay çizerek fırlatıyordu, dev bir tüfek gibi. Sekiz tane cihaz saydım, dikey olarak dizilmişlerdi, her bir metreye bir tane düşüyordu. Sanırım bu şeyler yaklaşık bir ayak genişliğindeydi.

Yani. Marcone'un, kasasına zorla çalışan herkesi salsa sosuna çevirmek istediğini varsayalım. Birçok doğaüstü varlığa zarar vermenin ne kadar zor olduğunu çok iyi bildiğini varsayalım. Bununla nasıl başa çıkardı?

Aşırı öldürme, işte böyle.

Duvarın her metrekaresine bir claymore mayını yerleştirdiğini tahmin ediyordum. Bunu basitlik olsun diye her biri üç yüz bilye yatağıyla çarpın, elinizde hepimizi paramparça etmek için bekleyen bir *sürü* yuvarlak metal parçası vardı. Bu odanın çelik duvarları etrafında, bir teneke kutunun içinde takırdayan BB'ler gibi sekecek ve içindeki herhangi bir fiziksel bedeni yayık et sosuna dönüştüreceklerdi.

"Eğlenceli," dedim. Nicodemus'a döndüm ve "Görünüşe göre bu parti sona erdi. Yeterince hazırlıklı değildiniz."

Nicodemus gözlerini Valmont'a dikerek, "Şimdi durmayacağız," dedi. "Kasayı açın, Bayan Valmont."

"Bu aptalca olurdu," dedi Valmont. "Sanırım ben yapabiliirdim. Bu hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kapı. Her şeyi doğru yapsam bile

sırf orada olduğunu bilmediğim devreyi tetikleyen bir şeye dönüştü."

"Kasayı açmanız için size üç dakika veriyorum, Bayan Valmont. Ondan sonra seni öldüreceğim."

"Sen deli misin?" Valmont talep etti.

"Cehennem çanları, dostum," dedim. "Sakin . Hedef hiçbir yere gitmiyor. Hiç yaşlanmıyorsun. Acelen ne?"

Dişlerini gösterdi. "Zaman görecelidir, Dresden. Ve şu anda tükeniyor. Kasayı bugün açacağız. Ya Bayan Valmont bunu yapar ya da ölür."

"Yoksa mayınları patlatır ve *hepimiz* ölür müyüz?" Ağzımdan kaçırdım. "mı kaçırdın?" "Korkuyorsanız dışarıda beklemekten çekinmeyin," dedi sakince.

Ve yapabileceğimi fark ettim. Odadan geri çekilebilir ve Michael'ı da yanımda götürebilirdim. Valmont'un gidecek başka bir yeri, başka bir seçeneği olmayacaktı ve kesin ölümle yüz yüze geldiğinde ne yapacağını çok iyi biliyordum; Nicodemus ve Deirdre'yi de yanında götürmek için sistemi havaya uçuracaktı. Ya da belki küçük bir mucize gerçekleştirir ve kapıyı açar, bu durumda daha önce yaptığımız gibi devam edebilirdik. Eğer o ölürse, baskın patlamış ve Mab'ın Nicodemus'a olan yükümlülüğü yerine getirilmiş ya da en azından ertelenmiş olacaktı ve eğer şansım yaver giderse, belki de aynı anda bir oda dolusu kötü insanın işini bitirmiş olacaktım. Valmont hayatta kalırsa, eskisinden daha kötü durumda olmayacaktım.

Ve tek yapmam gereken bir kadını kurtların önüne atmaktı. Matematik bunun akıllıca bir hareket olduğunu söylüyordu.

"Matematik hiçbir zaman en iyi dersim olmadı," diye mırıldandım. "Michael, temizlen."

Dişlerini gıcırdattı ama Michael işler sıkıştığında bana güvenecek kadar uzun süre benimle çalışmıştı ve ikimiz de *Amoracchius*'un ve dünyadaki en saf niyetlerin bile onu Marcone'nin ayarladığı gibi bir patlamadan kurtaramayacağını biliyorduk. Gitti.

"Korkmuyorum," dedi Grey. "Bunu açıkça belirtmek isterim." Sonra o da odadan çıktı.

"Ne yapıyorsun, Dresden?" Nicodemus sordu.

"Yardım ediyorum. Atış saatini durdur ve çalışmamıza izin ver," dedim ve Anna Valmont'a doğru yürürken kelepçelerin bileğime sıkıca kilitlendiğinden emin oldum. "Tamam," dedim ona. "Hadi yapalım şu işi."

Gözlerini bana dikti. "Ne yapıyorsun sen? Geri çekil!"

"Sana yardım ediyorum," dedim. "Kimseyi cehenneme bu kapıyı açmana yardım ediyorum. Özellikle de kendini. Beni de."

Küçük el fenerini döndürdü ve ayaklarımın dibinde yere tuttu. "Dur!"

Ultraviyole bir ışıktı. Ayağımı taş zemine boyanmış, görünmez, belli belirsiz İskandinav rünlerinden oluşan bir çemberin üzerine düşmeden önce zar zor durdurmayı başardım

normal ışığa göre daha azdı ama Valmont'un el feneriyle seçilebiliyordu. "Yıldızlar ve taşlar," diye nefes aldım. "Bu bir koğuş."

Işığı kasa kapısının önündeki zeminde gezdirdi. Etrafındaki alanda yemek tabağı büyüklüğünde en az bir düzine kordon vardı.

"Bu yüzden kapı farklı," dedim. "Lanet odanın her yerinde pasif büyüler var."

"İlkini, üzerlerine basıp geçene kadar görmedim," dedi. "Bu da bana onları patlatmak için doğru kişi olmadığımı gösteriyor."

"Bana ışığı tekrar ver," dedim ve ışığı ayaklarıma tuttu. Eğildim ve koğuşa bakarak dikkatle inceledim. "İyi karar. Bunlar bir uygulayıcının aurasına tepki vermek için üretildi. Çok güçlü değiller - onları temel alacak bir eşik yok. Ama büyülü bir enerji dalgası yaymaya yeter."

"bir devreyi kırmaya yeter mi?"

"Kesinlikle."

"Yani bir uygulayıcı bunlardan birinin üzerinde yürüyor ve ..." Valmont zarıf bir hareketle sol elinin parmaklarını bir anda açtı. "Bum."

Üst kattan otomatik silah sesleri geliyordu; giysilerden biri Uzi ile ateş açmıştı. Valmont ve ben bu ani ses karşısında irkildik.

"Tanrım," diye nefes aldı.

"Zamanımız yok," dedi Nicodemus. "Kapıyı açın, Bayan Valmont."

Yutkundu ve bana baktı.

"Işığı ayaklarıma tut ki yolu görebileyim," dedim.

Öyle yaptı ve ben de onun yanına ulaşana kadar koğuşların üzerinden geçtim. "Tamam," dedim. "Üç şey var. Bir, kaçıp gitmeyeceğim ve seni burada yalnız bırakmayacağım. İki, seni vurmasına izin vermeyeceğim. Ve üç, bunu yapabilirsin."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," dedi kısık bir fısıltıyla. "Ya bu kapı ilkinden daha karmaşıksa?"

"Olamaz," dedim.

"Bunu bilemezsin."

"Evet, öyle," dedim. "Büyünün teknolojiyle etkileşim biçimi yüzünden. Marcone'nin kapının etrafına yayılmış düşük dereceli korumaları var. İçinde ne kadar elektronik ya da mekanik varsa, ne kadar karmaşıklarsa, bu odadaki büyü onları o kadar hızlı bozacak ve devreyi açacaktır." Parmağımla işaret ettim. "Bu kapı orijinalinden çok daha basit parçalardan ve çok daha basit elektronik aksamdan yapılmış olmalı. Bu yüzden gizlice monte edildi - daha da kaba bir kapı takmak için değil, kapının orijinalinden daha az karmaşık olması gerektiği gerçeğini gizlemek için."

Valmont bir an kaşlarını çatarak bana baktı. "Emin misin?"

"Evet," dedim. "Yani, bilirsin işte. Teoride."

"Tanrım, Dresden," dedi. "Ya yanılıyorsan?"

"Şey," dedim, "eğer öyleysem, ikimiz de bunu asla bilmeyeceğiz. Çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

Kararsızca bana baktı.

Elimi omzuna koydum ve "Onu ölümden kurtardıktan sonra paltomu ve arabamı çalan kadının cüretine ne oldu böyle? Seni bundan biraz daha tavırlı hatırlıyordum."

Gözlerinde bir tür meydan okuma ya da eğlence, belki de her ikisinin de kıvılcımı çaktı. "Bu şekilde olduğunu hatırlamıyorum."

"Muhtemel kıyamet," diye izin verdim ve kendimi bir deli gibi sırtırken hissettim. "Son derece olası bir kıyamet. Bak Anna, Kefeni çalarken *Vatikan*'ı soydun. Illinois'li bir gangsterin pedini idare etmek ne kadar zor olabilir ki?"

Yavaş ve derin bir nefes aldı. "Mükemmel bir noktaya değindin," dedi ciddi bir şekilde ve aletlerinin başına eğildi.

Hızlı ve kesin bir profesyonellikle hareket etti. Yarım dakika içinde kontrol panelinin kapağını kaldırdı ve saniyeler sonra arkasındaki kablolara girdi.

"Haklıymışsın," diye rapor verdi. "çip ya da mikro devre yok." "Açabilir misin?" diye sordum.

"Eğer hata yapmazsam. Evet. Sanırım. Şimdi sus."

O çalışırken üst kattan daha fazla silah sesi geldi. Benim duyabildiğim bir cevap değildi ama Binder'in adamlarının silahlarını eğlence olsun diye ateşlemeyeceklerinden emindim.

Grey odaya geri döndü ve konuşarak rapor verdi, "Bastırılmış silahlar kullanıyorlar. Tüm operasyonu mahvetmeye yetecek kadar varlar ama şu ana kadar sadece bizi inceliyorlar."

"Heh," dedim. "Sonda."

"Büyücü," dedi Grey, biraz sabırsızca, "bu şekilde zorlamaya devam etmek istediğinden emin misin?"

"Evet," dedim. "Sanırım öyle."

"Grey, hazır ol," dedi Nicodemus. "Valmont kasayı açarsa, tarayıcıyı idare etmek için sana ihtiyacımız olacak."

Grey homurdandı ve "Sanırım oyun yüzümü iyi olacak" dedi.

Ve bir kez daha, gözlerimle tam olarak takip edemediğim bir hareketle olduğu yerde titrer gibi oldu ve aniden Grey gitmişti ve zavallı Harvey orada durmuş, kasanın yanmış girişinden endişeyle bakıyordu. Daha fazla silah sesi duyuldu ve Grey-Harvey irkildi, hızlı bakışlar fırlatarak

Arkasında.

Huh.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Valmont, başka bir alete uzanarak. Şifreli kilidi çalıştırmaya başladı, bunu yaparken bir tür sensörde sallanan bir iğneyi izliyordu. "Bütün bu gevezeliklerle çalışmak imkânsız."

"Senin için biraz beyaz gürültü yapabilirim," dedim yardımsever bir şekilde ve ardından "Kssssssshhhhhhhhhhh" gibi bir şey söyledim.

"Teşekkürler, Dresden, bu ek dikkat dağıtma için-" Gözleri ani bir dehşetle açıldı ve nefesi kesildi.

Omurgamın beklentiyle katılaştığını hissettim. Eğer o mayınlar patlarsa, pardösümün beni o kadar çok uçan metalden kurtarmasına imkân yoktu. Dışlerimi sıktım.

Valmont bana baktı, aniden bir dişi kaplanın gülümsemesini gösterdi ve "Yakaladım seni" dedi. Sonra kararlı bir hareketle son bir düğmeye bastı ve kasa kapısı uğursuz bir *tıkırtı* sesi çıkardı. Kolu çevirdi ve devasa kapı ağır ağır açıldı. "Gerçekten de Illinois'li bir gangster."

"Şu UV ışığını tekrar koğuşlara tut," dedim.

"Hallediyorum," dedi Valmont.

"Gri," dedi Nicodemus.

Grey-Harvey, Valmont'un aydınlattığı koğuşlardan oldukça çevik bir şekilde zıplayarak geçti ve kasa kapısından içeri girdi.

Beyefendi Johnnie Marcone'nin kasasında bizi bekliyor olabilecek diğer büyümlü kargaşa parçalarına karşı duyularım tetikte, onunla birlikte gittim.

Çok büyüktü. Elli fit genişliğinde. Yüz metre uzunluğunda. King Kong'u dışarıda tutmak için yeterli görünen parmaklıklı kapılar duvarlar boyunca aralıklarla duruyordu. Parmaklıklı kapıların her birinin üzerinde bir numara ve bir isim yazan çelik bir plaket vardı. Sağdaki ilkinde şöyle yazıyordu: LORD RAITH-00010001. Arkasındaki oda, büyük tabloları taşımak için uygun büyüklükte kutular, güçlü kutu tarzı kasalar ve dört metrelik küpler halinde istiflenmiş ve şeffaf plastikle sarılmış yüz dolarlık banknot demetlerinden yapılmış tuğlalar taşıyan birkaç paletle doluydu.

Diğer tarafımızdaki güçlü odada bir levha vardı: FERROVAX- 00010002 ve sıra sıra kapalı, yanmaz kasalarla doluydu.

Ve kasanın her iki yanında on bir oda daha vardı.

Parmaklıklı kapıların arasında dolaplar, değerli sanat eserleriyle dolu raflar ve saymaya başlamak istemediğim kadar çok para küpü vardı.

Bu küçük bir ulusun talihiydi. Hatta belki de o kadar küçük olmayan bir ulusun.

Yanında küçük bir bilgisayarlı göz tarama cihazı bulunan tek kapı, kasanın çok ama çok uzak ucundaydı.

Arka duvar - Yeraltı Dünyasının Depo Odası.

"Görünüşe göre buraya kadar," dedim.

Grey-Harvey bir an için hiçbir şey söylemedi. Ona baktım. Yavaşça odayı tarıyordu.

"Bu sadece para," dedim. "Kafanı oyuna ver."

"Korumalar ve bubi tuzakları arıyorum," dedi.

. "Oh. et."

"Burada olmamalıydım," diye mırıldandı Grey, neredeyse duyulamayacak kadar sessiz bir şekilde. "Bu çok aptalca. Yakalanacağım. Yakalanacağım. Birileri benim için gelecek. O şeyler beni yakalayacak."

Ona balık gözüyle baktım. "Uh," dedim. "Ne?" Grey bir kez göz kırptı ve sonra bana baktı. "Ha?"

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" Dedim ki.

Hafifçe kaşlarını çatı. Kaşları çatıldı ve yüzünü buruşturarak alnını ovuşturdu. "Bir şey yok."

," dedim.

"Şu anda çok Harvey'im," dedi. "Bu durumdan pek hoşlanmıyor."

"Uh," dedim. "Ne demek 'çok Harvey'?"

"Bu kadar derin vites değiştirmek enayilere göre değil," dedi. "Endişelenmene gerek yok. Güven bana."

"Bunu neden yapayım ki?"

Sesi sinirli bir hal aldı. "Çünkü ben lanet olası bir şekil değiştiriciyim ve bunu bilen tek kişi benim, işte bu yüzden." Bana baktı. "Burada beklesen iyi olur. Kelepçe olsun ya da olmasın, retina tarayıcıları çok hassastır."

"Kısa keseceğim," dedim ve kasanın sonuna doğru yürümeye başladım. Grey'in tarayıcılar konusunda haklı olduğundan şüphem yoktu ama elimden gelse onun gibi birinin gözümün önünden kaybolmasına izin vermem için kendimden çok daha saf olmam gerekirdi. Arka duvara otuz kırk adım kala durdum ve Grey-Harvey panele doğru yanaştı. Parmaklarını kaldırdı ve tuş takımına bir düzine ya da on beş rakamdan oluşan bir diziyi sanki parmakları bunu tamamen refleks olarak biliyormuş gibi hızlıca tuşladı. İşini bitirdiğinde bir panel döndü ve küçük bir tüp belirdi. Eğilip içine baktı ve kırmızı ışık parladı. Doğruldu, gözlerini kırıştırdı ve bir saniye sonra sessiz bir tıkırtı duyuldu.

"İşte bir şey yok," dedi ve güçlü odanın kapısının kolunu çevirdi.

Yeraltı Tanrısı'nın ölümlü mahzenine açılan kapı (HADES olarak etiketlenmiştir) .00000013) sorunsuz ve sessiz bir şekilde açıldı. Michael'ın buzdolabına girmek için daha fazla kas gerekirdi.

Grey bana döndü, kendi şeklini aldı ve ağzı bükülerek

mükemmel yenilmez sırtış. "Kahretsin, ben iyiyim."

"Tamam," dedim. "Git herkesi topla. Ben yolu hazırlayacağım."

Grey gitmek için döndü ve sonra duraklayıp bana baktı.

"Eğer bu şeyi kapatmak isteseydim," dedim, "bunu son yirmi dakika içinde herhangi bir zamanda yapabilirdim." Manyakça belirsiz bir Avrupa aksanına geçtim ve "Geçiyoruz" dedim.

"*Kara Delik mi?*" Grey inanamayarak sordu. "*Kimse Kara Delik'ten* alıntı yapmaz, Dresden. Kimse onu hatırlamıyor bile."

"Saçmalık. Ernest Borgnine, Anthony Perkins ve Roddy McDowall aynı filmde mi? Ölümsüzlük."

"Roddy McDowall sadece robotun sesiydi." "Evet. Ve robotlar harikaydı."

"Ucuz *Star Wars* taklitleri," diye alay etti Grey.

"Birbirini dışlaması gerekmiyor," dedim.

"Görevi temizlemen konusunda endişelenmiyordum," dedi. "Bu Marcone karakterine karşı küçük bir Robin Hood aksiyonuna kendini kaptırabileceğini düşünüyordum."

"Bunun onu zaten olacağından daha fazla kızdıracağından şüpheliyim," dedim. "Ama *bu* kasayı soymak işimiz değil."

Grey bir an beni düşündü ve sonra başını salladı. "Tamam. Ben ekibi getireyim." Döndü ve koşarak kasanın girişine gitti-

-Ve aniden ani ve şiddetli bir güç tarafından kasadan dışarı ve güvenlik odasına *çekildi*.

"Evet, bu iyi olamaz," diye söze başladım.

Ben daha sözümü bitirmeden, peygamberdevesi formundaki Tessa hızıyla inanılmaz, gücüyle dehşet verici bir şekilde kasa kapısından içeri süzüldü ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Arka bacakları kapının içeriden kilitlenmesini ya da açılmasını sağlamak için kapının iç kısımlarını döndürdü ve ağır kasa kapısının kilidi son bir *takırtıyla* kapandı.

Birdenbire tek ışık iki duvardaki küçük lambalardan gelmeye başladı ve bu lambalar peygamberdevesinin binlerce gözünden çılgınca parlıyordu.

"Sen," diye , iki katmanlı, nefretle zehirlenmiş sesi geldi. "Bu *senin* hatan."

"Ne?" "Ne?"

dedim.

Elim hâlâ bileğimde duran dikenli kelepçeye gitti ve sonra donup kaldım. Michael ve diğerleri dışarıda, bubi tuzaklı güvenlik odasındaydılar. Eğer etrafa büyü yapmaya başlarsam, bu mesafeden bile, Marcone'un içine yerleştirdiği büyücülük karşıtı arıza emniyetini neredeyse kesinlikle tetiklerdim.

"Önemli değil," diye tükürdü Tessa. "Senin ölümün zinciri muhasebecininkinden bile daha kolay sona erecek."

Sonra öfkeli bir Karartılmış Denarius Şövalyesi böcek hızıyla üzerime doğru geldi ve onunla savaşmak için birazcık büyü kullansaydım arkadaşlarımı havaya uçururdum.

Otuz altı

Tessa'nın kanatları bulanıklaştı ve bana doğru geldi, tırpan kancalı kollarını saldırmak için kaldırdı.

Kafamın içindeki ses tiz, kız gibi bir dehşet çılgılığı atıyordu ve bir an için altımı ıslatacağımı sandım. Sevimli olmak için zaman yoktu, kaçacak yer yoktu ve

Kış mantosunun süper gücü, ölmüş kadar iyiydim.

...

Eğer Butters haklıysa, Kış Şövalyesi olarak kazandığım güç başından beri sahip olduğum bir şeydi; gizliydi ve acil bir durum için hazırды. Beni geride tutan tek şey vücuduma yerleştirilmiş doğal engelleyicilerdi. Sadece bu da değil, başka bir avantajım daha vardı - son bir buçuk yıl , ölüp beri, öfkeyle antrenman yapıyordum. Öncelikle kendimi tekrar ayağa kaldırmak ve gerekirse dövülecek şekle sokmak için, sonra da üzerimdeki baskılar için gerekli fiziksel çıkışı sağladığı için.

Her türlü antrenmanla ilgili olan şey, mutlak bir sınır tarafından engellenmenizdir - bu acayip acıtır. Küçük sakatlıklar , kırar, yaptığınız antrenmanın verimliliğini düşürür, dengesizlikler ve göreceli zayıflık noktaları yaratır.

Ama ben değilim.

Eğitimim boyunca Kış mantosunun himayesi beni acıdan korumuştı. Bu sadece beni fiziksel olarak daha güçlü kılmakla kalmadı, aynı zamanda onsuz yapabileceğimden daha uzun, daha sıkı ve daha kapsamlı bir şekilde antrenman yapmamı sağladı. Sadece Kış Şövalyesi pelerinini taktığım için eskisinden daha hızlı ve güçlü değildim, bunun için kıcıımı yırtarak da çalışmışım.

Tessa'yı *yenmek* zorunda değildim. Sadece ondan *kurtulmam* gerekiyordu. Anna Valmont çoktan kasa kapısına varmış, kapıyı tekrar açmaya çalışıyordu ve bunu bir kez yaptığına göre, tekrarının daha da hızlı olacağından emindim. İlk seferinde kapıyı açması ne kadar sürmüştü? Dört dakika mı? Beş dakika mı? Üç dakikada yapacağını düşündüm. Sonra Michael kapıdan girecek ve durum değişecekti.

Üç dakika. Bu ödüllü bir dövüş ringinde bir raunttu. Sadece dayanmak zorundaydım.

Bir tur.

Sihir olmadan, kendi başıma harika bir şey yapma zamanı.

Tessa yaklaşırken, çoğunlukla boş olan spor çantamı ona doğru fırlattım, sağıma doğru numara yaptım ve sonra soluma doğru daldım. Tessa sahte numarayı yuttu ve pürüzsüz zeminde kayarak yanımdan geçti. Bir para küpünün üzerine zıpladım ve hareketimi durdurmadan tekrar sanat eserlerinin bulunduğu bir rafın en üst rafına sıçradım, ayaklarımı diktim ve asamı başımın üzerine kaldırarak döndüm, o ise havada bulanık bir şekilde bana doğru geliyordu.

Ağır çeyrek asayı savururken bir çığlık attım ve elimden gelen her şeyi yaptım. Onu üçgen kafasından vurdum ve darbenin şokunu omuzlarımda hissettirecek kadar sert vurdum. Hızlı ve psiko-melek kadar güçlü olabilirdi ama aynı zamanda ufak tefek bir şeydi ve iblis formunda bile fazla kütlesi yoktu. Darbe momentumunu tamamen yok etti ve yere doğru düştü.

Ama düşmek yerine kancalarını metal rafa geçirdi, uçları çeliği karton gibi deldi ve kendini bana doğru çekmeye başlarken öfke dolu bir çığlık attı.

Bu fikir hoşuma gitmedi. Ben de iki büyük botumla suratına atladım.

Çarpmanın etkisiyle kancalar raftan koptu ve ikimiz de yere düştük. Ben tepetaklak düştüm ve bu iniş ayak bileklerimin acıyla çığlık atmasına ve Tessa'nın nefes nefese bir çığlık atmasına neden oldu. Aşağı doğru ivmeyi bir yuvarlanmaya dönüştürmeye çalıştım ve ancak kısmen başarılı olabildim. Tessa tam kasıklarımın olduğu yere bir tırpan indirmeden çeyrek saniye önce ellerim ve dizlerim üzerinde çırpınmaya başladım. Sırt üstü yere düşmüştü ve bir an için uzuvları böcek gibi çırpındı.

Ben de asamı bıraktım, çelik rafın destek ayaklarından birini tuttum ve havaya kaldırdım.

Tüm ağır depo rafı ve içindeki sanat eserleri muazzam bir gürültüyle ve parçalanan heykellerin kulakları sağır eden sesiyle başının üzerine yıkıldı. Asamı kaptım ve Hades'in güçlü odasının girişine doğru geri geri gitmeye başladım.

Tessa belki bir buçuk saniye boyunca yerde kaldı. Sonra raflar sallandı ve onları kendisinden uzağa fırlattı ve bir başka öfke çığlığıyla ayağa fırladı. Bana doğru döndü ve sıçrayarak yanıma geldi.

İzlerimde durdum, pardösümün cebinden büyük .500'lüğü çıkardım, dikkatli bir şekilde nişan aldım ve Tessa ıskalamak için çok yakın olana kadar bekledim. Yaklaşık bir metre uzaktayken tetiği çektim.

Silah, kasanın dar alanında bir top gibi ses çıkarıyordu ve büyük mermi göğüs kafesine çarparak dış iskeletini parçaladı.

ve onu olduğu yerde sendeletti. Arkasında, bir para küpü aniden patlayarak uçan Benjaminlere dönüştü.

Tekrar hareketlenmeden önce iki ya da üç adım geri gittim ve sonra durup bir kez daha nişan aldım ve ona bir mermi daha sıktım. Geri çekildim ve üçüncü kez ateş ettim. Tekrar geri döndüm ve dördüncüyü. Beşinciden sonra silahım boşalmıştı ve Tessa hâlâ geliyordu.

Kurşunlar onu yavaşlatmaktan fazlasını ama bana en çok ihtiyacım olan şeyi, zamanı kazandırmıştı.

Hades'in güçlü odasına geri döndüm ve Tessa tekrar üzerime gelirken parmaklıklı kapıyı çarparak kapattım. Şiddetli bir darbeye kapının uzak tarafına çarptı ve tırpanlarıyla kapıyı çekiştirdi ama kapı kapandığında kilitlenmişti ve sabit duruyordu. Tekrar çığlık attı ve tırpanları parmaklıkların arasından bana doğru fırladı. Delinmekten kaçınmak için zamanında geri döndüm ve omuzlarım arkamdaki duvara çarptı.

"Cehennem çanları!" Ağzımdan kaçırđım. "En azından *nedenini* söyle!"

Peygamberdevesinin tırpan kancaları parmaklıklardan ikisine takıldı ve onları parçalamak için zorlamaya başladı. Metal inledi ve bükülmeye başladı ve ben birden kendimi çok daha az zeki hissettim. Tessa o kadar da *büyük* değildi ve kaçmak için kullanabileceğim kadar büyük bir açıklık bırakmadan benimle birlikte güçlü odaya girmesine izin vermek için parmaklıklarda bir bükülme gerekmeyecekti. Eğer içeri girecek kadar açarsa, vahşice bir ölümle ölecektim. İblis peygamberdevesi fiziksel gerginlik ve saf nefretle titrerken saniyeler ağır çekimde geçiyordu.

"Neden?" diye sordum. Sesim biraz tiz çıkmış olabilir. "Bu görevle ne *hale* etmeye uğraşıyorsun?"

Bana cevap vermedi. Parmaklıklar inledi ve yavaşça, yavaşça belki bir santim eğildi, ama sanki insanüstü güce direnmek için tasarlanmışlar gibi ekstra kalın inşa edilmişlerdi, ki büyük olasılıkla durum tam olarak buydu. Tessa böceğin başını geriye attı ve kulaklarıma şiddetle bastıran bir çığlık attı.

Yarı yolda, peygamberdevesinin kafası ve yüzü *kaynamaya* başladı ve Tessa'nın kafası, iki çift gözü de geniş ve vahşi bir şekilde görüldüğünde çığlık son derece insani, son derece öfkeli bir çığlığa dönüştü.

"On beş asırlık yatırıma *çöpe* atıldığını görmek için *yapmadım!*" diye haykırdı.

Çaresizce ona baktım, kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyordu. Söyleyecek zekice, ilgi çekici ya da silahsızlandırıcı bir şey düşünmeye çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey ellerimi çaresizce sallayıp "Çok mu psikopat?" demek oldu.

Tamamen öfkeli bir şekilde bana odaklandı ve bir tür büyü olabilecek birkaç kelime tükürdü, ancak öfkesi bir büyüye odaklanmasına izin vermeyecek kadar büyüktü. Bunun yerine, ağzını açtı ve *çığlık* attı

Yine, basit bir insan ciğerinden asla gelemeyecek bir çığlık, durmadan devam eden bir çığlık, tükürük parçacıkları, sonra daha koyu bir şeyin pıhtıları ve birkaç saniye sonra bacakları olduğunu ve *kıpırdadığını* fark ettiğim daha büyük madde parçalarıyla birlikte ağzından fıskırıyordu.

Ve sonra çığlığı bir gargaraya dönüştü ve bulut kusmaya başladı, kafesin parmaklıklarından dökülen ve neredeyse katı bir akışla üzerime gelen bir uçan böcek *sürüsü*, yüksek basınçlı bir hortumdan çıkan su gibi bana çarptı.

Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşaldı ve hemen geri ememedim - ki bu da iyi oldu. Vücuduma böcekler, hamam böcekleri, böcekler ve adı olmayan sürünen şeyler, kötü bir irade tarafından yönlendirilmiş gibi boynumdan burnuma, ağzıma ve kulaklarıma doğru süründüler.

Ağzımı kapatıp bir elimle burnumu ve ağzımı kapatmadan önce birkaç tanesi açık ağzıma girdi. Onları ölene kadar çiğnedim, iğrenç bir şekilde çitirdadılar ve kan tadı aldılar. Geri kalanlar gözlerime ve kulaklarıma yöneldi ve giysilerimin altına girerek derimi kemirmeye başladı.

Belki yirmi saniye soğukkanlılığımı korudum, onları kafamdan uzaklaştırdım, zorlukla ayırdığım parmaklarımdan arasından birkaç boğuk nefes aldım, ama sonra böcekler parmaklarımdan arasından neredeyse aynı anda gözlerime ve kulaklarıma girdi ve panikle bir çığlık attım. Böcek sürüsü çiğnedikçe, çiğnedikçe ve çiğnedikçe yakıcı bir acı vücuduma yayıldı ve acıyan gözlerimin gördüğü son şey Tessa'nın vücudunun, böcek sürüsü dışarı akmaya devam ettikçe sönen bir balon gibi boşalmasıydı ve onun benimle birlikte güçlü odada *olduğunu* fark etmek için dehşet içinde bir saniye geçirdim.

Ve sonra panik yerleşmeye başladığında acıya karşı zihinsel kalkanlarım çırpındı ve acı beni dizlerimin üzerine çökertti - beni binlerce ve binlerce küçük ağzın odaklanmış kötülüğüne kalçamın derinliklerine soktu.

Ellerimi umutsuzca dikenli kelepçenin anahtarını *bulmaya* çalıştım çünkü büyü kullanmazsam şimdiye kadar düşündüğüm en çirkin ölümlerden biriyle ölecektim ama ellerim alevden bir tabakaya dönüşmüştü ve lanet kelepçeleri ve anahtar deliklerini, onları benden saklamaya şeytanca kararlı görünen kat kat haşaratın altında *bulamıyordum*.

Saniyeler sonra, sürü burun deliklerimi doldurdu ve dudaklarımı çiğnemeye başladı ve beni gözlerimi kapatmaya ya da kaybetmeye zorladı ve o zaman bile kapakları çiğnediklerini, kirpikleri parçaladıklarını hissedebiliyordum.

Çoğu insanın hayal bile edemeyeceği zihinsel disiplinlerde eğitim aldım. Aynı kalibredeki dehşetlerle gözümü kırpmadan yüzleştim. Ama bu şekilde değil.

Kaybettim.

Düşünceler kaçtı. Acı kalkanlarımın arasından akıp geldi. Dehşet ve acil *yaşama* arzusu her düşüncemi doldurdu, kör içgüdü kontrolü ele aldı. Sürüden kaçmaya çalışarak çırpındım, süründüm ve kıvrandım, ancak bana yaptığı tüm iyilik için tamamen hareketsiz ve bir süre sonra havasızlık beni yan tarafımda yere yatırdı, cenin pozisyonunda kıvrıldım, sadece gözlerimi, burnumu ve ağzımı korumaya çalıştım. Her şey siyah ve kırmızıya döndü.

Ve sesler kulaklarımı doldurdu. Binlerce fısıltı sesi, aynı yarım yüz dilde müstehcen, nefret dolu şeyler, kötü sırlar, zehirli yalanlar ve korkunç gerçekler tıslıyordu. Bu seslerin baskısını hissettim, buz kıracakları gibi kafamın içine giriyor, düşüncelerimde, duygularımda delikler açıyordu ve onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ağzımı açacak, onu küçük, yırtık bedenlerle dolduracak bir çığlığın yükseldiğini hissettim ve onu durduramayacağımı biliyordum.

Sonra geniş bir el başımın tepesine çarptı ve derin bir ses gürledi: "*Lava quod est sordium!*"

Işık kapalı göz kapaklarımı, onları kaplayan böcek katmanlarını yaktı ve başımın tepesinden, o elden aşağı doğru öfkeli bir sıcaklık yayıldı. Ne hızlı ne de yavaş hareket ederek aşağı doğru yayıldı ve derimin üzerinden geçtiği her yerde, endüstriyel bir mutfak lavabosundaki kaynar su kadar sıcaktı, sürü aniden yok oldu.

Gözlerimi açtığımda Michael'ı üzerimde diz çökmüş, sol elinde *Amoracchius*, sağ eli başımın üzerinde dururken buldum. Gözleri kapalıydı ve dudakları kıpırdıyor, ritüel Latince sözcükler dudaklarından düzenli bir şekilde akıyordu.

Saf beyaz ateş vücuduma yayıldı ve daha önce de benzer bir şey gördüğümü hatırladım - vampirler aylar önce Michael'ı ele geçirmeye çalışmış ve aynı ateşle kavrulup yaralanmışlardı. Şimdi, ışık beni yutarken, sürü dağıldı, dış katmanlar düşerken, daha yavaş olan iç katmanlar ateş tarafından yakıldı. Acı veriyordu ama acı sert, arındırıcı ve bir şekilde dürüst bir şeydi. Üzerimde yandı ve ateş geçtiğinde özgürdüm ve sürü mahzen boyunca dağılıyor, her tarafa yayılmış küçük hava deliklerine doğru akıyordu.

Nefes nefese Michael'a baktım ve başımı öne eğdim. Bir an için acı ve korku beni ele geçirdi ve kendimi hareket ettiremedim. Orada yatıyordum, sadece titriyordum.

Eli başımdan omzuma doğru hareket etti ve mırıldandı: "Her Şeye Egemen Rab, bu iyi adamın yanında ol ve ona devam etme gücü ver."

Mistik bir şey hissetmedim. Ne bir büyü ya da güç dalgası, ne de bir ışık parlaması vardı. Sadece Michael'ın sessiz, istikrarlı gücü ve

Sesinde inanç vardı.

Michael hala iyi bir adam olduğumu düşünüyordu.

Hâlâ beni tehdit eden hıçkırık çığlığını bastırmak için çenemi sıktım ve o küçük, korkunç kelimelerin - Imariel'in sesi olmalıydı - anısını kendimden uzaklaştırdım. Acıya, derimin ve ciğerlerimin yanmasına, batan gözyaşlarına ve gözlerimdeki minik kan damlalarına rağmen kendimi düzenli bir ritimle nefes almaya zorladım. Ve acıyı güvenli bir mesafeye zorlayarak kalkanları tekrar kaldırdım. Daha titriyorlardı ve daha önce olduğundan daha fazla acı sızıyordu ama başardım.

Sonra gözlerimi Michael'a kaldırdım ve başımı salladım.

Bana hızlı, sert bir gülümseme verdi ve ayağa kalktı, sonra bana elini uzattı.

Onu aldım ve ayağa kalktım, Michael'ın yanından geçip Grey'in durduğu yere baktım, Harvey'nin yüzünden kendi yüzüne doğru son bir kez eridim. Hades'in kasasının kapısını tekrar açmıştı. Arkasında, Binder hariç mürettebatın geri kalanı yaklaşırken, Genoskwa'nın devasa, belirsiz şekli kasanın kapısını büyük, içi boş bir hava gümbürtüsüyle kapattı.

Michael bana "Çatışma sırasında hızla geldi," dedi. "Onu durdurmamın hiçbir yolu yoktu."

Boğazım yandı ve çiğ gibi hissettim ama : "yaradı. Teşekkürler." "Her zaman."

Nicodemus yüzünde tamamen nötr bir ifadeyle bize yaklaştı ve Michael'a baktı.

"Tessa'nın daha fazla müdahalesinden korkmamıza gerek yok. Kendini toparlaması zaman alacaktır. Bunu nasıl yaptın?" diye sordu.

Michael basitçe, "Ben ," dedi.

Nicodemus ve Deirdre tedirgin bir bakış attılar.

"Hepiniz beni dinleyin," dedi Michael sessizce. Döndü ve onların -düşmüş meleklerin, canavarların, alçakların ve ölümlü şeytanların- ve benim aramda durdu. "İçinde yürüdüğünüz dünyayı şekillendiren şeyin gücünüz olduğunu sanıyorsunuz. Ama bu bir yanılsama. Seçimleriniz şekillendirir. Gücünüzün sizi bu seçimlerin sonuçlarından koruyacağını sanıyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz. Kendi ödüllerinizi kendiniz yaratırsınız. Bir Yargıç var. Bu dünyada adalet var. Ve bir gün hak ettiğinizi alacaksınız. Dikkatli seçin."

Sesi o boşlukta garip bir şekilde yankılandı, kelimeler yüksek değildi, ama kesinlikle nüfuz ediyordu, ölümlülerden daha fazla bir şeyle, basit uzay ve zamanın ötesinde bir farkındalıkla dokunuyordu. O anda o bir Elçiydi ve onun konuşmasını duyan hiç kimse bundan şüphe edemezdi.

Kasa dairesine sessizlik çöktü ve kimse hareket etmedi ya da konuşmadı.

Nicodemus gözlerini Michael'dan kaçırdı ve sakince, "Dresden. Yolu açabilecek kapasitede misin?"

Sakin bir nefes aldım ve kelepçelerin anahtarını bulmak için etrafıma bakındım. Aynı anda yenirken, boğulurken ve delirirken düşürmüştüm. Anafilaktik şok geçirmediğim için şanslıydım.

Ya da her şey düşünüldüğünde, belki de şansın bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Michael anahtarı gördü ve aldı. Elimi uzattım ve kelepçeleri açmaya başladı.

"Bu ne anlama geliyor?" Ona fısıltıyla sordum.

"Sen de benim kadar ," diye cevap verdi küçük bir omuz silkmeye. "Sanırım bu bizim için bir mesaj değildi."

Kelepçeler çıkarılırken yavaşça diğerlerine baktım ve belki de öyle olduğunu düşündüm.

Uriel, diye düşündüm. *Seni sinsi piç. Ama bana zaten şüphelenmediğim bir şey söylemiyordun.*

Dikenli kelepçeler düştü ve Kış'ın buz gibi gücü beni yeniden sardı. Acı yok oldu. Çiğnenmiş, çiğnenmiş deri hiçbir şeye dönüşmedi. Yorgunluk düştü ve derin, temizleyici bir nefes aldım.

Sonra irademi topladım, topuklarımın üzerinde döndüm, asamla havaya vurdum ve *"Aparturum!"* diye bağırdım.

İrademin ve gücümün bir dalgalanması ve havada aniden beliren asık suratlı kırmızı bir ışıkla Yeraltı Dünyası'nda bir delik açtım.

Otuz yedi

T ışıklar kıvılcım yağmurları içinde patladı ve arkamızda anlık, gök gürültülü bir patlama oldu ve kasanın kapalı kapısı devasa bir çan gibi çaldı. Kasanın kalın çelik duvarları antipersonel mayınların atışına karşı aşılmaz olsa da, düşünmek istemedim

Onlardan ne kadar çok metalin geri teptiğini ve akla gelebilecek her açıdan uçup gittiğini düşündüm ve bunun sonucunda birilerinin ölüp ölmediğini merak ettim.

Sanki binanın yapısının bir kısmı kasanın dışında bir yerde yavaşça çökmüş gibi büyük bir gıcırdama sesi vardı ve gerçeklik dokusundaki yırtığın loş kırmızı ışığında etrafımdaki yüzleri zar zor seçebiliyordum.

Michael'a "Cehennem çanları," dedim. "Binder? Mahkumları mı?"

"Onları taşımasına yardım ettim," dedi Michael hemen. "Size ulaşmamın bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni de buydu. Mayınları öğrendikten sonra herkesi o koridordan çıkarıp birinci kata geri götürdük."

"Etrafta sadece kurşunların uçuştığı bir yerde," dedi Grey, sesi kurumuştur.

Yüzümü buruşturdum ama yapacak bir şey yoktu. O mayınları ben değil Marcone kurmuştu ve kasaya çarpan ilk darbenin patlayıcı mermilerin gücünün çoğunu yok etmiş olmasını ummak zorundaydım.

Bu arada, mahzenin havasındaki yırtık kumaştan ışık şeridi yayıldı, Yeraltı Dünyası'na giden Yol önümüzde açıldı, kırmızı ışık güçlü odaya aktı ve uzak tarafta dans eden kızıl alevleri görebiliyordum. Kükürt kokusu Yol'dan dışarı yayılıyordu. Bir an sonra, ani ve sıcak bir rüzgâr kokuyu daha da dışarı çıkardı ve saçlarımı alnımdan geriye doğru itti.

Alevler rüzgârla dans edip eğilirken, arkalarında karanlık bir şekil görebiliyordum; bizden yaklaşık kırk metre ötede yükselen bir duvar ve altında belirgin bir kemer şekli vardı. Kemer parlak ateşle doluydu, o kadar yoğun ki ötesini göremiyordum.

Nicodemus durup Yeraltı Dünyası'na bakmaya başladı. Koyu renk gözleri kırmızı ışıklarla parlıyordu.

"Ateş Kapısı," diye mırıldandı. "Bayan Ascher, lütfen."

"Um," dedi Hannah Ascher. Yutkundu. "Kimse benim Yeraltı Dünyası'na ilk giren kişi olduğuma dair bir şey söylemedi."

Nicodemus, "Orada başka birinin bir dakikadan fazla hayatta kalabileceğinden emin değilim," dedi. "Dresden?"

Gözlerimi kısarak Yol'un ötesindeki cehenneme baktım ve "Ateşle tartışmak oldukça zordur. Bu yüzden büyücüler onu bir silah olarak kullanmayı sever. Bu kadar yoğun bir ısıyı belki on ya da yirmi saniye üzerimden uzak tutabilirim - eğer bir sonraki geçitle ilgilenmemi istemeden önce biraz kestirmeme ve yemek yememe izin verirseniz." Daha yakından baktım. "Oraya bak, kemerli geçide. Sağ duvarda, yaklaşık bir metre yukarıda."

Hannah Ascher yanımda durdu ve gözlerini kısarak yolu inceledi. "Bu bir kaldıraç mı?"

"Öyle görünüyor," dedim. "Yürüyün, kolu çekin. Yeterince basit görünüyor."

"Biraz fazla basit," dedi ve kendi dikenli kelepçelerini çıkarmaya başladı.

"Elbette," dedim. "Eğer ateşe karşı bağışıklığın varsa, bu çocuk oynacağı." Nefesimi üfledim. "Kalkanlarım çökmeden önce o deparı atabilirim. Sanırım. Ayağımın takılıp bir yere düşmeyeceğimi varsayıyorum. Yerin nasıl olduğunu göremiyorum."

"Kahretsin," dedi. "Hayır, hayır. Sanırım payımı burada hak ediyorum." Yol'a baktı ve bir omzunun üzerinde taşıdığı iki boş sırt çantasını yere bıraktı. Sonra kısa bir nefes aldı ve tek bir hareketle siyah kazağını çıkarıp altındaki siyah spor sütyenini ortaya çıkardı.

"Vay canına," dedi Grey. "Güzelmış."

Gözlerini devirdi ve ona kısa bir bakış attıktan sonra kazağı ellerime sıkıştırdı. "Bunu benim için tut."

"Tamam," dedim. "Neden?"

Ardından botlarını ve yorgunluk pantolonunu çıkardı ve Michael kararlı bir şekilde hafifçe yana dönerek güçlü odanın duvarının boş bir bölümünü inceledi. "Çünkü giysilerim buna dayanamaz ve yolculuğun geri kalanını giysisiz geçirmeyi tercih etmem."

"" dedi Grey. "Bunu tercih ederim." "Grey,"

dedim. "Kes şunu."

Nicodemus, "Zaman kaybediyoruz," dedi.

Ascher bir an için gözlerime baktı, iki uygulayıcı arasında yapılması oldukça cüretkâr bir şeydi ve çoraplarını ve iç çamaşırlarını önce yanakları biraz pembeleşti, hareketleri hızlı ve tamamen yapaydı. Kıyafetlerinin geri kalanını ellerime sıkıştırdı ve "Onlarla garip bir şey yapma" dedi.

"Onları bir yemek takımı haline getirecek ve içlerinde dört çeşit yemek servis edecektim," dedim, "ama bu konuda miden bulanacaksa, sanırım onları senin için tutacağım."

Ascher gözlerini bana . "Az önce beni yemeğe mi davet ettin?"

Dişlerimi sıkarak gülümsediğimi hissettim. Cesur bir kadından daha çok sevdiğim bir şey yoktur. "Bak ne diyeceğim. İkimiz de bu işten tek parça halinde çıkarsak, sana şehirdeki en iyi biftekli sandviçi nereden alabileceğini gösteririm," dedim. "İyi şanslar." Bana hızlı, gergin bir gülümseme verdi ve Yol'a döndü. Birkaç saniye ona baktı, dudaklarını kez yaladı, ellerini birkaç gergin hareketle oynattı, sonra çenesini sıktı ve Yol'a doğru yürüdü, çıplak, yeraltı dünyasının ateşlerine.

Kabul ediyorum, daha önce ateşbazlıkta onun kadar hassas ve güçlü birini görmemiştim ama yine de ilk alev duvarına çarptığında ürperdim. Sanki kendi farkındalığına sahipmiş ve onu yutmaya hevesliymiş gibi onu karşılamak için yükseldi ve taşlı bir sahilde kırılan bir dalga kadar şanslı vardı. Ateş onu sardı ve geri tepti, uzun siyah saçlarını bir o yana bir yana savuran minyatür kasırgalara dönüştü. Alevden çıkan rüzgâr kükreyip yön değiştirerek dengesini sarsacak kadar sert esiyordu. Kaygan buz üzerinde yürüyen biri gibi ellerini iki yanına uzattı ve yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerledi. Odaklanma ve konsantrasyonun omurgasını nasıl dik ve gergin yaptığını görebiliyordum ve hayır, kışına bakmıyordum. Uygunsuz bir dereceye kadar.

Grey'in yanımda durduğunu ve dikkatle onu izlediğini fark ettim, ifadesi okunamıyordu. İkimiz de çevresel görüşümüz dışında birbirimize bakmasak da o benim fark ettiğim şeyi anladı.

"Cesur bir kadını sevmek lazım," dedi.

"Çok konuşuyorsun," dedim.

"Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu. "Temel bilgileri biliyorum ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Enerjiyi yeniden yönlendiriyor," dedim. "Dalgalar ona çarptığında nasıl sıçradıklarını görüyor musun?"

Homurdandı.

"Isıyı alıyor ve aurasına ulaştığında onu kinetik enerjiye dönüştürüyor. Çok etkileyici."

"Şimdiye kadar," dedi Grey. "Ama bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü içine dalmışken o kadar sıcakla baş etmek zor," dedim. "Sadece bir noktada durdurmuyor. Onunla her açıdan başa çıkıyor ve hepsini durdurmak için aynı büyüü bir kerede yaklaşık bir düzine kez yapıyor olmalı, birbirini izleyen katmanlar halinde."

"Ve bu zor mu?"

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Neden gidip aynı anda Simon, Konsantrasyon, dama, satranç, solitaire, Monopoly, Sudoku, Clue, Risk, Axis and Allies, poker ve blackjack oynamıyorsun, bir yandan da yirmi bine kadar sayıyorsun?"

Sadece asal sayılarla, tek ayak üzerinde durarak ve başınızın üzerinde strafor bir fincan sıcak kahveyi dengeleyerek. Bunu yapabildiğinde, seni küçük bir kamp ateşinin içinden yürümeye başlatacağız."

"Poker oynayabilirim," dedi Grey ciddiyetle. "Yani cesur ve iyi biri." "Evet."

"Ekibinizde olması gereken iyi bir insan."

"Ya da diğer takımda olması kötü olan biri," dedim.

Gözleri bana kaydı. Neredeyse fiziksel bir baskı uyguluyorlardı. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı salladım ve "Hiçbir anlamı yok" dedim.

Gözleri bir saniye üzerimde kaldı ve sonra omuz silkip tekrar Hannah Ascher'a baktı. Kim istemez ki?

Semender harekete geçmeden önce neredeyse kapıya kadar gelmişti.

Geçidin altındaki en kalın alevden, bir yıldızın yüzeyindeki malzemeden yapılmış bir Komodo ejderine benzeyen bir şey kükreyerek ortaya çıktı. Bir kertenkeleyle aynı hızda hareket ediyordu ve Ascher bir tarafa sıçrayarak ilk saldırısından kurtulmayı . Semender hoşnutsuzluğunu bir patlama fırını kükremesiyle tısladı ve etrafındaki ışık daha da parlak ve yoğun hale geldi. Ascher' etrafındaki alev fırtınası şiddetlendi ve Ascher birkaç adım geriye sendeledi, yüzü konsantrasyonla gerilmişti. Etrafındaki ateş dönerek kalınlaştı, minyatür bir kasırga etrafında yavaşça dönmeye başladı ve göz olarak savunmasız bedeni kullanıldı.

Semender tekrar kükredi ve ona doğru geldi. "Kahretsin," dedim.

Michael yanıma geldi ve "Silahı yok." dedi. "Ona ulaşabilir misin?" Arkadaşıma sordum.

Michael başını salladı, gözleri endişeliydi. "O tehlikede olan bir masum değil. Bunu seçti." "Gri mi?"

"Ona bu konuda yardımcı olamam," dedi Grey. "Senden daha uzun süre dayanamam."

Nicodemus'a dönüp, "Ona yardım et," dedim.

Bana bir kez baktı ve sonra başını salladı. Sonra kılıcı yanından çekti, gözlerini kıstı, iki yumuşak adım attı ve kılıcı fırlattı.

Kılıçlar böyle şeyler için tasarlanmamıştır. Bununla birlikte, uzun, keskin kenarlı ve sivri uçlu uçan metal parçaları doğası gereği tehlikelidir ve Nicodemus muhtemelen birkaç on yılda bir boş öğleden sonralarını sadece eğlence için kılıç fırlatarak geçirmiştir. Bu şekilde geçen iki bin yıldan sonra ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Yuvarlanan bıçak Semender'in burnuna çarptı, erimiş ateşten bir çizgi çizdi ve kızıl kıvılcım yağmuru gönderdi. Şaşkın bir acıyla tekrar kükredi ve bir tarafa doğru birkaç adım sendeledi, sonra kuyruğunu sallayarak Yol'a doğru döndü. Sıcak, kükürtlü bir rüzgâr esti, pardösümü çılgınca savurdu ve gözlerimden yaşlar akmasına neden oldu. Michael yüzünü korumak için bir elini kaldırdı, beyaz pelerini dalgalanıyordu.

"Kaldıraç!" Çığlık attım. " git!"

Ascher beni duydu mu yoksa benimle aynı sonuca mı vardı bilmiyorum. Semender ondan uzaklaştığında, geçide ve kola doğru koşmaya başladı. Semender onu gördü ve dönerek bacaklarına saldırdı ama o hızlı ve kıvrak hareketiyle onu geçti. Kendini kola doğru fırlattı ve onu aşağı çekti; bunu yaparken acı dolu bir çığlık attı.

Muazzam bir acele sesi ve büyük bir metalik gıcırtı vardı aniden tüm odanın alevleri renk spektrumunda aşağıya doğru kayarak alçaldı. Ne olduğunu hemen anladım. Bu kadar büyük bir ateşin beslenmesi için muazzam miktarda oksijene ihtiyaç vardı ve kol bir şekilde bu kaynağı azaltmıştı.

Semender'in eti saniyeler içinde sarı-beyazdan koyu turuncuya döndü ve ağzından kükreyen bir ısı patlaması daha çıkardı - ve sonra, bir dakika önce hareket ettiğinden çok daha yavaş bir şekilde, kemerin bir duvarındaki alçak bir deliğe doğru geri çekildi. Ateşi ve ışığı deliğin ötesindeki tüneli bir anlığına doldurduktan sonra söndü ve o sönerken Ateş Kapısı'nın etrafındaki alevler de solup parçalara ve kalıntılara dönüştü.

Nicodemus Yol'a doğru adım atarken Ascher nefes nefese, gergin bir sesle, "Henüz değil!" diye seslendi. "Soğuması için birkaç dakika ver!"

Yaklaşık kırk beş saniye bekledim ve sonra asam aracılığıyla küresel bir kalkan mırıldanarak etrafımda canlanmasını sağladım. Eski kalkan bileziğime sahip olmayı tercih ederdim ama iyi bir metal işçiliği alet atölyesi kurmak para ve zaman gerektirir ve ikisini de yeniden inşa etmek için zamanım olmamıştı ve kesinlikle evimdeki eski laboratuvarımda hazırlandığım derecede değildi.

Yeni asaya işlediğim büyüler eski kalkan bileziğimdekilerle hemen hemen aynıydı, daha az etkili ve gücü daha az odaklayabiliyordu ama hiç odaklanmadan yapabileceğimden çok daha iyiydi ve hâlâ için için yanan toprağı geçerken beni zarar görmekten korumaya yetiyordu.

Ölümlü dünyadan Hiçlik'e geçmek düşündüğünüzden hem daha fazla hem de daha az dramatiktir. Yol'un kendisinden geçerken hafif bir ürperti dışında gerçek bir his yok, cildinizde uzun süreli bir ürperti gibi. Ama Yeraltı Dünyası'na adım attığımda, az önce

hayal bile edilemeyecek bir mesafeyi aştım. Bedenim sanki yerçekimi Dünya'dakinden farklıymış gibi hafifçe ağırlaşmıştı. Hava sıcaktı ve sülfür ve diğer minerallerle kirlenmişti; burnumda ve ağızda tamamen yabancı bir his vardı. Etrafımdaki zemin tamamen taştı, hala yanan kömür olabilecek şeylerin çıkıntılı parçalarıyla kaplıydı ve bir noktada dikit olması gereken şeylerin erimiş kütüklerini görebiliyordum, kireçtaşı şimdi mum gibi akıyordu. Tepedeki karanlıkta gözden uzak bir tavandan düşmüş sarkıtlara ait olması gereken parçalanmış, yarı erimiş kalıntılar görüş alanımın etrafına dağılmıştı.

Tabii ya. Bir mağaradaydık. Arkamızdaki Yol'un parlayan ışığında göz alabildiğine uzanan ve en az kırk fit yüksekliğindeki bir duvar ve önümüzde ona yerleştirilmiş bir kemerle kesintiye uğrayan düşünölemeyecek kadar büyük bir mağara.

Yerden hızla geçerek Ascher'ın yanına gittim. Ateşi durdurma konusunda kalkanım iyiydi ama muhtemelen etrafında tuttuğu katmanlardan biri kadar bile iyi değildi. "Hey," dedim. "Sen iyi misin?"

"Terliyordum," dedi, yüzü acıyla buruşmuştu ve ellerini kaldırarak kolu tuttuğu yerde avuç içleri boyunca bir çizgi halinde kabaran kabarcıkları gösterdi. Kolun kendisi henüz kaybetmediği ısıyla hâlâ kırmızı kırmızı parlıyordu. "Kahretsin. Ter buhara dönüştü ve son birkaç koruma katmanını da mahvetti."

"Az önce çıplak ellerinle kızgın metali tuttun ve kabarcıklardan başka bir şeyin yok," dedim. "Tam bir baş belası."

Bir an için yüzündeki acı ifadesinin arasından bir gülümseme belirdi ve "Evet, gerçekten , değil mi? O bir Semender miydi?"

"Oldukça eminim," dedim.

"Xanth kitaplarındakinden çok daha *büyükler*."

"Şaka yapmıyorum," dedim. "Belki Ha- müşterimiz hormon tedavisi görmüştür." Kırık kolumda tuttuğum giysileri ona uzattım. "Gomalak bedava."

Bir başka acı dolu yüz ifadesiyle onları benden aldı ve "Teşekkürler" dedi.

Gri, toprağın üzerinde gezinerek geldi. Eğer sıcaklık onu rahatsız ettiyse, etmedi. "Yardım ister misin?"

Ascher ona bir kaşını kaldırdı. "Senden mi? Sanırım ben bundan biraz daha zekiyim."

"Böyle söylüyorsun çünkü seninle sadece vücudun için ilgilendiğimi düşünüyorsun."

"Evet, tabii ki."

"Tamamen haksızlık," dedi Grey silahsız bir gülümsemeye. "Ayrıca vücudunuzla ne *yapmayı* tercih edebileceğinizle de ilgileniyorum." Daha ölçülü bir sesle ekledi,

"Parmakların bu haldeyken kopça ve düğmelerde sorun yaşayacaksın. Biliyorum."

Ascher gözlerini kısarak ona baktı. Kararsızca bana baktı ve sonra Grey'e, "Muhtemelen doğru," dedi.

Giyindi. Grey uygunsuz bir şey yapmadan ona yardım etti ve mürettebatın geri kalanı da bir süre sonra bize katıldı.

"Belki de bunu senin halletmene izin vermeliydim, Dresden," dedi. "Seni buz şeyiyle takas ettim. Normalde bir canavar üzerime geldiğinde ateşi kullanırım. Burada işe yaramaz."

"Isı yükseldiğinde asla geçemezdim," dedim. "Ama kapımı benim için idare etmek istersen, razıyım."

Ascher ukala bir sırıtışla, "Belki de ," dedi.

"Gel," dedi Nicodemus. Kılıcını eline almıştı. Bir kenarı kararmış ve gözle görülür bir şekilde körelmişti; çelik, ızgara çok sıcak olduğunda krepin kenarlarının kabarması gibi kabarıyordu. "Semender'i yenmek birilerini buradaki varlığımız konusunda mutlaka uyarmıştır. Ne kadar az zaman kaybedersek o kadar iyi."

Böylece hepimiz Ateş Kapısı'ndan geçtik, yaklaşık otuz metre uzunluğundaki bir tünelden geçtik, bu beni kısa bir süre için Ateşin Cinayet Delikleri hakkında endişelendirdi, ama hiçbir tehdit gerçekleşmedi. Kemerli geçitten geniş bir taşlık mağaraya çıktık.

Ama bu buzla kaplıydı.

Bu kapıdaki dikit ve sarkıtların hepsi sağlamdı ve aslında bizimle bir sonraki kapı arasında uzanan birkaç yüz metre boyunca şüpheli bir şekilde düzenli, neredeyse geometrik bir desenle yayılmışlardı. Sarkıtlardan aşağıya doğru inerek yükselen dikitlerle buluşan ve benim boyum kadar kalın büyük sütunlar oluşturan eski, yaşlı buzdan kalın bir kılıfla kaplıydılar. Buz, Ateş Kapısı'ndaki alevlerin için için yanan son kalıntılarının yaydığı ışıktaki parıltıya, parıltıya renk tayfları saçıyordu. Zemin de, Ateş Kapısı'nın açıklığından yaklaşık on adım öteden başlayarak aynı parıltılı buzla kaplıydı. Hava kuru ve çok soğuktu; Ascher'ın kısa bir nefes aldığı ve ona ulaştığında aniden durduğunu gördüm.

Buz Kapısı ile aramızdaki ısıtılı, donmuş katedrale baktım ve avuçlarım biraz terlemeye başladı. Önümüzdeki geçide bakarken dudaklarımı yaladım ve sakinleştirici bir nefes aldım.

Michael yanıma geldi ve "O kadar da kötü görünmüyor" dedi. "Evet," dedim, "bu beni endişelendiriyor."

"Dresden," dedi Nicodemus. "Mab'ın sözünü yerine getirmenin zamanı geldi."

"Şeytani atlarınızı tutun," dedim sinirlenerek.

Bir an için elimi ileri uzattım, gözlerimi yarı kapatıp uzandım

büyücü duyularımla. Hava soğuktu, Güney Kutbu'nda bulabileceğiniz herhangi bir şey kadar kötüydü, ama bu beni evimdeki soğuk bir Ekim akşamından daha fazla rahatsız etmezdi. Hiçbir büyü algılamadım, ki bu da büyü'nün gerçekliğin dokusunun bir parçası olabileceği ve dolayısıyla ölümlülerin dünyasındaki yerçekimi ya da havadan daha dikkat çekici ya da yersiz olmadığı Asla Olmayan'da pek bir şey ifade etmiyordu.

İleriye doğru birkaç temkinli adım attım ve sol ayağımın parmaklarını buzlu zeminin kenarına koydum.

Ve sanki devasa bir makine dönerek canlanmış gibi, küçük bir ev büyüklüğünde bir buz bloğu tepemden aşağıya indi ve kesik şeklini, düzenli kenarlarını koruyarak beş metre önümdeki zemine çarptı. Yerine oturur oturmaz olduğu yerde dönmeye başladı, yan yattı ve ev büyüklüğünde ikinci bir blok yatayda gürleyerek dışarı çıktı, buz zemin boyunca kayarak ilk bloğa çarptı. Bir an için ayrıldılar, sonra tekrar birbirlerine çarparak düzinelerce küçük bloğa bölündüler ve kendi başlarına dönerek, yüksek hızlı trafik çarpışmalarının hızı ve enerjisiyle birbirlerine çarparak, birkaç saniyede bir kendilerini rastgele, şiddetli yığınlar halinde yeniden düzenleyerek, her çarpışmada devasa gıcırtilarla uçsuz bucaksız alanda yankılandılar.

Dehşet içinde gıcırdayan, ezilen buz taşları alanına baktım ve orijinal devasa bloklardan daha fazlasının gölgelerden mağaranın kenarına doğru kaydığını ve tepeden aşağı düştüğünü gördüm.

Düzinelerce ve düzinelerce.

Saniyeler içinde, benimle Buz Kapısı arasındaki boşluğun her adımında binlerce blok çatırdıyor, öğütülüyor ve birbirine çarpıyordu. Sanki bir buzul canlanmış ve tehditler savurmaya başlamış gibi, hava kulakları sağır eden çarpma sesleriyle doldu.

Blokların en küçüğü, eğer beni aralarına hapsedselerdi, vücudumun yarısını domates salçasına çevirirlerdi.

"Dresden," dedi Ascher ve yutkundu. "Uh. Karar verdim ki belki de sen bunu halletmeli."

Otuz sekiz

G huysuz, kızgın, ezici buz kütleleri, tamam.
Antik dünyanın bir tanrısı çok üzere, tamam.
Büyük bir değer, büyük bir çek kaybetmek üzere olduğum azgın kötü adamlar sürüsü.

Her şey .

Buz Kapısı'ndan dönerek uzaklaştım, asamı arkamızda açık duran Yol'un uzaktaki parıltısına doğrulttum, irademi serbest bıraktım ve gürledim, *"Disperdorius!"*

Büyü asamdan fırladı, yıkıcı ve telaşlı, yeşilimsi ışıktan bir mızrak, yeşil-beyaz enerjinin tirbuşon helezonlarıyla süslenmişti. Dağılma büyüsü Yol'a çarptı ve onu paramparça ederek ölümlü dünya ile Yeraltı Dünyası arasındaki geçidi bir dinamitin bir tüneli çökertmesi gibi tamamen kapattı.

Ve bir anda Yeraltı Dünyası zifiri karanlığa gömüldü; bu karanlık sadece tünelin diğer ucundaki Ateş Kapısı'ndan geriye kalan ve çok az görülebilen birkaç yanan kalıntıyla dağıldı.

Bir mırıltı ve küçük bir irade çabasıyla asamdan ve annemin beş köşeli tılsımından ışık getirmeden önce birkaç keskin nefes çekişi duydum. Sırasıyla yeşil ve mavi ışık etrafımdaki alanı aydınlattı ve Buz Kapısı ve binlerce hareketli parçası tarafından sonsuza dek yansıtılarak dikkate değer bir mesafeye yayıldı.

Işık Nicodemus'un sert, dar gözlerini ortaya çıkardı. "Dresden," diye tersledi. "Açıkla kendini."

"Elbette," dedim. "Anladığım kadarıyla sizi bu kapıdan geçirdikten sonra size hiçbir faydam olmayacak. Sırtıma bir bıçak saplamanız için harika bir zaman."

"Planımız bu değildi," dedi Nicodemus.

"Evet, sen tam bir izcisin Nick," dedim, "en iyi niyetle. Ama tartışmanın hatırı için, diyelim ki öyle değildin. Diyelim ki beni ölü görmekten zevk alacak hain bir piçtin. Diyelim ki burada, Yeraltı Dünyası'nın en güvenli bölümünde, büyük bir Gücün arazisinde, Mab'ın yaptıklarınızı doğrudan gözlemlemesinin mümkün olmadığını fark ettiniz. Diyelim ki başından beri planın beni öldürmek ve burada

Yeraltı Dünyası, hatta belki de her şeyi benim üzerime yıkmaya çalışın, böylece daha sonra müşteri için endişelenmek zorunda kalmazsınız - sadece Mab ile uğraşmasına izin verebilir, şeytani kışının üzerinde oturabilir ve buna gülmekten kendinizi alamazsınız."

Nicodemus'un gözlerinde çok gerilerde çirkin bir şey titreşti. Planının en küçük ayrıntısını bile doğru anlayıp anlamadığımı bilmiyordum ama doğru bildiğimden emindim.

"Belki hâlâ başarabilirsin," dedim. "Ama eğer başarırsan, başka bir araç bulman gerekecek. Eğer bu işin sonuna kadar gidemezsem, eve dönüş yolunu açacak kimse kalmaz ve *hepimiz* burada kalırız."

Çenesi gerildi ama bunun dışında yüz ifadesi değişmedi. "Tanrım, Dresden," diye yakındı Grey. "Ya kaçmaya çalışırken öldürülürsen? O şeyin içinden mi? O zaman hepimiz buradan nasıl çıkacağız?"

Bu beni de rahatsız eden bir noktaydı ama elimde çok az seçenek vardı. Ayrıca, psikopatça tehlikeli, kemik kıran bir engelli parkur ya da beni hayatta tutarak hiçbir şey kazanmayan Nicodemus arasında bir seçim yaparsam, hangisinin ölümümle sonuçlanma olasılığının daha yüksek olduğunu çok iyi biliyordum ve Nicodemus beni ortadan kaldırdığında, ihanetine tanıklık etmeleri için arkadaşlarımı arkamda canlı bırakmayı seçmesine imkân yoktu.

"Vay canına, Goodman. O zaman sanırım hepiniz bana gerçekten iyi şanslar dilemek ve olumlu düşünceler düşünmek için iyi motive olacaksınız," dedim. Genoskwa olan iri yarı karaltıya döndüm. "Seninle başlayalım, koca adam. Buraya gel. Bu şeye daha iyi bakmam lazım."

Yeraltından gelen bir homurtu havada gümbürdedi, Buz Kapısı'nın gıcırtısından bile duyulabiliyordu.

"Hey," dedim ellerimi açarak. "İstiyorsan öyle davran. Bu tavır hepinizi sonsuza dek Yeraltı Dünyası'nda hapsedecek falan değil. Duyduğuma göre iki ya da üç kişi buradan çıkmayı başarmış. Asla."

Genoskwa peçesinin altından dalgalanarak çıktı ve bana doğru yürüdü. Yürürken ayak seslerinin ayaklarımın altındaki zemini sarstığını hayal ettiğimden oldukça eminim ve kollarım önümde ve bacaklarım dairesel bir bulanıklık içinde dönerek kaçmak için ani bir istek duydum. Ama bunun yerine yerimde durdum, Genoskwa'ya baktım ve o yaklaştıkça çenemi dışarı çıkardım.

Michael elini kılıcının üzerine koydu ve Anna Valmont ile grubun geri kalanı arasına girdi, yüzünde sorgulayan bir ifade vardı. Başımı hızlıca salladım. Eğer Michael *Amoracchius*'u bu ekibe karşı ciddi bir şekilde kullanırsa, ölümüne bir dövüş olacaktı ve hepsi bu kadardı. Dövüş düşüncesi umurumda değildi ama daha iyi bir zemin ve daha iyi şanslar istiyordum.

"Nick," dedim Genoskwa'dan gözümü ayırmadan, "gorilin aptalca bir şey yapmadan önce sayıları hesapla."

Nicodemus'un başını iki yana salladığını gördüm ve Deirdre aniden benimle Genoskwa'nın arasına girerek ona baktı, iki avucunu da sakinleştirici bir hareketle kaldırmıştı.

"Dur," dedi sakın bir sesle. "Büyücü çekilmez biri ama haklı. Ona hâlâ ihtiyacımız var."

Genoskwa, Deirdre'yi boş bir bira kutusu gibi kenara atabilirdi ama bunun yerine yavaşladı, önce ona sonra da daha yoğun bir şekilde bana baktı.

"Kibirli çocuk," diye gürlledi Genoskwa. Gözleri Buz Kapısı'na gitti ve sonra şimdi kapalı olan Yol'a geri döndü. "Kendini zeki sanıyorsun."

"Sanırım eve canlı dönmek istiyorum," dedim, "ve eğer sizlerin beş dakikalığına da olsa aklı başında davranmaya istekli olacağınızı düşünseydim, böyle şeylere gerek kalmazdı. Kapa çenenin oyunu oyna, kazanamazsan da gelip bana ağlama. Kaldır beni. Mümkünse tüm sahayı görmem lazım."

"Çünkü bu yardımcı olabilir." Lastik gibi bir dudağını dişlerinden ayırdı ve Deirdre'ye, "Buna iki dakika yardım edeceğime burada çürürüm daha iyi," dedi. Sonra geniş, tüylü sırtını döndü ve sürünerek uzaklaştı.

Deirdre bana doğru döndü, bıçak gibi saçları birbirine sürtünüyordu ve belli belirsiz bir tiksinti ifadesiyle başını salladı. "Raundu sen kazandın evlat. Zafer dansı yapmanın da bir anlamı yok."

"Hâlâ koca adamın beni bırakmasına ihtiyacım var,"

diye ısrar ettim. "Neden?" diye sordu.

Başparmağımı Buz Kapısı'na doğru salladım. "Bir düzen içinde hareket ediyorlar. Eğer tüm alanı görebilirim, eğer deseni takip edebilirim, bir geçiş yolu bulabilirim. Ama ilk blok sırasının ötesini göremiyorum. Bu yüzden daha yükseğe çıkmam gerek."

Deirdre bana sabit bir şekilde baktı, iki çift gözü de benimkilerdeydi ve bakışlarımı aceleyle onunkilerden ayırdım. Şu anda ihtiyacım olan son şey, kendimi kazara düşmüş bir melek ya da arkasında yüzyıllarca karanlık işler bırakmış psikopat bir katille ruhani bir bakışmanın içinde bulmaktır.

"," dedi. "Seni kaldıracağım." "Nasıl

kaldıracaksın?" diye sordum.

Saçları aniden hareketlendi, mağaranın zeminindeki taşa çarptı ve çelik gibi şeylerin kayayı derinlemesine ısırdığı yerden kıvılcım patlamaları çıkardı. Eğer bunu yapmak beni buzun üzerinde ezilmeme neden olacak kadar uzağa atmasaydı, ondan geri sıçrayabilirdim. Sonra bıçaklardan birkaçı daha kayarak yere indi ve birkaç katman halinde yan yana düz bir şekilde uzandı. Jilet bıçaklarından yapılmış bir yer karosuna bakmak gibiydi.

"Orada dur," dedi Deirdre. Saçının birçok teli hâlâ serbestti ve hafifçe hareket ediyordu. "Seni kaldıracağım."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Eğer sen

Beni düşürmek mi? Sanki bir blenderın içine düşmüşüm gibi olacak."

"Vay canına, Dresden," dedi deadpan, "o zaman sanırım dengeni korumak ve olumlu düşünceler düşünmek için iyi motive olacaksın."

"Heh," dedi Grey.

Ona bir an için ters ters baktıktan sonra, "Peki," dedim ve dizlerimi biraz bükerek Deirdre'nin saçlarına bastım.

Saçlar hareket etti ve beni yavaşça kaldırdı, bu sırada diğer jiletli teller etrafımda hışırdadı ve törpülendi. Bu harekette kasıtlı bir şey vardı, sanki beni konfetiye çevirmemek için tüm konsantrasyonunu harcıyordu ve ben de kırık uçlar ve saç kremi olarak testere yağı kullanmakla ilgili bir yorumun konuşulmadan kalabileceğine karar verdim.

İşte ben buna diplomasi derim.

Ayaklarımı yerden yaklaşık on metre yukarı kaldırdı, bu da iki yüz metrenin tamamına bakabilmem için fazlasıyla yeterliydi. Asamı kaldırdım, bir kelime mırıldandım ve ondan daha fazla ışık çıkmasını diledim. Hava su damlacıkları ve küçük buz parçacıklarıyla doluydu, bloklar birbirlerine çarpıyor ve her şeyin üzerinde parıltılı bir pus yaratıyordu, ama blokların hareketini yeterince iyi takip edebiliyordum ve ilerideki kemerde, Ateş Kapısı'ndakine benzeyen başka bir kol görebiliyordum.

Oldukça basit görünüyordu. Öğütücülerden geç. Kola ulaş. Etrafı bir çeşit buz zıpızı için taradım ama hiçbir şey göremedim. Bildiğim hiçbir şey öğütücülerin verdiği onca eziyete dayanamazdı ama bu, bilmediğim ve gayet iyi başa çıkabilecek bir şey olmadığı anlamına gelmiyordu.

Hayal gücüm bana derhal, mükemmel bir gizlenmeyle yerde düz bir şekilde yatabilen, öğütücüler arasında hiçbir travma olmadan parçalanabilen ve bana dokunduğu anda yüzümü eritecek yapışkan, blob bir canavarın görüntüsünü sundu. Sonra hayal gücüm bana derisiz halimi, bir korku filmindeki kurban gibi sağa sola çırpınışımı, her yerimi kana bulayışımı gösterdi - yaklaşık iki saniye boyunca. Sonra öğütücülerden ikisinin beni parçalayarak ozmoz yoluyla kolayca tüketilebilecek bir jöle haline getirdiğini hayal ettim.

Hayal gücümün terapiye ihtiyacı var.

Bir an için gözlerimi kapattım ve bu tür fantezi uçuşlarını reddettim. Şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi. Kapı ile aramdaki hareketin düzenini bulmam, içeri girmek için izleyebileceğim yolu belirlemem gerekiyordu. Gözlerimi tekrar açtım ve izledim.

Nerede başladığını görmek birkaç dakikamı aldı. En yakın blokların hareketi yetmiş beş saniye kadar sonra kendini tekrar etmeye başladı. Bir sonraki sıra benzer bir düzene sahipti, ancak ayrı bir döngüde gerçekleşiyordu. Bir sonraki, bir sonraki ve ondan sonraki de öyle.

On beş dakika boyunca kalıpları izledim, onları takip ettim, odaklandım, kafamdaki her bir hareketi takip ettim, tıpkı en karmaşık büyülerde yapmanız gerektiği gibi, ve her bir sıra için modeli bir kırık dişe sahip bir çarka basitleştirebileceğimi fark ettim Sıraya kırık dişin benimle aynı hızda olduğu ritimde girdiğim sürece, sırayı rahatça geçebilirdim. Böylece mesele, açıklıkların benim için sıralanması için koşumu zamanlama meselesi haline geldi. Teorik olarak.

emin olana kadar bir on dakika daha izledim ve kalıpların bana açıklıklar dizimi vermek için hizalandığını görebiliyordum.

"Harry?" Michael sonunda sordu.

Onu susturmak için elimi kaldırdım, takip yardımcısı olması için elimi hafifçe zıplattım. Yol şimdi açılacaktı.

Yere atladım ve koşmaya başladım.

Yanlış saymış olabileceğimi ve eğer saymış olsaydım, sondan bir sonraki sırada açıklık kalmayacağını fark etmeden önce buzda beş adım atmış ve ilk öğütücü sırasındaki açıklıktan geçmişim.

Bunun için yardım yoktu. Arkamdaki açıklık çoktan gitmişti. Anında ayarlamam .

devam ettim, bir çift ev büyüklüğündeki öğütücü beni ortalarına almadan önce aralarından geçtim. Birkaç sıra boyunca diyagonal olarak ilerledim ve ben ilerledikçe hava daha da soğudu. Bir buzulun derinliklerindeki bir buz mağarasının kalbinde, çıplak ve duştan ıslanmış halde durup titremeyebilirdim ama *bu* soğuk beni etkilemeye başlamıştı. Nefesim havada görülebilen büyük bir tüy haline geldi ve yüzen buz parçaları kirpiklerimde toplandı, gözümü kırparsam birlikte donacaklarından korkmama neden oldu.

Bir engelci gibi tek bir küçük bloğun üzerinden geçerek ilerledim ve soğuk gittikçe derinleşti ve Kış Şövalyesi'nin basit buzda kaymaktan korkacak bir şeyi olmasa da, tüm öğütücü darbelerden mağara zeminini kaplayan ince, tozlu karla karışık yağmur benim için bile işleri kolaylaştırmadı.

Yüz seksen metre kadar ve her şey nispeten iyi gitti. Sonra gerçekten de yanlış saydığımı fark ettim.

Dönen, rastgele çarpan öğütücülerin sırasındaki açıklığın olması gereken yere doğru koştum ve oraya varmadan bir adım önce gelmediğini fark ettim.

Ben de asamı önümdeki bloklardan daha hırpalanmış görünenine doğrulttum, irademi odakladım ve "*Forzare!*" diye bağırdım.

Görünmeyen bir güç bloğa çarparak onu çılgınca benden savurdu. Çarpmak üzere olduğu blok da peşinden dönmeye başladı.

Sanki ikisi karşılıklı yerçekimiyle birbirlerini çekiyorlardı. Bir sonraki sıradaki birkaç bloğa çarptıklarında ve buz bir sis bulutuna ve uçuşan parçalara dönüştüğünde onları takip ettim. Bir şey karnıma, başka bir şey de elime çarptı. Bir blok parçası çılgınca bana doğru yuvarlandı ve ben de "Parkour!" diye bağırarak beni mağaranın zemininden bir metre kadar yükseğe çıkaran yuvarlanan bir dalışa geçtim.

Sonra öğütücülerin arasından geçip kemerli geçidin sığınağına girdim.

Oradaki soğuk canlı bir şeydi, beni aniden iki katına çıkaran bir şey, vücudum titremeye ve karıncalanmaya başladı. Bir kolumu kaldırıp çıplak parmaklarımla manivelayı tutmam ve aşağıya doğru çekmem için her şeyimi vermem gerekti.

Eski, buzla kaplanmış dişlilerin birlikte dönmeye başlaması gibi yüksek bir gıcırdama sesi ve bana güvenli bir mesafeden patlayan patlayıcıları hatırlatan muazzam bir gümleme sesi vardı. Korkunç soğuk neredeyse anında Antarktika'yı andıran bir soğuğa dönüştü ve ben tek dizimin üzerine çöküp geldiğim yöne baktım.

Bloklar hareketlerini durdurmuş, hareket ettikleri, döndükleri ya da çarptıkları her yerde yere düşmüşlerdi.

İşim bitmişti.

Ayağa kalktım ve hâlâ yanan asamı geniş bir hareketle sağa sola salladım.

Sonra kendimi değerlendirmek için durakladım.

Gömleğim kanlıydı ve sağ elim de öyle. Karnımı incelemek için gömleğimi kaldırdım ve orada küçük bir yara buldum. Bir dakikamı aldı ama parmaklarımı yaklaşık olarak küçük bir çivi büyüklüğünde ve şeklinde bir buz parçasının ucuna dolayabildim ve onu küçük bir fışkıran kırmızı kanla geri çektim. Çirkindi ama kası tamamen delip geçmemişti ve karın duvarımı delmiş olamazdı. Tehlikeli değil. Sağ elimi kontrol ettim. Benzer bir buz parçası beni delmişti ama daha küçüktü ve kanımın ısısı onu eritmişti. O kadar da kötü değildi. Geçidin devre dışı bırakma kolunun donmuş metali yüzünden birkaç kat deri kaybetmiştim. Hepsi bu kadardı.

Ama şu bakabileceğim bir aynam olmadığı için çok mutluydum.

Mürettebatın geri kalanı bana ulaştığında, hava sadece kıştı ve ben tekrar ayaktaydım ve küçük buz parçasının üzerindeki kanı parçanın kendisiyle birlikte yakmak için küçük bir ateş büyüğü kullandım.

Michael gözlerini kocaman açarak bana yaklaştı ve şöyle dedi: "Yüce Tanrım, Harry. Bu inanılmazdı. Seni hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemişim."

"Evet," dedim. "Kış Şövalyesi olmanın çok fazla avantajı yok ama bu onlardan biri."

"Parkour' diye mi bağırdın?" Michael sordu.

"Tabii," dedim. "Bu biraz Parkour'a benziyordu."

Michael yüzündeki gülümsemeyi engellemek için mücadele etti. "Harry," dedi, "Parkour diye *bağırılmayacağından* neredeyse eminim. Bence sadece Parkour *yapmak* gerekir."

"Latince savaş çılgınlıklarınızı eleştiriyor muyum? Hayır, bir kez bile."

"Bu doğru," dedi Michael ayık bir sesle. Başıyla karnımı işaret etti. "Sen iyi misin?"

"Et yarası," dedim. "Döndüğümüzde üzerine biraz Bactine süreceğim. Ya da Charity iyot şişesini çıkarsın."

"Bu hoşuna giderdi," dedi Michael başını sallayarak.

"Ugh," dedi Ascher, kemerin altından geçerken, kollarını karnına dayamıştı. "Soğuktan nefret ediyorum."

Valmont o kadar kuru bir sesle, "Daha bol giysiler giy," diye önerdi ki, dinleyenlerin içinde herhangi bir alay bulması imkânsızdı. "Güzel hareket, Dresden."

"Teşekkürler," dedim. "Bir hafta içinde *Frogger*'ın devam filmi için seçmelere katılacağım."

Nicodemus, Grey, Genoskwa ve Deirdre bir süre sonra kemerli geçide birlikte girdiler. Bu biraz bile şüpheli değildi.

Michael yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana döndü ve bir soru oluşturmaya başlamıştı ki Genoskwa vahşi bir hızla bana doğru hamle yaptı ve beni vücudumun üst kısmından yakaladı, başparmakları göğsüme bastırdı, elleri kollarımı sardı ve yan tarafımda sabitledi.

Michael küfredip kılıcına davrandı ama Grey aniden Valmont'u saçlarından yakalamış, başını geriye doğru eğmişti. Bir kartal pençesine benzeyen parmakları boğazını nazikçe deldi, boncuk boncuk kan akıttı ve "Sakin olun Sör Şövalye. Gereksiz yere kan dökülmesini istemiyoruz."

Genoskwa eğilip bana doğru baktı ve gürledi, "Lütfen. Mücadele. Gereksiz yere kan dökülmesini çok isterim."

"Nicodemus," dedi Ascher, sesi . "Bunun anlamı nedir?" Nicodemus, Deirdre ile kol kola kemere doğru yürüdü. "Çünkü Kan Kapısı'na geldik çocuklar," dedi.

Kemerinden Bedevi hançerini çıkardı ve şamdan bıçağı asamın ışığında parıldadı ve muska. "Birinizin ölme vakti geldi."

Otuz dokuz

Michael'in kılıcı kınından çıktı ve *Amoracchius*'un gümüş-beyaz ateşi kemeri doldurdu. Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Kılıcı iki eliyle kavradı ve rahat bir şekilde hazır pozisyonuna geçti.

Deirdre ve Nicodemus hemen birbirlerinden ayrıldılar, böylece Michael'ı dikkatini aralarında paylaşmaya zorladılar. Deirdre dövüşmek için çömelirken, Nicodemus gözlerini kısarak hareketsiz kaldı. Grey Michael'a kayıtsızca bakarken, Anna Valmont tamamen solgunlaştı ve kıpırdamadan durdu. Genoskwa'nın yaz suçuğu parmaklarının acıyla gerildiğini hissettim.

Nicodemus, sesi neredeyse hırıltıya dönüşmüş bir halde, "Şimdi, şimdi, şövalye efendi," dedi. "Bunun genel bir kargaşaya dönüşmesine gerek yok, değil mi?"

Michael, "Onlara zarar vermenize izin vermeyeceğim," dedi.

"Kılıcı indir," dedi Nicodemus. "Yoksa Grey'e Valmont'u öldürmesini emrederim."

"Eğer bunu yaparsan," dedi Michael sakince, "Dresden ve ben ölümüne dövüşürüz."

Gözlerimin biraz daha büyüdüğünü hissettim ve sesim her zamanki kadar derin ve istikrarlı olmayabilirdi ama "Doğru. Seninle dövüşeceğiz. Birbirimizle değil. Anlaşılmadıysa diye söylüyorum."

"Zaferinizden ne kadar eminsiniz?" Michael Nicodemus'a sordu. "*Amoracchius* yüzyıllar boyunca planlarınızı kaç kez bozdu?"

"Beni hiç yenemedin Şövalye," dedi Nicodemus.

"Yüce Tanrı şahidim olsun ve bana lütfettiği gibi," dedi Michael, "eğer o kadına zarar verirsen, seni yere sererim."

"Doğru," dedim. "Ben de."

Nicodemus bana sabırsız bir bakış attı ve dikkatini tekrar Michael'a çevirdi. "Küçük evinde kalmalıydın, sessizce köşene çekilmeliydin," dedi. "Orada bir önemin yoktu. Artık seni umursamıyordum. Eğer burada bir kavgaya başlarsan, aileni bir daha asla göremezsın."

Michael belli belirsiz gülümsedi. "İşte burada yanılıyorsunuz. Tanrı'nın lütfuyla bu çok uzun yıllar alacak. Ama onları tekrar göreceğim."

Nicodemus, "Nerede *olduğunuzu* düşünün, şövalye efendi," dedi, ağzı bir karış yukarı kalkarak

alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Yeraltı Dünyası ruhlar için bir hapishanedir. Seninkinin bundan kaçabilecek kadar büyük olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ben harika değilim," dedi Michael sessizce. "Ama Tanrı öyle."

Nicodemus'un gülümsemesi bir köpekbalığında görebileceğiniz bir şey gibiydi. "Bir Şövalye'yi öldürmenin en büyük hayal kırıklıklarından biri, sonuç olarak onun acı çekmediğini bilmektir. Ama sen Yeraltı Dünyası'ndasın, Christian. Sanırım burada sonsuzluğun sana vaat edilenden tamamen farklı bir şey olacak."

"Bir yandan senin sözüne sahibim," dedi Michael. "Diğer yanda da Babamın sözü var. Sanırım hangi sesi dinlemem gerektiğini biliyorum."

"Burası Ölüm'ün ülkesi," dedi Nikodimus. "Ölüm, bizi içeri almak için sunulan teklifin bir parçası olmalı. Hayatınızı ortaya koymaya çok hevesliydimiz, Sör Şövalye. Belki de beni bir başkasını öldürmeye zorlamaktansa bunu tekrar yaparsınız."

Michael'ın gözleri kısıldı. "Hiç sanmıyorum," dedi. "Seni kendi hırsından başka hiçbir güç zorlayamaz, Nicodemus. Geri dönmeyi seçebilirsin ve amaçlarına hizmet etmek için bir hayatı yok etmene izin vermeyeceğim."

"Bunu yaparak beni Dresden ve metresini ihbar etmeye zorlasan bile mi?" Nicodemus sordu. "Bunun sonuçlarını biliyorsun, eğer Mab *onun* sözünü tutmamasından dolayı utanç duyarsa -ve sen *onun* için buradasın. Eğer bu görevi durdurursan, Dresden Mab'ın sözünü bozmuş olacak. Ölümünün korkunç olacağını tahmin ediyorum."

Michael oldukça korkunç bir süre sessiz kaldı.

"Michael, hayır," dedim. "Zaten yeterince yük taşıyorsun."

Bu onun bana bakmasına neden oldu, gözleri sıkıntılıydı. Zaten oldukça kaypak bir ahlaki zeminde duruyorduk ve ilerledikçe daha da çamurlaşıyordu. Bir arkadaş için hayatını ortaya koymak özverili bir eylemin tanımı sayılırdı ama bunu bir canavarın eline muazzam güce sahip doğaüstü bir silah geçsin diye yapmak tamamen farklı bir bağlama oturuyordu ve hiç de gurur verici değildi. Özellikle de bir başmeleğin lütfunu paha biçilmez bir porselen gibi taşıyan bir adam için.

"Bekleyin," dedi Hannah Ascher, öne doğru bir adım atarak, ellerini kısmen kaldırmış, avuç içlerini gösteriyordu. "Millet, bekleyin. Birbirimize düşman olmamızın zamanı değil. Çok yaklaştık. Senin değerli kupan, Nicodemus. Hepimiz için yirmişer milyon. Eğer bunun patlamasına izin verirsen, hiçbirimiz burada kapana kısılmaktan başka bir şey elde edemeyiz. Ve nedense buraya yapmaya geldiğimiz şey göz önüne alındığında, müşterimizin nazik ve kibar bir ev sahibi olacağını sanmıyorum."

Nicodemus'un gözleri Ascher'a ve tekrar Michael'a kaydı. Uzun bir süre Şövalye'ye baktıktan sonra, "Deirdre. Konferans." Omzunun üzerinden Grey ve Genoskwa'ya baktı. "Eğer mücadele etmeye başlarsa, öldürün onları."

Michael'dan bir adım geri çekildi ve sonra dönüp sakince kemerin diğer ucuna doğru yürüdü. Deirdre de onunla birlikte gitti.

Ascher nefesini patlayıcı bir tıslamayla dışarı verdi. "Siz dindar tiplerin nesi var böyle?"

"Hannah Ascher gibi bir adın var ve Yahudi değil misin?"

diye sordum. Burnunu çekti. "Bu farklı."

Nicodemus ve Deirdre'nin hareketlerini takip ederek . Tünelin sonuna gittiler, orada başka bir açık mağara ve son bir taş duvar vardı. Taşa oyulmuş bir kemer izlenimi vardı ama gerçek bir kapı yoktu. Üzerinde ağır gölgeler asılıydı. Nikodim ve kızı taş duvardan yaklaşık beş adım ötede durdular ve sessizce konuşmaya başladılar.

Genoskwa'nın şiddet uygulama arzusuyla neredeyse titrediğini hissedebiliyordum. Herhangi bir fiziksel direniş belirtisi gösterirsem bana biliyordum. Belki beni öldürmezdi - eve dönmenin başka bir yolunu bulmadan olmazdı - ama birkaç kaburgamı kırmaktan, birkaç parmağımı koparmaktan ya da belki bir gözümü çıkarmaktan mutlu olurdu. İşler yeterince umutsuzlaşırsa, bu ödemem gereken bir bedel olabilirdi ama şu an için hareketsiz kalmak ve gözlerimi açık tutmak daha mantıklı geliyordu.

"Grey," dedim, "senin profesyonel olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim," dedi Grey sakince. "Böyle bir şeyin olacağını biliyordun, büyücü." Parmaklarını Valmont'un boğazında hafifçe esneterek gösterdi. "Gerçekten de şu anda herkesin dağılmasını mı istiyorsun?"

Bir dakika boyunca bunu düşündüm. "Henüz değil. Bakın, ben ne yaptıysam sigorta için yaptım," dedim, "ama o bizden birini öldürmekten bahsediyor..."

Bekle bir dakika.

Eğer Nicodemus her şeye rağmen bize düşman olmak için bu anı seçtiyse, o zaman neden herhangi bir şeyi müzakere etme zahmetine katlanıyordu ki? İlk etapta bana karşı harekete geçmek pek mantıklı değildi, özellikle de kaçmak için bana ihtiyacı olacağından. Başladıktan sonra tereddüt etmesi daha da mantıksızdı. Onu tereddüt eden biri olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum. Nicodemus birinin öldürülmesi gerektiğine karar verirse, onu öldürür ve sonra listesindeki bir sonraki işe geçerdi.

Bir şeylerin peşindeydi. Öyle olmalıydı. Ama neyin? Nikodim baştan aşağı bir yalancıydı.

Bu bir tiyatroydu. Öyle olmalıydı.

Ve bir anda planını anladım: Grey ve Genoskwa'ya bizi yakalatmamıştı çünkü bize düşman olup bizi öldürmek üzereydi. Bunu Michael'ı müdahale etmek istiyorsa başka bir yerde müdahale etmek yerine yanımızda kalmaya zorlamak için yapmıştı.

Deirdre ve Nicodemus birbirine yakın duruyordu, Nicodemus'un eli Deirdre'nin kolundaydı. Şeytani formdaki genç kadının gözlerinin içine baktığını gördüm, ifadesi kırılğan ve belirsizdi ve düşüncelerimi sadece işitme duyuma odakladım, olabildiğince sıkı dinliyordum.

". . keşke başka bir yolu olsaydı," diyordu Nikodim sessizce. "Ama güvenilebileceğim tek kişi sensin."

"Biliyorum baba," dedi Deirdre. "Her şey yolunda." "Burada Düşman'a karşı güvende olacaksın."

Deirdre çenesini kaldırdı ve gözleri ıslaktı. "Ben yolumu seçtim. Hiçbir şeyden pişman değilim."

Nicodemus eğildi ve kızının alnından öptü. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Gülümserken Deirdre'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve iblis formu kayboldu, geriye bıçak kadar ince bir kız kaldı, ona bakıyordu. "Seni seviyorum baba."

Nikodimos'un sert sesi biraz çatallaştı. "Biliyorum," dedi nazikçe. "Sorun da bu zaten."

Ve kavisli Bedevi hançeriyle vurdu.

Göğüs kafesinin altından doğrudan kalbe doğru açılı bir hamleydi bu. Deirdre onunla göz temasını hiç kesmedi ve kılını bile kıpırdatmadı. Bıçak kabzasına kadar battı ve verdiği tek tepki hafif bir nefes vermek oldu. Sonra hareket ederek Nicodemus'a yaklaştı ve onun ağzını öptü.

Sonra bacakları büküldü ve yavaşça yere yığıldı. Nicodemus onunla birlikte dizlerinin üzerine çöktü ve hançerin mücevherli kabzası vücudundan keskin bir şekilde ayrılırken onu nazikçe tuttu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Michael. "O sadece ..."

Nicodemus onu belki iki dakika boyunca kıpırdamadan tuttu. Sonra çok dikkatli bir şekilde cesedi mağaranın zeminine yatırdı. Bıçağı da aynı dikkatle çekti. İki parmağını yaranın içine daldırdı, bir süre etrafı yokladı ve sonra küçük, kanla kaplı ve parıldayan bir şey çıkardı. Gümüş bir para. Kızının kanını ondan ve hançerden bir mendille temizledi. Sikkeyi cebine koydu, bıçağı kınına soktu ve sakince ayağa kalkarak geri kalanımıza doğru yürüdü. Yüzü, ayaklarının altındaki taş zemin gibi bomboştu. Herkes şok içinde ona baktı. Grey bile şaşırılmış görünüyordu.

"Tanrı aşkına, adamım," diye nefes aldı Michael. "Ne yaptın sen?"

Nicodemus sabit gözlerle Michael'a baktı ve sessiz bir küçümsemeyle konuştu. "Dünyada inandığı şey uğruna ölmeye hazır tek kişinin siz olduğunuzu mu sanıyordunuz, şövalye efendi?"

"Ama sen . . ." Michael gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Bunu yapmana *izin verdi*. O senin *çocuğundu*."

"Sizin değerli Tanrınız da aynı şeyi İbrahim'den istemedi mi? Lucifer'in Eyüp'ün çocuklarını yok etmesine izin vermedi mi? En azından benim bunun için bir *nedenim* var." Grey ve Genoskwa'ya sert bir işaret yaptı ve "Onları serbest bırakın," dedi.

Grey hemen Valmont'u bıraktı. Genoskwa beni ancak isteksizce serbest bıraktı ve bunu yaparken beni neredeyse yere düşürecek küçük bir itme hareketi yaptı.

Michael'ın ağzı açılıp kapandı. "Onunla konuşabilirdim," dedi. "Eğer sana bir şans verseydi," dedim. "Bütün mesele de buydu zaten. rehine draması. Başka bir yere odaklandığınızdan emin olmak için." Nicodemus bana soğuk soğuk baktı.

"Senin bir şey söyleyebileceğinden endişeleniyordu, Michael. Öleceğini bilmeden önceki anlarda Deirdre'nin inancının sarsılabileceğinden. Özellikle de senin gibi biri ona bir alternatif sunacaksa."

Nicodemus başını hafifçe bana doğru eğdi. Sonra dedi ki, "Beni hiç yenemediniz, şövalye efendi. Ve asla da yenemeyeceksiniz."

"Sen delisin," dedi Michael sessizce, üzüntüyle.

Nicodemus arkasını dönmeye başlamıştı ama durakladı.

"Belki de," dedi gözleri uzaklara dalarak. "Ya da belki de öyle olmayan tek kişi benimdir."

Anna Valmont yanıma yaklaştı ve , "Bak," dedi. Baktım.

Deirdre'nin cesedi kıpırdadı.

Hayır, bu doğru değildi. Cesette bir hareket vardı ama ceset hareket etmiyordu. Bunun yerine, cesetten zayıf, gümüşü bir parıltı yayılmaya başlamıştı. Sonra bir hareket oldu ve parıltı insansı bir şekle dönüştü; bu şekil bir süre sonra Deirdre'nin şeklindeki yarı saydam gümüşü bir gölgeye dönüştü. Cesetten doğruldu, kendini cesetten ayırdı ve ayağa kalktı. Dönüp durdu, kaşlarını çatarak cesede baktı ve sonra kendi elini kaldırıp ona baktı.

Arkasında, cesedin etrafını saran gümüşü parıltı, yandaki duvara oyulmuş bir kemerin katı taş görüntüsünü sarmaya başladı. Bu parıltı oymanın kenarlarına doğru yayıldı ve önceki iki kapıda da kolun bulunduğu yerde gümüşü yarı saydam bir kol belirdi.

Deirdre'nin gölgesi babasına bakmak için döndü. Hüzünle gülümsedi. Sonra döndü ve kola doğru sürüklendi. Hayalet gibi ellerini taşın etrafına sardı ve yavaşça aşağı çekti. Taşın içindeki ışık yoğunlaştı, gittikçe daha parlak hale geldi, ta ki bir parıltı olup Deirdre'nin gölgesini alıp gidene kadar

ve taş da onunla birlikte, yerlerinde açık bir kemer bırakarak.

Kemerden ışık sızıyordu. Altın

ışık.

"Bayanlar ve baylar," dedi Nicodemus, sesi sakindi, "başardık."

Kırk

Nikodimos'un yaptığı şey karşısında hâlâ sersemlemiş bir halde bir öylece durdu.

Maggie'ye böyle bir şey yapmam için beni motive edecek ne olması gerektiğini düşünmeye çalıştım. Ve bir türlü oturmadı. Çocuğumu korumak için dünyada yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Ama annesinin boğazını kesmeye razıydın, değil mi? dedi içimden acı bir ses. *Daha iyi misin?*

Evet. Ben daha iyiydim. Susan'a yaptığım şey en azından kısmen onun da seçimiydi ve bunu Maggie'yi ve dolayısıyla Kızıl Mahkeme'nin gelecekte sahipleneceği on binlerce, yüz binlerce ya da milyonlarca kurbanı kurtarmak için yapmıştık.

Nicodemus kızını ne için ölüme göndermişti? Altın bir parıltıyla dolup taşan bir oda.

Tamam.

Çoğu insanın açgözlü bir adam olarak düşündüğü biri değilim, ama ...

Hepimiz birkaç adım ileri, o altın ışığa doğru yuvarlandık. Michael bile.

Anna Valmont sessizce, " bu," dedi.

Ascher yutkundu ve gergin bir kahkaha attı. "Orada ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Şans ve zafer, evlat," dedim. "Şans ve zafer."

"Dresden, Ascher," dedi Nicodemus. "Giriş yolunu başka büyülü savunmalar için kontrol et. Valmont, mekanik bubi tuzaklarına dikkat et. Genoskwa size eşlik edecek ve herhangi bir koruyucu ortaya çıkarsa müdahale edecek."

"Üç kapıdan geçtikten sonra temize çıkacağımızı sanıyordum," dedim.

Nicodemus, "Buranın ötesindeki özel bilgilerim envanterle sınırlı," dedi. "İşte bu noktada, eğer varsa, daha efsanevi güçlerin müdahalesini varsaymışım."

"O haklı," dedi Valmont. "Malları ele geçirene, kaçana ve sıvı alana kadar asla temize çıktığınızı düşünmeyin."

"Michael," dedim, "sen de gel. Beni öldürmeye çalışan büyük, kötü ve pis kokulu bir şey olursa diye."

Genoskwa neredeyse dalgın bir hırıltı çıkardı. Boncuk gözleri

yansıyan altın ışıkla parılıyordu.

"Elbette," dedi Michael. *Amoracchius*'u kollarının arasında, vücudunun ön tarafında taşıyor, bıçağı kınına sokmak yerine eldivenli bir eliyle hafifçe kavırıyor, diğer eliyle de sapını tutuyordu.

"Grey," dedi Nicodemus, "arkayı kolla. Gelen bir şey görürsen bizi uyar."

"Ganimetlerimi buradan toplamak zor olacak," dedi Grey. "Kâse'yi aldıktan sonra seni heceleyeceğim."

Grey isteksizce de olsa başını salladı. "." "Dresden," dedi Nicodemus.

Ascher sağ elimde, Valmont da sol elimde olmak üzere ben önden gittim. Michael ve Genoskwa da onları takip etti, bir çift uyumsuz kitap ayracı gibiydiler ama Genoskwa'nın *Amoracchius*'un sahibine tehditkâr sesler çıkarmadığını ya da el kol hareketleri yapmadığını fark ettim. Kılıçlar gerçek kötü adamlarda bu tür bir temkinlilik uyandırmanın bir yolunu bulur.

Başımı salladım ve elimdeki göreve odaklandım, yavaşça ilerledim, büyülü duyularım genişledi, herhangi bir ipucu, büyü veya enerji ya da bilinmeyen varlıkları aradım. Yanımda, Ascher'in de aynı şeyi yaptığını hissedebiliyordum, ancak onun benden biraz daha farklı bir bant genişliğine ayarlanmış olduğunu hissediyordum. Daha ince tuzaklar, illüzyonlar, psişik kara mayınları arıyordu. Benim kadar çok şeyi tespit edemezdi ama muhtemelen aradığı şeyi daha iyi tespit ederdi. Valmont çantasından eski tip bir akkor fener çıkarmıştı, ciddi bir büyü enerjisi uçuşmaya başlamadığı sürece bizim varlığımızda bozulması pek mümkün olmayan bir fenerdi bu. Feneri dikkatle, yavaşça yere tuttu ve önümüzdeki duvarları taradı, tuzak tellerinin, baskı plakalarının ya da muhtemelen bulmayı çok iyi bildiği diğer şeytani şeylerin oluşturduğu gölgeleri izledi.

Her seferinde yavaş bir adım atarak kemeri geçtik ve sonra tünele girdik. I duyularımı kadar zorladı.

Hiçbir şey.

Ve sonra Hades'in .

... o ...

... uh ...

Smaug'un hazine deposunu hayal edin. Şimdi de Smaug'un sakatlayıcı düzeyde obsesif kompulsif bozukluğa ve fanatik bir zevke sahip olduğunu hayal edin.

Bu soluk bir tanımlama ve hiçbir şekilde bizzat görmenin yerini tutamaz ama elimden gelenin en iyisi bu, Hades'in hazine dairesine bakınca kendimi kileri kemirmiş kirli, pis bir fare gibi hissettiğimi söylemekten başka bir şey yapamıyorum. Ve kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Ve eminim ki Hades'in göz bebekleri

Gözlerim kayboldu, yerini dolar işaretleri aldı.

Işık öncelikle odanın ortasındaki yirmi ayak uzunluğundaki iki altın heykelin uzanmış ellerinden geliyordu. Her bir heykelin detaylarını görebilmek için kendimi bir tarafa doğru yürürken buldum. Her ikisi de sırt sırta, üçgen şeklinde duran, kollarını dışa ve yukarı doğru açmış, avuç içlerini tavana doğru kaldırmış üç kadın şeklinden oluşuyordu. Kadınlardan biri yaşlı bir kocakarıydı. Diğeri gücünün ve olgunluğunun tam çiçeklerini açmış bir kadındı. Üçüncüsü ise çocukluktan yeni çıkmış genç bir kadındı. Bir heykelin alevleri altın yeşili yanıyordu. Diğer heykelin alevleri ise buzlu yeşil-maviydi.

Ve sadece buna bakınca bile kalbim yeniden daha hızlı atmaya başladı.

Çünkü her biriyle tanışmıştım. Yüzlerini tanıyordum.

"Bu Hekate mi?" Ascher heykellere huşu içinde bakarak mırıldandı. "Kavşakların üçlü tanrıçası, değil mi?"

Yutkundum. "Uh. Bu . . . Evet, ."

Büyükanneler Summer ve Winter, Mab, Titania, Sarissa ve Molly Carpenter da olabilir. Ama bu konuda bir şey söylemedim.

Gözlerimi heykellerden indirdim ve kendimi kasanın geri kalanına bakmaya zorladım.

Oda yaklaşık bir futbol sahası büyüklüğündeydi. Duvarlar platin ve altın üçgenlerden oluşan bir parkeydi ve göz alabildiğine uzanıyordu. Zemin, saf, pırıl pırıl gümüş damarlarla kaplı beyaz mermerden pürüzsüz bir yüzeydi. Korint sütunları, tonozun etrafındaki çok sayıda küçük, ayrı sergileme alanlarında doğrudan antik Atina'dan çatıları destekliyordu. Bazıları zeminden yedi ya da sekiz metre kadar yükseltilmişti ve bunlara daha fazla gümüş damarlı mermerden yapılmış merdivenlerle ulaşılması gerekiyordu. Diğerleri ise kıvrılan bir yay şeklinde alçalan sıralar halinde gömülmüştü ve loca oturma düzeniyle inşa edilmiş olsaydı neredeyse bir Yunan amfiteyatrosuna benzeyecekti.

En yakın tapınağa baktım. Ya da . Ya da her ne iseler.

Sütunların arasındaki boşluklar som altından tuğlalardan yapılmış duvarlarla doldurulmuştu. Onlar sadece fondu. *Fon*.

En yakın vitrin, İtalyan Rönesans ustalarının ilahiyat temasında çalıştıkları, azizlerin, Bakire'nin ve İsa'nın resimlerini gösteren tablolarla doluydu. Veneziano. Donatello. Botticelli. Raphael. Castagno. Michelangelo. Lanet olası da Vinci. Toplamda belki elli tablo, her biri Louvre'daki kadar titizlikle sergilenmiş, korumalı kılıflarda, bronzdan yapılmış olabilecek ve hiçbir şekilde duman çıkarmayan garip şekilli fenerlerin ışıkları üzerlerinde parlıyordu.

Tabloları çevreleyen, onları çerçeveleyen çeşitli budama şekilleri vardı - ancak birkaç bakıştan sonra canlı bitkilerden yapılmadıklarını gördüm,

zümürten yapıldıklarını fark ettim. Onları şekillendiren zanaatkârın bunu nasıl yaptığını anlayamadım. Hatta bitki olmadıklarını bile zar zor söyleyebildim. Bir fiskiye, serginin ortasındaki parlak bir havuza sessizce su akıtıyordu, ama sonra bunun su değil, küçük ve parlak elmaslar olduğunu gördüm, bir şekilde sıvı izlenimi veren akıntılar halinde dökülüyordu.

Bu çeşme, yanımızda getirdiğimiz tüm sırt çantalarını ve giysilerimizden yapabileceğimiz tüm doğaçlama kapları doldurabilirdi. Zümrütleri boş verin. Tonlarca altını boş verin. Yüz milyonlarca dolar değerindeki paha biçilmez sanat eserlerini, muhtemelen sonsuza dek kaybolmuş sayılacak tabloları boş verin.

Bu vitrinlerden sadece biriydi. Ve gözlerimi yavaşça etrafımda gezdirirken fark ettim ki, en mütevazı olanlardan biriydi.

"Tamam," diye nefes aldı Ascher, gözleri kocaman açılmıştı. "Bayılmak üzere miyim yoksa orgazm mı olacağım bilmiyorum."

"Evet," diye . "Ben de."

Valmont önce mekanın yarattığı şaşkınlığı üzerinden attı. Elmas çeşmeye doğru yürüdü, sırt çantasının fermuarını açtı ve sanki bir kovaymış gibi doldurarak, önemli bir hareketle musluğun altına tuttu.

"Ciddi misin?" Ascher ona sordu. "Alışverişe bile gitmiyor musun?"

"Ağırlığa göre en yüksek değer," diye yanıtladı Valmont sıkıca. "Ve kolayca taşınabilecek kadar küçükler. Eve döndüğünüzde satamayacağınız bir şeyi yanınıza almanın bir anlamı yok."

"Ama çok fazla şey var," diye nefes aldı Ascher.

"Ascher," dedim. Birkaç saniye sonra daha yüksek sesle "Hannah"

dedim. "Öyle mi?"

"Git Nicodemus'a temiz göründüğünü söyle. Eşyalarımızı alıp ." "Tamam,"

dedi. "Tamam. Gidelim." Döndü ve aceleyle odadan çıktı.

Michael ve Genoskwa'ya döndüm ve "Valmont'la birlikte odanın etrafında hızlıca bir tur atıp her ihtimale karşı başka bir şey olup olmadığını kontrol edeceğim. Ben size işaret verene kadar hiçbir yere gitmeyin."

Michael yavaşça başını salladı. Genoskwa için yeterince büyük bir sırt çantası hiç yapılmamıştı. Ama otoyoldaki dizel römorklarda kullanılan türden uzun bir kargo kayışına bağlanmış askeri tarzda birkaç spor çantası vardı.

"Hadi, Anna," dedim. "Daha fazla bubi tuzağı olup olmadığını kontrol edelim." Yürümeye başladım. Valmont çantasını omuzladı ve peşimden geldi. Biz ilerlerken asamı kaldırdım, Valmont gözlerini kısmak zorunda kalana kadar daha fazla ışık saçtım ve diğerlerinin görüş alanından çıktık. Gölgelerimiz, aşırı aydınlığın altında sadece kaymalara dönüştü.

"Bu ışık gösterisi de neyin nesi?" diye sordu bana.

"Güven bana," dedim sessizce ve sesimi çıplak bir fısıltıya düşürerek kulağına doğru eğildim. "Başladığında bana yakın dur. Seni koruyacağım."

Gözleri büyüdü ve bana hiçbir şey söylemeden hızlıca başını salladı.

Başımınla onayladıktan sonra asamı başka bir Korint sütununa dayadım ve ışığın bir süre daha yayılmasını sağlayacak kadar irade gösterdim. Sonra bir parmağımı dudaklarıma götürdüm ve Valmont'a beni takip etmesini işaret ettim.

Amfiteyatroya ulaşmak için hemen panoların arasından geçtim ve sahneye, iki devasa heykelin ayaklarının dibine doğru inmeye başladım.

Valmont ani bir anlayışla benim parlak alevli asama baktı. *Bakın millet, Dresden ve Valmont tam şurada, görüyor musunuz? Koleksiyonun kalbine yakın yerde.*

Amfiteyatrosahnesi, mahzendeki diğer tüm vitrinlerin tam tersine, ezici zenginliklere, fantastik mücevherlere ya da değerli metallere sahip . Sade ve çıplaktı, ortasında sahne zemininden yaklaşık bir metre yükselen gümüş damarlı tek bir mermer blok vardı.

Ve mermerin üzerinde beş basit nesne oturuyordu.

Boyası o kadar solmuş ki semboller seçilemeyen eski bir ahşap levha.

Dikenli dallardan örülmüş bir çember.

Kilden bir fincan.

Katlanmış bir bez.

Ahşap saplı ve yaprak şeklinde bıçağı olan bir bıçak.

Beş almak varken neden bir tane paha biçilmez kutsal emanet alasın ki?

Nicodemus'un tam olarak hangi kutsal emaneti istediğini biliyordum.

Anna'ya döndüm ve "Kontrol " dedim.

Başını salladı ve bloğu incelemek için çömeldi, etrafında dikkatli bir şekilde hareket etti. Bu sırada ben de duyularımı onlara doğru uzatarak onları koruyabilecek herhangi bir büyü olup olmadığını dikkatlice hissettim.

Bu bir hataydı. Nesnelerin üzerinde herhangi bir tuzak yoktu ama etraflarındaki kolektif güç aurası, elektrik prizine bir kuruş sıkıştırmışım gibi farkındalığımı keskin bir şekilde yaktı. Bir tıslama sesi çıkardım ve arkama yaslandım, bu sırada düşüncelerim bu objelere odaklanmış enerjiyle parlıyordu - birleşik aura, uyanmış bir *Amoracchius*'un uğultulu gücünü karşılaştırıldığında düşük wattlı bir ampul gibi görünüyordu.

"Tanrım," diye nefes aldım, sessiz kalmayı hatırlayamadan önce. "Bunlar silah." Yavaşça bakındım. "Burası bir kasa değil. Burası bir *cephanelik*."

Anna Valmont yanıt vermedi.

Aslında, hiç hareket etmedi.

Bloğun etrafından dolaştım ve onu arka tarafına bakarken buldum, yüz ifadesi konsantrasyona odaklanmıştı. Tamamen donmuştu.

Sonra ışığın niteliğinin değiştiğini fark ettim ve iki Hekate heykelinin uzanmış ellerindeki alevlere baktım. Alevlerin titremesi durmuştu. Sönmemişlerdi, sadece oldukları yerde donmuşlardı.

Ensemdeki tüyler o kadar da diken diken olmadı, minik, kıllı iniltiiler çıkardılar ve geri kalan her yerim gibi şiddetle titremeye başladılar.

"Elbette haklısınız," dedi arkamdan gelen gür bir ses. "Burası bir cephanelik."

Yavaşça döndüm.

Tamamen siyah takım elbiseli bir adam arkamdaki amfi tiyatro sahnesinde duruyordu. Profesyonel bir sporcunun orantılarına ve savaşçı bir kralın asil yüz hatlarına sahip, bir santim bile olsa iki metre boyundaydı. Saçları siyahtı ve ensesine kadar inen bir yele şeklinde yüzünden geriye doğru taranmıştı. Sakalı da aynı şekilde siyahtı ama çenesinde tek bir gümüş çizgi vardı. Gözleri . . .

İçine çekilmeden önce bakışlarımı o mutlak gece yarısı mağaralarından uzaklaştırdım. Midem bulandı ve aniden kusmamak için savaşmak zorunda kaldım. Ya da düşmemek için. Ya da ağlamaya başlamamak için.

"Ne-" diye kekeledim. "Ne-ne-sen-" "Aslında," dedi, "bu benim cephaneliğim, ölümlü."

"Açıklayabilirim," diye ağzımdan kaçırdım.

Ama ben daha deneyemeden, Yeraltı Dünyası'nın Efendisi, Yunan ölüm tanrısı Hades, pardösümün önünü yakaladı ve kara bir ateş bulutu beni içine çekti.

Kırk bir

TKara ateş söndü ve beni kollarım başımın üzerinde yarı çömelmiş bir halde bıraktı. Muhtemelen panikle bir ses çıkarıyordum ki, ateşin beni ne yaktığını, ne tükettiğini ne de başka bir şekilde bana zarar verdiğini fark ettiğimde aniden boğuldum.

Kalbim kulaklarımda çok yüksek sesle atıyordu ve nefesimi kontrol edip dik durmaya çalışıyordum. Dehşet azalmak bir yana, kontrol edilebilir bir seviyeye inmişti. Ne de olsa ölmediysem, bunun nedeni Hades'in ölmemi istememesiydi.

Ancak görünüşe göre benimle başka bir odada konuşmak istiyordu, çünkü artık kasada değildik.

Bir Sparta kralına ait olabilecek bir odada duruyordum. Mobilyalar az sayıda ve basitti ama en iyi malzemelerden zarif bir şekilde üretilmişlerdi. İnce duman ve zamanla lekelenmiş ahşap bir panel şömineyi çerçeveliyordu ve üzerine Olimpos Dağı'nın yamaçlarına serpiştirilmiş Yunan tanrı ve tanrıçalarının resimleri oyulmuştu. Şöminenin önünde koyu, cilalı kırmızı ahşaptan ve zengin siyah deriden iki büyük sandalye, aralarında da aynı parıltılı, koyu kırmızı cilaya sahip alçak bir ahşap masa vardı. Masanın üzerinde seramik bir şişe vardı. Yanında basit, boş bir şarap kadehi duruyordu.

Odanın etrafına bakındım. Her duvarda bir kitaplık duruyordu, ciltler düzgünce dizilmişti ve sırtlarında baş döndürücü çeşitlilikte diller vardı. Hiç kapı yoktu.

Yalnız değildim.

Hades ateşin önündeki sandalyelerden birine oturmuş, ihmalkâr bir eliyle ikinci kadehini tutuyordu. Alevlere bakarken kara gözleri parlıyordu. Işık burada, dışarıda mahzende olduğundan daha iyiydi. Kafasının etrafında, kafatasından belki sekiz ya da on santim uzakta, sabit bir dairesel yörüngede hareket eden birkaç düzine küçük nesne görebiliyordum. Her biri küçük, karanlık bir gölge kütesine benziyor, siyah ve koyu mor duman ya da sis ve ... küçük dallar bırakıyordu.

Oh, cehennem çanları. Bu morditti. O kadar ölümcül bir maddeydi ki, canlı herhangi bir şeye dokunduğunda onu anında parçalıyor, yaşam enerjisini küçük bir kara delik gibi yutuyordu. Hades ondan yapılmış bir *taç* giyiyordu.

Hades'in yanında yerde bir kürk ve kas yığını vardı. Düz bir şekilde yatıyordu

Canavarın omuzları hâlâ sandalyenin kollarının üzerindeydi ve köpek pençeleri yemek tabağı büyüklüğünde izler bırakabilirdi. Başlarından biri, herhangi bir köpeğin rüya sırasında yapabileceği gibi nefes nefese kalmıştı. Diğer iki kafası ise hafifçe horluyordu. Köpeğin kürkü, geniş göğsünün bir tarafında görebildiğim gümüş-beyaz tüylerden oluşan tek bir alev dışında, şık ve siyahtı.

"Sör Harry," diye gürledi Hades. "Kış Şövalyesi. Salonuma hoş geldiniz."

Bu göz kırpmama neden oldu. Bu selamlayla Hades bana misafirperverliğini sunmuştu. Doğaüstü dünyada çok az katı ve kesin kural vardır, ancak misafir ve ev sahibi rolleri kutsal kavramlar olmaya çok yakındır. Bir misafirin ev sahibine ihanet etmesi ya da tam tersi duyulmamış bir şey değildi, ancak bunu yapanları korkunç kaderler takip etme eğilimindeydi ve bu geleneği ihlal ederek hayatta kalmayı başaran her şeyin adı geri dönülmez bir şekilde karalanırdı.

Hades az önce bana korumasını ve bununla birlikte iyi bir misafirin yükümlülüklerini teklif etmişti. Örneğin ev sahibinden bir şey *çalmamak* gibi yükümlülükler. Burada çok dikkatli davranmam gerekiyordu. Misafirlik hakkımı ihlal etmeye cüret edersem başıma kötü şeyler gelirdi. Ama bir Yunan tanrısının davetini reddederek ona hakaret edersem başıma daha da hızlı kötü şeyler geleceğini düşünmeden edemiyordum.

Babamla ilgili çok az şey hatırlıyorum, ama hatırladığım tek şey bana her zaman kıbar olmamı söylediği. Bunun nefes almaktan başka bir maliyeti yoktur ve size hayatınız kadar çok şey kazandırabilir.

Ne, bana öyle bakma. Ben sadece canavarlara karşı ukalayım. Ve buna gerçekten ihtiyacı olan insanlara.

Ve bana uygun olduğunda.

Oh, evet. Burada adımlarıma çok ama çok dikkat etmem gerekecekti.

"Teşekkür ederim Lord Hades," dedim bir süre durakladıktan sonra. Sesim sadece biraz titredi

Biraz.

Ateşten gözlerini ayırmadan başını salladı ve boştaki elini durgun bir hareketle diğer sandalyeye doğru hareket ettirdi. "Lütfen, bana katılın."

Yavaşça hareket ettim ve sandalyeye yavaşça oturdum.

Hades bana kısa bir gülümseme verdi. Seramik şişeden diğer bardağa şarap doldurdu, ben de başımı sallayarak teşekkür ettim. Bir yudum aldım. Şaraptan pek anlamam ama bunun tadı pahalı bir şeye benziyordu, koyu ve zengindi. "I" diye başladım, sonra daha iyi düşündüm ve çenemi kapattım.

Hades'in gözleri bana kaydı ve başı hafifçe yana eğildi. Başını salladı.

"Size zamanın nasıl geçtiğini sormam gerektiğini hissediyorum," dedim. "Biz konuşurken sizin haberiniz olmadan zamana duyarlı olaylar gerçekleşiyor olabilir."

"Son birkaç gündür sizin ya da yoldaşlarınızın hayatında benim bilgim dışında çok az şey oldu," diye yanıtladı Hades.

Ortaokuldayken müdürün masasının önüne ağrıldığım zamanları hatırlatan o batma hissine kapıldım. "Sen, uh. Biliyor musun?"

Bana çok yumuşak bir şekilde acı çeken bir bakış attı.

"Doğru," dedim sessizce. "Bu senin . Elbette biliyorsun."

"Aynen yle," dedi. "Bu arada Buz Kapısı'nda oldukça iyi iş çıkarılmıştı. Bu işe kalkışanların nispeten azı önce izlemeye zaman ayırır."

"Um," dedim. "Teşekkürler mi?"

Kısaca gülümsedi. "Zaman konusunda endişelenmeyin. şu anda kasadaki yoldaşlarınız için zaman buraya kıyasla çok ama çok yavaş geçiyor."

"Oh," dedim. "Tamam. Bu iyi bir şey."

Başını salladı. şarabından bir yudum aldı, bakışlarını tekrar ateşe çevirdi ve bir elinin parmaklarını sandalyesinin yanında uyuyan köpeğin en yakın başının üzerinde gezdirdi. "Günümüz insanının 'insan insanı' diyeceği türden biri değilim," dedi kaşlarını çatarak. "Hiçbir zaman çok sosyal olmadım. Eğer yeteneğim olsaydı, sizi rahatlatacak ve gazabıma uğrama tehlikesi olmadığına dair sizi temin edecek sözler söylerdim."

"Eylemlerinizi zaten bunu yaptı," dedim.

Gülümseme çizgisinin en ince tonu gözlerinin kenarlarına dokundu. "Ah. O halde belli bir algıya sahipsiniz."

"Eskiden ben de öyle düşünürdüm," dedim. "Sonra yaşlanmaya başladım ve ne kadar bilgisiz olduğumu fark ettim."

"Bilgeliğin başlangıcı, ya da Sokrates derdi," dedi Hades. "Her brunch yaptığımızda böyle söyler."

"Vay canına," dedim. "Sokrates burada mı?"

Hades bir kaşını kaldırdı. Boştaki elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Doğru," dedim. "zr dilerim.

Hımm. Sormamın bir sakıncası var mı? ?" "Yeraltı

Dünyası'ndaki kaderi mi?" Hades söyledi.

Başımı salladım.

Hades'in ağzının bir köşesi kalktı. "İnsanlar onu sorguluyor."

Köpek artık sevilmediğini fark etti ve en yakınındaki başını kaldırarak kendini tekrar Hades'in elinin altına itti. Yeraltı Dünyası'nın Efendisi dalgın bir şekilde, her insanın köpeğini sevebileceği gibi onu sevmeye devam etti.

İkinci kafa tek gözünü açtı ve tüylü köpek kaşlarının altından bana baktı. Sonra esnedi ve tekrar uykuya daldı.

Kendimi biraz dengesiz hissederek biraz daha şarap yudumladım ve sordum, "Neden az önceki izinsiz girişe müdahale ettiniz?"

Hades bir süre bu soruyu düşündükten sonra, "Belki de seni engellemek ve cezalandırmak için böyle yaptım. Kötüler böyle şeyler yapmaz mı?"

"Kötü adam olmaman dışında," dedim.

Koyu, karanlık gözler bana döndü. Ateş patladı ve çatırdadı.

"Kabul ediyorum, bunu klasik masallara dayandırıyorum," dedim. "Bu kadar zaman içinde pek çok ayrıntı atlanmış ya da gerçeklerden uzaklaşmış olabilir. Ama sen Şeytan'ın Yunan versiyonu değilsin."

Hades hafifçe, "Televizyondan öyle olduğunu düşünemezsiniz," dedi.

"Televizyon orijinal hikâyelerin hakkını nadiren verir," dedim. "Ama hikayeler senin o kadar da kötü bir insan olmayabileceğini gösteriyor. Demek istediğim, kardeşlerin her türlü saçmalığı yapıyorlardı. Tamamen işlevsiz saçmalıklar gibi. Boğaya dönüşüp bir bakireyi baştan çıkarmak mı? *Bunun* kulağa eğlenceli gelmesi için ne kadar bıkkın olman gerekiyor?"

"Dikkatli ol," dedi Hades, çok ama çok nazikçe. "Söylediğin hiçbir şeyi inkâr etmiyorum - ama sonuçta onlar aileden."

"Evet, doğru," dedim. "Pekala. Demek istediğim, her birinin kendine bir sorumluluk alanı vardı ve yine de sorumluluğu ihmal etmek için çok zaman harcıyor gibi görünüyorlardı - yargılamak bana düşmez, elbette, ancak böyle bir yargı destekleyici kanıtlar olmadan olmayabilir."

Hades onaylamak için birkaç parmağını salladı.

"Ama mesele şu ki, bunu yaptığınıza dair hiçbir hikaye yok. Diğerleri bazen kaprisli olabiliyor ve insanlara oldukça acı verici şeyler yapabiliyorlardı. Sen yapmadın. Adalet konusunda bir şöhretin vardı ve asla zalimlik yapmadın. Karınla yaşadığın o şey dışında belki."

Ateş onun kara gözlerinde çok parlak bir şekilde yansıyor. "Persephone'yi nasıl çaldığımı mı kastediyorsun?"

"mı?" Ben sordum.

Ve neredeyse anında pişman oldum. Bir an için, beni titreyen bir su birikintisi içinde eritecek bir büyü bilmeyi çok istedim.

Hades uzun, yoğun bir sessizlik süresi boyunca bana baktı ve sonra burnundan son derece zarif bir homurtu olabilecek bir şey çıkardı ve biraz daha şarap yudumladı. "Kendi isteğiyle geldi. Annesi başa çıkamadı. Boş yuva sendromu."

Öne doğru eğildim, kendime rağmen büyülenmişim. "Ciddi misin? Ve nar taneleri olayı?"

"Politik bir kurgu gibi bir şey," dedi Hades. "Hekate'nin fikriydi ve kardeşim de bunu uyguladı. Bir uzlaşma olarak, kimse bundan mutlu ayrılmadı."

"İyi bir uzlaşmanın işareti bu olsa gerek," dedim. Hades yüzünü buruşturdu ve "O zamanlar gerekliydi" dedi.

"Hikâyeler tam olarak bu şekilde kaydetmiyor," dedim. "Hekate'nin Demeter'i Persephone'yi aramaya götürdüğünü hatırlıyor gibiyim."

Bu yorum, bembeyaz dişlerin parlamasına neden oldu. "Bu kadarı kesinlikle

Doğru. Hekate Demeter'i dolaştırdı. Etrafında ve . Bu onun bize düğün hediyesiydi."

Bu fikre yavaşça göz kırptım. "Kayınvalidenin olmadığı bir balayı." "Altın ya da mücevherlerden daha değerli," dedi Hades. "Ama dediğim gibi, hiçbir zaman ailemin en sosyal üyesi olmadım. İlham perilerinden benimle ilgili hikâyeler ilham etmelerini istemedim ya da tapınanlarımı gerçeğin vahiyleriyle ziyaret etmedim - en azından sahip olduğum az sayıdaki şeyi. Dürüst olmak gerekirse, ölümlülerin bana tapınmasının anlamını nadiren görürdüm. Ne yaparlarsa yapsınlar, er ya da geç benim diyarıma geleceklerdi. Gölgelelerini yargılamada onlara hoşgörü kazandıracağını mı düşündüler?" Başını iki yana salladı. "Ben böyle çalışmam."

Bir an ciddi bir şekilde ona baktım, kaşlarımı çatarak düşündüm. "Soruma cevap vermedin."

"Kelimeler benim güçlü değil," dedi. "En iyi soruyu sen mi sordun?"

Sandalyeye geri oturdum, şarabı biraz döndürdüm.

Hades geleceğimizi biliyordu ama yine de içeri girdik. Kim olduğumu biliyordu. Ve belli ki Hades ile Peri Kraliçeleri arasında bir tür bağlantı vardı. Şarabı yudumladım. Tüm bunları bir araya getirdim ve ...

Yutkunurken neredeyse boğuluyordum.

Bu, ev sahibimden kısa ama samimi bir gülümseme kazandı. "Ah," dedi.

"Dawn." "Nicodemus'un burayı öğrenmesine sen *izin verdin*," dedim.

"Ve?"

"Mab. Bu Mab'ın oyunu, değil mi?"

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" Hades bana sordu, sesinde alaycı bir sitem vardı.

"Silahlar," dedim. "Yabancılarla olan savaş. Mab daha fazla silah istiyor. Aynı zamanda bir alışveriş gezisi de yapabilecekken neden sadece intikam alsın ki?"

Hades şarabını yudumlarken gözleri parlıyordu.

Ona baktım, birden dehşete kapıldım. "Bir dakika. Bana o şeyleri buradan çıkarmam *gerektiğini* mi söylüyorsun?"

"Çok daha iyi bir soru," diye belirtti Hades. "Cephaneliğim, ihtiyaç duyulmadıkları zamanlarda korkunç güce sahip silahları barındırmak için var. Onları topluyorum ve daha sakın zamanlarda güçlerinin kötüye kullanılmasını önlemek için saklıyorum."

"Ama neden onları yeterli kaynağı olan herkesin alabileceği bir yere kilitleyelim ki?" Ben sordum.

"Onları iyi kullanma becerisi ya da kararlılığı olmayanların onlara sahip olmasını önlemek için," dedi. "Benim görevim onları tüm ölümlülerden uzak tutmak değil, sadece beceriksizlerden uzak tutmak."

Sonra anladım ve bunu anlamak midemin alt kısmının dışarı çıkmasına neden oldu. "Bu bir soygun falan değildi," dedim. "Bütün bu karmaşa ... bir *seçme* miydi?"

"Güzel bir soru daha. Ama en alakalı olanı değil."

Dudaklarımı büzdüm ve beynimi çalıştırmaya çalıştım. Çok basit görünüyordu ama neden direkt yoldan gitmeyelim ki? "O halde en alakalı soru nedir?"

Hades sandalyesine geri oturdu. "Neden ben, Hades, seninle bu kadar kişisel olarak ilgileneyim, Harry Dresden?"

Cehennem çanları. Bunun kulağa hoş gelmediğinden oldukça emindim. "Tamam," dedim. "Neden yapasın ki?"

Elini köpeğin ortadaki kafasına doğru uzattı ve çenesinin altını kaşdı. Canavarın arka ayaklarından biri hızla yere vurmaya başladı. Sanki bir makine atölyesinin içinden gelen bir ses gibiydi. "Köpeğimin adını biliyor musun?"

"Cerberus," dedim hemen. "Ama bunu herkes bilir." "Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Ağzımı açtım ve tekrar kapattım. Başımı salladım. "Eski bir kelimeden geliyor, *kerberos*. 'Benekli' anlamına gelir."

Gözlerimi kıptım. "Sen gerçek bir Yunan tanrısısın. Yeraltı dünyasının efendisisin. Ve köpeğine *Spot* adını mı verdin?"

"Kimmiş iyi köpek?" Hades üçüncü kafayı kulaklarının arkasından kaşıyarak canavarın ağzının köpekçe bir sırtıyla açılmasını sağladı. "Spot. Evet, öyle."

Kendimi . Güldüm.

Hades'in kaşları yukarı kalktı. Tam olarak gülümsemedi ama yine de memnun görünmeyi başardı. "Krallığımda yeterince nadir bulunan bir ses." Başını salladı. "Ben korkunç güçlerle dolu bir yeraltı diyarının muhafızıyım, gölgelerden oluşan bir ulus hapishanesinin gardiyanıyım. Onu korumak, bakımını yapmak ve doğru şekilde kullanılmasını sağlamakla görevliyim. Çoğu kişi tarafından yanlış anlaşıldım, çoğu kişi tarafından korkuldum, çoğu kişi tarafından nefret edildim. Kendi görüşüm dışında kimsenin görüşünü dikkate almadan görevimi en iyi düşündüğüm şekilde yapıyorum ve meslektaşlarım daha büyük sorunlar karşısında görevlerini ihmal etseler veya önemsiz şeylere odaklansalar da, bu görevimi değiştirmiyor - bu bana büyük acı verse bile. Ve benim çok büyük ve çok iyi bir köpeğim var ..."

Spot'un kuyruğu devasa bir beyzbol sopası gibi Hades'in sandalyesinin kenarına çarptı.

". . . diğer insanların bazen korkutucu bulduğu." Bana döndü, şarap kadehini yere bıraktı ve bana içtenlikle baktı. "İnanıyorum ki," dedi, "pek çok ortak noktamız var." Ayağa kalktı ve durdu. Sonra sağ kolunu uzattı. "Buradasın çünkü seninle biraz konuşmak istiyorum."

elinizi sıkmak ve size şans dilemek için."

Biraz dengesiz hissederek ayağa kalktım ve elimi uzattım. El sıkışması . . .

Bir dağla el sıkışamazsın. Depremle el sıkışamazsınız. Denizin dibindeki korkunç sessizlik ve mutlak karanlıkla el sıkışamazsınız.

Ama eğer yapabilseydiniz, Yeraltı Dünyası'nın Efendisi'yle karşılaşmanın ve onun kutsamasını almanın nasıl bir şey olduğuna yaklaşabilirdiniz.

"Bana şans dile?" Tekrar düzgün nefes alabildiğimde nefes aldım. "Yardım etmeyecek misin?"

"Bu benim haddime değil," dedi Hades. "Sana iyi şanslar diliyorum ve zafer kazanmanı umuyorum. Ama benim irademin kaderin yön verebileceği bir çağda yaşıyor olsaydık bile, bu mücadelede taraf tutmak Ölümün Efendisi'ne düşmezdi. Bulduğunuz silahların kaderi, onları bulanlar tarafından belirlenmelidir."

"Ama sen bana zaten yardım ettin," dedim. "Sadece neler olup bittiğini göstererek."

Hades gülümsemedi ama gözlerinin kenarı kırıştı. "Tek yaptığım sana birkaç soru sormaktı. Hazır mısın?"

"Bir sorum daha var," dedim.

"Ölümlüler genellikle sorar."

"Deirdre'ye ne olacak?"

Hades nefesini içine çekti. Yüzü ifadesizleşti. Uzun bir an cevap vermeyeceğini sandım ama sonra şöyle dedi: "Bugünlerde krallığıma nispeten az sayıda yeni gölge geliyor. Bunların başında kapılarda, özellikle de Kan Kapısı'nda ölenler geliyor. O benim himayemde kalacak."

"Yaptığı şeyler," dedim sessizce. "Zarar verdiği insanlar. Ve o adaletten mi kaçıyor?"

Ev sahibimin gözleri kömür parçaları gibi sertleşti, yassılaştı.

"Burası benim diyarım," dedi ve sesinde tektonik plakaların gıcırtısına benzer bir nota vardı.

Arkasından Spot uyarıcı bir hırıltı çıkardı. Üç gırtlak tarafından büyütülen ve o devasa göğüste gümbürdeyen bu ses, bir mezbahadaki makinelerin sesine benziyordu.

Cevap vermedim. En azından ayağımı ağzımdan çıkarıp konuşmayı kesecek kadar aklım vardı. Bildiğim kadar uysal bir şekilde başımı eğdim.

Hades'in sesi yeniden yumuşadı ve eliyle yaptığı bir hareketle Spot . "Bu saatten sonra hayatta kalırsanız, klasiklerinizi tekrar düşünün Sör Harry. Ve soruyu düşüncelerinizde tekrar gözden geçirin."

Başımı salladım ve Yeraltı Dünyası'ndaki diğerlerini düşündüm. Tantalus. Sisyphus.

Karaciğerleri parçalayan akbabalar, sadece eleklerde taşınabilen su ve sürekli dönen ateş çarkları, söz konusu ruha özel olarak uyarlanmış cezalar.

Deirdre'ye ne olacağını bilmiyordum ama bu işten sıyrılamayacaktı.

"Anlıyorum," dedim sessizce.

Hades başını salladı. "Zamanı yavaşlattığım ana geri döneceksin," dedi, "ve aynı pozisyonda. Hazır mısın?"

Yavaş ve derin bir nefes aldım. "Sanırım olsam iyi olur."

Gözleri çakmak çakmak oldu ve bana kısa bir baş sallama hareketi yaptı, belki de onaylıyordu. Sonra kara ateş beni tekrar yuttu.

Kırk iki

"Valmont fısıltıya yakın bir sesle,"Bu şeyin içinde herhangi bir aygıt varsa bile ben göremiyorum," dedi ve sunağın arkasından kalktı.

Etrafıma biraz çılgınca bakındım, gözlerimin loş ışığa alışması bir ya da üç saniye sürdü. Tıpkı Hades'in söylediği gibi geri dönmüştüm.

Saniyenin birkaç nesnel kesri kadar önce bulunduğum yerde.

Beş obje. Mab, Nicodemus'a Kâse'yi bulmasına yardım edeceğime dair söz vermişti. Diğerleri hakkında hiçbir şey söylememişti. Bu da demek oluyordu ki ondan uzak tutabileceğim dört şey vardı, tam burada, şu anda. Nick onları henüz görmemişti, bu yüzden burada olduklarından emin olamazdı. Onları kurtarabilirsem kurtarmalıydım ama ne pahasına olursa olsun ondan uzak tutmalıydım. Bu da onları gözden uzak tutmak ve elimden geldiğince ayırmak anlamına geliyordu.

Ama bundan daha fazlasını ifade ediyordu. Mab'ın benim için kurduğu oyunu kazanmak demekti.

Ya da şimdi düşündüm de, Mab'ın benim için kurduğu oyun. Mab bana, denesem bile ıskalayamayacağım bir hedef vermeyi ayarlamıştı. Çok iştah açıcı bir hedef değildi ama yaptığım her iş temiz ve zevkli değildi.

Oyunu Mab'ı tatmin edecek şekilde nasıl kazanacağımı biliyordum. İşin püf noktası hem oyunu kazanmak hem de *hayatta kalmak* olacaktı.

Zihinsel olarak, göğsüme yakın tuttuğum kartları gözden geçirdim. Evet.

Eğer doğru oynarsam, kazanan bir elim olacağını düşündüm.

"Doğru," dedim sessizce. Sunağa doğru adım attım ve kutsal nesneleri ele geçirmeye başladım. Pankart. Taç.

"Al bunları," dedim fısıltıyla ve Valmont'a uzattım. "Gözden kaybol. Yapabilirsen onları çantana koy. Yapamıyorsan başka bir yere sakla."

Valmont gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Neden?"

"Yanlış ellere geçmelerine izin veremeyiz," dedim.

"Dresden," dedi, "ben bu işe para için girdim ve eğer bir şansım olursa intikam almak için. Bir dava için burada değilim."

Bir an için çenemi sıktım ve sonra ona dürüstçe baktım. "Anna," dedim, "sana karşı ne zaman yanlış yaptım? Yardımına ihtiyacım var. Seni buradan çıkarması için kime daha çok güveniyorsun? Nicodemus'a mı? Yoksa bana mı?"

Bana sadece bir saniyeliğine sertçe baktıktan sonra başını salladı ve onları aldı. Onları çantasına doldurmaya başladı. Çantasının yarısını bile elmaslarla doldurmamıştı ve onları içine yerleştirmeyi başardı. "Hey, bu Kefen mi?"

"Bu, Kilise'den çaldığından daha eski ve perişan görünüyor," dedim eski bezi yuvarlayıp pardösümün cebine sokarken. İnce bir şeydi, korkunç derecede ince ve düşündüğünüzden daha küçük bir paket oluşturuyordu. "Kahretsin, belki de o araştırma heyeti haklıydı. Belki de Kilise'nin bir taklidi vardır."

"Ama bunun gücü olduğunu sanıyordum?" diye sordu.

"Öyleydi ama bu şekilde değil." Parmaklarım beze dokunduğu için hâlâ karıncalanıyordu. "Ayrıca, burada inancın gücünden bahsediyoruz," dedim. "Yeterince insan sahte olanın gerçekten Kefen olduğuna inanıyor, belki de bu onu tek başına güçlü kılmaya yeter."

"Hile gibi görünüyor."

"Sakın eleştirme," dedim.

Başını kaldırdı ve gözleri büyüdü. "Dresden," diye tısladı Anna.

Birkaç saniye sonra ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Kalbim göğsümde güm güm attı. Bıçağı alıp pardösümün koluna sokmayı başardım, ardından fıncanı sessizce sunağın tam ortasına kaydardım. Bu kısa temas bile canlı bir tele dokunmak gibiydi. Karıncalanmalar kolumdan yukarı doğru uçtu ve vücudumdaki her bir tüyü diken diken etti.

Tüm vücudumu kaplayan bir ürpertiye bastırmak için mücadele ettim ve yaklaşık yarım saniye sonra Nicodemus, Michael, Hannah Ascher ve Genoskwa'yı takip ederek ortaya çıktı. Ascher bir elinde asamı taşıyordu, rünlerin ışıkları giderek sönükleşiyordu. Yorgun ama kendinden emin görünüyordu, sırt çantalarından biri zenginlikten sarkmış, diğerini de havaalanındaki çok ağır bir el çantası gibi taşıyordu.

Michael beni fark ettiğinde "İşte," dedi. Rahatlamış görünüyordu ve anladığımı kadarıyla eline bir şey almamıştı. "Tanrı'ya şükür."

Gruba bir el salladım ve bu hareketle bıçağın kolumun içine biraz daha girmesini sağladım. "İşte burada. Buldum onu."

Hepsi benimle birlikte sahneye geldiler. Yürürken Nicodemus'un gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Dresden. Kâse'yi buldun mu?"

"Valmont'a bu sunağı tuzaklara karşı kontrol ettirdim ve temiz olduğunu söyledi," dedim, tam olarak yalan söylemeden. "Ben de yeni inceledim."

"Asanı neden orada bıraktın?" Nicodemus sert sesiyle sordu. "Dikkat dağıtmak için mi?"

"Bunu bizi bulmak için bir yol noktası olarak kullanabileceğinizi düşündüm," diye pervasızca yalan söyledim. Küçük bir Vanna White hareketiyle kenara çekildim, bardağı gösterdim ve "Ta-da" dedim.

Nikodim bir an bana, sonra da mermer sunağın üzerindeki kâseye sertçe baktı. Düşünürken kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum. Michael'ın gözleri de kadehe kaydı ve genişledi.

"Bu mı?" Michael sordu. "Gerçekten bu mı?"

"Bu şey dişlerimi vızıldatıyor, çok güçlü," dedim. "Evet, sanırım öyle." Nicodemus'a baktım ve dedim ki, "Lanet kupanı aldın. Toparlanalım, Grey'in payını alalım ve buradan defolup gidelim."

Nikodim sunağın etrafında yavaş bir daire çizerek sunağı inceledi. Gölgesi, etrafındaki zemine düştüğü yerde hevesle kıvrılıp bükülüyordu. Üzerime düşmesini engellemek için bir adım kenara çekildim, çünkü ick.

Nicodemus sunağı incelerken Ascher'e, "Ellerini asamın üzerinde gezdirmek için can attığını biliyorum," dedim. Elimi uzattım. "Ama aletini okşayanın ben olmasını tercih ederim. Büyücüler böyle tuhaftır."

"Vay canına," dedi ve bana bir sırtış fırlattı, yüzü kızarmıştı, heyecanlıydı. "Bununla bana gidecek bir yer bırakmadın. Ekleyecek bir şeyim yok."

"Ben o kadar iyiyim," dedim.

Asayı bana doğru düzgün savurmadı, ben de bir an için elimden kaçırdım ve neredeyse düşürüyordum. Hem sağ elimle yakalamak hem de sol kolumu bıçağın kolumdan kaymasını engelleyecek kadar bükülü tutmak için çok zaman harcadım.

Bıçağın pirinç kabzası hâlâ sol kolumda duran alüminyum atele çarptı.

Nicodemus ses üzerine sertçe başını kaldırdı.

Gözleri bir an için karanlık ve donuk bir şekilde üzerimde kaldı.

"Bayan Valmont," dedi sessizce. "Girişe geri dönün. Orada nöbet tut ve Grey'e payını almakta özgür olduğun söyle."

Valmont tereddüt etti, bana baktı.

O burada bir sorumluluktı. Eğer onu temizleyebilirim, Nicodemus'un onu bana karşı kullanması zorlaşacaktı. Ayrıca, bu eserleri ne kadar çok yayabilirsem o kadar iyi.

Başımı salladım ve Valmont sessizce kasanın girişine doğru gözden kayboldu.

Michael yanıma geldi ve aniden başını eğerek heykellere baktı. "Harry," diye sordu, "şu heykel sana Molly gibi görünüyor mu?"

Oh, . Şu anda ikimizin de dikkatini dağıtacak böyle bir şeye hiç ihtiyacım yoktu.

"Pffftt," dedim. "Ne? Hayır. Bu çok saçma. Belki biraz. Bazı insanlar öyle düşünebilir. O yüzlerden birine sahip."

Dudaklarını büzdü ve bana baktı.

"Kafanı oyuna verir misin?" Dedim ki. "Yeraltı Dünyası'nda kapana kısılmış, etrafımızda olası epik Yunan tehdidi? Odaklanın lütfen."

Michael bana baktı.

Kahretsin, şu anda buna hiç ihtiyacım yoktu. Anna şimdiye kadar iyice yoldan çekilmişti. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca Grey kendi payını toplamakla meşgul olabilir, Nick ve Genoskwa'yı ben ve Michael'a karşı yalnız bırakabilirdi.

O dövüşü kabul ederdim.

Ama Hannah Ascher hangi tarafta yer alacaktı? Hangi tarafı seçerse avantajlı olacaktı, hepsi bu. Ascher bir yandan benden hoşlanıyordu. Ama öte yandan, Nicodemus onun hayatını Salamander'e karşı kurtarmıştı ve benim değil, onun ekibinin bir parçası olmak için imza atmıştı. Eğer Binder'ın paralı askerlik kurallarına bağlıysa, benim değil Nick'in oyununu desteklerdi. Bu noktada benim tarafıma geçmesini sağlamak için yapabileceğim bir şey var mı diye beynimi yordum. Ama elimde hiçbir şey yoktu.

Adamım.

Belki de onun tekliflerini reddetmemeliydim. Özellikle de Binder tarafından reddedildiğini hissediyorsa. Belki bu ciddi bir fark yaratabilirdi.

Öte yandan, kim bilir? Benim için uzun zaman olmuştu. Belki bu şansımı daha da azaltabilirdi.

Beynimin arkasında bir şey beni rahatsız ediyordu; Ascher'a bağlı ama anlamlandıramayacağım kadar belirsiz bir içgüdü.

Nikodimus'un gerginliğinin ve doruğunda olduğu bir andı. Acele etmezsem, onu kaybedecektim. İtmeye başlama zamanı.

"Acele eder misin?" Nicodemus'a söyledim. "Üç başlı bir köpek tarafından yenmek ya da her Kötü Derebeyi'nin yapmaması gerektiği gibi kına yakma moduna geçtiğin için Medusa'nın gölgesine çarpmak istemiyorum. Sana zaten kontrol ettiğimizi söyledim."

Nikodim incelemesine geri dönerek, "Sakıncası yoksa," dedi, "kendim için emin olmaya çalışacağım."

"Tanrı aşkına, ciddi olamazsın," dedim. "Mab hilekâr bir kaltaktır ama sözünün eridir. Herhangi bir maskaralık yapmadığın sürece kupayı korumana ve geri getirmene yardım edeceğime dair sana söz verdi ve ben de bunu yapacağım. Güvenli. Gözüme bir iğne batır."

Nikodim yavaşça dönmeye devam etti.

"Şimdi de temkinli mi davranıyorsun?" diye sordum ona. Asamı sol kolumun kıvrımına kaydurdım ve Kâse'yi aldım.

Nicodemus'un eli kılıcına gitti ve gözleri kısıldı, ama ben kılıcı elimde sallayarak spekülatif bir şekilde tuttum. "Gördün mü? Tuzak yok. Bu bir Indiana Jones filmi değil, dostum."

Nikodim orada donmuş bir şekilde kaldı, ama gölgesi tekrar patladı.

amfi tiyatro sahnesine çıktı ve oturma yerlerinin arka kemerinin yarısına kadar , kenarları korkunç bir kobra gibi çılgınca genişledi. Anlatılanlara bakılırsa, bu oldukça büyük bir şey gibi görünüyordu.

Konuşmaya başladığımda midem bulandı ama bunu sesimden belli etmedim. "Bunun için geldin, değil mi?" Sessizce söyledim. "Kızının sana vermek için öldüğü şey. Hey, düşürsem kırılır mı sence?"

"Dresden," dedi Nicodemus. Sesinde artık ipek yoktu, sadece törpü vardı.

"Burada yerçekimi biraz daha yüksek gibi görünüyor," dedim. "Fark ettiniz mi? Belki de düşerse böyle bir şeyi kıracak kadar yüksek. Ve o zaman bir hiç uğruna ölmüş olurdu."

"Kâse'yi bana ver," dedi, sesi fısıltı gibiydi. "Şimdi."

"Elbette. Gel al," dedim.

Sunağın etrafında bana doğru yürümeye başladı ve ben de aramızda kalmasını sağlayarak ona ayak uydurdum. "Deirdre dün benimle ilişkiniz hakkında konuştu," dedim. "Bunu biliyor muydun?"

Yutkundu. Gölgesi değişti, bana doğru yükseldi ve etrafımızda geniş bir daire çizerek yayıldı. İki üçlü heykelin havaya kaldırılmış ellerinden gelen ışık biraz daha sönükleşti. Sanki aniden devasa, gölgeli kanatlarla sarılmış gibiydim.

"İkinizin birlikte geçirdiği yüzyıllardan bahsetti," dedim umursamazca. "İkinizin ne kadar yakın olduğunuzu hiçbir ölümünün anlayamayacağından bahsetti. Sanırım bu doğru. Çünkü onu bir çöpmüş gibi fırlatıp attın. Bunu yapan bir babayı anlatmaya yetecek bir kelimem yok."

Bunun üzerine Nikodim yine hareketsiz kaldı. "Bana Kâse'yi ver," diye fısıldadı. "Ve o cahil çeneni kapat."

"Onu öldürdüğün yerde güvendiğin tek kişinin o olduğunu söylemiştin," diye devam ettim konuşma tonunda, fiillere biraz vurgu yaparak. "Bana deli diyebilirsin ama bana öyle geliyor ki önümüzdeki birkaç bin yıl boyunca orası senin için uzun, soğuk ve boş bir yer olacak. Yani, boş bir yuvaya sahip olmaktan bahsediyorum. Cebindeki bozuk para şu anda oldukça ağır geliyor olmalı."

Nicodemus daha hızlı nefes almaya başladı.

Binlerce yaşındaydı. Gelmiş geçmiş en başarılı seri katilin iddia ettiğinden çok daha fazla kurbanı unutmüş bir caniydi. İnsanları benim şu anda sunduğumdan çok daha az sebep için öldürdüğünden hiç şüphem yoktu. Dünyanın sunduğu her türlü zarar verme ve öldürme konusunda yetenekliydi. Kişisel olarak karşılaştığım en tehlikeli düşmandı.

Ama canavarın içinde bir yerlerde, derinlerde bir şey vardı.

neredeysen insan. Kaybı hissedebilen bir şey. Acıyı hissedebilen bir şey.

Ve bu yüzden çok öfkeliydi. Ve kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.

Bunun şimdiye kadarki en iyi planın olduğunu düşündüm, Harry.

"Güç sahibi olmaya bu kadar alışmış biri için bu gerçekten zor olmalı," dedim. "Yaşadığın hayatın bir sonucu olarak, seninle isteyerek gelecek, onları katletmene isteyerek izin verecek, senden sonra o kolu senin için isteyerek çekecek kimsenin olmadığını fark etmek. Bahse girerim bu sorunu yıllarca çiğnediniz, çözmeye çalıştınız. Nelerden vazgeçmek zorunda kalacağınızı fark ettiğinizde canınız acıdı mı?"

Nicodemus'un göğsü kabarmaya başladı ve gözleri büyüdü.

Çevresel görüşümde Michael'ın kılıcını kollarına almış, gözlerini hafifçe yana çevirmiş, hiçbir şeye odaklanmadan durduğunu görebiliyordum. Genoskwa arkasında belirmişti. Michael'ın sağ elinin parmaklarını *Amoracchius*'u kavrayacak şekilde dalgalandırdığını ve yavaş, merkezleyici bir nefes aldığını gördüm.

"İşin komik tarafı, onun cehennemden korunduğu kısmı," dedim. "Onu *buraya* getirdiniz ve cezasını çekmeyeceğini mi düşündünüz? Hiç Yunan mitolojisi *okudunuz* mu? Hades'in insanları ne tür şeylere katlanmaya mahkûm ettiğini *biliyor musun*? En azından Cehennem, tüm raporlara göre, az ya da çok ayrımcılık yapmıyor. Burada, *kişisel* oluyor. Son dakikada ona rahatlatıcı bir yalan mı söylemeye çalıştın? Sadece kolu çektiğinden emin olmak için mi?"

Nicodemus'un kılıcı eline geçti. "Bana Kase'yi ver yoksa seni öldürürüm."

Cehennem çanları. Ona zarar veriyordum.

Kâse'yi düşündüm ve yaptığım şey için kötü hissettim ve bir saniye bile tereddüt etmedim ya da yavaşlamadım. Çelikte, patlamalarla ya da muazzam gizemli güçlerle ilgisi olmayan silahlar vardır ve ben de benimkini kullandım. "Hatırlıyor musun?" Çok kısık bir sesle sordum. "Onu ilk gördüğün zamanı? Sana ilk bakışını? O değişimi hatırlıyor musun? Tüm evrenin aniden eğildiği o değişimi? Ona baktığını ve bir daha asla aynı kişi olamayacağını bildiğini hatırlıyor musun? Kupanın bunu size yapacağını düşünüyor musunuz?"

Ona Kâse'yi fırlattım ve havada yumuşak bir yay çizerek gönderdim.

Gözleri şaşkınlıkla irileşti, ama onu ustalıkla yakaladı, gücü onu yıkarken tüm vücudu titredi.

Onu, yüzünü, duruşunu izledim ve sesime sahip olduğum tüm küçümsemeyi kattım. "Eskiden nasıl söylediğini bilmiyorum ama her şeyine bahse girerim ki ilk kelimesi 'dada'ydı."

Bir şey koptu.

Göğsünün kabarması durdu.

Tek bir gözyaşı belirdi.

Ve tamamen düz, tamamen ölü bir sesle, "Öldürün onları" dedi.

Ve bu oyunu bitirdi, tam orada.

Ben mi kazandım?

Kırk üç

WNicodemus bu sözlerle Mab'la yaptığı anlaşmayı bozdu ve beni Kâse'yi ele geçirmesine yardım etme yükümlülüğünden kurtardı. Ona verdiğim sözün her zerresini yerine getirmiştım, ya da en azından Mab'ın şekilde yükümlülüğümü fazlasıyla yerine getirmiştım. Hatta ona Kâse'yi bile vermiştim.

Grail. Ve eğer Mab'ın göreceği gibi biraz acı gerçeği kabullenemiyorsa, bu Nicodemus'un sorunu, onun değil.

Evet. Nicodemus'un ve benim sorunu. Duygusal travma geçirmiş bir psikopatı beni öldürmeye çalışması için çileden çıkarma planının en büyük dezavantajı, delinin bunu gerçekten yaptığı ikinci bölümdü.

Dövüş için yerlere bakılırsa, burası çoğundan daha iyiydi. Mümkün olduğunca az insan ve az çevresel faktörle sınırlıydı. Chicago'ya dönene kadar bekleseydim, Nick'in zarar verebileceği neredeyse sınırsız sayıda sivil ve ele geçirebileceği olası rehineler olurdu. Sadece bu da değil, *benim* de zarar verebileceğim neredeyse sınırsız sayıda teminatım olacaktı ve Denaryalıların lideriyle girişeceğim herhangi bir kavganın ustalıklı bir şey olacağını sanmıyordum. Ayrıca, Chicago'da kapışsaydık, Binder'ın kimin tarafına geçeceği konusunda endişelenmem gerekcekti, kanatlarda bekleyen Denaryalılarından oluşan olası bir saldırı ekibinden bahsetmiyorum bile ve tüm bunların ötesinde, Marcone'nin sorun gidericilerinin hepimizi öldürmeye çalışacağından oldukça emindim.

Burada, Yeraltı Dünyası'nda eldivenlerimi çıkarabilirdim. Dövüş temiz olurdu, ya da bu tür şeyler ne kadar temiz olursa o kadar temiz olurdu ve masumların zarar görmesi konusunda endişelenmem gerekmezdi.

Sadece, bilirsin, Michael ve ben.

Kafamın arkasında giden kararlar hakkında istediğim kadar soyut düşünceler düşünebilirdim, çünkü gerçek dövüş neredeyse herhangi bir düşüncenin dahil olamayacağı kadar hızlı gerçekleşti.

Genoskwa bana doğru hamle yaptı, aptalca bir hata yaptı - Michael'ın peşinden gitmeliydi.

Haç Şövalyesi ayaklarının üzerinde döndü ve *Amoracchius* öfkeli bir ışıkla parladı. Kör edici bir hızla hareket etmiyordu. Michael'ın saldırısı tamamen zamanlamayla ilgiliydi ve zamanlaması oldukça mükemmeldi. Genoskwa gürleyerek yanından geçerken Michael döndü, pelerini dışarı fırladı ve

ayak bilekleri hizasından başlayıp *Amoracchius*'u iki eliyle başının üzerinde tutana kadar yukarı doğru savurduğu dönen bir darbe. Bu sırada Kılıç, Genoskwa'nın kalın ve kıllı dizlerinden birinin arkasına bir ışık hattı kesti.

Ağır halatlardan daha kalın olan ve aniden kopan tendonların yay kırıışları gibi koptuğunu ve Genoskwa'nın bacağıının adımlarının ortasında altından eriyip gittiğini duydum.

Aynı anda Nicodemus iki kolunu birden öne doğru savurdu ve korkunç, boğucu bir karanlık üzerime çöktü.

Aklımda onun ilk saldırısına vereceğim iki olası yanıt vardı ve bunlar yanıt olmalıydı, kendi saldırılarım değil. Tüm bunlar sona erdiğinde, Mab'ın aklında onun bana saldırdığına dair hiçbir soru işareti kalmamasını istiyordum, tersi değil. Bana kılıcıyla saldırabilirdi -gördüğüm her vakada normalde böyle yapmayı tercih ediyordu. Bir kalkan onu en azından bir süreliğine uzak tutabilirdi.

Ya da öfkesinden Anduriel'in tüm kötülüğünü salabilir. O da öyle yapmıştı.

Bu Nikodim için normal bir durum değildi. Uygun bir savunma hazırlamıştım.

"*Lumios!*" Karanlık yaklaşırken bağırdım ve irademi daha önce kullandığım aynı ışık büyüsüne akıttım - sadece karışma bir miktar ruh ateşi ekledim.

Işık bir küre halinde ileri doğru sıçradı ve onu *yutan* bir şeyle çarpıştığında kıvılcımlara dönüşerek patladı, ileri doğru akarken onu hiçliğe yuttu. Bu etki içeriden bakıldığında son derece tuhaf görünüyordu. Işık, etrafımda sürünen bir siyahlık tarafından sarılmak için dışarı aktı, kıvılcımlardan geri tepen ve sonra çılgınca bir heyecanla onların ardından geri gelen bir şey - ama karanlık kolumun ulaşabileceği mesafeden daha yakına ulaşamadı.

Nicodemus'un anlamadığım bir dilde bir şeyler haykırdığını duydum ve Genoskwa öfkeli bir acı çığlığı attı. Ağır bir şey ayaklarımın altındaki zemini titretti ve muazzam bir çarpma sesi duyuldu.

Mikail'in sesi gümüş bir trompet gibi çınlayarak, "*In nomine Dei! Lux et veritas!*"

Çelik çeliğe çarptı ve rakamları doğru hesaplamadığımı fark ettim. Nick ve Genoskwa bana ve Michael'a karşı değildi. Nick, Genoskwa ve *Anduriel*, ben ve Michael'a karşıydı. Ve son ikisi dans partnerim olacaktı.

Genoskwa bir kükreme sesi çıkardı ve bana doğru geldiğini biliyordum. O boğucu karanlığa adım atmadan hareket edemezdim ve bu korkunç bir fikir gibi görünüyordu, bu yüzden bunun yerine kollarımı göğsümde kavuşturdum ve

"Bakalım *bunu* öğütebilecek misin, çirkin şey?" diye mırıldandı. Sonra Kış'ı çağırdım ve "*Arctispinae!*" diye bağırdım.

Kollarımı patlarcasına açtım ve bunu yaparken, Kış soğuğunun şeritleri havadaki suyu dondurarak yüzlerce iğne uçlu buz dikenine dönüştürdü ve benden dışarı, karanlığa ve ötesine doğru patladı. Buz dikenleri oluştuktan sonra hiçbir büyü onlara yapışmadı; sadece keskin, savrulan katı madde parçaları haline geldiler. Genoskwa'nın doğrudan uygulanan büyüünün etkilerini yok etme gücü ne olursa olsun, yine de anladığım kadarıyla büyü yasalarına uymak zorunda olduğuna bahse giriyordum.

Bahis tuttu. Genoskwa en fazla yedi ya da sekiz metre öteden kulakları yırtan bir acı kükremesi daha çıkardı.

Sesi bir referans noktası olarak kullandım ve asamı bir kavis çizerek çevirdim; asanın yeşil-gümüş ruh ateşiyle aşılınmış ışığı, hâlâ üzerimde sıkışmaya çalışan Düşmüş meleğin maddesini geri püskürttü. İradem asanın ucundaki Kış buzunu kafam büyüklüğünde ve taştan daha sert düzensiz bir küre şeklinde topladı ve sesin kaynağına nişan alarak "*Forzare!*" diye bağırdım.

Saf kinetik enerjiden oluşan bir mızrak, dolu taşını asamın ucundan fırlattı ve bir gülle gibi karanlığın içinden dışarı fırladı ve kas yoğunluğundaki ete karşı sert buzun muazzam ve etli bir sesiyle bir şeye *çarptı*. Onu ekmek sepetine sokmuş olmalıyım, çünkü Genoskwa kükremek yerine rüzgarlı, kaynayan bir ses çıkardı.

Çelik yine çeliğe çarptı ve iş botlarının mermere vurarak yanıma geldiğini duydum. Michael "*Omnia vincit amor!*" diye bağırdı ve *Amoracchius*'un kör edici beyaz ateşi etrafımdaki karanlığı kuru ve tozlu bir yumurta kabuğu gibi paramparça etti.

Görüşüm geri geldi. Nicodemus elinde bıçakla Michael'ın ardından geliyordu ama Anduriel paramparça olunca çığlık attı ve sendeleyerek tek dizinin üzerine düştü ve bunu ancak sol kolunu destek için dışarı attığı için başarabildi.

Çok uzakta olmayan Genoskwa düştüğü yerden kalkıyordu. Görünüşe göre yarattığım dolu taşı onu sahnenin ortasındaki mermer bloğun üzerine geriye doğru düşürmüştü ve göğüs kafesinin bir tarafı çarpık görünüyordu. Yaratık üç bacağının üzerine çömeldi, bacakları sürükleniyordu ve sararmış dişlerini göstererek sessiz bir hırıltıyla bana dişlerini gösterdi.

"Yeter, Nicodemus!" Michael gürledi ve sesi mermerden ve kasanın zenginliklerinden cınladı. "Yeter!"

Sesinin yüksekliği ve gücü beni şaşırttı. Genoskwa'yı görüş alanımda tutabilmek için kendimi onunla sırt sırta dururken buldum.

"Bugün senin için yeterli olmadı mı?" Michael sesini alçaltarak şöyle dedi

neredeyse bir yalvarış gibi bir şey. "Tanrı aşkına dostum, gözlerin hâlâ açılmadı mı?"

"Michael," diye hırladım, kısık sesle, sıkılmış dişlerimin arasından. "Ne yapıyorsun?" "İşimi," diye cevap verdi bana, aynı sessizlikte. "Nicodemus Archleone," dedi, sesi nazikti, düşmüş Denarian'a doğru yönelmişti. "Kendine bir . Öfkene bak. Acınıza bakın. Seni nereye *götürdüklerine* bak, adam. Kendi *çocuğun*."

Nicodemus düştüğü yerden başını kaldırıp Michael'a baktı ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey gördüm.

Yorgunluk. Gerginlik. Belirsizlik.

"İşte böyle Nicodemus," dedi Michael sessizce. "Açgözlülüğün ve hırsın karanlığına yaptığın bu yolculuk. Anlatılamaz, hayal bile edilemez zenginliklerin arasında duruyorsun ve onlar yüzünden gerçekten önemli olan tek şeyi kaybettin. Düşmüşlerin yalanları ve entrikaları yüzünden."

Nikodim .

Genoskwa da yapmadı. Ancak, eğer yaparsa hazır olduğumdan emin olmak için asamın ucuna bir dolu taşı topu daha topladım.

Michael kılıcını indirdi, *Amoracchius*'un öfkeli ateşi daha az şiddetli, daha az sıcak bir şeye dönüştü. "Çok geç değil. Burada neler olduğunu görmüyor musun? Neler ayarlandı, tüm parçalar seni gözlerinin açılabilceği tek yere getirmek için hareket ettirildi. Uzun zamandır yürüdüğünüz yoldan dönmek için bir şansınız -belki de son şansınız- olabilir. Size, yakınlarınıza ve çevrenizdeki dünyaya kalp ağrısı ve sefaletten başka bir şey getirmeyen bir yoldan."

"Bunun böyle olduğuna mı inanıyorsun?" Nikodim tahta gibi, çarpıtılmamış bir ses tonuyla konuştu. "Benim kurtuluş şansım mı?"

"Bu bir inanç meselesi değil," dedi Michael. "Gözlerimin ve zihnimin kanıtlarından başka bir şeye bakmama gerek yok. En Kılıcı bu yüzden elime aldım. Seni ve senin gibi Düşmüşler tarafından kullanılanları kurtarmak için. İşte bu yüzden, tam da bu gece, size bir şans sunmak için yeniden silahlanma lütfuna nail oldum."

"Bağışlanmak için mi?" Nicodemus tükürdü.

"Umut için," dedi Michael. "Yeni bir başlangıç için. Huzur için." Yutkundu ve "Kızımın başına bir şey geleceğini hayal bile edemiyorum. Hiçbir baba çocuğunun ölümünü görmek zorunda kalmamalı." Michael'ın sesi sabit, sessiz ve samimi kaldı. "Ne kadar farklı olsak da, zaman ve inanç olarak ne kadar ayrı olsak da, sen hala bir . Sen hâlâ benim kardeşimsin. Ve acın için çok üzgünüm. Lütfen. Sana yardım etmeme izin ver."

Nicodemus ürperdi ve gözlerini kaçırdı.

Birkaç kez göz kırptım.

Bir an için Michael'ın bunu düşündüm.

Sonra Nicodemus başını salladı ve alçak ve sessiz bir kahkaha attı. Tekrar ayağa kalktı ve bunu yaparken gölgesi altında toplanıyor, odanın dört bir yanından karanlığı topluyor ve ayaklarının dibindeki bulanık bir havuza çekiyor gibiydi.

"Koro çocuğu," dedi, ses tonunda küçümseme vardı. "Bağlılık hakkında bir şeyler bildiğini sanıyorsun. İnanç hakkında. Ama seninki benimkinin yanında bir çocuğun hayalleri gibi kalır."

"Bunu yapmayın," dedi Michael, sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Lütfen kazanmalarına izin verme."

"Kazanmalarına izin mi verelim?" Nicodemus dedi ki. "Ben Düşmüşler'in melodisiyle dans etmem, Şövalye. Birlikte hareket edebiliriz ama müziği ben çalarım. Ritmi ben belirlerim. Neredeyse iki bin yıldır yolumu takip ediyorum, her hain viraj ve dönemeçte, her yoldan sapma ayartmasında ve yüzyıllar süren çaba, çalışma, planlama ve zaferden sonra, onlar *benim* liderliğimi takip ediyorlar. Tam tersi değil. Yolumdan sapmak mı? İnsanlık çağları boyunca, yüzyıllar boyunca savaş, veba, delilik, yıkım ve bağlılıkla bu yolu *açtım*. Benim yolum benim ve o benim. Yolumdan dönmek yok."

Ayaklarının dibindeki gölge o konuştuğu kararıyor, sesiyle birlikte zonklıyor gibiydi ve ben bu manzara karşısında, duruşundaki gurur, gözlerindeki berraklık ve sesindeki mutlak, dingin kesinlik karşısında ürperdim.

Lucifer her şey cehenneme dönmeden hemen önce *aynen* böyle görünüyor olmalıydı. Hâlâ Michael'la sırt sırta duruyordum ve omuzlarının hayal kırıklığıyla çöktüğünü hissettim. Ama kılıcı tekrar nöbet pozisyonuna geçerken sesinde pişmanlık ya da zayıflık belirtisi yoktu. "Onların hizmetine verdiğin onca şeye rağmen, şimdi *Amoracchius*'un önünde tek başına duruyorsun. Ruhun için gerçekten üzgünüm kardeşim ama bu sefer yaptıklarının hesabını vereceksin.

bitti."

"Yalnız," diye mırıldandı Nicodemus. "Yalnız olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bize o aç köpekbalığı gülümsemesini verdi ve midem serbest düşüşe geçti.

Taş bloğun arkasında Genoskwa da gülümsedi ve eğer Genoskwa'nın boncuk gibi parlayan gözlerinin üzerinde, alnının ortasında hafifçe parlayan, dönen bir mühürle ikinci bir parlayan yeşil göz açılmasaydı, bu görmek korkunç bir şey olurdu ve manzarayı gerçekten kâbusa çevirirdi. Ben izlerken bile Genoskwa'nın kafatasından kıvrık koç boynuzları fişkırdı ve zaten devasa olan yaratık şişmeye, kütleli büyüme, yamalı kürkü kalınlaşmaya, yanlarından fazladan bir dizi uzuv şişmeye başladı. Bir ya da üç kalp atışı içinde, ekstra bacaklar, gözler ve boynuzlar dışında, unutulmuş bir çağın devasa ayısına benzeyen bir yaratığın şekli Genoskwa'nın olduğu yerde duruyordu. Tonlarca.

"Ursiel," diye nefes aldım. Düşmüş bir melek o kadar güçlüydü ki üçünü de

Haç Şövalyeleri son ortaya çıktığında onu alt etmek için bir araya gelmişti. Ve bu sefer gücünü çılgın bir altın madencisinin sıska kabuğundan da almıyordu. "Oh, kahretsin."

"Daha da iyi olacak," dedi başka bir ses.

Ursiel ve Genoskwa'nın durduğu yerin ötesine baktığımda Hannah Ascher'ın sahnenin tepesine çıkan basamakları tırmandığını gördüm. Çantalarını çıkarmıştı ve tembel, kasıtlı bir duygusallıkla yürüyordu, sahneye ulaştığında kollarını başının üzerine uzattı ve giysileri, tıpkı bir duman gibi, sarmal dallar etrafında sürüklenen yapışkan, morumsu bir sise dönüştü - alçakgönüllülük için değil, vurgu için, ama çoğunlukla, en hassas kısımlarını bir yelpaze dansçısının tüyleriyle aynı naziklikle örtüyordu. Yavaşça gülümsedi ve alnında belli belirsiz bir kum saatini andıran parlayan bir mühür belirirken, kendi gözlerinin üzerinde parlayan ikinci bir mor göz seti açıldı.

Sembolü biliyordum.

Yıllardır etime kazınmıştı. "Lasciel," diye fısıldadım.

"Merhaba sevgilim," dedi Hannah Ascher'a ait olmayan gırtlaktan gelen, şakacı bir ses. "Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Başımı biraz Michael'a doğru eğdim ve "Senin ve benim kesinlikle Kilise ile 'koruma' kelimesinin ne anlama geldiği hakkında konuşmamız gerekiyor" dedim.

Michael kaşlarını çatarak bana baktı ve bunun zamanı olmadığını söyledi.

Lasciel müzikal bir kahkaha attı, sesi kulaklara saf bir zevk veriyordu. "Ah, Harry," dedi. "Gerçekten de temiz bir mendille yolsuzlukları toplayıp bir kutuya kilitlemenin mümkün olduğunu mu düşündün? Hayır, elbette değil. Bizim gibi güçler ölümlüler tarafından kontrol altına alınamaz, sevgilim. Biz hepinizin parçasıyız."

Michael başını biraz bana doğru eğdi ve "Sevgilin mi?" diye sordu.

Cevap olarak bir omzumu oynattım ve "Karışık bir durum" dedim.

"Ah canım."

Lasciel'e döndüm ve dedim ki, "Hey, Hannah. Bunu bilen birinden duy. Yaptığın şeyi gerçekten yapmak istemezsin."

Ascher'ın insan gözleri kısıldı. "Elbette," dedi kendi sesiyle. "Çünkü yüksek yol çok harika. Beyaz Konsey'in gardiyanları yetişkin hayatımın büyük bölümünde beni öldürmeye çalıştı çünkü on yedi yaşındayken bana tecavüz etmeye çalışan üç adama karşı kendimi savundum."

"Onları savunmuyorum," dedim. "Ama sen insanları büyüyle öldürdün, Hannah. Birinci Yasa'yı çiğnedin."

"Sanki sen ," diye hırladı. "Seni ikiye bölü."

"Hey, bakalım," dedim. "Orada dur bakalım. Lasciel'le bir geçmişimiz var, ama kanunun farklı taraflarında yer almış olsak bile, seninle kişisel bir kavgamız yok."

"Bizde öyle bir şey yok," dedi. "Birkaç yıl kaçak yaşadıkdan sonra Aziz Giles Kardeşliği'ne katıldım. Onları hatırlıyorsun, değil mi? Kızıl Saray'la savaşılan bir grup insan? Bana eğitim ve yaşayacak güvenli yerler verdiler. Altı yıl boyunca Belize'de *sahilde* yaşadım. Bir hayatım vardı. Dostlarım vardı. İyi bir mücadele bile verdim."

"Yaşasın mı?" Dedim, hissettiğim kadar şaşkın görünmemeye çalışarak. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Her şey!" diye bağırdı ve etrafındaki mor sis aniden asık suratlı, parlayan alevlerle doldu.

Kendime rağmen yutkundum.

"Kızıl Saray'ı yok ettiğinizde, Yoldaşlığın çoğunu da onunla birlikte öldürdünüz. Birkaç on yıldan daha yaşlı olan tüm yarı vampirler gözlerimizin önünde *solup* gittiler. Bana güven veren insanlar. Saygı duyduğum insanlar. *Arkadaşlarım*." Başını iki yana salladı. "Ve seni kibirli orospu çocuğu, bahse girerim bunu yapmadan önce onları hiç düşünmedin, değil mi?"

"Böyle olacağını bilseydim," dedim, "yine de yapardım." Çünkü yapmasaydım Maggie o gece hayatta kalamazdı.

"Ondan sonra dünya başımıza yıkıldı," diye kükredi Ascher. "Finansman, koordinasyon, iletişim. Sokakta kalmıştım. Eğer Binder beni bulmasaydı ..." Başını iki yana salladı.

"Evet, Binder ve onun Bir Numaralı Kuralı," dedim. "Yaptığın şeyden haberi yok, değil mi?"

Gözlerini kıstı ve sesi bir derece daha ısındı. "Nicodemus, Lasciel ve diğer Denaryalıları bana *saygılı* davrandılar," dedi. "Benimle konuştular. Bana güvendiler. Benimle çalıştılar. Beni *zengin* ettiler. Bir taraf size üzgün bir ucube ve avlanmış bir hayvan gibi davranırken, diğer taraf size eşitmişsiniz gibi davrandığında, nerede duracağınıza karar vermek gerçekten kolaylaşıyor."

Buna itiraz etmek zor. Ama denedim. "Bu, her şeyi tam olarak onun istediği şekilde yürütmek zorunda olduğun anlamına gelmiyor," dedim.

Sert bir kahkaha attı. "Ama bunu yapmak istiyorum," dedi. "Bunu dört gözle bekliyordum. Bana her baktığında, benimle flört ettiğinde, benimle konuştuğunda."

"Ben de öyle," dedi Lasciel'in sesi, aynı ağızdan. "Daha önce kimse beni geri çevirmemişti, Harry. Bir kez bile. Bir de senden *hoşlandığımı* düşün."

"Yürütemezdik bebeğim," dedim.

"Belki," dedi. "Belki de değildir. Her halükarda, emin olun ki

'Cennette nefrete dönüşen aşk gibi bir öfke, ne de cehennemde hor görülen bir kadın gibi bir hiddet vardır' dediğimde evrendeki az sayıdaki doğru bakış açısından birine sahip oluyorum." Ah. Demek bilinçaltım beni bu konuda uyarmaya çalışıyordu.

Lasciel tam karşımdaydı ve intikam almak için can atıyordu. "Ne demek istiyorsun?" Ona sordum.

"Yani, seni öldürmesi gereken kulağına fısıldamak başarısız olmuş gibi görüldüğünden, kurnazlığı bir kenara bırakıp kafanı parçalamaya ve çocuğumuzu almaya niyetliyim. O seninle birlikte ölmesine izin verilemeyecek kadar değerli bir kaynak."

Gözlerim büyüdü. "Sen, sen bunu biliyorsun." "Çocuk mu?" Michael şaşırmış bir halde, "Çocuk mu?" dedi.

"*Karmaşık*," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

İyi. En azından artık Ascher'ın hangi tarafta biliyordum.

"Sana bıçağı bana vermeni söyledim, Dresden," dedi Nicodemus, hâlâ gülümseyerek. "Ama arkadaşının aksine, ben ikinci bir şans vermem. Ve birazdan buna ihtiyacın kalmayacak."

Ursiel normalde sadece traktör römorklarıyla ilişkilendirdiğim ve aç bir hırıltı olabilecek bir ses çıkardı. Sonra dört ayaklı bloğun üzerinden hiç zorlanmadan geçti ve neredeyse sessiz bir şekilde soluma doğru ilerledi. Lasciel biraz sağımda durdu, Nicodemus da bizi çevreleyen orantısız üçgenin üçüncü noktasını oluşturdu.

Bu gün beklediğimden biraz daha hızlı bir şekilde kötü gidiyordu. Aslında, en kötü senaryomun ön camına çakıl püskürtmüştü roket gibi geçip giderken.

Sonra ayak sesleri duyuldu ve Grey, Anna Valmont'un çantasını bir omzunda taşıyarak amfi tiyatroya girdi.

Üzerinde ve Grey'in parmaklarında kan vardı.

"Ah, Grey," dedi Nicodemus. Suratına fırlattığım tiyatronun ardından biraz olsun kendine gelmenin tadını çıkarıyordu. "Ve?"

"Valmont öldü, emredildiği gibi," dedi Grey sakince. Yaklaşırken sahnedeki sahneyi inceledi, gözleri Lasciel'in üzerinde takdirle durdu. "Burada işimiz bitti mi?"

Nicodemus, "Halledilmesi gereken son birkaç ayrıntı var," dedi. "Teklifimi düşündünüz mü?"

"Madeni para olayı mı?" Grey sordu. Omuz silkti ve tekrar Lasciel'e baktı. "Olasılıklar var. Benim de sorularım var. İş bitirelim ve bunları akşam yemeğinde konuşalım."

"Mükemmel," dedi Nicodemus. "Sakıncası var mı?"

Grey'i takip ettim, beni ve Michael'ı ortalayan meydanın dördüncü köşesinde pozisyonunu alırken ona dikkatle baktım.

Elmaslar ve tarihi eserlerle dolu paketi bir kenara bıraktı ve gülümseyerek parmak eklemlerini kırdı. "Hiçbir zaman kötü adamdan başka bir şeymişim gibi davranmadım," dedi bana, sanki şaşırmış gibi

benim bakışlarımla. "Bunun tahmin etmeliydin, büyücü." "Onu gerçekten öldürdün mü?" diye sordum.

"Olmaması için özel bir sebep yok. Çok çabuk oldu." "Sen hain bir orospu çocuğusun," dedim.

Gözlerini devirdi. "O zaman belki de beni işe alan sen olmalıydın." Verdiği yanıt dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Bu kez ayartıcı teklifler olmayacaktı, iki kez düşünülecek pazarlıklar olmayacaktı ve ufukta atlı süvariler de görünmüyordu. Nicodemus bizi öldürmek istiyordu.

Michael ve ben bu savaşı kazanamadık.

Derin bir nefes aldığını ve alçak sesle, sabit bir dua mırıldandığını duydum. Ayaklarını dikti ve kılıcını yüksek muhafazaya kaldırdı.

Asamı çoğunlukla sağ elimle kavradım, hasarlı sol kolumun birkaç parmağıyla vücudumda tuttum ve umutsuz bir savaşa hazırlanarak irademi ve Kış'ı çağırdım.

Lasciel avuçlarını yukarı çevirdi ve ellerinde mor ışıktan yakıcı noktalar belirdi. Isı dalgaları Hannah Ascher'ın vücudunun etrafında parıldadı.

Anduriel, Nicodemus'un etrafını kırılan bir dalgadan oluşan karanlık bir pelerin gibi sardı ve kılıcını kaldırıp ilerlemeye başladığında ince adamın etrafında köpürdü.

Ursiel göğsümü titreten ses altı bir gümbürtü çıkardı ve Genoskwa'nın boncuk gözleri tarih öncesi iblis-ayının yüzünden nefretle baktı.

Grey gerildi ve hafifçe çömeldi, donuk yüz hatları rahatlamış ve eğlenmişti.

Ve açık kartımı oynayıp "Oyun bitti dostum." dediğimde gevşemek için mücadele eden manyak sırtışıyla savaşmayı bıraktım. Oyun bitti."

Kırk dört

A iyi bir dolandırıcılık olmaz.
Her şey kurulumla ilgili.

Başa saralım.

Geri Dönüş Makinesini üç sabah , Nicodemus ve Deirdre ile Hard Rock'taki ilk buluşmadan çıktıktan hemen sonrasına, Mab ile limuzinde uzaklaşırken ayarlayın.

Ona kimi görmek istediğimi söyledim.

Bir an için tepki vermedi. Gözleri limuzinin tavanının ötesinde bir yere kilitlenmişti, sanki hâlâ Nicodemus ve Deirdre'yi sütlerinde görebiliyormuş gibi başı ağır ağır ilerliyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu, kesinlikle yoktu - ama arabanın içi, tamamen göstermediği şeyin yoğunluğundan dolayı birkaç derece düşmüştü.

"Bilgeliğiniz artıyor, Şövalyem," dedi bir an sonra, başını öne çevirerek. "Yavaş yavaş belki ama büyüyorsun. Bu konuda danışılacak en mantıklı kişi o. Bir görüşme ayarladım bile."

"Ah," dedim ve metalik bir şeyin orada olduğunu hissetmeye alışık olmadığım için küpeyi boş boş parmakladım. "Güzel."

"Şununla oynamayı bırak," dedi Mab. "Ne kadar az dikkat çekersen o kadar iyi."

Kaşlarımı çattım ve ona yapabileceğimi göstermek için biraz daha uğraştım ama haklıydı. Bu haliyle basit bir moda olarak görülebilirdi. Eğer Nicodemus küpeyi alarak beni etkisiz hale getirebileceğini fark ederse, sonunda anlamaya vardığımızda işler hızla yokuş aşağı gidebilirdi.

Bu yüzden ellerimi bıraktım ve toplantıya giden yolun geri kalanında kendimi zihinsel olarak eğittim, yeni hissi kabullenmeye ve düşüncelerimden tamamen uzaklaştırmaya odaklandım.

Limuzin durduğunda tekrar oynamaya başladım ve Mab iç çekti.

McAnally'nin barı Chicago'da doğaüstü topluluklara hizmet veren barların en iyisidir. Cheers gibi bir bodrum barı ama benzerlik burada bitiyor. Her şey lekeli ve cilalı ahşapla dekore edilmiş, otuzlu yıllardan kalma hantal elektrikli tavan vantilatörleri başımın üzerinde tembelce dönüyor. Tavan çok yüksek değil, bu yüzden başımın sadece birkaç santim üzerinde dönüyorlar,

Kapıdan her girdiğimde kendime tavşan zıplaması yapmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

Normalde Mac'in yerinde işler tıkırında gider ama bugün kapıda şöyle bir yazı vardı: ÖZEL PARTİ İÇİN KAPALIDIR. Kapının içinde ikinci bir tabela , ahşap bir tabelaydı ve üzerinde ACCORDED NEUTRAL TERRITORY (Tarafsız Bölge) yazıyordu. Bu, doğaüstü dünyanın Cenevre Sözleşmesi anlamına gelen Unseelie Anlaşmaları'nın ilkeleri uyarınca kuruluşun resmi olarak tarafsız bölge olduğu anlamına geliyordu. Anlaşmaları Mab yazmıştı ve anlaşmaları imzalayanlar doğaüstü kurumların antipatisini ve daha da kötüsü kişisel hoşnutsuzluğunu göze alarak anlaşmalara karşı geliyorlardı.

Tabelanın bir köşesi yanmış ve çatlamıştı; bu, pek de sivil düşüncelere sahip olmayan Yabancılarla yapılan bir savaşta meydana gelmişti.

Kel, zayıf ve sessiz Mac, her zamanki bembeyaz gömleği ve tertemiz önlüğüyle barın arkasında duruyordu. Mab içeri girdiğinde, ahşap barı cilalamak için kullandığı bezi yere bıraktı ve belinden eğildi, bu hareketine bir şekilde saygıdan ziyade nezaket vurgusu verdi.

"Barmen," diye cevap verdi Mab ve başını birkaç dakika önce Nicodemus'a eğdiğinden çok daha derin bir şekilde eğdi. "Müşterilerin müreffeh ve dürüst olsun."

Mac, kural olarak, nadiren çok heceli konuşurdu. Bugün, "Teraziniz daima dengede kalsın" dedi.

Ağzının kenarı kıvrıldı ve "Dalkavuk" dedi. Gülümsedi ve bana başını salladı. "Harry."

"Mac. Aylardır iyi yemek yemedim. Gerçi biraz param yok. Salı günü bir sandviç ve bir bira için sana memnuniyetle ödeme yaparım."

Başını
salladı.

"Teşekkürler."

Mab kapıya en yakın masaya döndü ve bana bir bakış attı. Ne istediğini anlamam ve ona bir sandalye çekmem bir anımı aldı. Kokladı ve oturdu, ellerini kucağında kavuşturdu ve hiçbir şeye bakmadı, geri kalanımızı kilitli bir odaya girmiş gibi dünyasından tamamen kovdu.

Bağlantım arka köşedeki bir masada beni bekliyordu ve ona katılmak için yürüdüm. Kelimenin tam anlamıyla iri bir adamdı; uzun boylu, güçlü ve sağlandı; göğsü bir fiçı, göbeği ise daha küçük bir fiçı gibiydi. Saçları ve sakalı beyaz ve gümüş rengindeydi, ancak yanaklarının pembe pürüzsüzlüğü yaşlılığın herhangi bir belirtisini yalanlıyordu ve gözleri mavi ve parlaktı. Zincir zırhlı bir gömlek ve avcı derisi giymişti ve beyaz kürkle süslenmiş uzun, kapüşonlu kırmızı bir palto yanındaki sandalyenin arkasına asılıydı. Yanında basit, yıpranmış görünümlü bir kılıç ve büyük, yumrulu bir deri asılı duruyordu.

Çuval onun yanında yere oturdu, çantasını taşıyan bir postacı kadar doğaldı.

"Sör Şövalye," dedi.

"Buraya Kringle olarak mı geldin, cidden?" Ona sordum.

Kringle bana göz kırptı. "Kış Şövalyesi beni Kış Sarayı'nın bir temsilcisi olarak resmi sıfatıyla çağırdı. Mab'ın Kringle'ı çağırma hakkı var. Eğer Vadderung'u çağırmış olsaydı, ona sıraya girmesini söylerdim."

Donar Vadderung, Monoc Securities'in CEO'sunun adıydı, çok parası olanlara bilgi ve yüksek vasıflı uzmanlar sağlayan kurumsal bir güvenlik çıkarıydı. Vadderung, belki de Beyaz Büyücülük Konseyi'nin Üst Düzey Konseyi hariç, tanıdığım herkesten daha fazla bilgiye erişebiliyordu; sadece bu bilgileri kullanma konusunda çok daha akıllıydı. Ayrıca, *Odin* olduğundan da oldukça emindim. Odin. Ya da değilse bile, taklidini çok iyi yapabiliyordu. Oh, ve ayrıca, o Noel Baba'ydı.

Vadderung karmaşık bir adam.

"Ama sen ve Kringle aynı kişisiniz," dedim.

"Yasal olarak konuşmak gerekirse, Kringle ve Vadderung sadece aynı bedende ikamet eden tamamen farklı iki kişi," diye yanıtladı.

"Bu sadece bir kurgu," dedim, "küçük bir protokol oyunu."

"Küçük protokol oyunları, özellikle de pek iyi geçinemediğiniz kişilere saygı gösterme yoludur. Sıkıcı olabilir ama genellikle bir düellodan daha az zahmetlidir."

Mac ev yapımı biralarından birkaçını barın üzerine koydu. Onları toplayıp masaya döndüm ve iki şişeyi de ortaya koydum. Kringle birini seçti, karşısındaki sandalyeye başıyla işaret etti ve ben de oturdum.

"Başlangıç olarak, yaptığım her şeyi bildiğini varsayacağım," dedim. Bir alırken gözlerinin kenarları kırıştı. "Bu akıllıca görünüyor."

Başımı salladım ve kendiminkini yudumladım. Vay canına. Mac'in birası Tanrı'nın var olduğuna ve dahası bizim mutlu olmamızı istediğine dair mükemmel bir argüman. Birkaç saniye tadını çıkardım ve sonra aklımı tekrar işe verdim. "Sana bazı düşünceler yöneltmek ve bunların doğru olup olmadığını görmek istiyorum."

"Elbette."

"Öncelikle," dedim, "Nicodemus güçlü bir şeyin peşinde. Ne olduğunu bilmiyorum, ama neyin peşinde olduğunu bize *söylemesini* sağlayabilirsem, bunun bir yalan olacağını biliyorum. Elinden gelse kimsenin gerçek amacını öğrenmesine izin vermez."

"Aynı," dedi Kringle.

Başımı salladım. "Bir ekip kuracak. Bazıları kendi adamları, bazıları dışarıdan uzmanlar olacak ama en azından birinin bitki olacağından eminim - tamamen bağımsız görünecekler ama üzerlerinde o Sikkelerden biri olacak ve Düşmüşlerden biri kulaklarına fısıldayacak."

Kringle, "Bunu yüksek bir olasılık olarak değerlendiriyorum," dedi.

"Üçüncüsü," dedim, "yolun bir noktasında bana ihanet edecek. Proaktif ve kontrol takıntısı olan biri, bu yüzden bıçağı ilk sokmak isteyen o olacak. Mab'ın bana koyduğu sınırları biliyor, yüzden onu gitmek istediği yere götürdükten sonra, ama işi bitirmeden önce, ilk darbeyi ona garanti etmek için bunu yapmak isteyecektir."

Kringle, "Bu da sağlam bir mantık," dedi.

"Kahretsin," dedim. "Bir konuda yanıldığımı ummuştum. Eğer Mab'ın kurallarına uyacaksam, seçeneklerim sınırlı."

Kringle'ın gözleri kapının yanındaki masada oturan ince bedene kaydı. "Tamamen Kraliçe'nin doğası hakkındaki bilgilerime dayanarak size bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Elbette."

"Mab gizemli yollarla hareket eder," dedi sırtarak bana bakarak. "Kötü, beklenmedik, sinsi, sabırlı ve gizemli yollarla. Senin gibi değerli bir parçayı boşa harcayacağını sanmıyorum. Bir açıklık, bir zayıflık ara. Orada olacaktır."

"Bu adamı iş başında gördün mü?" Ben sordum. "Nicodemus Archleone ... O benden daha iyi. Zeki, tehlikeli, acımasız ve deneyimli. Tek başına yeterince kötü olabilir. Onun sırasına gittiğini bile görmedim. Diğer tüm Denaryalıları Düşmüş dostlarını sağa sola savuruyor ama Nicodemus, anladığım kadarıyla, onunkini çoğunlukla kendisine şoförlük yapmak için kullanıyor. Anduriel'in neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü Nick hiçbir zaman ona sırtını dayamak zorunda kalmadı."

Kringle, "Belki de bunun nedeni Nicodemus'un gerçek gücün nereden geldiğini senin kadar iyi anlamasıdır," dedi.

Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Bilgi," dedim. Düşündüm, parçaları bir araya getirdim. "Bekle. Bana Anduriel'i dövüşlerde kullanmadığını çünkü Anduriel'in bir dövüşçü olmadığını mı söylüyorsun?"

"Düşmüşlerden herhangi biri savaşta kesinlikle ölümcüldür," dedi Kringle sert bir şekilde, "bu halleriyle bile engellenmişlerdir. Ama Gölgelelerin Efendisi bu şekilde çalışmayı tercih etmiyor, hayır."

Nicodemus'un süper güçlü deliler çetesi üzerindeki kontrolü şimdi daha mantıklı gelmeye başlamıştı. "Gölgelelerin Efendisi. Bu bir casus ustası için kullanılan çok eski bir deyim."

"Kesinlikle," dedi Kringle. "Nicodemus da neredeyse benim kadar çok şey biliyor. Anduriel, yaşayan herhangi bir varlığın gölgesinin erişebileceği mesafede söylenen her şeyi duyma ve bazen de gölgeden dışarı bakıp görme potansiyeline sahip."

Gözlerim büyüdü ve masanın üzerindeki kendi gölgeme baktım. "Hayır," dedi Kringle. "Bu yüzden Mab burada kalıyor, bunu güvence altına almak için

Anduriel'e karşı konuşma. Ama çok sağduyulu davranmalısın.

bu senaryonun süresi boyunca. Anduriel'in ulaşamayacağı yerler var - örneğin arkadaşınız Carpenter' evi ya da artık uyandırdığınız adanız. Ve Düşmüşler belirli bir gölgeye dikkat etmeleri gerektiğini bilmelidir, aksi takdirde her şey arka plandaki gürültüden ibaret olur - ancak Anduriel'in tüm bu operasyon boyunca sizin gölgenizi çok dikkatli bir şekilde dinleyeceğini rahatlıkla varsayabilirsiniz. Söyleyeceğin her şeyi Nicodemus bilecektir. Bir şeyler yazmak bile tehlikeye girebilir."

"Lanet olsun," dedim. Eğer durum buysa, arkadaşlarımla iletişim kurmak onlara tuzak kurmaktan başka bir işe yaramazdı. Nicodemus'un her zaman herkesten birkaç adım önde olmasına şaşmamalı. "O zaman kartlarımı göğsüme çok yakın oynamak zorunda kalacağım."

Kringle, " , emin olmak için onları göğüs kafesimin yaklaşık beş santim gerisinde tutardım," dedi.

Biramı yudumladım ve parmaklarımı masaya vurdum. "Evet," dedim. "Tamam," dedim. Bildiğim iyi oldu. Ama bu yeterli değil. Başka bir avantaja ihtiyacım var."

"Çok fazla avantaja sahip olmayı hiçbir zaman özel bir yük olarak görmedim."

"Benim de bir bitkim olsa mükemmel olurdu," dedim. "Nicodemus'un geldiğini görmediği biri. Ama bu açığı kullanabilmek için kimi bir araya getirdiğini bilmem gerekir, zaten planladığı birini."

Kringle, tökezleyen bir çırağını yönlendiren bir profesör havasına büründü. "Bu teorik insanla, onunla konuşma ve çabalarınızı koordine etme imkânınız olmadan nasıl çalışabilirsiniz?"

" önünde saklayın," dedim, "başka bir şey gibi gizleyin. Kod."

"İlginç. Devam et."

"Uh" dedim. "İşaretleri benden alacak, bu yüzden çoğunlukla bana soru soran o olacak. Ona eldeki durumla ilgili bir soru sormadan hemen önce bana 'büyücü' diye hitap etmesini söyleyin. Cevabımın ilk kelimesi cevap olacak. Sonra asıl konuşmayı tamamen başka bir şeymiş gibi yapabiliriz. Benim hamle yapma zamanım gelene kadar birlikte oynarız. Sonra 'oyun bitti' ifadesini kullanırım ve onlara vururuz."

Kringle birasından bir yudum aldı. "Fena değil. Mükemmel değil, ama hiçbir zaman da öyle olmadı." Şişesini bir kenara bıraktı ve ayağının dibindeki çuvala uzandı. Bir süre karıştırdıktan sonra büyük bir zarf çıkardı ve bana uzattı.

Onu dikkatle inceledim. Hediyeelerin Fae' arasında çok fazla yükü vardı ve hem Kringle hem de ben Kış Mahkemesi'nin üyeleriydik. "Sana hiçbir şey almadım," dedim.

Diğer elini umursamazca salladı. "Bunu gecikmiş bir tatil hediyesi olarak kabul edin, hiçbir yükümlülüğü yok. Bu ada zor bir teslimat."

", " dedim. "'Ho, ho, ' de."

"Ho, , ho," diye nazikçe cevap verdi.

Sırıttım ve zarfı aldım. Açtım ve içinde bir fotoğraf ve kısa bir açıklama buldum.

"?"

"Gizli bir ajan, bir paralı asker," diye yanıtladı Kringle. "En iyilerden biri."

"Adını hiç duymadım."

Bir kaşını kaldırdı. "Gizli olduğu için mi?"

Konuyu kabul etmek için başımı biraz salladım. "Neden onun resmine bakıyorum?"

"Nicodemus'un bu girişimde ihtiyaç bir rolü oynayabilecek dört ajan var," dedi. "Bunlardan ikisi şu anda başka bir yerde sözleşmeli ve üçüncüsü de şu anda tutuklu. Bu da Nicodemus'a tek bir seçenek bırakıyor ve bunu da mümkün olan son ana kadar kullanmayacağını biliyorum, o da çok uzakta değil."

"Sence ona ilk ben ulaşırsam, onu işe alabilir miyim?"

"Tanıtımı ben yaparsam ve iletişim protokolünüzü Mab'ın himayesi altında kurarsak? Evet."

"Ama eğer o bir paralı askerse, tanımı gereği satın alınabilir. Nicodemus'un benden daha fazla teklif vermesini ne engelleyebilir?"

Kringle bunun üzerine koltuğuna geri oturdu ve soruyu düşündü. Sonra şöyle dedi: "Bu adamı satın alırsanız, o da satın alınmış olarak kalır. O böyle biri."

Bir kaşımı kaldırdım. "Benden bir yabancıнын mesleki dürüstlüğüne güvenmemi mi istiyorsun?"

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Kringle. "Senden benimkine güvenmeni istiyorum." Yavaşça nefes verdim. Biradan uzun bir yudum aldım.

"Lanet olsun," dedim. "Noel Baba'ya güvenemeyeceksen dünya nereye gidiyor?" Öne doğru eğildim, basılı özete baktım ve "Öyleyse Goodman Grey ile buluşalım" dedim.

Kırk beş

"game over "daki "r" sesini henüz tamamlamamıştı ki Grey aradaki kırk metrelik alanı geçip Ursiel ve Genoskwa'nın üzerine çıktı.

Bir saniye önce Grey orada durmuş, kendini beğenmiş ve beklentili görünüyordu. Sonra havada bir bulanıklık oldu ve ardından bir *yaratık* Ursiel'in sırtını tırmalamaya başladı. Yaklaşık bir goril büyüklüğünde ve belli belirsiz bir şekle sahipti, ama omuzlarındaki kafa bir tür iğrenç kurt adam-buldog melezine ait olabilirdi ve garip bir şekilde uzatılmış pençeleri ellerine uzanıyordu. Garip altın rengi gözleri Grey'e aitti. Ursiel saldırı altında olduğunu fark edemedi, Gri-yaratık ürkütücü sırtına binmiş, dişleri oradaki devasa kas yığınının batmış, büyük çeneleri yerine kilitlenmişti. Devasa ayı-şey arka ayakları üzerinde şaha kalktı, sadece Gri'nin goril uzunluğundaki kollarıyla kafasına uzanması ve dokuz inçlik pençelerini gözlerine hançer gibi saplaması için.

Ursiel ve Genoskwa kulakları yırtan bir acı kükremesi çıkardı.

Asamın ağır ucunu Nicodemus'a doğru çevirdim ve "*Forzare!*" diye hırladım. Dolu taşı bir mermi gibi ona doğru uçtu ama Grey'in ihanetinin şoku hâlâ yüzünden okunuyor olsa da Nicodemus'un üstün refleksleri hâlâ iyi çalışıyordu ve füzeden kaçmak için yana doğru yuvarlandı.

Michael, "Harry!" diye bağırdı ve tam başımın olduğu yerde yakıcı beyaz bir ısı küresi belirmeden bir an önce beni bir tarafa çekti. Küreden çıkan patlama o kadar şiddetliydi ki, başımın o tarafındaki saçları yaktı. Başımı çevirdiğimde Ascher ve Lasciel'in diğer elini kaldırıp bana ikinci bir küre fırlatmaya hazırlandığını gördüm.

"Nick'i sen al," diye nefes
nefese kaldım. "Adil
görünüyor," dedi Michael.

Arka planda Ursiel kükremeye ve çırpınmaya devam ediyordu. Grey için nasıl gittiğini göremiyordum ama Ursiel sahneden aşağıya, çeşitli aziz ve kutsal figürlerin en az bir düzine heykelinin yer aldığı bir ekrana çarptı, onları enkaza çevirdi ve inanılmaz değerli mücevherleri her yöne saçtı.

İkinci küre bana doğru uçarak geldi ve ben de asamı kaldırıp "*Defendarius!*" diye bağırarak karşılık verdim. Önümde geniş bir güç duvarı parıldadı ve küre ona çarparak patladı ve sanki etraftan dolaşmak için bir yol arıyormuş gibi enine ve boyuna yayılan bir alev bulutuna dönüştü.

onu. Isı son derece şiddetliydi ve yeteri kadarı kalkanı delip geçebilirdi ama bu bir hacim meselesiydi. Ascher bana nokta atışı bir hassasiyet ve yoğunlukla saldırmıştı. Ben de ona ham güçle karşı koymuş, ısıyı yeterince geniş bir alana yayarak yanmasını önleyecek kadar büyük bir kalkan kullanmıştım.

Ascher hüsrân dolu bir hırıltı çıkardı ve bir küre daha fırlattı. Düşüncesi çok açıktı; eğer üzerime ateş yağdırmaya devam eder ve beni kalkan üstüne kalkan tutmaya zorlarsa, sonunda ya kalkanı yakabilir ya da kalkanı tutma yeteneğimi tüketebilirdi. Bu dövüşü pek çok uygulayıcıya karşı yapardım: Beyaz Konsey'de saf büyü gücü açısından benimle boy ölçüşebilecek nispeten az sayıda büyücü var. Ama kalkanlarıma vurarak kendilerini yıpratabilecek pek çok büyücü varken, Ascher'ın ben yerde soluk soluğa bir yığın olana kadar ateş atmaya devam edebileceğine dair oldukça sağlam bir sezgim vardı, özellikle de Lasciel'in bilgi ve deneyimi onu desteklerken. Daha da kötüsü, Lasciel benim içimi dışımı biliyordu.

Ya da en azından o beni *taniyordu*. Bu yüzden yollarımızı ayırdığımızdan beri geliştirdiğim birkaç numarayı kullanma zamanı gelmişti.

Geçmişte, kolumu her hareket ettirdiğimde biraz fazla kinetik enerji depolamak üzere tasarlanmış yüzükler takmıştım. Sonra gerçekten ihtiyacım olduğunda biriken enerjiyi tek bir yerde oldukça yıkıcı bir etki yaratacak şekilde serbest bırakabiliyordum. Yeni yüzükler yapmak için gereken kaynaklara sahip değildim ama aynı büyüü yeni büyücü asama kazıyıştım.

Yetmiş yedi kez.

Katmanlı yüzüklerim kadar kullanışlı değildi - birden fazla birime ayrılmak yerine, büyüün enerjisi tek bir haznede depolanıyordu, bu yüzden sadece tek bir atışım vardı.

Ama fena bir şeydi.

Bir başka beyaz küre kalkanıma çarpıp alev alırken, asanın enerji depolama büyülerinin oyulduğu ucunu Ascher'a doğru çevirdim, konsantrasyonumu kalkana odakladım, ayaklarımı destekledim ve "*Arietius!*" diye bağırdım.

Depolanan enerji kendini serbest bırakıp kalkanımın arkasına doğru ilerlerken asa ellerimde canlı şey gibi sallandı ayakkabılarımı birkaç santim yere itti. Bir an için asanın parçalanmasından endişe ettim - daha önce hiç bu kadar çok depolanmış enerjiyle denememiştim ve bir noktada büyüün tasarım toleransını aşmış olma ihtimalim her zaman vardı. Eğer aşmış olsaydım, kendi muhteşem ve kıymıklı patlamamın merkezi olurum. Ama yaptığım iş iyiydi ve asa mükemmel bir şekilde işliyordu. Kalkanın yapısını bir arada tuttum ve asadan gelen enerjinin onu ileri, Ascher'a doğru itmesine izin verdim ve aniden büyük, inatçı ve son derece sağlam görünmez bir duvar

yaklaşmakta olan bir yük treni gibi ona doğru koşuyor ve ardından ateşten bir iz bırakıyordu.

Kalkanı hiç indirmemiştim ve ateş onu kemirdiği için hareketlerim belirsizleşmişti; bu yüzden Ascher tehlikeyi bir saniye geç fark etti ve tecrübesizliği de burada ortaya çıktı. Gerçek bir güce ve ateş konusunda bir yeteneğe sahip olabilirdi ama bir dövüşte büyüleri ve karşı büyüleri düşünmek için zaman yoktur. Ev ödevinizi ya yapmışsınızdır ya da yapmamışsınızdır ve Lasciel'in yanında olmasının avantajına rağmen, Ascher böyle bir şeye hazır değildi. Kendini korumaya değil, tamamen saldırıya odaklanmıştı ve zamanında bir karşı büyü bulamadı.

Duvar ona karşıdan gelen bir çöp kamyonuyla aynı güçte çarptı ve onu çıplak bedenine yapışan mor sis perdesinden dışarı fırlattı. Çırpınan uzuvlarından oluşan bir yel değirmeniyle sahneden geri uçtu ve özellikle ince kilise cüppeleri ve giysilerinden oluşan bir sergiye çarptı; vücudunun etrafındaki parıldayan ısı kılıfı onlara sürtündüğünde çoğu alev aldı.

Bu olurken, büyük mahzendeki ışık değişti. İki üçlü heykelin ellerindeki ateş büyük, tehlikeli görünümlü kızıl alevlere dönüştü ve her şeyi ani kan tonlarına boyadı. Heykellere bir bakış attım, *ağızları* hareket ediyordu. Sesleri çıkmıyordu ama lanet olası şeyler *konusuyordu* ve içgüdülerim bana ne olduğunu söylüyordu. Koleksiyonun bir kısmının hunharca yok edilmesi bir tür alarmı harekete geçirmişti.

Ve hepimiz, aşağı yukarı, ölümlerin gölgeleri için devasa bir hapishanede duruyorduk.

Bu sırada Michael ve Nicodemus şiddetli bir yumruk savaşına tutuşmuşlardı. *Amoracchius* bir fener gibi parlıyor ve uğultulu gücü havayı dolduruyordu. Nicodemus'un gölgesi dans ediyor, tehdit ediyor ve yağlı ve zehirli bir sıvı gibi hareket ederken formunu gizliyordu, kılıç titriyordu - ama bunların hepsini daha önce görmüştüm.

Michael'ı hiç böyle görmemiştim.

Mikail iri yarı ve güçlü bir adamdı ve Nikodimos'la arasındaki zıtlık dikkat çekiciydi. Dövüşte, iyi bir iri adamın iyi bir küçük adamı yeneceğini söyleyen eski bir gerçek vardır. Üstün boy, erişim ve daha büyük fiziksel kütle ve güce sahip olmanın sağladığı avantaj yadsınamaz ve ilk kez Michael'ın tüm bunları kullandığını gördüm.

Nicodemus'un üzerine darbe üstüne darbe yağıyordu, öfkeli bir saldırıydı bu ve küçük adamın saldırı karşısında yol vermekten başka çaresi yoktu, Kılıç Şövalyesi'nin saldırısı karşısında adım adım geriye doğru sürükleniyordu. Daha hafif olan kılıcı bir kez, sonra iki kez savrulmayı başardı ama Michael her seferinde

Vücudu darbeyi zırhının üzerinde yakaladı, Charity'nin onun için yaptığı zırhın onu koruyacağına güveniyordu ve öyle de oldu. İlerlemeye devam etti ve darbelerinin hiçbirisi yaralamaya ya da etkisiz hale getirmeye yönelik değildi. *Amoracchius* Nicodemus'un kafasına, boğazına, karnına, kalbine saldırdı ve darbelerden herhangi biri ölümcül bir yara açabilirdi.

Bildiğim kadarıyla Ascher'in yanmakta olduğu yere doğru bir bakış attım. Oraya gidip onun yerde kalmasını sağlamayı düşündüm ve bu beni yeterince hasta hissettirdiği için henüz o kadar ileri gitmediğime karar verdim. Ayrıca, ne kadar tehlikeli olursa olsun, Nicodemus'un eline su dökemezdi. Michael onun iplerini elinde tutuyordu. Bu o canavarı ortadan kaldırmak için bir şanstı.

Michael, Nicodemus'u sahnenin kenarına kadar sürükledi, ta ki Denarian bir hırıltıyla dönüp aşağıdaki zemine dalmak zorunda kalana kadar. Bir akrobat kadar düzgün bir şekilde yuvarlandı ve tekrar yukarı çıktı.

Ve o arkasını dönüp geldiğini göremeden onu bir dolu taşıyla daha vurdum.

İlk ikisinde kullandığım kadar buzu bir araya getirecek vaktim olmamıştı ama ona isabet eden dolu taşı çok büyük bir elma büyüklüğündeydi ve büyük liglerdeki bir hızlı top atışından çok daha hızlı hareket ediyordu. İsabet ettiğinde kırılmadı. Nicodemus kırdı. Sol tarafına, kaburgalarının altına isabet ettiğinde ıslak bir çarpma sesi duydu ve tepki olarak ayak parmaklarının üzerine kalktı, vücudu bir acı yayıyla bir tarafa çekildi. Sonra bir tarafa doğru sendeledi ve dizlerinin üzerine düştü.

Mikail iki adım attı ve sahnedan atladı, kılıcı başının üzerinde kavradı ve bir kelleci baltası gibi Nikodim'in üzerine indirdi. Hiçbir şeytani güç ya da düşmüş melek Nikodimus'u o adam tarafından o kılıçla indirilen darbeden kurtaramazdı.

Nick saf cesaretiyle kendini kurtardı.

Amoracchius aşağı inerken, yüzü acıdan iki büklüm olan Nicodemus, Michael'ın kılıcını engellemek için kılıcını değil, Kutsal Kâse'yi kaldırdı.

Michael bir çığlık attı ve kalçasını bükerek kılıcını bir tarafa çekti ve darbe Nicodemus'a dokunmadan yanından geçti. Michael dengesini kaybederek yere düştü ve ağır bir yuvarlanma geçirdi. Nicodemus yerden ince kılıcını Michael'ın sırtına sapladı ve ucunu uyluklarından birinin arkasına batırdı. Michael acı içinde ve yaralı bacağını destekleyerek ağır ağır ayağa kalktı.

Nicodemus ayağa kalktı, kara gözleri parlıyordu, sol kolunu dolu taşının isabet ettiği kaburgalarına yakın tutuyor, o tarafını tercih ediyor ve sertçe hareket ediyordu. Hem beni hem de Michael'ı görebildiğinden emin olmak için döndü ve ağırlığını kaydırmakta gözle görülür bir güçlük çekti. Yaralanmıştı.

Ama bana yetecek kadar acı vermedi.

Asama bir dolu taşı daha çağırdım. Kaldırdım ve aldım.

Nicodemus Kâse'yi tekrar kaldırdı, onu benimle kendisi arasında rehine olarak tutarken yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Dikkatli ol, Dresden," dedi. "Böyle bir kaybı kabul etmeye istekli misin?"

"Evet," dedim ve tekrar "*Forzare!*" diye hırlayarak ona bir dolu taşı daha gönderdim.

Nicodemus'un gözleri büyüdü ama Kâse'yi korumak için vücudunu çevirdi ve dolu taşı sağ kürek kemiğine isabet etti. Nefes nefese bir çığlık daha attı ve sonra aniden karanlık onu sardı ve bir gölge dalgası onu sürükleyip götürdü.

"Michael," dedim ve aceleyle arkadaşımın yanına gittim.

Michael'ın gözleri meşguldü, Nicodemus'u bulmak için sağa sola bakıyordu. Yarayı görebilmem için döndü. Dar ama derin bir yaraydı. Kot pantolonunun paçasını boyayan aşırı miktarda kan yoktu ve girdiğini de sanmıyordum.

"Ne oldu orada?" Ben sordum. "Gitti mi?"

"Ben Emin değilim. ." dedi Michael. "Onu daha önce hiç koşmaya zorlanırken görmemiştim."

"Onun işini bitirmeliyiz."

"Katılıyorum," dedi Michael. "Nasıl? Öylece gitti."

"Bana bir dakika ver," dedim ve sırtımdan dişlerimi gösterdiğimi hissettim. "Bacağını nasıl hissediyorsun?"

"Daha kötülerini de yaşadım," dedi Michael, sesi gerilmişti. Ağırlığını kaydırarak bacağını test etti ve tıslama sesi çıkardı ama bacak ağırlığını destekliyordu. "Sadece bir sıyrık."

"Evet," dedim. "Bu sadece bir çizik. , seni süt çocuğu."

Gözlerini kırıştırdı ve bana baktı. "Pansy mi?"

"Oh," dedim. "Filmden alıntı yapmıyordun. Özür dilerim."

"Film mi?"

"*Kutsal Kase mi?*"

"Nicodemus'ta hâlâ duruyor." İçimi çektim.

"Boş ver."

Amfiteyatronun diğer tarafından, yıkılan taşların gürültüsü geliyordu ve Ursiel'in öfkeli kükremeleri eşliğinde birkaç Korint sütununun düştüğünü görmek için tam zamanında baktım.

"Yani," dedi Michael, "açık olmak gerekirse, Grey bizim tarafımızda mı?" "Evet. Bu iş başlamadan önce onu işe almıştım."

"Ama Bayan Valmont'u öldürdü!"

"Hayır, söylemedi," dedim. "Nicodemus'a yalan söyledi. Mahzenin dışında bir yerde bizi bekliyor olmalı."

Michael şaşkın görünüyordu. "Oh. Hala. Bu adam umurumda değil." "Hey, şu anda hayattayız."

"Doğru," dedi. Derin bir nefes aldı. "Ve eğer sana olan inancını koruduysa, ona yardım etmeliyiz."

Tam o sırada Ursiel arka ayakları üzerinde doğruldu. Grey hâlâ aynı canavar formundaydı ve hâlâ asılı duruyordu. Genoskwa'nın fiziksel gözleri kanlı bir harabeye dönmüştü ama Ursiel'in parlayan yeşil küreleri öfkeli ve parlaktı. Dev ayı-şey kükredi, eğer yeterince uzun yaşarsam kâbuslarıma gireceği kesin olan bir sesle ve geriye doğru devrilerek bir başka Korint sütununa çarptı ve Grey'i onun üzerinde parçalamaya çalıştı. Bir başka büyük gürültüyle ve parıltıyan taşlardan oluşan bir püskürmeyle yere düştüler. Çarpışmanın sesi korkunç derecede *büyük*. Binaların yıkılmasıyla ilişkilendirebileceğiniz türden bir gürültüydü, bir kavgayla değil.

Yutkundum. "Evet. Sanırım biz .."

Moleküllerin hareketiyle hiçbir ilgisi olmayan soğuk omurgamda gezinirken durakladım.

Bu hissi biliyordum. Bu hissi daha önce, çoğunlukla ölü olduğum zamanlarda, düşman hayaletler tarafından kuşatıldığım da yaşamıştım. Vücut ısısı gibi etraflarında toplanan ürpertici, tamamen iğrenç bir histi.

Bu da fiziksel dünyada büyük bir mesele olmayabilir. Hayaletler genellikle maddi alemle etkileşime giremez ya da bunu yalnızca belirli ve sınırlı şekillerde yapabilirlerdi. Ama biz fiziksel dünyada değildik. Burası Asla Olmayan'dı, Yeraltı Dünyası'ydı ve burada ruhani formlar en az fiziksel düşmanlar kadar gerçek ve ölümcül olabilirdi, hatta çok daha fazlası.

Aslında, çeşitli Yunan kahramanlarının öldürdüğü gerçekten korkunç canavarların sayısı göz önüne alındığında, Hades'in gerçekten de çok ama çok kötü bir muhafız ekibi olabilir. Hatta evrende "Kraken'i serbest bırakın" emrini verebilecek tek kişi de olabilir. Ama neden bize doğru gelsinler ki? Yani, adam bana iyi dileklerde bulunmuştu. Elbette, müdahale etmemiştii, ama ...

Heykellerin üzerinde hareket eden dudaklara baktım ve irkildim. "Oh, kahretsin." "Ne?" Michael sordu.

"Sanırım bir tür otomatik arıza emniyetini devreye soktuk," dedim. "Sanırım şu anda bize doğru gelen bir sürü tehlikeli ruh var."

"O zaman gitmeliyiz."

"Posthaste. Gidip Grey'i alalım ve .."

İkimiz de döndük ve Grey'e doğru ilerlemeye başladık -Michael'ın en iyi hızı tırıs gitmekti- ama daha bir düzine adım atmamıştım ki arkamdan saf bir öfke çığlığı

"Dresden!" diye uludu Lasciel Ascher'ın ağzından. Arkama dönüp baktığımda, giysi ekranını tüketen küçük cehennemden bir formun yükseldiğini gördüm, menekşe rengi

parlayan gözleri alev alev yanıyordu. Ayaklarını dikti ve nefes alır gibi oldu; etrafındaki alevler aniden yanmaya başladı ve gözleriyle aynı çirkin mor tonunda parladı. Kükürt kokusu havayı doldurdu.

"Oh, *kahretsin*," diye nefes aldım.

Ve sonra saf cehennem ateşinden bir mızrak bana doğru kükredi.

Kırk altı

Tdüşünecek zamanım yoktu. İçgüdülerimle koştum.

Ruh ateşinin şeytani versiyonu olan Cehennem Ateşi ile aşılanmış bir alev patlamasına kalkan olamadım. Cehennem Ateşi büyüünün yıkıcı potansiyelini muazzam ölçüde artırıyordu. Lasciel'in gölgesi içimdeyken onu. Eğer son kalkan bileziğim yanımda olsaydı, çoğunu savuşturabilirdim ama bu bile onu durdurmaya yetmezdi.

Kış ile karşı koyamazdım. Ateşi durdurmak için buz fırlatırsam, buhar oluşturacaklardı ve Cehennem Ateşi doğrudan *bunun* içine akacak ve yoluna devam edecekti. Aynı sonuç, sadece ben kızarmak yerine buharda pişerdim.

Hayatımda bir ya da iki kez, önümde bir Yol açabilmişim, gelen bir saldırıyı benden uzaklaştıracak kadar hızlı bir şekilde, Nevernever'a ya da ölümlü dünyada başka bir yere yönlendirebilmişim. Ama buradan, güvenli , bir Yol açabilmemin imkânı - ta ki ilk kapının ötesine tekrar geçene kadar.

başla çıkmak yeterince zordu. Cehennem Ateşi ile birleştğinde neredeyse durdurulamaz hale geliyordu.

yüzden durdurmaya bile çalışmadım. Onun yerine, onu yönlendirdim.

Saldırı bana doğru savrulurken, sağ elimdeki asayı kaldırdım, vücudumun önünde sekiz şeklinde ileri geri döndürdüm ve Düşmüş meleğin Cehennem Ateşi'ne karşı koymak için ruh ateşiyle aşılanmış irademi asadan dışarı "*Ventas cyclis!*" diye bağırdım.

Cehennem Ateşi ona ulaştığında asamdan uğuldayan, dönen bir rüzgâr seli fırladı ve kendi içinde sıkıca döndü. Birbirine taban tabana zıt iki enerji karşılaşır savaşıırken bir ışık parlaması, gök gürültülü bir patlama ve keskin bir ozon kokusu duyuldu. Dönen rüzgâr girdabı mor ateşi yakaladı ve tonozun uzaktaki tavanına doğru büküldü, ileri geri dönerek fişkırarak bir alev gayzeri haline geldi.

Rüzgârı kontrol etmek için harcadığım çaba muazzamdı ama ateş birkaç metre yakınıma kadar gelse de, benden uzaklaşan hava akımı termal çiçeklenmenin beni durduğum yerde pişirmesini engelledi. Savunmam, saldırının tüm gücünü mağaranın çatısına taşıdı burada sıçrayıp dans ederek geniş dairesel dalgalar halinde yuvarlandı.

Aslında çok güzeldi.

Son vuruş yukarı doğru parlarken Ascher kısa bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkardı. Rüzgâr büyüsünü bıraktım ama asamı yavaşça döndürmeye devam ettim, eğer yapmam gerekirse ikinci kez karşı koymaya hazırdım. Ascher'ın içinde hâlâ çok fazla öfke vardı ve ellerine daha fazla ateş toplamak için onu kullandı.

", Hannah," diye . "Beni yenemeyeceksin. İhtiyacın olan şeye sahip değilsin."

"Seni ukala orospu çocuğu," dedi. "*Seninle* başa çıkmak için ihtiyacım olan her şeye sahibim Müdür Bey. Tanrım, senin diğerlerinden farklı olduğunu düşünmekle aptallık etmişim."

"Aradaki fark şu," dedim. "Geri . Uzaklaş. Sana izin vereceğim."

Aslında kısa ve kuşkulu bir kahkaha attı. "Beyaz Konsey'in egosunun *sonu* yok, değil mi?" diye sordu. "Kimin yaşayıp kimin öleceğini seçip belirleyebileceğinizi sanıyorsunuz. Herkesin uyacağı tüm kurallara siz karar veriyorsunuz."

"Kuralların orada olmasının bir *nedeni* var, Hannah," dedim. "Ve derinlerde bir yerde bunu biliyorsun. Ama bu Sihir Yasaları ya da Beyaz Konsey'le ilgili değil. Bu *seninle*, benimle ve bu mahzenden canlı çıkıp çıkamamanla ilgili." Sesimi yumuşatmaya, daha az korkmuş ve öfkeli görünmeye çalıştım. "İçindeki o şey duygularını zorluyor. Seni manipüle ediyor. Sana o kadar gerçek illüzyonlar gösterebiliyor ki, Görüne başvurmadan aradaki farkı anlayamıyorsun. Sana bunu söyledi mi?"

Ascher hiçbir şey söylemeden bana baktı. Beni duyduğundan emin değildim.

Cehenneme kadar yolu var. Eğer Lasciel şu anda Ascher'ın kafasının içinde olsaydı ve algılarını illüzyonla çarpıtsaydı, beni duymayabilirdi.

"Coin'i uzun süredir tutuyor olamazsın. Birkaç hafta mı? Bir ay mı? Haksız ?"

"Beni tanıyormuş gibi davranma," diye tükürdü.

"Haklısın," dedim. "Seni tanımıyorum. Ama Lasciel'i tanıyorum. zamanlar bende de o Coin vardı. *Yıllarca* onu kafamın içinde taşıdım. Onun nasıl biri olduğunu, olayları nasıl çarpıtılabildiğini biliyorum."

"Öyle değil," dedi Ascher. "Benimle değil. Bana güç ve bilgi verdi. Son birkaç hafta içinde bana büyü hakkında tüm hayatım boyunca herhangi bir büyücünün öğrettiğinden daha fazlasını öğretti."

Başımı salladım. "Ateş büyüsü tamamen tutkuyla ilgilidir, Hannah. Ve biliyorum ki içinde çok fazla öfke birikmiş olmalı. Ama bunu aşmanın yolunu düşünmelisin. O seni daha güçlü yapmadı. Sadece ateşini körüklemek için öfkeni artırdı. Hiçbir şey bedavaya gelmez."

Ascher acı bir kahkaha attı. "Korkuyorsun, Dresden. Kabul et bunu. Beni tehlikeli yapan güce erişimim var ve sen yapabileceklerimden korkuyorsun."

Ve tam o anda bana aramızdaki temel farkı gösterdi. Ben büyüyü kendi iyiliği için seviyordum. O sevmiyordu.

Sanat çok fazla iş gerektirebiliyor, bazen sıkıcı ve hatta acı verici olabiliyor ama günün sonunda onu seviyorum. Odaklanmayı, disiplini, dengeyi seviyorum. Enerjiyle çalışmayı ve onunla neler yapılabileceğini keşfetmeyi seviyorum. Bir büyüünün gerginliğini toplamayı ve bu gerginliği bir etkiye yoğunlaştırmak için gereken neredeyse acı verici odak netliğini seviyorum. Teorinin yanı sıra uygulamayı, araştırmayı, yeni büyüler denemeyi, başkalarına büyü hakkında öğretmeyi seviyorum. Çeşitli büyü aletlerime büyü yapmayı seviyorum ve en önemlisi, yeteneklerimi dünyada küçük de olsa bir fark yaratmak için kullanabilmeyi seviyorum.

Ascher bir şeyleri havaya uçurmaktan ve yakıp yıkmaktan hoşlanıyordu. Bu işte iyiydi. Ama yeteneğini bir mucize olduğu için sevmiyordu.

O sadece onunla yapabileceklerini seviyordu.

Ve bu onu buraya, muazzam bir güce sahip olduğu ama onu kullanmanın sonuçlarını ve permütasyonlarını anlamak için doğru zihin yapısına sahip olmadığı bir yere getirmişti - ya da en azından ona ihtiyaç duyduğu yerde, kemiklerinin derinliklerinde. Şu anda sahip olduğu gibi bir güce sahip olmak için onu içgüdü seviyesinde anlaması gerekiyordu, Sanatı o kadar özümsemişti ki onu kullanmanın tüm gerçekliği bilinçli bir düşünce olmadan ona geliyordu.

Son birkaç gün içinde neredeyse her büyü kullandığında, bunun bir şeyi yok etmek ya da kendi gücünün ani sonuçlarından kendi postunu korumak için olmasının nedeni buydu. Bu yüzden geniş bir yetenek yelpazesine sahip birine karşı koymak için gereken pratiği yapmamıştı. Birkaç dakika önce kendi savunmasını ihmal ederek sadece bana saldırmaya odaklanmasının nedeni de buydu. Şu anda duygularını çılgına çeviren Düşmüş meleğe evet demesinin nedeni de buydu.

Ve aynı zamanda bu kadar büyük ama nihayetinde kapalı bir alanda bu kadar çok elemental yıkımı serbest bırakmanın sonuçlarını düşünmemiş olmasının nedeniydi.

Ascher yetenekliydi ama bir profesyoneli yenmek için gereken eğitime, pratiğe ya da zihin yapısına sahip değildi.

"Korkuyorum," dedim ona. "Senin için korkuyorum. Kötü bir yol geçirdin Hannah ve başına gelenler için çok üzgünüm. Lütfen, sadece yürü. Lütfen."

Gözleri kısıldı, yüzü kızardı ve kelimeleri kırparak konuştu, "Küçümseyici piç. Merhametini kendine sakla."

Sonra bir çığlık atarak bana bir cehennem ateşi mızrağı daha gönderdi, gücü iki katına çıkmıştı.

Yine, ruh ateşi ile büyülenmiş bir kasırga ile onu yakaladım.

aba daha da muazzamdı. Yine tavana doğru spiral çizerek gönderdim ama bu sefer hepsini tek bir noktaya gönderdim.

Cehennem ateşinin tavana çarpmadan önce bile tek dizimin üzerine çöktüm, asamı kaldırdım ve yansıtabildiğim en güçlü kalkanı Ascher'la arama koydum. Bu benim açımdan hesaplanmış bir dikkat dağıtmaydı, ona psikolojik olarak görmezden gelemeyeceği bir şey veriyordu.

Bana bağırdı, gözleri öfkeliydi, ellerinde daha fazla ateş topluyordu, sadece pasif bir hedef görüyordu, zayıflamış ve tek dizinin üzerine düşmüştü, üçüncü ve son bir vuruşla paramparça edebilirdi - ama Lasciel'in parlayan gözlerinin ani bir dehşet ve anlayışla genişlediğini gördüm, çünkü Düşmüş olan kendi sonuçlarını kavrayışına bir işe yaramayacak kadar geç bir saniyenin birkaç parçasında ulaştı.

Bir an sonra, Ascher'ın Cehennem Ateşi'yle beslenen kendi saldırısıyla üstümüzdeki topraktan koparılan birkaç yüz ton erimiş ve kızgın kaya onun üzerine düştü.

Gürültü korkunçtu. Yıkım dehşet vericiydi. Parlayan sıcak taşlar kalkanımdan sekti ve sonra ona doğru yığılmaya başladı, beni itti ve fiziksel olarak beni zeminde geriye doğru zorladı. Bu yığılma beni amfi tiyatro zemininde bir metre kadar ileriye itti, Michael ise kalkanımın korumasından yararlanmak için çömelerek birkaç metre önümde çılgınca topallayarak ilerliyordu.

Birkaç saniye sonra düşen taşlar az şiddetli ve rastgele olmaya başladı ve ben de nefes nefese kalarak kalkanımı bıraktım. Olduğum yerde kaldım, tek dizimin üzerine çöktüm ve belimden öne doğru eğildim, nefesimi tutmaya çalışıyordum, son birkaç dakikanın çabalarından bitkin düşmüştüm. Tonoza da kendi etrafında dönüp duruyordu. Bunu yapmaya ne zaman başlamıştı?

Hava toz, sıcaklık ve kükürt kokusuyla yoğunlaşmıştı. Korkunç amfitiyatronun yarısı düşen taşlarla gömülmüştü. Devasa heykellerden biri uyluklarına kadar örtülmüştü.

Hannah Ascher ve Lasciel gitmişti.

Son birkaç taş daha düştü, dağınıklığın üzerinde takırdayarak zıpladı. Belli belirsiz, kemerlerinin olması gerektiği gibi görünmediğini fark ettim. Yerçekimi gerçekten de burada fiziksel dünyadakinden daha ağır bir şeydi. Hatta o kadar ağırdı ki, gözlerimi kapatıp yerde kalabileceğimi düşündüm.

"Harry," diye nefes aldı Michael.

"Bunun için zgnm Hannah," diye mırıldandığımı duydum.

"zr dilerim." Michael elini omzuma koydu. "Harry? İyi misin?"

Başımı salladım ve bir elimle zayıf bir şekilde düşen kayayı işaret ettim. "Cehennem anları, Michael. Bu bir kavga bile değildi. Sadece cinayetti. O bir canavar değildi. Sadece kötü bir karar verdi. İçindeki şeyin onu öldürmesine izin verdi.

ve . . . bu onun bastı. Onu tahrik etti."

"Yaptıkları şey bu," dedi Michael sessizce.

"Orada ben de olabilirdim. . . "Tanrı'nın lütfu Harry Dresden'i korusun."

Michael topallayarak önümde durdu, yanağıma hafifçe bir tokat attı ve "Bunun için zamanımız yok. Daha sonra düşün. Bunu daha sonra konuşuruz. Ayağa kalk."

Darbe canımı acıtmadı ama beni biraz ürküttü ve başımı sallamama neden oldu. Etrafa bu kadar güç saçmanın verdiği ani yorgunluk başladı ve ben de bununla birlikte gelen uyuşukluktan sıyrıldım. Çirkin, karıncalı soğuk hâlâ yaklaşıyordu.

"Harry," dedi Michael, "benimle misin?"

"Baş ağrısı," diye mırıldandım. Sonra bunun ne anlama geldiğini anladım. Mab'in küpesi kulağımda donmuş küçük bir yıldız gibi yanıyordu ve başım yine de ağrımaya başlamıştı.

Zamanım tükeniyordu. Ve eğer herkesi ilk kapıya geri Chicago'ya giden yolu açamazsam, diğer herkes için de zaman tükeniyordu. Asamı diktim ve kendimi ayağa kaldırdım. Gıcırdayan, ağır ve yorgun hissediyordum ve bunun önemli olmasına izin veremezdim.

Her şey tekrar odaklandı ve gözlerime sıcak ve ıslak bir şey kaçtı. "Tamam," dedim. "Tamam. Grey'i alalım ve buradan defolup gidelim."

Tam o sırada, belli belirsiz ve zayıf görünen, devasa yarasa kanatlarına sahip bir şey, amfityatronun uzak tarafından bize doğru havada süzüldü. Kanatlarından biri kırıldı ve havadan yuvarlanarak mermer zemine çarptı ve zıplamaya başladı. Form birkaç kez yuvarlandı ve durduğunda Grey sersemlemiş bir halde yerde yatıyordu. Yüzünün alt yarısı, elleri ve kolları kırmızı kanla ıslanmıştı.

"Michael," dedim.

Birlikte hareket ettik, Grey'i aramızda ayağa kaldırdık ve molozlardan yayılan cehennem sıcağından sıyrılarak mahzenin girişine doğru geri dönmeye başladık. "Grey," dedim, "ne oldu?"

Grey, "Akıllıca davrandı ve vites düşürdü," dedi. "Çenem kaydı. Ama gözlerine bir şey kaçtı ve beni tutuşunu tersine çeviremeden kurtuldum."

Arkamızda bir yerden Genoskwa'nın öfkeli kükremesi ve düşen bir sütunun gürültüsü geldi. Sonra Genoskwa tekrar Ursiel'in iblis formuna bürünüp arka ayakları üzerinde yükselerek görüş alanımıza girdiğinde acı dolu bir kükreme daha duyuldu. Bunu yaparken kafası yerden neredeyse yirmi metre yüksekteydi ve biz yolun büyük bir kısmını kat etmiş olmamıza rağmen

Ursiel'in parlayan gözleri ve Genoskwa'nın yıkık ve kanlı göz çukurları benimkilerle aynı hizadaydı. İblis-ay ı çenesini açtı ve öfkeyle kükredi.

"Kızgın görünüyor," diye .

Grey kelimeleri biraz geveleyerek, "Umarım öyledir," dedi. Kendi ağırlığını ancak taşıyabiliyordu ve gözleri hâlâ belirsiz bakıyordu. "Bana bir saniye ver, iyi ol."

Ursiel tekrar altıya düştü ve bize doğru gelmeye başladı. Michael'ın kestiği bacağına üzerinde topallıyordu ama olması gerektiği gibi gevşek bir şekilde sallanmıyordu. Aman Tanrım, çabuk iyileşti.

"Valmont," dedim Grey'e. "Nerede o?"

"Onu ilk kapıya geri gönderdim," dedi Grey, "sihirli sanat . . . sanat . . . oyuncaklarıyla."

"İşte bu," dedim Michael'a. "Yaralısın. Grey'in kafası karışmış. Onu ilk kapıya geri götür ve bunu olabildiğince hızlı yap."

Michael çenesini sıktı. "Ursiel'le tek başına savaşılamazsın, Harry. Kazanamazsın."

"Onunla dövüşmenize gerek yok," dedim. "Sadece ikinize biraz zaman kazandırmam gerekiyor. Bana güvenin. Hemen arkanızda olacağım."

Michael bir an için gözlerini kapadı, sonra başıyla hızlıca selam verdi ve Grey'in ağırlığını iyice omuzladı. "Tanrı seninle olsun, dostum."

"Ne kadar yardım alabilirsem alayım," dedim ve amfi tiyatrunun merdivenlerinin başında durdum, Michael ise Grey'i yarı yarıya geldiğimiz yoldan geri taşıdı.

Başım çatırdıyordu. Kınılı bıçağı kolumdan çıkardım ve aşırı büyümüş tabancamla birlikte pardösümün cebine attım, ardından güvenli olduğundan emin olmak için Kefeni kontrol ettim.

Mahzenin en arka tarafından bir şeyin ürkütücü bir rüzgar sesi çıkardığını duydum ve etrafımdaki soğuk hissi gittikçe yoğunlaştı, bununla birlikte mantıksız, psişik bir dehşet unsuru kazandı. Bir an sonra, diğer çılgınlıklar ilkini yankıladı ve düşüncesiz panik hissi arttı. Kalbim çılgınca bir hıza ulaştı ve uzuvlarım titrek ve zayıf hissetti.

Gölgeler geliyordu.

Ursiel öfkeli bir kükreme daha çıkardı ve ardından bir ana muharebe tankı büyüklüğündeki yirmi metrelik boynuzlu ayı, merdivenlerden bana doğru gelirken hantal bir koşuya başladı, dişlerini göstermiş, kargaşaya niyetlenmişti.

Ve akli başında bir insan gibi kaçmak yerine, bir elimde asamı salladım, diğer elimle ona kuşu uçurdum ve bağırdım, "Hey, Yogi! İşte ! Gel de biraz al!"

Kırk yedi

Ursiel dövüşmek için çok büyüktü.

Bakın, insanlar boyutun her şey demek olmadığını ve ne kadar büyük olurlarsa o kadar sert düşeceklerini söyleyip dururlar, ama bunu söyleyen insanlar muhtemelen hiç bu kadar büyük bir şeytan-ayı ile karşılaşmamışlardır.

arabalı sinema perdesinde olmalıydı. Bir savunma uyarlaması olarak, saf boyut bir kazanandır. Bu bir gerçek. Bir file sorun.

Ama.

Bir *av* adaptasyonu olarak, büyüklük yalnızca avladığınız şeyler de muazzam derecede büyük olduğunda iyidir. Başarılı avcıların avladıkları şeylerden daha büyük olmaları gerekmez; daha iyi silahlanmışlardır ve işi doğru yaparlarsa işi bitirecek kadar büyüktürler. Çok fazla cüsse ve çevik av kaçabilir ve avcının geniş bir hedef yelpazesıyla başa çıkma becerisi azalır.

Grey, Genoskwa'yı kör ederken zekice bir şey yapmıştı: Onu Ursiel'in gözlerine güvenmeye zorlamıştı. Bu, görünüşe göre, bunu yapmak için dev ayı formunda kalması gerektiği anlamına geliyordu. Eğer Genoskwa doğal haliyle beni takip edebilseydi, kısa sürede beni yakalar ve parçalara ayırırdı - onu hareket ederken görmüştüm. Ayı karşı konulmaz bir kas, pençe ve diş yığını olabilirdi ama hareket halindeki çok çok büyük yaratıklarla biraz deneyimim olmuştu ve onlar hakkında önemli bir gerçeği öğrenmiştim.

İyi korner kullanmadılar.

Ursiel yaklaştı ve küçük bir sıçrama hareketi yaptı, o büyüklükte bir şeyin başarabileceği bir sıçramaya yakın bir hareketti ve ben bir tarafa fırladım. Harry Dresden, büyücü, tam orada çiftliği satın alabilirdi. Ama Kış Şövalyesi Sör Harry, parçalanan pençelerden ve şaklayan çenelerden küçük bir farkla kurtuldu, birkaç metre geriye sıçradı ve "Olé! Toro!"

Ursiel tekrar kükredi ama başı Michael ve Grey'in geri çekilen formlarına doğru döndü. Gördüğüm kadarıyla Ursiel bir taktik dehası değildi ama hem o hem de Genoskwa yırtıcıydı ve Michael ile Grey yaralı ve savunmasızdı. Onları yakalayıp kolayca ortadan kaldırabilir ve sonra da bir kedinin bir sürü belalı fareyle uğraşması gibi boş bir anında beni avlayabilirdi.

Ben de asamı kaldırdım, iblis-ayıya doğrulttum ve "*Fuego!*" diye bağırdım.

Ona gönderdiğim ateş patlaması fazla değildi. Kendimi bayılacak gibi hissetmiyordum.

ve hem Genoskwa hem de Ursiel büyüme karşı sıkıntılı bir direnç gösterdiler. Mesele bu değildi. Mini alev patlaması ayının burnunun yan tarafına isabet etti ve eti yakmasa da bazı tüyleri yaktı ve bahse girerim çok fena acıtmıştır.

Ayının başı bana doğru döndü ve bir adım ileri yuvarlandı. Sonra parlayan gözleri parladı ve şimdi mahzeni terk etmekte olan yaralı adamlara doğru tekrar savruldu. Genoskwa ile Düşmüş melek arasında sürmekte olan irade çatışması gözle görülebiliyordu.

"Tanrım," dedim elimden gelen en sinir bozucu ses tonuyla. "Berbatsın, Gen. Her şeyine bahse girerim River Shoulders şu anda bu kadar parçalanmış ve çelişkili olmazdı."

Bu işi halletti.

Büyük ayı bana doğru döndü ve ani, vahşi bir hareketle hamle yaptı ve ben yine hamur haline gelmeden birkaç santim önce sıçrayarak yoldan çekildim. Birkaç metre daha yana sıçradım ve aramızda bir pano bıraktım. Etrafından dolaşma zahmetine girmede, doğruca çarptı, her yere altın ve mücevherler saçtı ve az kalsın kafam düşen bir mermer sütunla yeniden süsleniyordu. Kaydım, ayağımı toparladım ve ilerlemeye devam ettim, devasa ayıyı beni takip etmek istiyorsa yanlamasına dönmeye zorladım.

Bir buçuk asır ve belki de otuz nesnel saniye boyunca böyle devam etti. Parlayan devasa bir pençe, sergilendikleri alanın çatısını tutan mermer sütunu parçaladığında birkaç zırh takımı ezildi ve etrafa saçıldı. Narin altın kafesler içindeki Fabergé yumurtaları olabilecek yarım düzine sanat eseri, bir balyoz darbesi beni bir santimle ıskaladığında dümdüz oldu. Bir noktada, yumruğum büyüklüğünde kesilmiş bir elması elime aldım, "Sarsıl!" diye bağırdım ve Ursiel'in burnuna fırlattıktan sonra, yarım düzine Gutenberg İncil'inin en önemli parçası olduğu, nadir kutsal metinlerden oluşan başka bir serginin arkasına geçtim.

Ve sonra korkunç bir şey oldu.

Kükreme durdu.

Anında olduğum yerde donakaldım. Dev heykellerin ellerindeki alevlerin aceleyle çıkardığı sesler ve mahzenin arka tarafından sürekli ve sinir bozucu bir şekilde yaklaşan inilti, korkunç feryatlar dışında her şey sessizleşti.

Bir şey metalik bir çınlama sesi çıkardı. Belki de büyük bir ayağın, kör sahibi yanlışlıkla düşen bir mücevheri değerli metalden yapılmış bir şeye tekmelediğinde çıkardığı ses gibi.

Oh, .

Etrafıma bakındım ve her tarafa dağılmış moloz yığınları olduğunu fark ettim.

Etrafımda her yöne doğru elli adım boyunca zeminin her santimetresi. Uğraşmak zorunda olduğum tek şeyin Ursiell'in hayvani doğası olmadığını unutmuştum. Genoskwa'nın zekâsı da onun arkasında iş başındaydı ve ben de kandırılmışım.

Genoskwa beni yakalayıp öldürmeye çalışıyordu elbette ama aynı zamanda etrafımızdaki zemini kasıtlı olarak döküntülerle kaplıyordu ki gürültü yapmadan hareket etmeme imkân kalmasın.

O zaman yakalayıp öldürmek için gözlere *ihtiyacı* olmazdı.

"Küçük büyücü," diye gürledi Genoskwa'nın sesi. Garip bir şekilde modüle edilmiş bir niteliği vardı. Belki de bir perdenin arkasından geliyordu ve geldiği yönü ayırt edemiyordum. "Kafanı sıska boynundan ayıracağım. Bundan zevk alacaksın."

Ona atabileceğim bazı şeyler vardı ama konuşmaya cesaret edemedim. Zaten sesim dehşete düşmüş gibi çıkacaktı. Ulumalar ve gölgelerin ürkütücü varlığı yaklaşmaya ve yoğunlaşmaya devam ediyordu ve kalbim göğsümü sarsacak kadar sert atıyordu. Ayaklarımı hiç kırırdatmadan durdum ve kıyafetlerimi hiç hışırdatmadan başımı çevirmeye çalışarak Genoskwa'yı aradım. Onu göremiyordum ama sesi çok yakındı.

Hareket etmek için tek bir şansım olduğunu biliyordum. Eğer doğru yapmazsam, beni ezecek ve tam olarak yapacağını söylediği şeyi yapacaktı ve bunu düşününce boynumda garip, küçük bir ürperti hissettim. Nerede olduğunu bilmem .

"Kafanı bir şapka gibi çıkar, küçük büyücü," diye gürledi Genoskwa, her cümle arasında dinlemek için duraklayarak. "Kanını iç. Bir şişe gazoz gibi."

Bu görüntü o kadar canlıydı ki neredeyse gergin bir kıkırdama çıkaracaktım. Tam zamanında yakaladım ve gözlerimi kapatıp dinleyebildiğim kadar dinledim. Küçük, zayıf sesler duyabiliyordum. Çıtırdayan molozlar. Bir yığın dökülmüş mücevherin üzerinde kayan ağırlık. Ama hepsi Genoskwa'nın sesiyle aynı bozuk tondaydı, yerini tespit etmek imkânsızdı.

Bir av hayvanı gibi davranmayı bırak Harry ve beynini kullan. Doğru.

Genoskwa beni duyamazdı ve tam olarak nerede olduğumu bilemezdi ama er ya da geç, eğer hareketsiz kalırsam beni bulurdu. Eğer kendi hareketlerimi gizlemek için bir büyü sözcüğü mırıldanırsam, bunu da duyacaktı. Çarpan başım zaten yeterince baskı altındaydı, sözlü bir ifade olmadan büyü yapmaya cesaret edemiyordum. Yapabilirdim ama psişik geri bildirim yıkıcıydı ve ihtiyacım olan son şey hata yapıp kendimi onun yerine çıkarmaktı. Büyü duyularımı kullanmak bile beni ele verebilirdi - Genoskwa'nın kendisi de bir uygulayıcıydı ve etrafımdaki enerjiyi algılamak için auramı genişlettiğimi hissedebilirdi.

Gölgeler yaklaştı ve mahzendeki hava erimiş kayadan gelen ısıyla rahatsız edici derecede ısındı. Etrafındaki ısınmış hava yükseliyordu ve bu hava akımı heykellerin ellerindeki ateşi körükleyerek sessizce hırlamalarına neden oluyordu.

Taslak.

Elimin arkasındaki ince tüyleri okşayan hava, mahzenin dışından hafifçe yanımdan geçerek devasa odanın aşağı yukarı ortasındaki sıcak taşa doğru akıyordu.

İnsan gibi düşünme, Harry. Bir avcı gibi düşün. Görmeyi boş ver. Duymayı unut. Bir avcı avını takip ederken nereye gider?

Rüzgara karşı.

Genoskwa rüzgâr yönünde ilerliyor ve kokumdan yerimi tespit ediyordu. Bu onun nerede olduğunu bilmekle aynı değildi ama benim amaçlarım için yeterince yakındı.

Tabii ki mantığımın doğru olduğunu varsayarak. Eğer değilse, kendimi onunla birlikte tuzaga düşürmek ve insan içeceği Harry Dresden olmak üzereydim.

Büyü yapmak için fazla enerjim kalmamıştı ama şansımı zorundaydım.

Ben de Winter'ı çağırdım, irademi asam aracılığıyla odakladım ve bağırdım, "*Glacivallare!*"

Buz gibi soğuk asadan yuvarlandı ve belki yirmi fit uzunluğunda ve bir fit kalınlığında, bana doğru hafifçe kavisli bir buz duvarı şeklinde katılaştı. Genoskwa'duvarın diğer tarafında olması için dua ettim, döndüm ve koşmaya başladım, hayatım buna bağlıydı.

Daha yirmi metre gitmemiştim ki bir şey duvara çarpıp gümbürtüyle parçaladı. Omzumun üzerinden hızlıca geriye baktığımda Genoskwa'nın üzerine düşen küçük buz parçacıklarının eriyip suya dönüşmesiyle bozulan bir örtünün ardında büyük, insansı bir bulanıklık olarak gördüm. Peçe parıldadı ve düştü ve onu onarmaya çalışmakla uğraşmadı. Neredeyse yarım saniye sonra dengesini yeniden sağladı ve peşimden geldi, koşmak için bacaklarının yanı sıra devasa kollarını da kullanarak aceleyle yere indi.

Eğer Michael onu yaralamamış olsaydı, Genoskwa cesedim için beş sentlik depozitosunu talep edebilirdi. Ama iyileşmiş olmasına rağmen hala tam hızda hareket etmiyordu ve ben ondan birkaç adım önde kalabildim. Pis kokusu burnuma doldu ve arkamdan gelirken, koşan ayaklarımın çılgınca sesinden ve nefesimin kesilmesinden beni takip ederken kocaman nefesi dehşet vericiydi.

Bu adamla dövüşemezdim.

Ama bu onu öldüremeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Mahzenden dışarı uçtuk ve Kan Kapısı'nı geçtik ve tüm rezervlerimi bu çabaya adadım. Asama ışık gönderdim.

Buz Kapısı'nda ortaya çıkan tünelden aşağıya doğru koştum ve geçerken, demir kolu tekrar AÇIK konuma getirmek ve aynı vahşi hareketle tabandan koparmak için Kış mantosunun gücünü kullandım.

Ve sonra ev büyüklüğündeki buz blokları düşmeye, parçalanmaya, kaymaya, takla atmaya ve bir tür devasa, çılgın çöp öğütme ünitesi gibi birbirine çarpmaya başlarken iki yüz metre uzunluğundaki ölüm alanına daldım.

"Parkur!" Çığlık attım, beni bir yük vagonu büyüklüğünde yatay olarak uçan bir buz kütesinin hemen altına götüren bir kaydırağa düştüm, sonra koşmaya devam etmek için geri çıktım.

"Parkur!" Tekrar bağırdım, küçük bir bloğun üzerine sıçradım ve birkaç tanesinin daha üzerinden atladım, eğildim ve dolaştım, Genoskwa peşimdeydi, ona çılgınca hızlı bakışlar atıyor, mesafeyi santim santim kapatmasını izliyordum, kocaman vücudu tamamen haksız bir çeviklikle hareket ediyordu, engelleri gözleri olmadan bile benden daha iyi idare ediyordu.

Ve sonra soğuk onu etkilemeye başladı.

Başlarda pek bir şey yoktu. Bana karşı bir adım kaybetti. Ama sonra sıradaki öğütücülerden biri onun devasa omzuna çarptı. Dengesini toparlayıp ilerlemeye devam etti ve ben kirli oynadığımda neredeyse sahayı geçmek üzereydik.

Bir çift alçak öğütücünün üzerinden atladım ve parmağım ile arkamdaki zemini işaret edip "*Infriga!*" diyecek kadar havada döndüm.

Çok fazla güç kullanmadım. Neredeyse bir fısıltı, gerçekten - sadece mağara tabanının on metrelik bir bölümünü pürüzsüz Kış buzuyla kaplamaya yetecek kadar.

Ve ayağı kaydı.

Büyük bir kayma değildi. Ama soğuktan donmuş refleksleri onu yakalamaya yetmedi ve dengesi bozuldu. Çok değil, ne de olsa dört ayak üzerinde koşuyordu. Ama yeterince. Peşimden gelirken sendeledi ve hızını tekrar yavaşlattı.

Birdenbire önümde öğütücülerden oluşan on metrelik bir duvar belirdi; her bir blok tahmin edilemez aralıklarla dönüyor, parçalanıyor ve takla atıyordu; bir çığlık attım ve yüksek atlama stiliyle tamamen *üzerinden* atladım. Omuzlarım duvarın tepesine değdi ve tepemdeki karanlıktan bana doğru düşen ev büyüklüğündeki bir başka bloğun harika görüntüsünü izledim, sonra duvarın tepesinden sekip açıklığa yuvarlandım.

Genoskwa duvarın tepesini kavradı ve kolayca atladı, devasa kıllı formu zahmetsiz bir güçle hareket ediyordu. Bir şekilde onun varlığını tahmin etmişti. Bağırışımı ve zıplayışımı duymuş olmalıydı, belki de tepeden nasıl atladığımı. Ya da belki Ursiel, bir zamanlar Lasciel'in zifiri karanlıkta bana rehberlik ettiği gibi, görüşsüz kovalamacasında ona yardım ediyordu.

Ama ne Genoskwa ne de Düşmüş melek ne olduğunu hissetti

sessizce onlara doğru düşüyordu.

Bir bina büyüklüğünde bir buz kütlesi Yüce Tanrı'nın çekici gibi indi ve Genoskwa'yı bir bira kutusu gibi ezdi.

Yuvarlanarak durdum ve taş mağaranın zeminine yığıldım, tamamen bitkin düşmüştüm, bir buhar makinesi gibi nefes alıyordum. Ama başımı son sıradaki öğütücülerin arasında bir bez bebek gibi savrulan korkunç kalıntılara çevirecek kadar enerjim vardı.

"Parkour," diye nefes nefese kaldım. "Kaltak." Sonra bir dakika boyunca sadece nefes aldım.

Bir an sonra ayak sesleri yaklaştı ve ellerin beni yukarı çektiğini hissettim. Michael *Amoracchius*'u tekrar kılıfına sokmuştu ve ayağa kalkarken bana destek oldu. Grey durdu ve bir süre öğütücülerin öğütmesini izledikten sonra başını sallayarak "İğrenç" dedi.

"Değil mi?" Dedim.

Anna Valmont titredi, yüzü soldu ve bana döndü. "İyi misin, Harry?"

"İyi bir yatakta iki ay uyumanın iyileştiremeyeceği bir şey değil," dedim.

Sanki mahzene akın etmeye başlayan gölgeler bir tür kritik kütleye ulaşmış ve şimdi ileri doğru kabarıyormuş gibi, iniltili feryatlardan oluşan bir koro aniden bize doğru geldi. Onları hâlâ görmemiştim ve görmek de istemiyordum. Beynimde *Yüzüklerin Efendisi* filmindeki ölümsüzlük *baloncuklarının* belirsiz bir görüntüsü vardı ve bunun tehdidin hızla yaklaştığını hayal etmek için iyi hizmet edeceğinden emindim.

"Neydi o?" Anna sordu.

"Fedailer," dedim. "Buraya geldiklerinde etrafta olmak istemeyiz. İlk kapıdan uzaklaşalım, millet."

Ve tünelden aşağıya, orijinal Yol'un bulunduğu yere doğru aceleyle . Derin bir nefes aldım ve günün son ciddi çabası olmasını umduğum şey için kendimi dengeledim.

"Michael,"

dedim. "Evet?"

"Nicodemus'un Lasciel ve Ascher'ı eve dönüş yolunda yedek olarak kullandığını sanıyorum," dedim. Ascher etrafa cehennem ateşi saçıyordu. İyi bir öğretmenden, mesela ona imgeler sağlayabilecek ve doğrudan düşünce yoluyla iletişim kurabilecek bir Düşmüş melekten birkaç haftalık bir eğitimle, bir Yol'u nasıl yöneteceğini öğrenmek için yeterli yeteneğe sahip olabilirdi ama muhtemelen birkaç yüz tonluk erimiş kayanın içinden değil. "Belki Genoskwa bunu yapabilirdi. Ama onlar dışarıda. Bu da geri dönmesi için tek bir yol bırakıyor."

Michael homurdandı ve kılıcını çekti; Grey kaşlarını çattı ve bir an öncesine göre daha temkinli baktı.

"Kavga edecek durumda değiliz, Harry," dedi Michael.

"O da öyle," dedim. "Gözler açık. Yoldan olabildiğince çabuk geçelim, ben de fermuarı kapatayım. Nick eve dönüş yolunu kendi bulabilir." Sonra irademi odakladım, asamla havada bir çizgi çizdim ve *"Aparturum"* dedim.

Bir kez daha, bir ışık çizgisi havayı yararak genişledi ve durduğum yerden Marcone'nin bankasındaki kasanın içini görebiliyordum.

Ağır bir şekilde asama yaslandım ve orada düşüp uyumadığım için kendimle gurur duydum.

"Michael," dedim. "Git."

Michael kılıcını çekti ve gözlerini herhangi bir tehlikeye karşı tetikte tutarak ilk önce içeri girdi.

"Anna," dedim.

Valmont'un hâlâ sırt çantasını taşıdığını fark ettim. Nicodemus'un herkes için hazırladığı ve benim görmezden geldiğim aynı çantalardan biriydi. Grey amfiteyatroda yem olarak bir kopyasını kullanmıştı.

"Tanrım," dedi Grey bana bakarak. "Hiç ganimet almadın mı? Bana nasıl ödeme yapacaksın?"

"Bir şeyler düşün," dedim.

Grey sırtıttı. "Aceleimiz olduğunu biliyorum ama fark etmen gereken bir şey var."

"Ne?"

"Kimse Binder'ın payını almadı," dedi. "Hepimiz oldukça yıprandık ve onun da bize saldırabileceği bir iblis ordusu var. Düşünmek için yiyecek." Sonra Yol'u gözden geçirdi.

"Oh," dedim. "Kahretsin."

Sadece gidip bir yerlerde güzelce uzanmak istedim. Neden hiçbir şey basit değildi?

Yol'dan geçip ölümlü dünyaya geri ve neredeyse anında kendimi daha iyi, daha hafif, daha özgür hissettim. Yerçekimi değişimi. Başımı tekrar o ana çevirdim çünkü odaklanmam gerekiyordu. Nicodemus şu anda bile Yol'a doğru koşuyor olabilirdi - birkaç milyon öfkeli gölge gibi. Hades'in tutsaklarının ölümlülerin dünyasına akın etmesine izin vereceğini sanmıyordum ama öte yandan, bu tipleri asla bilemezsiniz.

En azından bir büyüünün dokumasını bozmak, onu yaratmaktan daha kolay bir işti. "Michael," dedim. "Koru beni."

Elinde kılıcıyla yanıma geldi. İliklerime kadar yorgun bir halde Yol'a döndüm, asamı kaldırdım ve *"Dağılın"* diye mırıldandım.

Ve siyah bir gölge Yol'a doğru savrularak bana bir kamyon gibi çarptı.

Bela arıyordum ve hazırdım. Michael hazırdı. Ya ikimiz de fark ettiğimizden daha yorgunduk ya da gölge o kadar hızlı hareket ediyordu ki

İkimizin de tepki verme şansı yoktu. Ya da ikimizin de.

Çarpışmanın etkisiyle bir daire çizdim ve her yerim ağrırken ve dirseklerim kürek kemiklerime dolanırken yere düştüm.

Başımı hafifçe kaldırdım, kollarımı savunma amaçlı kaldırdım ve gölge çizgisinin Marcone'nin kasasının en ucuna, ana kapısına kadar geldiğini gördüm.

Nikodim gölge girdabının içinden ayağa kalktı. Solgun ve korkunç görünüyordu, gözleri acıdan çökmüştü ama kendini dik tuttu. Kılıcı yeniden kınına girmişti ve Kutsal Kâse'yi hâlâ bir elinde umursamazca taşıyordu.

Belirgin bir sertlik ve acıyla hareket ederek, mahzenin ana kapısını içeriden açan bir kolu çevirdi. İttiğinde kapı hızla açıldı.

Sonra doğrudan bana baktı ve oldukça sakin bir şekilde sapı tabanından kopardı.

"Dresden," dedi Nicodemus. Gözlerinde öfkeli ve korkunç bir şey vardı, oradan bile görebiliyordum. "Bir babadan diğerine," diye seslendi. "İyi oynadın."

Gözlerimin açıldığını hissettim. "Durdurun onu!" diye bağırdım ve kendimi ayağa fırlattım. Michael koşmaya başladı. Gri, kasanın uzak ucuna doğru bulanıklaştı,

Normalde alçaktan uçan uçaklarla ilişkilendirilen hızlarda hareket ediyor.

Hiçbirimiz Nicodemus'un sert ve acı bir kahkaha atmasını ve büyük kapıyı çarparak kapatmasını engelleyecek kadar zamanında orada olmadık.

Yine de kasanın diğer ucuna koştum ya da çoğunlukla koştum, zor nefes alıyordum. Anna Valmont kaldı, hâlâ alet rulosunu taşıyordu.

"Tanrım!" Dedim. Koldan geriye kalanı denedim ama . Kasa kapısı kilitlenmiş, bizi içeri kapatmıştı. Kapıya bir omuz attım ama hareket etmiyordu ve zinde olsam bile patlatarak açabileceğimden emin değildim. "Michael, ne dediğini duydun mu?"

"Duydum," dedi Michael
acımasızca. "Nasıl bilebilir ki?"

"Ona söyledin," diye cevap verdi Michael sessizce. "Deirdre hakkında onunla alay ettiğinde. Sadece başka bir babanın söylemeyi bileceği şeyler söyledin."

Bir inilti çıkardım, çünkü Michael haklıydı. Nicodemus benim bir baba olduğumu anladığında, Michael'ın evinde aniden ortaya çıkan siyah saçlı, siyah gözlü küçük kızı teşhis etmek çok da zor değildi, Nicodemus'un bunu yapmak için evcil gölgesini kullanamasa bile gözetleyeceğini çok iyi bildiğim bir yer. Üstelik Kızıl Saray'a yaptığım çılgınca saldırıdan ve görünürdeki ölümünden hemen sonra orada ortaya çıkmıştı. Bunu anlamak zor değildi.

Nicodemus Michael'ın arazisine giremeyebilirdi ama elinde tüfekleri ve pompalı tüfekleri olan, işlevsiz bir ekip vardı.

ve kızını kaybetmenin acısıyla doluydu.

Maggie oradaydı. Michael'ın çocukları da oradaydı. Savunmasız bir baş melek de oradaydı.

"Senin evine gidiyor," diye nefes aldım. "Ailelerimizin peşinden gidiyor."

Kırk sekiz

"Geri çekil," dedi Anna Valmont sert bir sesle ve diz çökerek alet rulosunu kırık sapın önünde yere vurarak açtı. "Dresden, çekil yolumdan."

Kenara çekildim ve "Acele et, acele et, acele et" dedim. Aletleri rulodan çıkarmaya başladı. "Biliyorum."

"Acele et."

"*Biliyorum.*"

"Sadece kesip açamaz mısınız?"

"Bu bir kasa kapısı Dresden, bisiklet zinciri değil," diye Valmont. Michael'a kızgın bir bakış attı ve başını bana doğru salladı.

Michael da acele etmesini söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama, "Bırak çalışsın, Harry," dedi.

"Uzun sürmeyecek," diye söz verdi.

"Kahretsin," dedim bir ayağımdan diğerine dans ederek.

"Dresden?" Grey sordu.

"Ne?"

İnleyen feryatlardan oluşan bir koro sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi mahzende yankılandı.

Grey dudaklarını büzdü. "Yol açık mı durmalıydı?"

Başımı çevirdim ve Yol'a baktım. Diğer taraftaki tek ışık Yol'un kendisinden geliyordu ama bu da bana Yol'a adım atan devasa bir figürü göstermeye yetiyordu. Kılıklı diz kapağı göğüs kafesimle aynı hızadaydı. Sonra diz çöktü ve tek kaşlı, alnının ortasında kocaman bir gözü olan kocaman, çirkin insansı bir yüz bana aç gözlerle baktı.

Asamı kavradım ve irademi bir araya getirdim. "*Bir kez olsun bir şeyin plana uygun gitmesini istiyorum,*" diye hırladım. "*Disperdorius.*"

Enerji baş döndürücü bir dalga halinde beni terk etti ve Yol'un ana hatları kendi üzerine katlanıp yok oldu, tepegözü de beraberinde götürdü. Daha ışık gösterisi bitmeden çöken Yol'dan kasa kapısına döndüm.

Küçük bir ses geldi, ardından bir tıslama duyuldu ve döndüğümde Valmont'un elinde lastik hortumlarla bir çift küçük tanka bağlanmış minyatür bir kaynak meşalesi tuttuğunu gördüm. Çelik saplı bir tornavidayı Grey'e uzattı.

ve "L şekline ihtiyacım var." dedi.

Grey homurdandı, aleti iki eline aldı ve gözlerini kıstı. Sonra ani bir hareketle ve kollarının şeklini bulanıklaştırarak tornavidanın sapını dik bir açıyla bükte.

"Şurada kırdığı yuvanın içine kaydır ve tut," dedi. Grey yaptı. Valmont bir tür metal şeridi deliğin içine kaydır, görüşünü meşalenin parlak ışığından korumak için küçük bir kare koyu plastik tuttu ve kapıdan kıvılcımlar çıkmaya başladı. Muhtemelen birkaç dakikaya sığan yaklaşık beş yüz yıl boyunca üzerinde çalıştı ve sonra

Meşalenin yakıtı bitmeye başladı ve durakladı.

"Sabit tut," dedi. "Tamam, bırak."

Grey tornavidanın sapını serbest bıraktı, tornavida şimdi orijinal bağlantı parçasından yaklaşık olarak orijinal sapla aynı pozisyonda çıkmıştı.

"Yap hadi. Hadi gidelim," dedim.

"Hayır," diye tersledi Valmont. "Bu malzemeler uygun değil ve bu lehim konusunda da pek iyimser değilim. Soğumasına izin vermeliyiz yoksa sadece kırarsın ve ikinci bir deneme için yakıtım yok. Altmış saniye."

"Kahretsin," dedim ileri geri volta atarak. "Tamam, dışarı çıktığımızda olabildiğince hızlı bir şekilde eve . Michael, bir telefon bulmanı ve-"

"Ben de seninle geliyorum," dedi Michael.

Yüzümü ona döndüm ve acımasızca düz, pratik bir tonda, "Bacağın yaralı. Beni yavaşlatacaksın."

Çenesi sıkıştı. Bir kası seğirdi. Ama başını salladı.

"Ve diğerlerinin bankadan çıkmasına yardım etmen gerekecek. Umarım yolda vurulup parçalanmadan. Uzaklaş, bir telefon bul ve Charity'yi uyar. Belki onları panik odasına götürecek zamanı olur."

"Evi onların etrafında yakıp yıkacak," dedi Michael sessizce.

"Cehennem gibi yakacak," dedim. "Olabildiğince hızlı takip et."

Başıyla onayladı. Sonra sessizce bana *Amoracchius*'un kabzasını uzattı. "Bunu senden alamam," dedim.

"O benim değil, Harry," dedi. "Sadece bir süreliğine sakladım."

Parmaklarımı kılıcın kabzasına koydum ve sonra başımı sallayarak kılıcı ona doğru geri ittim. Kılıcın muazzam bir gücü vardı ama aynı derecede muazzam bir dikkatle kullanılması gerekiyordu ve ben buna ne uygun bir geçmişe ne de eğilime sahiptim. "Murphy *Fidelacchius*'u kullanmaması gerektiğini biliyordu ama dün gece yine de çekti ve şimdi yok oldu. Ben dahi değilim. Ama eninde sonunda öğreniyorum."

Michael bana biraz gülümsedi. "Sen iyi bir adamsın, Harry. Ama Nicodemus'un her zaman yaptığı hatayı yapıyorsun ve aynı hatayı Karrin de yapıyor."

yaptı."

"Ne hatası?"

"Hepiniz 'İnancın Kılıcı' ifadesindeki kritik kelimenin 'kılıç' olduğunu düşünüyorsunuz." Ona kaşlarımı çattım.

"Dünya her zaman fiziksel bir aracın yok edilmesinin zafer olduğunu düşünür," dedi sessizce. "Ama Kurtarıcı hücrelerden, dokulardan ve kimyasal bileşiklerden daha fazlasıydı ve *Fidelacchius* da ahşap ve çelikten daha fazlasıdır."

"Gitti, Michael," dedim sessizce. "Bazen kötü adamlar kazanır." "Bazen öyle görünüyorlar. Ama sadece bir süreliğine."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bilemem," dedi, yüzü ani bir gülümsemeyle aydınlandı. "İşte bu yüzden ona inanç diyorlar, Harry. Göreceksin."

Grey'in dikkatle Michael'a baktığını fark ettim.

"Vakit geldi," dedi Valmont. Uzandı ve tornavidanın şaftını parmaklarıyla destekledi. Sonra çok nazıkçe sapı çevirdi.

Kasa kapısı ağır bir klik sesi çıkardı ve açıldı. "Hadi gidelim," dedim.

"Binder'ın bize izin verdiğini varsayarsak," diye ekledi Grey.

Kasadan çıkıp güvenli odaya girdiğimizde burayı tamamen harap olmuş halde bulduk. Kasanın dışı yarım inç derinliğinde çukurlarla doluydu. Diğer iki duvardaki güvenlik kutularını daha fazla ezik ve leke kaplamıştı. Mayınların bulunduğu duvar tamamen yok olmuş, altındaki betona gömülmüştü ve seken bilyeler tarafından çiğnenmiş ve parçalanmıştı, bazıları hala görülebiliyordu, duvara gömülmüştü. Zemin çakıl ve molozla kaplıydı.

Ayrıca, Binder'in otuz fedaisi kasa kapısının etrafında dizilmiş, mümkün olan her açığı tutuyorlardı. Hepsi Uzi'lerini bize doğrultmuşlardı.

"Oha!" Asamı kavrayarak söyledim. "Binder, bekle!"

Güvenlik odasının dışındaki koridordan Binder'ın sesi geldi: "Bir santim daha kıpırdarsan bulamaç olursun!" Küçük bir mucize eseri kapı hâlâ menteşeleri üzerinde duruyordu ve küçük paralı asker kapının arkasında gözden uzak kalmaya çalışıyordu. "Hannah nerede?"

İlk içgüdüm Binder'ın ortağının hemen arkamızdan geldiğini söylemekti ama içimden bir ses bunun kötü bir fikir olacağını söyledi. Ben de yutkundum ve "Öldü" dedim.

Bir an sessizlik oldu. Sonra Binder'ın sesi sertleşerek geri geldi. "Ne oldu?"

"Bir Numaralı Kuralı unuttu," dedim. "Sikkelerden birini aldı. Başka seçeneğim yoktu."

"Başka seçeneğim yoktu. Siz Beyaz Konsey çocukları bunu çok söylüyorsunuz," dedi Binder, sert bir tondan çok daha korkutucu gelen yumuşak bir ses tonuyla. "Nicodemus ekibinizin bize ihanet ettiğini, Deirdre, Hannah ve büyük maymunu öldürdüğünü ve tüm ganimetin sizde kaldığını söylüyor."

"Size gerçeğin bir kısmını söyledi," dedim. "Ama bıçağı ilk kimin sokmaya çalıştığı konusunda yalan söylüyor. Biz düz oynadık. O bize sırtını döndü."

Binder'ın yüzünün kısmı kapının arkasından göründü ve homurdandı. Sonra çenesini Michael'a doğru salladı ve "Sör Şövalye, olan bu mu?" dedi.

"Ortağın Lasciel'in Sikkesi'ni aldı," dedi Michael kararlı bir şekilde. "Nicodemus Kan Kapısı'nı açmak için kendi kızını öldürdü. İçeri girdiğimizde, Bayan Ascher ve Genoskwa'ya geri kalanımıza saldırmalarını emretti. Biz savaştık. Onlar kaybetti."

Binder gözlerini kısarak Grey'e baktı, yüz hatlarını onaylamayan bir ifade kaplamıştı. "Paltonu çevirdin demek?"

"Dresden benimle Nicodemus'tan önce sözleşme yaptı. Beni ne için tuttuysa onu yaptım."

Binder bir kaşını kaldırdı. "Ah. Bu her açıklıyor."

Grey omuz silkti.

"Hannah," dedi Binder, gözleri tekrar bana dönerek. "Onu sen mi öldürdün?"

"Ettim," dedim. "Ona geri teklif ettim. O kabul etmedi. Özür dilerim."

Başka başa çıkılamayacak kadar güçlüydü."

Binder sessiz ve kötü bir yemin savurdu ve gözlerini kaçırdı. "Aptal çocuk. Kötü bir ortak değil. Ama zerre kadar mantıklı değil."

"Sadece merak ettim," dedi Grey. "Bizi vuracak mısın yoksa ne yapacaksın?"

"Eh?" dedi Binder. Sonra serserilere baktı ve onlar da silahlarını indirip geri başladılar. "Ah, hayır, adamların cephanesi en az yirmi dakika önce bitti. Ondan sonra göğüs göğüse çarpıştık ama sonra polisler gelmeye başladı ve Marcone'nin adamları biraz düşünmek için geri çekildi."

"Daha çok Einherjaren'i destek olarak almak gibi," diye mırıldandım. Binder'ın fedailerinin işi zordu ama her biri bir düzine yüzyıllık deneyime sahip, ilk seferinde ölümden etkilenmemiş gerçek İskandinavlardan oluşan bir ekibe karşı koyamazlardı. "Dışarıda durum nedir?"

Binder'ın gözleri bir an için donuklaştı. Sonra rapor verdi: "Bir düzine devriye arabası bölgeyi kapattı. Bazı itfaiye araçları burada. Üstümüzdeki binanın bazı yanıyor. Yolda bir milyon araç daha olduğunu tahmin ediyorum ama sokaklar büyük bir buz tabakası ve polisler şimdilik sadece çıkışları tutuyor. Hava kötüleşti. Gölden gelen yoğun bir sis var."

"Buz ve sis," dedim. "Bunu sevdim."

"Güneş henüz doğmadı," dedi Binder. "Ve kötü kalpli, yakışıklı, yaşlı bir herif tüm sokak lambalarını ve spot ışıklarını . Buradan hemen çıkarsak tek parça halinde kurtulabiliriz."

"Nicodemus'a ne oldu?" Michael sordu.

"Uçup gitti," diye tükürdü Binder. "Bana Hannah'yı öldürdüğünü ve beni çürümeye terk ettiğini söyledi."

Homurdandım.

"Parayla ilgili kısım," diye sordu Binder. "Bu ne kadar doğru?"

"Bir sırt çantamız var," dedi Valmont sessizce. "Küçük taşlar, taşınması kolay. Hepimiz temizlendikten sonra onu bölüşmemiz gerekecek."

Gözlerimi kırıştırdım ve ona baktım.

Bana sakın, anlaşılmaz bir bakış attı. "Hepimiz birimiz için," dedi. "Ben de bu işten kurtulmak istiyorum."

O haklıydı. Yolun sonuna yaklaşmıştım. Binder da bitkin görünüyordu. Eğer kapıdan öylece çıkıp gidersek, kaderimizi tamamen şans belirleyecekti. Karanlık ya da değil, sisli ya da değil, Chicago devriye polisleri ağır silahlıydı ve silah sesleri, patlamalar ve benzeri şeyler göz önüne alındığında, bunun devam eden bir tür terörist saldırı olduğunu düşünmeleri gerekiyordu. Önce ateş ediyorlardı, sonra ikinci, üçüncü ve dördüncü ve yeniden doldururken zaman doldurmak için sorular soruyorlardı.

Kafatasına birkaç kurşun sıkmak Carpenter'ların evine yapılan saldırıya müdahale süremi uzatmayacaktı ve Valmont ile Michael'a olay yerinden kaçarken vurulmalarına izin vermekten çok daha fazlasını borçluydum. Her şeyden çok Michael'ın evine doğru ilerlemek istiyordum ama bunu yapmak için önce bizi binadan tek parça halinde çıkarmalıydım. Bunu yapmanın tek yolu da birlikte çalışmaktı.

"Binder," dedim. "Nicodemus hepimizi mahvetti. Ama sana yeni bir anlaşma öneriyorum, tam burada, karşılıklı bir hayatta kalma anlaşması. Buradan çıktıktan sonra sürüyü beşimiz arasında eşit olarak paylaştıracacağız. Kırmızı değiller ama hepimizi buradan çıkarmak için bizimle anlaşırsan yüzde yirmisi senin olacak."

"Söz musun?" "Söz veriyorum," dedim.

"Bilmiyorum," dedi Binder. "Beni bir daha burada görürsen öldüreceğine dair verdiğin sözü tutmadığına göre ..."

Öfkeyle baktım.

"Sör Şövalye?" Binder sordu. "Söz veriyor musunuz?" "Söz veriyorum," dedi Michael.

"Var mısın, yok musun?" Ben sordum.

Binder bir an Michael'a baktı, sonra bir kez başını salladı. "Elbette . Başka ne seçeneğim var ki?"

"Diğer herkes mi?"

Genel bir mutabakat mırıltısı vardı.

"Pekâlâ, o zaman dinleyin," dedim, Nikodim'in peşinden koşma isteğini vücudumun her zerresinde hissederek. Ama aklımı kullandım. Her şey sırayla. İçinde bulunduğumuz ölüm tuzağından çikalım, sonra Maggie'yi onunkinden kurtaralım. "İşte plan."

Kırk dokuz

TPlanın yürürlüğe girmesi uzun sürmedi.

Binder'in adamları uluyan bir kalabalık halinde banka binasının her yanından dışarı fırladılar, pencerelere çarptılar ve kapı aralıklarından koşarak geçtiler. İki düzine devriye arabasından açılan ateşin içine doğru koştular.

sardı. Binder'in fedailerinin her biri birkaç kurşun yedikten sonra zor da olsa öldüler. Arabaların üzerine atladılar. Kollarını tehditkâr bir şekilde salladılar. Boş Uzi'lerini kötü niyetle salladılar.

Ama aslında kimseye zarar vermediler. Zarar verselerdi Binder'ın payını kaybederlerdi. Ve yere düştüklerinde, ilk başta oluştukları ektoplazmaya geri sıçradılar - hızla buharlaşan, geride boş Uzi'ler ve kafa karışıklığından başka bir şey bırakmayan berrak, jelatinimsi bir yapışkan.

Fedailerin çoğu binanın batı tarafından dışarı çıktı. Küçük ekibimiz onların birkaç saniye gerisinde, en iyi örtümle örtülü olarak dışarı çıktı - yani normalde görüldüğümüzden biraz daha bulanık ve yarı saydam görünüyorduk.

Peçeler pek bana göre değil, tamam mı? Özellikle de o kadar insanı aynı anda örtmek.

O ışıktaki, o havada, kurumsal kıyafet yönetmeliği şeytanlarının bariz saldırısının uğultulu karmaşasında, benim önemsiz peçem yeterliydi. Ben önden gittim, Michael arkadan geldi ve hepimiz bir yerden bir yere giden bir grup okul çocuğu gibi el ele tutuşarak zincir oluşturduk. Mecburduk, aksi takdirde peçe sadece beni örtebilirdi.

Polis araçlarından oluşan çemberin dışında diğer acil durum araçlarından oluşan bir çevre vardı

-İtfaiye araçları, ambulanslar ve benzerleri, buzun üzerinde ne kadar düzensiz bir yol bulmuşlarsa oraya park etmişlerdi. Yetersiz sayıda polis Capristi Binası'nın etrafındaki bloğu kordon altına almaya çalışırken basın mensupları da gelmeye başlamıştı. Oradaki herkes sisin içinden görmeye, saldırının uğultulu kaosu ve ardından gelen silah sesleri sırasında neler olup bittiğine dair bir fikir edinmeye çalışıyordu. Michael'ın en iyi hızıyla karmaşanın içinden aksayarak geçerken etrafımızdaki perdeyi tuttum. İnsanların birinin aceleyle geçtiğini fark etmesini engellemiyordu ama en azından bizi tanımalarını önlüyordu.

Michael'ın kötü bacağı bir blok daha sürdü ve sonra yarış dışı kaldı.

Zincir, nefes nefese, tökezleyerek durdu ve bir binaya yaslandı.

Kavrayışı kırıldığında, peçem titreyip dağıldı ve beşimiz tekrar tamamen görünür hale geldik.

"Tamam," dedim. "Siz içinüz, Marcone'nin adamları neler olduğunu anlamadan önce olabildiğince hızlı hareket edin. En kısa zamanda bir telefon bulun."

"Olabildiğince çabuk ayrılmalıyız," dedi Binder. Solgun ve sarsılmış görünüyordu. Kardiyonun icadından önceki bir çağda doğmuştu ve bütün gece şeytanları çağırmıştı.

Valmont, Binder'in görüşüne sert ve sessiz bir baş hareketiyle destek verdi.

"Suç işlerken, suç uzmanlarını dinleyin," dedim. "Kendi payını al ve Michael'a kalanı ver."

"Tanrı seninle olsun, Harry," dedi

Michael. "Grey," dedim, "benimle."

Döndüm, Winter'ı çağırdım ve koşmaya başladım.

Grey'in bana yetişmesi birkaç saniye sürdü ama bunu kolayca başardı. Sonra sabırsız bir ses çıkardı ve "Sıkılamaya çalış" dedi.

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım.

"Parkur," dedi sabırsızca. Beni belimden yakaladı ve havaya fırlattı.

Kollarımı ve bacaklarımı sallayarak yukarı çıktım ve aşağı baktığımda aslında imkânsız olan bir şey gördüm.

Gri yumuşak bir şekilde dört ayak üzerine düştü, bulanıklaştı ve aniden altımda koşan büyük, uzun bacaklı gri bir at vardı ve ben onun sırtına düştüm. Ağırlığının çoğunu kalçalarımın toplayarak kritik çarpma bölgesini en aza indirecek şekilde açı vermeyi başardım ama bunu yaparken neredeyse yuvarlanıyordum ve tutunmak için oldukça çılgınca çırpınmak zorunda kaldım.

Yine de yaptım ve kendimi ayarladım. Ebenezer'ın Ozarks'taki çiftliğinde geçirdiğim günlerden beri ata binmemiştim ama orada her gün binmiştim ve kas hafızam hâlâ yerindeydi. Koşan bir ata eysiz binmek, birinin fizik kurallarını ve bildiğiniz sihir kurallarını tamamen yok saydığını görmekten dolayı kendinizi biraz huysuz hissettiğinizde kolay değildir.

Biçim değiştirmeye başa çıkabilirdim ama Grey bundan daha önemli bir şey yapmıştı, lanet kütesini değiştirmişti. Bir bedeni büyüyle yeniden düzenlemek, elbette, temelde bunun nasıl çalıştığını biliyordum. Sadece bir şeylerin yerini değiştiriyordunuz ama kütle hep aynı kalıyordu. Ursiel'in ayı formuna geçtiğini ve kütesini artırdığını görmüştüm, yani bunun bir şekilde yapılabileceğini biliyordum ama bunun belki de Düşmüş meleklerle özgü bir şey olduğunu düşünmüştüm. Gerçi bu da mantıklı gelmiyordu. Rüzgârı Dinle'nin bir naagloshii ile girdiği şekil değiştirme savaşında kütesini oldukça azalttığını görmüştüm, ama bazı malzemeleri daha yoğun ve ağır hale getirerek aynı kütleyi kalabalıklaştırmayı başardığını düşünmüştüm.

daha küçük bir alana.

Grey kendini sadece büyütmemişti. Kendini yedi ya da sekiz *kat* büyütmişti ve bunu göz kırpmak kadar hızlı yapmıştı. Çarpan başım düşüncelerin geçmesini zorlaştırıyordu, ama asamı kolumun altına sıkıştırdım, böylece sağlam elimin parmaklarıyla atın yelesini tutabildim ve onları yüksek sesle gevelediğimi fark ettim.

"Oh," diye fark ettim kendimi, "ektoplazma. Binder'ın fedailerinin kendileri için yaptıkları gibi kütle getiriyorsunuz."

Grey sanki çok bariz bir şeyi ifade etmişim gibi homurdandı. Sonra başını salladı ve *koşmaya* başladı.

Winter üzerimdeyken koşarken oldukça hızlı hareket edebiliyorum, bir insanın yapabileceği kadar hızlı ve bunu daha uzun süre yapabiliyorum. Saatte yirmi beş ya da otuz mil diyelim. Safkan bir at bir yarışı yaklaşık otuz beşte koşar. Çeyrek atlar kısa mesafelerde saatte elli beş mil ya da daha hızlı koşarlar.

Grey çeyrek at hızında, belki daha hızlı hareket etmeye başladı ve durmadı. Sadece tutunmaya çalıştım.

Buz fırtınası Chicago'yu nispeten durma noktasına getirmişti ama yine de dışarıda hareket eden birkaç araba ve kaldırımlarda birkaç insan vardı. Hiçbiri kendi isteğiyle yoldan çekilecek kadar hızlı olmadığı için Grey onların arasından geçmek zorunda kaldı. Grey'in sisin içinden kendilerine doğru ilerlediğini gördüklerinde, ondan için çok geç kalmışlardı ve benim de tutunup düşmemeye çalışmaktan başka yapabileceğim çok az şey vardı. Grey'in ilerleme hızına bakılırsa, takla atmak her şeyden çok bir araba kazasına benzeyecekti, sadece bu olduğunda etrafımda bir *arabanın* korumasına sahip olmayacaktım. Bu deneyim bana Karrin ve Harley'i için yeni bir takdir kazandı - Harley'inin posta kutularının, yayaların ve yoluna çıktıklarında o küçük elektrikli arabalardan birinin üzerinden atlamaması dışında.

Bir süre sonra Grey'in de herkes gibi kasabanın sokak ve kaldırımlarındaki kaygan buza maruz kaldığını fark ettim. Bazı noktalarda koşmaktan çok paten kayıyordu, ancak tüm bunların üstesinden olağanüstü bir zarafetle geliyor gibiydi.

Yolculuktan sağ çıkma ihtimalimi azaltmasaydı, gözlerimi kapatırdım.

Doğru yönde ilerliyorduk ve neredeyse oraya varana kadar Grey'e Michael'in evini nerede bulacağımı söylemediğim aklıma gelmedi.

Oraya vardığımızda Grey buhar makinesi gibi nefes alıyordu ve post ter ve köpükle kaplanmıştı ve sıcaktan yanıyordu. Genişçe açılmış burun delikleri kanla kaplanmıştı. Her ne kadar olağanüstü olsa da, bu kadar uzun süre bu kadar büyük bir kütleyi bu kadar hızlı hareket ettirmenin metabolik bir maliyeti olduğu anlaşılıyordu.

Grey bile kaçabilirdi. Karrin' küçük SUV'unun yanından gürleyerek geçtik - dün akşam çarptığı yerde hala sıkışmıştı - ve Michael'ın sokağından dönmeye çalışırken Grey'in çevikliği yorgunluğuyla buluştu ve bocaladı.

Bir buz parçasına çarptı ve köşedeki eve doğru yan yattık.

Ağırlığının yerden ayrıldığını hissettim ve havada takla atmaya başladık. Çirkin bir takla olacaktı. Bir tonluk atın büyük bir kısmı ve yaklaşık iki yüz elli kiloluk sihirbaz donmuş toprakta birlikte sekecek ve bir binaya çarpacaktı ve bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Ama olmadı.

Biz yuvarlanırken at ve aniden Grey geri döndü, salyaları akan büyük bir ektoplazma yığınıyla birlikte. Beni havada yakaladı, omuzlarımı gövdesine doğru sertçe çekti ve yere ilk çarptığımızda, vücudu çarpmanın şokunu kafatasım yerine sırtına alarak yastıkladı. Zıpladık ve canımız yandı, bir kez çılgınca döndük ve tüm ektoplazmik yapışkandan yaklaşık çeyrek saniye sonra evin yan tarafına çarptık. Grey yine benimkini koruyarak darbeyi kendi vücuduna aldı ve bunu yaparken kemiklerin kırıldığını duydum. Onun, evin dibindeki kalın çalıların ve balçık yastığının arasında kemik kırıcı ama ölümcül olmayan bir şekilde durdum.

Kendimi yukarı ittim ve Grey'i kontrol ettim. Bir yığın halinde yatıyordu, gözleri kapalıydı, burnu ve ağzı kanlıydı ama hâlâ nefes alıyordu. Göğsü acayip bir şekilde şekilsizdi, ama ben izlerken bile nefes aldı ve birkaç kaburgası daha doğal bir şekle doğru genişler gibi oldu. Vay canına, bu adam iyi dayak yemiş. Ve bunu söyleyen bendim.

"Yaptığım şeyler Yaptığım" diye mırıldandı, "kira parası için... Kira parası için."

Başımı kaldırdığımda Nicodemus'un işin başında nakliye için kullandığı plakasız büyük kamyonetlerin sokağın diğer ucundaki köşeyi dönüp Michael'ın evine doğru ağır ağır ilerlediğini gördüm.

Grey beni zar zor da olsa zamanında oraya ulaştırmıştı.

Tabii ki, artık burada olduğuma göre, asıl soru bu konuda ne yapacağımdı.

Ayağa kalktım ve peçemi tekrar üzerime çektim. Pek bir şey başaramayabilirdim ama en azından bunu yapmak çok fazla enerji gerektirmiyordu ve sessizce düşmana doğru ilerlemeye başladım. Kış Şövalyesi'nin ayakları buzun üzerinde kesinlikle ses çıkarmıyordu.

Başım beni öldürüyordu, sürekli çarpıyordu. Kolum da aynı şekilde, Kış mantosunun sunduğu yalıtım sayesinde bile. Yorgunluk ve yoğun kullanım sırtıma düğümler atmıştı ve düşmeden önce kaç büyü daha yapabileceğimi bilmiyordum - eğer varsa.

O zaman kendi kendime neden minibüslere doğru yürüdüğümü, kavgaya hazırlandığımı sordum.

İçimdeki yırtıcıyı sürekli zorlayan, beni savaşılmaya, avlanmaya ve çözüme giden yolda öldürmeye teşvik eden Kış mantosunu suçladım. Bu tür şeylerin yeri ve zamanı vardı ama minibüslerin buzlu sokaklarda dikkatlice yavaşlamaya başlamasını izlerken aklım bana bunun şimdi ve burada olmadığını söylüyordu. Minibüslerin üzerine patlayıcı bir ateş büyüğü bırakabilirdim ama patlamalar, onları yaratan insanların umduğu kadar düzgün ve eksiksiz olmuyor ve bu çaba beni karla kaplı zemine bilinçsizce düşürebilirdi. Hayatta kalanlar kızımı öldürürken ben orada anlamsızca yatabilirdim.

Çok fazla değişken var. Belki de Carpenters ve Maggie'yi yakalayıp önlerinden kaçmak varken neden kötü adamlarla savaşıyım ki?

Bu yüzden bir gürültü başlatmak yerine, örtüyü kaldırdım ve köşedeki evin etrafından koşarak geçtim ve çitlerden atlayarak arka bahçelerden Marangoz evine doğru ilerlemeye başladım. Arka kapıya geldim ve kapı kolunu denedim. Hareket etmedi ve ben de fırtına kapısının camına hafifçe vurma riskini göze aldım. "Charity!" Sessiz, acil bir tonda söyledim. "Charity, benim!"

Evin köşelerini kontrol ettim, belki de benim yaptığım gibi arka bahçelerde dolaşmak için yaya adamlar görevlendirmişlerdir diye. Tekrar fırtına kapısına baktığımda, kapının ardındaki ağır güvenlik kapısı açılmıştı ve gözlerimin önünde bir araba silahının çift namlusu belirdi.

Aceleyle duvağımı düşürdüm ve ellerimi kaldırdım. Sanırım zekice bir şey söyledim, "Glurk!" gibi.

Charity tüfeği indirdi, mavi gözleri kocaman açılmıştı. Üzerinde pijamaları ve onların üzerine giydiği el yapımı taktik montlardan biri vardı - iki çok katmanlı antikalistik kumaş arasında titanyum zırh tabakası. Kalçasındaki kılıfta Colt Model 1911'e benzeyen bir silah vardı. "Harry!" dedi ve aceleyle fırtına kapısını açtı.

Aceleyle içeri girdim ve "Geliyorlar." dedim.

"Michael az önce aradı," dedi başını sallayarak ve güvenlik kapısını arkamdan kapattı, kapatırken de birden fazla sürgüyü fırlattı.

"Çocuklar nerede?" "Üst katta, panik odasında."

"Onları dışarı çıkarmalıyız," dedim.

"Çok geç," dedi ön odadan gelen bir ses. "."

Dikkatle ilerledim ve Waldo Butters'ı ön pencerelerin yanında çömelmiş, dışarı bakarken buldum. Tüm sihirli aletleriyle birlikte Batman yeleğini giymişti ve pompalı tüfeği dikkatle tutuyordu, sanki nasıl kullanılacağını biliyormuş gibi, ama sadece birazcık.

Mutfağın kapısında Uriel duruyordu. Üzerinde bir önlük vardı. Gömleğinde krep ununa benzeyen bir leke vardı. Bir başmeleğin olması gerektiği gibi tehlikeli ve mutlak görünmek yerine, ince, biraz yorgun ve savunmasız görünüyordu. Silahı yoktu ama uzun bir mutfak bıçağını yetkin elleriyle tutuyordu ve vücudunda, onu tanımasaydım tehlikeli olabileceği konusunda beni uyaracak sessiz bir denge vardı.

Mouse Uriel'in yanına oturmuş, son derece ciddi görünüyordu. Beni gördüğünde kuyruğu savunmasız başmeleğin bacaklarına iki kez çarptı.

"Da" diye başladı Charity, Uriel'i gördüğünde. "Lanet olsun," diye devam etti, sesi sinirliydi. "Senin yukarıda çocuklarla birlikte olman gerekiyordu."

Uriel, "Bu gezegen genişleyen gazlardan başka bir şey değilken ben savaşıyordum," dedi.

"Ayrıca biri sana bir delik açtığına sızıntı yapıp ölmüyordun," dedim.

Melek kaşlarını çattı. "Yardım edebilirim."

"Neye yardım edeyim?" Pardösümün cebinden canavar tabancamı çıkararak sordum. "Krep için muz dilimlemeye mi? Bu bir silahlı çatışma."

"Harry," dedi Butters aceleyle.

"Ennghk," dedim hayal kırıklığı içinde ve Butters'ın yanına gittim. "Mouse, onunla kal evlat."

"Hav," dedi Fare ciddiyetle. Belli ki itin planı buydu ama bir yerde iyi bir komutanın asla uyulmayacağını bildiği bir emir vermediğini okumuştum. Bu nedenle mümkün olduğunca itaat edileceğini bildiği emirler vermesi mantıklı geliyordu.

Charity'ye "Işıkları kapat," dedim.

Başıyla onayladı. Işıkların çoğu çoktan sönmüştü, ancak çıkarılabilir el feneri olarak kullanılabilen birkaç gece lambası oradaki buradaki elektrik prizlerinde parlıyordu. Onları sökmek için etrafta dolaştı ve evin içi dışarıdaki şafak öncesi kış ışığından daha karanlık hale geldi.

Butters'ın yanına geçtim ve büyük tabancamı yeniden doldururken yarı saydam perdelerin arasından dışarı baktım. Evin önüne park etmiş iki minibüsten inen süvari erlerini belli belirsiz görebiliyordum. Daha önce olduğu gibi av tüfekleri ve tüfekler taşıyorlardı.

"Dokuz," dedi Butters sessizce, silahlı adamları sayarak. "On. On bir.

Tanrım." "Saymaya devam et," dedim. "Önemli olabilir."

Butters başıyla onayladı. "On dört. On beş. On altı mı? On altı."

"Yerde kalın," dedim herkese. "Pencerelerden uzak durun. Hiçbir şey öğrenmelerine izin vermeyin."

Biri karanlıkta ilerledi ve sessizce yanıma çömeldi. "Polisi aradım bile," dedi Charity.

"Büyük bir acil duruma müdahale ediyorlar," diye cevap verdim. "Buraya gelmeleri biraz zaman alacak." İki çift silahlı adamın diğerlerinden ayrıldığını ve evin her iki tarafına doğru ilerlediğini fark ettim. "Etraftan dolaşıyorlar."

"Ben arkayı alacağım," dedi Charity.

"Silah kullanmayı da biliyorsun, ha?" Ona sordum.

Loşlukta dışlerinin parladığını gördüm. "Çekiçleri ve baltaları daha çok seviyorum. Bir dakika içinde öğreneceğiz."

"Şans," dedim ve evin arka tarafına doğru gözden kayboldu.

Michael'ın evi de benimkiyle aynı şekilde güçlendirilmişti; kırma bombaları ya da kararlı bir koçbaşı kullanımı dışında her şeye direnecek ağır hizmet tipi güvenlik kapıları vardı. Biraz şansları varsa, kapıları deneyebilir, sağlam bulabilir ve bunu anlamak için biraz zaman harcayabilirlerdi.

Ama Nicodemus planlarında şansa yer bırakmamıştı. Sekiz adam çimenlerin üzerinden dikkatlice ön kapıya doğru ilerlemeye başladı. İçlerinden ikisi küçük plastik patlayıcılar taşıyordu. Elbette, mekânı çoktan keşfetmişti. Ya da belki de boyalı kâğıttan yapılmış olsa bile kapıyı menteşelerinden havaya uçurmayı planlıyordu.

Kahretsin, ben asker değildim. Taktiksel konularda eğitimim yoktu. Ama ben olsaydım ve en azından biraz çatışma beklediğim bir eve girmek isteseydim, aynı anda iki yönden girmek akıllıca olabilirdi. Belki de adamlarımın çoğu önden, birkaçı da arkadan gelirdi, böylece yanlışlıkla birbirlerini katletme ihtimalleri azalırdı. Bu nedenle, belki de kaçmaya çalışan herhangi birini tıkamak için arka kapıya birkaç adam koyardım.

Tabii ki, bir odaya girmenin tüm amacı bunu beklenmediğiniz bir anda yapmaktır. Ve onlar da öyleydi. Bu bize en azından küçük bir avantaj sağladı, değil mi?

Tabii ki öyle.

Butters'a, "Kapıyı havaya uçuracaklar," dedim. "Belki birkaç el bombası da atarlar, sonra da buraya gelip ateş etmeye başlarlar. Kanepenin arkasına geç ve onları bekle. Kapı açılır açılmaz ateş etmeye başlayın."

Butters yutkundu ve sarsak bir hareketle başını salladı. Yüzü solgundu ve soğuk terler döküyordu. "Tamam." Kanepeye doğru süründü.

Bu arada ben de üst kata çıkan merdivenin yanındaki duvara gittim. Kapı patladığında çarparak açılıyor ya da menteşelerinden kurtulursa merdivene geri fırlıyordu. Merdivenin yanına çömeliyordum, silah kolum ve başım dışında vücudumun büyük bir kısmı burada gizleniyordu. Pozisyonumu aldım ve silahı kolayca bulabileceğim bir yere koydum.

Sonra bekledim.

On saniye sonra, büyük bir çekicinin düz bir kayaya çarpmasına benzer bir ses duyuldu,

ve srf yaparken göğsüne dalga çarpması gibi bir his, sadece daha az önemli. Kapı uçarak açıldı. Gğsmdeki havayı zorlukla dışarı atabildim ama elimi kapıya doğru salladım ve "*Ventas servitas*" diye mırıldandım.

Birkaç küçük nesne diğer taraftan içeri yuvarlanırken güçlü bir rüzgâr benim tarafımdan kapı aralığına çarptı ve gözlerimi elimle korumamış olsaydım görüşümü yok edecek bir ışık ve ses dalgası oluşmadan önce donuk bir gürültüyle verandaya geri düştüler. Dışarıdaki sincaplardan birkaç sözsüz kafa karışıklığı çığlığı yükseldi ve çabadan kaynaklanan yorgunluk görüşümü bir tünele daralttı. Kapı aralığında birinin hareket ettiğini gördüm ve ardından Butters tüfeğiyle ateş açtı.

Tabancamı aldım, kapıya doğrulttum ve nişan alabildiğim kadar hızlı bir şekilde iki el ateş ettim. Bir adam yere yığılmıştı ve her ne kadar harika bir silahşör olduğum için övgü almak istesem de, bunun sorumlusunun Butters ve tüfeği olma ihtimali daha yüksekti.

Bundan daha fazlası için zaman yoktu. Fanatik olabilirlerdi ama aptal değillerdi. Verandadan ve ateş hattımızdan uzaklaşmaları birkaç saniyeden az sürdü. Yere düşen adam bile kaçarken arkasında bir kan lekesi bıraktı.

Hedef bulamamanın verdiği hayal kırıklığıyla ateş etmeyi bıraktım ama Butters boş kapı aralığına mermi üstüne mermi yağdırmaya devam etti. Tüfek üç ya da dört kez boş fişek yatağına tıklayana kadar durmadı.

Ona bir bakış attım ve kapıya baktığını, gözle görülür bir şekilde titrediğini, yüzünün bir çarşaf gibi solgun olduğunu gördüm.

"Dostum," dedim. "Doldur."

Bir saniye boyunca gözlüklü gözlerle bana baktı, sonra başını sallayarak onayladı ve ceplerinden birini karıştırmaya başladı. Tüfeği doldurana kadar bekledim ve dedim ki, "Kapıyı koru. Ben Charity'yi kontrol edeceğim."

"Doğru," dedi.

Döndüm ve evin arkasına doğru yürüdüm, duvarların nerede olduğunu hatırlamaya çalıştım, böylece onlara girmedim - ve köşeyi döndüğümde neredeyse pompalı tüfekli bir yaverle karşılaşıyordum.

Düşünecek zaman yoktu. Asamı soldan sağa savurarak tfeğe vurdum. Sol elimin zayıf tutuşu bana çok fazla kaldıraç gücü sağlamadı ama namludan ateş ve gök gürültüsü çıktığında ölmek yerine kulak zarıma bu kadar yakın olan sesin acısıyla ani bir ıstırapla sarsıldım, yani bu kadarı yeterliydi. Silahtar tüfeğin namlusuna bir hamle yaparak asayı zayıf elimden aldı.

Büyük tabancamla onu karnından iki kez vurdum.

Nefes nefese kaldı ve yere düştü, ben de düşerken elindeki tüfeği tekmeledim.

, ortağı bir saldırı tüfeğiyle bana nişan aldı ve beni öldürdü. İçime bir korku yayıldı. Kendimi uzaklaştırmaya çalıştım ama bunun bana bir faydası olmayacağını biliyordum.

Uriel mutfak bıçağıyla ikinci yaverin arkasındaki gölgelerden sıyrıldı ve yaverin iki büyük atardamarını ve nefes borusunu tek bir kesikle açtı. Adam yere yığıldı ve Uriel onu yere yatırdı, silahtar çırpınmayı bırakana kadar bir eliyle saldırı tüfeğini birkaç saniyeliğine sabitledi.

Bana baktı, yüz ifadesi bıkkınlık vericiydi.

İki baktım. Arkadan gelmişlerdi. Hayırseverlik.

Arka kapıya vardığımda açık duruyordu, bir tarafı onu açan patlayıcının gücüyle bükülmüş ve kararmıştı. Charity'nin av tüfeği yerde yatıyordu, yanında da birkaç tane patlamış flaş bombası vardı. Kapıya ve buzun içine doğru uzanan bir izde kan lekesi vardı.

Charity gitmişti.

Bunu anlamak zor değildi. Kötü adamlar arka kapıyı havaya uçurmuşlardı ama yanında flaş bombalarını durduracak bir büyücü yoktu. İçeri girmişler, onu sersemletmişler ve bir el bile ateş edemedi kaçırılmıştı.

Kapının dışında bir hareketlenme gördüm ve bir tüfek daha kükreyince geriye sıçradım. Yaver beni ıskaladı, ama çok fazla değil ve yumruğum büyüklüğünde bir alçıpan parçası bulunduğum yerin arkasındaki duvardan kayboldu.

"Harry!" Butters uludu.

Aceleyle evin önüne döndüğümde Butters'ı perdelerden dışarı bakarken buldum, yüz ifadesi dehşet içinde iki büklüm olmuştu.

Nicodemus, Carpenter'ların evinin önündeki kaldırımda durmuş, gölgesi kıvranıyordu.

Tessa siyah bir pantolon ve siyah bir gömlek giymiş, insan formunda onun yanında duruyordu. Yüz ifadesi mesafeli ve periliydi. Toplama kamplarından kurtarılan insanların olduğu filmlerdeki gibi korkunç, zayıf ve bitkin görünüyordu ama gözleri *nefret* kelimesinin bile karşılayamayacağı karanlık bir duyguyla yanıyordu.

Ben izlerken, iki süvari Charity'yi yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak ona götürdüler. Onu Nicodemus'un önündeki kaldırıma bıraktılar. Sersemlemiş gibiydi. Bacağı kan içindeydi. Zırhlı ceketi, tüfek saçmalarının çoğunun yakalanıp durdurulduğu yaralı uyluğunun üzerinde çiğnenmiş ve yırtılmıştı.

Nicodemus Charity'nin saçlarından bir avuç tuttu ve onu yüzüstü sürükleyerek evini görebileceği bir yere getirdi.

Kalbim burkuldu ve öfke doldurdu. Ne yaptığımı biliyordum.

Nicodemus Michael'a bir mesaj bırakmayı planlıyordu. Nicodemus için sadece Şövalye'nin çocuklarını öldürmek yeterli değildi; onları öldürüp Charity'nin cesedini geride bırakarak önce onların ölümünü izlemek zorunda kaldığını açıkça ortaya koyabilirdi.

"Dikkat edin, Bayan Carpenter," diye tısladı Tessa. "İzleyin."

Nicodemus başını, ellerinde bez parçalarıyla Molotof kokteyli haline getirilmiş votka şişeleriyle bekleyen üç sipahiye doğru çevirdi. Şişeler çoktan yakılmıştı.

Çakıllı sesi alçak ve sert çıktı. "onu."

Elle

Üç adam votka şişelerini asayı doğrultarak "*Infriga!*" diye hırlarken elimde asamla kapıya doğru adım attım.

Buzlu hava çığlık attı. Şişeler eve doğru yükseldi ve birkaç sert *gümbürtüyle* çatıya çarptı, sonra takırdayarak geri geldi ve çimenlere düştü, camları çatladı, içindekiler kaskatı dondu.

Aynı anda bir dizi şey oldu.

Tessa cehennemi bir çığlık attı. Bir elini bana doğru kaldırdı, avucunda güç topluyordu ama elini bıraktığı anda Nicodemus kolunu yakaladı ve patlamayı havaya doğru yönlendirdi.

Squires bana ateş etmeye başladı. Bir mermi sol ciğerimin üzerinden pardösüme çarptı ve yumruk gibi vurarak beni bir tarafa savurdu.

Fare evin arka tarafına doğru fırladı.

Ve ben düşerken Mab'ın küpesi patladı, iki parça kulağımdan farklı yönlere uçarak giriş holünün duvarlarına çarptı ve evrendeki tüm acı aynı anda üzerime çöktü.

Belli belirsiz Butters'ın adımı söylediğini duydum. Mermiler giriş holüne ve kapı aralığına çarptı ve kin dolu, tıslayan fısıltılarla yanımdan geçerek arkamdaki merdivenlere çarptı. Acıdan sersemlemiş bir halde orada yatıyordum ve bir mermi daha tozluğuma isabet etti ve sonra Butters beni ana güçle kapı aralığından dışarı çekiyordu.

Olup biten diğer şeylerle ilgilenmeye çalıştım ama çoğunlukla cenin pozisyonunda savunmaya geçecek kadar enerji toplamaya çalışıyordum ve başarısız oluyordum.

"Harry!" Butters çığlık atarak beni ayağa kaldırdı. "Harry, kalk! Geri geliyorlar!"

"Yakın onu!" Tessa çığlık attı. "Yakın onları! Hepsini yakın!"

"Harry!" Butters uludu. "Bir şeyler yap!"

Yüzümü buruşturmak için içimde yeterli güç

kalmamıştı. "Oh, Tanrım," dedi Butters.

"OhGodohGodohGod ..."

İşte o zaman Waldo Butters'ın bir kahraman olmayı seçtiğini gördüm.

Merdivenlerden yukarı, çocukların saklandığı yere doğru baktı. Sonra dışarıdaki adamlara baktı. Sonra çenesini sertleştirdi.

Ve iş gibi hareketlerle beni deri sıyırdı. O

giydi. Kolları çok uzundu ve acayip derecede büyüktü ama itiraf etmeliyim ki benden çok daha fazla örtünüyordu.

"Bob," dedi.

Batman yeleğindeki keselerden birinden parlayan ışıklar yükseldi ve yavaş yavaş büyüyen şafak ışığında endişeyle dans etti. "Evet, patron?"

"İçeri giriyoruz."

"Uh . . ."

"Eğer bana bir şey olursa," dedi, "kafatasına geri dönmeni istiyorum. Andi'ye gördüğün her şeyi anlat. Ona seni sorumlu birine götürmesini söylediğimi söyle. Ve onu sevdiğimi söylediğimi de söyle. Tamam mı?"

"Patron," dedi Bob, sesi kısılmıştı. "Bundan emin misin?"

"Burada başka kimse yok," dedi Butters sessizce. "Harry . Charity yakalandı. Uriel'in ölümünü riske atamayız. Ve eğer yardım beklersek, biz ellerimizi ovuştururken onlar çocukları yakarak öldürürler."

"Ama sen buna hazır değilsin. Onları yenmen mümkün değil."

"Denemek lazım," dedi Butters.

"Denerken öleceksin," dedi Bob. "Ve hiçbir şey fark etmeyecek."

"Bunun olacağına inanmak zorundayım," dedi. "Belki gerçek bir yardım gelene kadar onları ."

"Oh," dedi Bob, sesi çok kısıktı.

"Hazır mısın?" Butters sordu. "Toz bezine erişebilir misin?"

"Elbette. Harry'ye bu büyüler konusunda ders verdim."

Butters, "Kurşunları benden uzak tutun," dedi. "Anladım," dedi

Bob. "Hadi onlara günlerini gösterelim, patron."

"İşte ruh budur," dedi Butters. Derin bir nefes aldı ve sonra elini omzuma koyarak, "Endişelenme Harry. Sen yeterince şey yaptın. Ben hallederim."

Butters'a gitmemesi, hayatını bir kenara atmaması, çocukları alıp kaçmaya çalışması için bağırarak istedim. Bu da aynı derecede umutsuz olurdu ama o bunu fark etmeyebilirdi. Ve en azından yanarak ölmek yerine kurşunlanarak ölürlerdi. Ama hareket edemiyor, düşünemiyor ya da başka bir şey yapamıyordum. Acı çok büyüktü. Artık baş ağrısı değildi. Bu bir dünya ağrısıydı. Artık kırık bir kolum yoktu, bir bedenim bile yoktu. Sadece ağrım vardı.

Ama Waldo Butters ayağa kalkıp, pardösümün kollarını elleri uzanabilecek kadar kıvrıp, yeleğinden birkaç şey alıp, verandanın zeminine bir şeyler fırlatıp kapıdan çıkarken ağlamaya başladım.

Yere fırlattığı ilk küre, ani ve kısa süreli bir opak duman bulutu oluşturarak her yöne yayıldı ve dışarıda silahlar ateşlenmeye başladı.

Hayır, lanet olsun.

Hayır.

İşlerin bu şekilde bitmesine izin veremezdim. Butters bir arkadaşı ve ben yardımına gidmeden yerde yatarken ölmesine izin veremeyeceğim kadar iyi bir adamdı.

Ayağa kalkmak için mücadele ettim ama kollarım ve bacaklarım acıdan beni duymuyordu. Yine mücadele ettim, karşı elimden gelen tüm zihinsel kalkanları kullandım ve bu sefer ağırlığımı değiştirmeyi başardım ve ağır bir şekilde yan tarafıma düştüm. Yanağım yerde yatıyordu ve kendimi koridor boyunca evin arka tarafına, işgalci sincaplarla mücadele ettiğim yemek odasının ve *Fidelacchius*'un kalıntılarının özenle yemek masasının üzerine yerleştirildiği yere bakarken buldum.

Kavga sırasında masa sarsılmıştı. İnanç Kılıcının kırık kabzası düşmüş ve evin önüne doğru yuvarlanmıştı. Benden sadece birkaç metre uzaktaydı.

mi?

Karartılmış Denarius Şövalyeleri zarar vermek için yola çıktıklarında, Kılıçlar onlara karşı koymak için oradaydı. İnanç Kılıcı artık yoktu. Ancak bu, Kılıçlara rehberlik eden gücün kendini ifade etmek için başka bir yol bulamayacağı anlamına gelmiyordu. Daha önce Molly tehlikedeysen Charity Carpenter'ın inancına güvendiğini görmüştüm. Şimdi evi ve ailesi tehlikedeysen bu ne kadar derin olabilirdi?

Belki de Michael Kılıç konusunda haklıydı. Eğer öyleyse, hala bir şans vardı.

Ve buna inanmak zorundaydım. Sevdiğim insanlar ölecekti. Umut olduğuna inanmak zorundaydım.

Umut, aksi takdirde asla yapamayacağınız şeyleri yapmanızı sağlar, her şey en karanlık olduğunda size güç verir. O anda, belki de bana yardımcı oldu - çünkü sinir uçlarımı tepki vermeye zorladım ve kendimi Kılıcın kabzasına doğru sürükledim, varlığımın yerini alan ıstıraba karşı dişlerimi sıktım. Parmaklarımın kılıcın tahta kabzasına yerleşmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ama sonunda ona ulaşip kapıya döndüğümde, Butters ancak o anda ön kapıya ulaşmıştı. Pardösüm canlı bir şey gibi etrafında dönüp duruyordu, turuncu ışık deriye dövmeyle işlediğim normalde görünmez olan siyah rünlerin üzerinde oynuyor, manto bir kobranın başlığı gibi çılgınca parlıyordu.

Yarım düzine süvari, dağılan hafıza sisi bulutlarının içinde şaşkın şaşkın duruyordu ve hareket eden diğerlerinden sadece biri Butters'a temiz bir atış yapabilmişti. Ama küçük adamın eli işaret etti ve turuncu bir titreşim dans etti, ince bir çizgi silahlı adamın silahının namlusunun etrafını sardı ve sabit kaldı. Butters bağırarak tüfeği adamın elinden çekip aldı. İp, turuncu bir ışık parıltısı içinde silahı serbest bıraktı ve tekrar yukarı doğru kayd

Butters'ın kolu.

Ve sonra, koşuşturan silahlı adamlardan hiçbiri ona net bir atış yapmadan, Butters Carpenter'ların küçük çitini aştı ve fiziksel olarak tam olarak etkileyici olmasa da son derece dinamik bir müdahaleyle Tessa'ya çarptı.

Çarpmanın etkisiyle ufak tefek Tessa, Charity'den ayrıldı ve bir deri bir kalan Denarian öfkeli bir çığlık atarak Butters'ın ağırlığı altında yere yığıldı.

Nicodemus kılıcını çekip Butters'ın sırtına sapladı ama deri pardösümün uçuşan kıvrımları kılıcı kenara savurdu. Butters çok iyi bir dövüşçü değildi ama oyundaydı. Çığlık attı ve kafasını Tessa'nınkine çarptı.

Sonra elini kaldırıp bir şeyler bağırdı ve bir ses patlaması, bir ışık parlaması oldu.

Butters onun üzerinden uçtu ve bir metre , buzlu sokağa yayılmış ve sersemlemiş bir halde düştü. Kulaklarından birinden kan aktığını görebiliyordum. Bir eliyle belli belirsiz, yayılan bir hareket yaptı ve Bob'un kamp ateşi kıvılcımlarından oluşan izi toz bezinden çıkıp Butters'ın dairesine doğru yükseldi.

"O da neydi öyle?" Tessa ayağa kalkarken ses tonu öfke doluydu.

"Bir ayrıntı," dedi Nicodemus, sesi sertti. "Aptalca ama cesurca, küçük adam. İyi denemeydi." Butters'a doğru bir adım attı ve kılıcını kaldırdı. Butters çenesini sıktı ve umutsuz bir savunma hareketiyle elini kaldırdı. Neyin geldiğini, neyin gelmesi gerektiğini biliyordu. Ama yüzü hayalet gibi bembeyaz olsa da gözleri sabitti, yılmıyordu.

O seçimini yapmıştı ve yaptıklarının sonuçlarına katlanacaktı.

Ve o an için dışarıdaki herkes Nicodemus ve Butters'a bakıyordu ve kimse Michael Carpenter'ın karısına bakmıyordu.

Umut bana son bir güç verdi. "Charity!"

Mırıldandım.

Başını bana doğru çevirdi ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Fidelacchius'un kırık kabzasını elimden geldiğince sert bir şekilde fırlattım.

Hayatınızda öyle anlar vardır ki, geriye dönüp baktığınızda mükemmel olduklarını fark edersiniz. Böyle anların var olabilmesi için yüz milyonlarca şeyin gerçekleşmesi, hepsinin aynı anda bir araya gelmesi gerekir; o kadar çok şey vardır ki bunların tesadüfen gerçekleşmiş olabileceğini düşünmek hayal gücünü zorlar.

Bu da onlardan biriydi.

Kılıcın kırık kabzası mükemmel bir kavis çizerek yuvarlandı. Yukarı uçtu, aşağı süzüldü ve ön bahçedeki küçük çiti belki bir santim kadar aştı. Kılıç

Uzunluğunun dönüşü bir hokkabazın atışı kadar kusursuzdu ve kabzanın doğrudan Charity'nin avucuna düşmesini sağladı.

Ama topu yalpaladı ve yakalayamadı.

Kılıcın yalnız, zararsız küçük parçasının bulunduğu ahşap kabza buzlu kaldırımdan sekerek havaya yükseldi. Birkaç kez daha yuvarlandı, Nicodemus'un omzuna çarptı ...

.. ve doğrudan Waldo Butters'ın havaya kaldırdığı eline düştü.

Parmakları kırık İnanç Kılıcı'nın kabzasına dolandı ve eğer kendi gözlerimle görmemiş olsaydım, olanlara inanmakta güçlük çekerdim.

Bir ışık parlaması oldu.

Bütün bir koronun sesleriyle desteklenen kutsal trompetlerin benzer bir ses vardı.

Ve aniden *Fidelacchius*'un kırık kabzasından üç fit uzunluğunda kör edici gümüş-beyaz bir ışık fışkırdı ve o günün şafağının ilk altın ışığında parladı, Kılıcın tüm gücüyle mırıldandı, sadece şimdi daha yüksek sesle, daha melodik ve *fiziksel olarak* duyulabilirdi.

Nicodemus'un kılıcı çoktan düşmeye başlamıştı ve ışıktan bıçakla karşılaştığında metalden bir feryat yükseldi, kıvılcımlar çaktı ve Nicodemus üç hızlı adım geri çekilerek şaşkınlık içinde kendi silahına baktı.

Fidelacchius onu sanki çelik yerine kâğıtmış gibi düzgünce kesip atmıştı. Nicodemus'un kılıcının kesik ucu bembeyaz parlıyordu.

"Ah," dedi yanımdaki bir ses, yoğun bir memnuniyet tonuyla ve hızlı bir bakışla Uriel'in yanımda çömeldiğini gördüm, dişleri görünüyordu, gözleri parlıyordu.

Butters ayağa kalktı ve çenesi açık kaldı. Bir an için elindeki uğultulu bıçağa baktı ve sonra aniden dişleri neşeli bir gülümsemeyle ortaya çıktı ve böyle olduğu için daha az şiddetli değildi.

Ve gözleri Nikodim'e kilitlendi.

Aniden, minibüslerden birinin arkasından tutarsız bir çılgılık duyuldu ve araç, sanki devasa bir şey ona çarpmış gibi sallandı. Bir saniye sonra, Mouse minibüsün arkasından çıktı; minibüsün cüssesi onu yavaşça toparlanmakta olan sincapların hedefinden koruyordu. Foo köpeğinin başı eğikti, vücudu çömelmiş ve gerilmişti, tüyleri diken dikendi, pırıl pırıl parlıyordu, keskin, yeni kanlanmış dişleri meydandaydı. Nicodemus'un sırtından en fazla birkaç adım uzaktaydı ve onun ortaya çıkmasıyla Anduriel'in gölge formu çılgına döndü, ipinin sonuna kadar koşan paniklemiş bir hayvan gibi aynı anda bir düzine yöne doğru titreyip büküldü.

"İyi denemeydi?" Butters dedi ki. "Bayım, benim yerde *denemek* diye bir şey yoktur."

Kılıcını muhafız pozisyonuna kaldırdı ve ceketini parlatarak hücumla geçti.

dramatik, imkansız.

Mouse öksürürcesine büyük bir havlama sesi çıkardı ve kendini ileri attı; gümüş mavisi ışık kürkünde, yelesinde ve çenesinde toplanıyordu.

Yeni darp edilmiş Sör Butters ona doğru gelirken Nicodemus'un yüzündeki öfke, hiddet ve şaşkınlığı gördüm ve orada başka bir şey daha gördüm.

Korku.

İnanç Kılıcı'nın yenilenen öfkeli ışığı onu dehşete düşürdü.

Hayal kırıklığıyla bir çığlık attı ve havaya sıçradı, Anduriel'in gölgesi ani bir akışkan karanlık damlasıyla etrafında toplandı ve sonra şafağın aydınlattığı sisin içine doğru süzüldü ve kayboldu.

Butters bir anda Tessa'ya doğru döndü ama diğer Denarian çoktan sisin içine doğru kaçmıştı ve ardında hayal kırıklığına uğramış bir çığlık bıraktı.

Butters, yanında Mouse olduğu halde, hâlâ hayatta olan süvari erlerine doğru döndü. Gördüğüm kadarıyla en yakındaki Jordan'dı, tüfeğini elleriyle sıkıca kavramıştı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Aslında etrafıma baktığımda, oradaki her yaverin yüzünde aynı ifadeyi gördüm. Sanki imkânsız olduğunu çok iyi bildikleri bir şeyi görmüşler gibi tam bir şaşkınlık. Az önce yenilmez lordlarının ve efendilerinin, siyah çerçeveli gözlükler takan ve sıırıslıklam olmuş yüz yirmi kilo ağırlığında bir Şövalye tarafından aşağılandığını ve kaçmaya zorlandığını görmüşlerdi.

"Her şey bitti," dedi Butters. *Fidelacchius*'un uğursuz mırıltısı sesine dehşet verici bir noktalama işareti kattı. "Bu işe burada bir son vereceğiz. Her şey *bitti*, çocuklar."

Gözleri yaşlarla dolan Jordan, bitkin bir çocuk gibi kollarını aniden, gevşekçe yanına indirdi. Silahı yere yuvarlandı. Ve sonraki birkaç saniye içinde diğerleri de aynısını yaptı.

İnanç Kılıcı'nın her iki da kestiğini düşündüm.

Bir an sonra yanağımın tekrar yere dayandığını fark ettim ve gözlerimin bir noktada çalışmayı bıraktığını fark ettim. Açıktilar ama bana herhangi bir görüntü göstermiyorlardı. Belki de "göz tembelliği" ifadesiyle kastettikleri buydu. Hah. Öürken histerik oluyorum.

O sırada bir ses duydum; kuzey rüzgârının uzaklardan gelen ve hızla yükselen uğultusu.

"Sakin ol Harry," dedi Uriel'in sesi karanlığın içinde. "Molly burada.

Sakin ol." Ve sonra uzaklaştım.

Elli bir

yatakta uyandım. Üstümdeki tavanda renkli bir çizgi film midillisi vardı.

Vücudum ağrıyordu. Sonuna kadar ağrıyordu. Nefes bile ağrıyan kasları geren bir hareket gibiydi. Korkunç derecede susamış ve acıkmıştım ve mesanemden gelen şikâyetleri göz önünde bulundurursak, bir süredir baygındım.

Başımı kıpırdatmadan etrafıma bakındım. Maggie'nin odasındaydım. Pencereden içeri giren ve bir duvarı kaplayan kehribar rengi güneş ışığına bakılırsa akşam olmuştu. Aynı gün olup olmadığını merak ettim. Maggie'nin yüksek yatağı üzerimde yükseliyordu ve odasının zeminine serilmiş bir şiltenin üzerinde olduğumu fark ettim. Ayaklarımdan birinin üzerinde ağır bir şey vardı ve uyumaya gitmişti. Ne olduğunu görmek için başımı oynattım ve keşke bunu yapmasaydım dedim. Kafatasım sanki küçük bir adam çekiçle vuruyormuş gibi çarpıyordu.

Yüzümü buruşturdum ve rahatsızlığın etkisiyle gözlerimi odakladım. Mouse yatağın yanında yerde uyuyordu ve kocaman çenesi ayak bileğime dayanmıştı. Gözleri kapalı olmasına rağmen kulakları seğiriyordu, nefes alış veriş sabitti.

"Hey," diye . "devam edersen ayağımı kaybedeceğim. Hemen düşeceğim."

Fare homurdandı ve başını kaldırdı. Her makul insanın uyandığında yaptığı gibi bir an için gözlerini kırptırdı ve sonra ağzını köpekçe bir sırtışla açtı. Kuyruğu sallanmaya başladı ve başıma doğru yürüyüp küçük mutlu sesler çıkarırken bana salyalı köpek öpücükleri vermeye başlayabilmek için ayağa kalktı.

"Ack!" Dedim. Ellerimi coşkusuzca salladım ve o beni selamlarken çenesinin altını ve kulaklarının arkasını kaşımakla yetindim. "Sakin ol, süper köpek," dedim. "Sanırım birkaç yalamadan önce pul pul döküldüm."

Fare mutlu bir ses çıkardı, kuyruğu hâlâ sallanıyordu. Sonra döndü ve yatak odasından dışarı çıktı.

Bir süre sonra geri döndü ve Molly de onu takip .

Odaya girerken bir izlenim bıraktı. Molly'nin eski kot pantolon, sandalet ve solmuş bir tişört giymesine alışkındım. Şimdi ise pantolon ve koyu mavi bir bluz giymişti ve sanki üzerine oturması için özel olarak dikilmiş gibiydi. Daha önce akla gelebilecek her tonda ve şekilde gördüğüm saçları şimdi uzun, düz ve mısır ipeği üzerindeki ay ışığı rengindeydi. Hâlâ biraz fazla köşeli ve zayıf görünüyordu. Onu son gördüğümde gözleri ve gergindi. Şimdi köşelerinde birkaç kırışıklık daha vardı,

Belki de daha önce onlarda görmediğim bir ağırlık vardı ama kararlı ve sakindiler.

Tek kelime etmeden yanıma diz çöktü ve boynuma sertçe .

"Ack," dedim yine, ama gülümsüyordum. Tekrar. Vücudumdaki tüm kaslar sızlıyordu ama bir kolumu hareket ettirdim ve saçlarını okşadım. "Hey, çekirge."

"Çok özür dilerim," dedi. Kolları biraz gerildi. "Buraya daha erken gelemediğim için çok üzgünüm."

"Hey, her şey yolunda gitti," dedim. "Ben iyiyim."

"Elbette iyisin," dedi ve sözlerindeki kabadayılığa rağmen burnunu çekiyor olabileceğini düşündüm. "Senin üzerinde çalışan bendim."

"Bak," dedim. "Parazit. Bu bir tür düşman varlık değil-"

Başını salladı, saçları benimkilere sürtünüyordu. "Biliyorum. Biliyorum. Siyahlı adam ben oradayken bana her şeyi anlattı."

"Ruh iyi mi?" diye sordum.

Beni kucağından bıraktı ve gülümseyerek başını salladı, gözleri kuşkulu bir şekilde ıslaktı. "Elbette bilmek isteyeceğin ilk şey başka birinin iyi olup olmadığıdır." Bana doğru uzandı ve başımın yanında, göremediğim yerden bir şey aldı. Bob için oyduğum tahta kafatasıydı.

"Zor bir doğum oldu," dedi Molly. "Çok yoruldu."

Homurdandım, elimi kaldırdım ve tahta kafatasını parmaklarımın arasına aldım.

Göz çukurlarında hemen küçük yeşilimsi ışık titreşimleri belirdi ve küçük ruh yumuşak, şaşkın bir ses çıkardı.

"Şşşt," dedim. "Benim. Biraz dinlen. Sonra konuşuruz."

"Oh," dedi küçük ruh. "Merhaba. Güzel." Ve ışık titreşimleri küçük, yorgun bir *patlamayla* tekrar kayboldu.

"Biliyorsun," dedi Molly gülümseyerek, "sokak hayvanlarını evlat edinmeye devam edersen kendine ait bir evin olması gelenekseldir."

Tahta kafatasını kolumun kıvrımına sıkıştırdım ve "Ev, oraya gidip insanlara dışarı çıkmalarını söylediğinizde gitmek zorunda kaldıkları yerdir" dedim.

Sırıttı, alnındaki saçları düzeltti ve "Kendini daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim" dedi.

Ona biraz gülümsedim. "İki kişi olduk," dedim. "Sen ?"

Gözleri parlıyordu. "Gerçekten çok ilginçti. Her şey içeriden çok ama çok farklı görünüyor."

"Genellikle nasıl çalışır," dedim. "Bana bundan bahseder misin?"

"Gerçekten yapamam," dedi neşeyle ve havalı bir el salladı. "Peri gizemi ve tüm bunlar."

"Figürler. Beğendin mi?"

"Her zaman değil," dedi kin gütmeden. "Ama ... bu gerekli bir iş. Yapmaya değer."

"Yine de ailene bundan bahsetmedin."

Molly'nin sakinliği ilk kez biraz bozuldu. Yanakları biraz pembeleşti. "I . . . Evet, bunu henüz tam olarak yapamadım." Gözleri birden irileşti. "Oh, Tanrım, yapmadın ..."

"Hayır," dedim. "Tam zamanında atlattım. Yine de babana bizim, şey, bilirsin işte, öyle bir izlenim vermiş olabilirim."

Ağzından küçük, boğuk bir kahkaha, neşe ve mutlak dehşetin eşit olduğu bir ses çıktı. "Oh. Oh, *Tanrım*. Demek o bakışlar bunun içindi." Başını iki yana salladı.

"Onlara söylemelisin," dedim.

"Yapacağım," dedi, biraz fazla ani bir güvenle. "Bilirsin işte. Konuyu bir yolunu bulduğumda." Belki de bilinçsizce alt dudağını ısırды ve "Sen, uh ... bunu yapmama izin vereceksin, değil mi?" dedi.

"Seçiminiz buysa, saygı duyarım. Artık gerçekten benim çırağım değilsin, Molls."

Bunu söyledikten sonra bir süre bana baktı ve yüz hatlarında hem incinmişlik hem de farkındalığın titreştiğini gördüm. Sonra başını salladı ve sessizce, "Sanırım değilim, değil mi?" dedi.

Büyük bir çaba daha gösterdim ve elini okşadım. "Her şey değişir," dedim. "Üzülecek bir şey yok."

"Hayır," dedi. Bir an için parmaklarımı sıktı ve gülümsemeye zorladı. "Tabii ki hayır."

"Mab buralarda mıydı?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Beni oyaladığı için onunla konuşmak isteyeceğimi biliyor. Ama o şehirde. O kadarını hissedebiliyorum. Neden?"

"Çünkü ben de onunla konuşmak isteyeceğim."

* * *

Bir saat, bir duş ve bir ağrı kesici yağmurundan sonra, giyinmişim ve gün batımından hemen sonra kendi gücümle merdivenlerden aşağıya inebildim. Mouse beni dikkatle takip etti. Molly, gerekirse kendini bir kurşunun önüne atmaya hazır bir Gizli Servis ajanı gibi etrafta dolaşmıyordu, ama sadece birazcık.

"Garip olan ne biliyor musun?" Birinci kata geldiğimde söyledim. "Ne?" Molly sordu.

"Polis eksikliği," dedim. "Her yerde polis olmalı. Ve polis bandı. Ve kelepçeler." Bileklerimi kaldırdım. "Tam buraya."

"Evet," dedi Molly. "Bunu ben de fark ettim."

Ona baktım ve bir kaşımı kaldırdım. "Bu sen miydin?"

Başını iki yana salladı. "Yetkililere nasıl rüşvet vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Mab'ın da bu kavramı anladığından emin değilim."

Carpenter'ların evinin birinci katı sakın zamanlarda bile her zaman bir kargaşaya sahne olmuştur. Bu gece de bir istisna değildi.

"Kaçın!" diye bağırды kıvrıcık sarı saçlı, okul üniforması giymiş, Molly'den biraz daha uzun ve muhtemelen okuldaki erkeklerin başını döndürürken boyun yaralanmalarına neden olan genç bir kadın. Merdivenlerin dibinden kaçtı ve arkasından şu oyuncak yumuşak ok tabancalarından birini ateşledi. Koşarak yanımdan geçerken bana el salladı, sırtıttı ve "Merhaba Bill!" dedi.

"Hayret bir şey," dedim, kendimi biraz şaşkın hissederek. "Amanda mıydı o?" "Hâlâ üniforma giyiyor," dedi Molly başını sallayarak. "Yani, hatta okuldan *sonra*. Ucube."

"Rargh!" diye kükredi genç bir adam, sesi yüksek bir tenor ile alçak bir bariton arasında gidip geliyordu. Michael'ın koyu renk saçları ve gri gözleriyle gençliğin verdiği bir sırık gibiydi ve Amanda'nın peşinden yarı beline kadar eğilmiş, ellerini nispeten küçük dinazor pençelerini taklit edencesine göğsüne bastırmış koşuyordu. "Küçük" Harry'yi hemen tanıdım. Yaşına göre büyük görünüyordu, erken geliyordu ve omuzları şimdiden dolmaya başlamıştı, elleri ve ayakları ise neredeyse komik bir şekilde vücudunun geri kalanı için fazla büyük görünüyordu.

Maggie onun sırtına binmiş, bacaklarıyla tutunmuş ve bir koluyla boynuna sarılmıştı. Eğer kendisi de çan eğrisinin küçük ucunda olmasaydı onu boğabilirdi. Boşta kalan eliyle oyuncak bir dart tabancasını kavradı ve kıkırdarak birkaç dartı odanın içinde amaçsızca kanatlandırdı.

Harry yanından geçerken, "Dinazor Kovboy Kız yine kazandı!" diye gururla ilan etti.

Bir dakika sonra, düşen dartları sakince toplayan başka bir sarışın kız geldi. Harry'den büyük ama Amanda'dan küçüktü ve diğer Carpenter'ların hepsinden daha kısaydı. Bana gülümsedi ve "Hey, Harry." dedi.

"Umut," dedim gülümseyerek.

"Hobbit," diye düzeltti beni, göz kırparak. "Molly, annem sana misafirlerimizin gitmesi gerektiğini söylememi istedi."

Maggie, atı ve avı diğer yöne doğru koşarken roller değişti ve kızım çığlık atarak, "Kimse Dinazor Kovboy Kız'ı yakalayamaz! Yakala onu, Fare!"

Mouse'un kuyruğu öfkeyle sallanmaya başladı ve olduğu yerde zıpladı, sonra başını çevirip bana baktı.

"Git oyna," dedim ona.

fırladı.

Bir an için diğerk yöne doğru koşuşturmalarını izledim. Molly'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

"Dostum," dedim sessizce. "Onun için her zaman böyle mi?"

"Çılgınca anlar da oluyor," dedi Molly sessizce, bir uyarıda bulunan birinin ses tonuyla. "Ama çoğunlukla, evet. Annem ve babamın oldukça güçlü fikirleri var ama ... aileyi nasıl idare edeceklerini biliyorlar."

Gözlerimi hızlıca birkaç kez kırptım. "Ben çocukken ..." Ağlamaya başlamadan önce konuşmayı kestim ve onların ardından gülümsedim. Evlatlık sisteminde bir çocukken, böyle bir şeyin parçası olmak için bir elimi ve bir gözümü verebilirdim. Sakin bir nefes aldım ve "Aileniz kızıma bir yuva verdi" dedim.

"Oldukça havalı bir çocuk," dedi Molly. "Yani, Jawa'lara göre az çok harika biri. Onu sevmeyi kolaylaştırıyor. Git . Seni bekliyorlar." Mutfağa gittik,

Charity mutfak masasında oturuyordu.

Gözleri reçeteli ağrı kesicilerin etkisiyle biraz bulanıktı ama yaralı bacağını başka bir sandalyeye dayamış ve yastıkla desteklemiş olduğu için uyanık görünüyordu. Michael onun yanındaki sandalyede oturuyordu, kendi yeni yaralanmış bacağı da onunkinin aynısıydı ve ikisi el ele tutuşmuşlardı.

Michael'ın bastonunun geri geldiğini fark ettim. Bir kol duruyordu.

Binder ve Valmont karşılarındaki masaya oturmuş, herkes dumanı tüten kupalardan içiyordu. Masanın üzerinde bir ofis malzemeleri mağazasından alınmış beş adet yepyeni kilitli metal para kasası yan yana duruyordu.

Binder bir tür hikâyenin ortasındaaydı ve iki kalın parmaklı eliyle el kol hareketleri yapıyordu. "Ben de ona baktım ve 'O benim kalemim değil, aşkım' dedim." Michael gözlerini kırptırdı ve sonra pembeleşti, Charity ise başını geriye atıp göbekten bir kahkaha attı. Anna Valmont gülümsedi ve çayını yudumladı. İçeri girdiğimi ilk fark eden o oldu ve yüzü aydınlandı, çünkü bir an için gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Dresden."

Binder omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve "Tam zamanında, dostum. Berbat görünüyorsun."

"Evet ama kendimi tam bir felaket gibi hissediyorum," dedim ve topallayarak masaya doğru yürüdüm. "Grey nerede?"

"Bahçeye gelmeyecek," dedi Michael.

Bir kaşımı kaldırdım ve ona baktım. "Hngh."

Michael ellerini iki yana açtı. "Buralarda olacağını ve maaşını sizin alacağınızı söyledi."

"Taşlardan pay istemediğini söyledi," dedi Binder tamamen inanmaz bir tonda. "Maaşını senden aldığını söyledi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Huh."

"Profesyonel olmak var," dedi Binder, "bir de çok tuhaf olmak var." Valmont gülümseyerek, "Herkes yalnızca parayla motive olmuyor," dedi.

Çayını.

Binder, "Ve öyle olsalardı ne kadar daha mantıklı bir dünya olurdu," dedi.

"Taşları ağırlıklarına göre ayırdım," dedi Valmont. "Her kutu aynı.

Herkes kendininkini seçsin, ben de hangisi kalırsa onu alayım." "Mantıklı ve profesyonelce," dedi Binder onaylar bir tonda. "Dresden?" "Elbette," dedim.

Bir kutuya dokundum ve . Ağırdı. Elmaslar öyledir, sonuçta, taşlar.

Binder bir tane talep etti. Michael düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Michael?" Ona ben sordum.

"Kabul edebileceğimden emin değilim-"

Charity çok kararlı bir şekilde kutulardan birini aldı ve kucağına koydu. "Finanse etmemiz gereken en az yirmi üç çocuk yılı daha üniversite eğitimi var," dedi. "Peki ya ondan sonra bir gün torunlarımız olursa? Bu parayla yapabileceğimiz iyilikleri hiç düşündünüz mü?"

Michael ağzını açtı, kaşlarını çattı ve sonra tekrar kapattı. "Ama elmas satmak hakkında ne biliyoruz ki?"

"Anna bana bunun son derece basit olduğunu garanti etti."

"Oldukça," dedi Valmont. "Özellikle de bunu sessizce ve zaman içinde yaparsan. Sana yol göstereceğim."

"Oh," dedi Michael.

Grey paylaşmak istemediği için fazladan bir tane daha var," dedi Valmont.

"İşte bir beyin fırtınası," dedi Binder. "Onu bana ver."

"Bunu neden yapayım ki?" Valmont söyledi.

Binder, "Çünkü parayı Marcone'ye götüreceğim ve mükemmel bankasını mahvettikten sonra hepimizi öldürmemesi için ona rüşvet vereceğim," dedi. "Zengin olmak iyi bir şey ama ben bunu harcamak için yaşamak istiyorum."

"Onu bana ver," dedim. "Ben bakarım."

"Harry?" Michael sordu.

"Marcone'yi tanıyorum," dedim. "O da beni tanıyor. Onu hepimizden uzak tutmak için bunu kullanacağım. Söz veriyorum."

Michael burnundan nefes verdi. Sonra başını salladı ve "Benim için yeterince iyi. Bayan Valmont?"

Anna beni düşündü ve sonra bir kez başını salladı. "Anlaştık."

Binder, "Benden daha iyisin dostum," diye araya girdi. "Sadece onunla konuşmaya gittiğinde seni öldürürse bize bir tür uyarıda bulunmaya çalış."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim ve ikinci bir kutu aldım. Valmont sonuncusunu aldı.

Bir an için hepimiz sessiz kaldık.

Sonra Binder ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Bayanlar, baylar, sizinle birlikte bu karmaşadan kıl payı sıyrılmak ne büyük bir zevkti. Yolunuz açık olsun." Ve kapıya doğru yöneldi.

Valmont da sessizce gülümseyerek ayağa kalktı. Yanıma geldi ve bana sarıldı.

Ona baktım. Sonra ceplerimde eksik eşya olup olmadığını kontrol ettim.

Bu onu güldürdü ve bana tekrar, biraz daha uzun sarıldı. Sonra yanağımdan öpmek için parmak uçlarında ayağa kalktı ve "Eşyalarını uyuduğun odanın dolabına bıraktım" dedi.

Çok hafifçe başımı salladım.

Sonra geri çekildi, Charity'ye gülümsedi ve "Bana üç gün verin, sonra size verdiğim numaradan beni arayın" dedi.

"Yapacağım," dedi Charity. "Teşekkür ."

Anna ona gülümsedi, Michael'a başıyla selam verdi ve gitti.

Michael boş boş kutusunun kilidini açtı. İçine yığılmış elmaslardan ışık saçılıyordu.

"Vay, vay, vay," dedi Michael.

Charity bir taşı dikkatle aldı ve şaşkınlıkla başını salladı. "Vay, vay, vay."

"Ganimetime benim için göz kulak olur musun?" diye sordum. "Grey'le konuşmam gerek."

* * *

Grey'i evin dışındaki kaldırımda, sokak lambasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve başını öne eğmiş bir buldum. Ben evden çıkıp ön kapıya doğru yürürken başını kaldırıp baktı.

"Dresden," dedi.

"Grey. Bana gerçekten yardım ettin."

Grey, sanki biraz kalın kafalıymışım gibi, "Beni ne yapmam için tuttunuz?" dedi.

"Sanırım yaptım, değil mi?" Dedim. "Kefaletle kurtulabilirdin. Nick'in parasını alabilirdin."

Sanki dillerde konuşmaya başlamışım gibi bana baktı.

"Sanırım Vadderung senin hakkında haklıymış."

Grey'in ağzına pek de gülümseme sayılmayacak bir şey dokundu. "Heh," dedi. "O bunu bilecek biri, değil mi?"

"Peki neden bahçeye gelmiyorsun?" Kırık kapıdan geçip ona katılmak için adım atarken .

Grey bana baktı, gözleri donuklaşmıştı. Başını Carpenter'ların evine çevirdi ve sanki görünmezlerin konumunu not ediyormuş gibi avlunun yukarısına ve etrafına baktı.

nöbetçiler. Sonra bana baktı.

Ve vücut dili değişti, hafifçe gevşedi. Gözleri titredi ve değişti, o garip altın parlaklığına sahip kahverengi kürelerden daha parlak altın rengi, neredeyse sarı bir şeye dönüştü, renk insan gözleri için çok geniş yayıldı, göz bebekleri bir kedininki gibi dikey olarak yarıldı. Buna benzer gözleri daha önce bir kez görmüştüm.

Kalbim boğazıma kadar fırladı ve kapıyı çarparak kapattım. "Cehennem çanları," diye kekeledim. "Bir naagloshii mi? Sen lanet olası bir naagloshii misin?"

Grey'in gözleri kısıldı ve tekrar çoğunlukla insan kahverengisine dönüştü. Bir an sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Margaret LeFay'in oğlu olmayı sen seçmedin. Onun kanıyla sana bıraktığı mirası sen seçmedin. Ve o çok kötü biriydi, evlat. Onu tanırdım."

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Babamı da ben seçmedim," dedi Grey. "O da çok kötü biriydi. Ama hayatımı nasıl yaşayacağımı ben seçiyorum. O yüzden paranı öde."

Yavaşça başımı salladım ve "Bana ne kadara mal olacak?"

diye sordum. O da bana söyledi.

"Ne?" dedim. Dedim. "O kadar

mı?" "Sadece nakit," dedi.

"Şimdi."

"Üzerimde o kadar para yok," dedim.

Homurdandı ve "Sana inanıyorum. Bir sorun mu yaşayacağız?"

"Hayır," dedim. "Gidip getireyim."

"Elbette," dedi ve sanki şu andan kıyamet gününe kadar beklemeye hazırmış gibi başını tekrar öne eğdi.

Sürüne sürüne eve döndüm, Michael'ın yanına gittim ve "Bana bir dolar borç verebilir misin?" diye sordum.

* * *

Grey'in kaldırımdan aşağıya doğru yürümesini, köşeyi dönmesini ve yoluna devam etmesini izledim. Gün buzları eritecek kadar ısınmıştı ve akşam sisli, serin ve nemliydi. Sokaklar pırıl pırıldı. Çok sessizdi. Bir an için orada tek başıma durdum.

"Bir dakikanız varsa," dedim havaya.

Uriel aniden yanımda durdu.

"Şu haline bak," dedim. "Jet uçağını geri aldın." "Hasar görmemiş," dedi. "Michael iyi bir adam."

"Bildiğim en iyi şey," dedim. "Grey bahçeye gelseydi onu gerçekten bombalayacak mıydın?"

Uriel bir an için bu ifadeyi düşündü. Sonra da şöyle dedi: "Girişimde bulunmadığı için rahatlardım diyelim. Böyle bir şey

garip."

"Sanırım şimdi resmi görmeye başlıyorum," dedim. "Tüm bu karmaşayı gerçekte kimin yarattığını."

"Olabileceğini düşünmüştüm," dedi.

"Ama senin bu olaydaki rolünü anlamıyorum," dedim. "Senin neydi?" "Kefaret," dedi.

"Nicodemus için mi?" Ona sordum. "O palyaço için bu kadar çok şeyi -senin lütfunu, Kılıcı, Michael'ı, beni- riske mi attın?"

"Sadece onun için değil," dedi Uriel.

Bunu bir an düşündüm ve sonra "Jordan" dedim. "Ve diğer süvari erleri, evet," dedi Uriel.

"Neden?" diye sordum. "da kendi seçimlerini yaptılar, değil mi?"

Uriel bir an için soruyu düşünmüş gibiydi. "Bazı insanlar gözden düşer," dedi yavaşça. "Bazıları itilir."

. Sonra "Butters" dedim. Uriel gülümsedi.

"Cassius Snakeboy beni deşmek üzereyken, hiçbir Haç Şövalyesi'nin ortaya çıkıp beni kurtaramayacağını düşündüğümü hatırlıyorum."

"Cassius eski bir Karartılmış Denarius Şövalyesiydi," dedi Uriel. "Ona yeni başlayan bir Haç Şövalyesi tarafından karşı konulması uygun görünüyor. Sizce de öyle değil mi?"

"Peki ya kılıç kırılması?" diye sordum. "Onu da mı sen planladın?"

"Hiçbir şey planlamıyorum," dedi Uriel. "Gerçekten hiçbir şey yapmam. Düşmüşlerden biri çizgiyi aşmadığı sürece."

"Hayır mı? Senin işin ne o zaman?"

"Ben ölümlülerin bir seçim yapmasını mümkün kılıyorum," dedi. "Bayan Murphy Kılıcı paramparça edecek bir şekilde hareket etmeyi seçti. Bay Butters, gerçek bir Şövalye olmaya layık olduğunu kanıtlayan bir özveri ve cesaretle hareket etmeyi seçti. Ve siz de harap olmuş, kırılmış bir kılıcın bir fark yaratabileceğine inanmayı seçtiniz. Bu eylemlerin toplamı, bazı açılardan kırılardan daha büyük bir Kılıç yarattı."

"*Bunu* yapmasını ben seçmedim," dedim. "Ciddiyim. Burada bir tür telif hakkı ihlali söz konusu olabilir."

Uriel tekrar gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki," dedi, "bu özel inanç biçiminin benim yetki alanım altında ifade edileceğini hiç tahmin etmemiştim."

"Lanet bir filme inanmak mı?" Ona sordum.

"Bir hikâyeye inanmak," dedi Uriel, "iyiliğin kötülükle yüzleşmesi, ışığın karanlığı yenmesi, sevginin nefreti aşması." Başını öne eğdi. "Tüm inançlar burada başlamaz mı?"

Homurdandım ve düşündüm. "Huh."

Uriel gülümsedi.

"Dışarıda bir sürü *Star Wars* hayranı var," diye not ettim. "Belki de Katoliklerden daha fazla *Star Wars* hayranı var."

"Müziği sevdim," dedi.

* * *

Fazladan bir kutu elmas aldım ve Marcone'yi görmeye gittim.

Molly de benimle geldi ama orada kimi bulacağımı bilmek için onun sezgilerine ihtiyacım yoktu. Oraya vardığımızda binaya baktı ve "Şu kaltak." dedi.

"Evet," dedim.

Parlak Gelecek Derneği'nin kapısını çaldım. Marcone'nin Chicago'ya taşınmak için parasını ödediği küçük ama gerçek bir şatoydu. Bu lanet şeyi, daha önce bodrum katını yıllarca kiraladığım pansiyonun bulunduğu arsaya dikmiş olması gözümünden kaçmamıştı. Pislik.

Kapı açıldı ve asma köprü boyunda ve genişliğinde bir adam bana doğru baktı. Uzun saçları, çılgın bir bombacının sakalı ve binlerce aç akbabayı beslemeye yetecek kadar kası vardı.

"Senin adın Skaldi Skheldson," dedim. "Kim olduğumu biliyorsun. Marcone ve misafirini görmeye geldim."

Skaldi kaşlarını çatı. Son birkaç günü Genoskwa ile takılarak geçirmemiş olsaydım, Skaldi'nin kaşlarını çatması korkutucu olabilirdi.

Ona kaşlarımı salladım ve "Ee?" dedim.

Kaşları çatıldı. Ama kenara çekildi ve beni içeri aldı. "Teşekkürler" dedim ve konferans odasına yöneldim. Nerede olduğunu biliyordum. Çoğunlukla ölü bir hayaletken ziyaret etmişim. Skaldi bana yetişmek için acele etti. Nereye gittiğimi zaten biliyor olmam onu biraz tedirgin etmişe benziyordu.

Büyücü.

Binada yürürken birkaç Einherjaren'in daha yanından geçtik ve konferans odasının kapısını çalmadan açtık.

Mab içerideydi, masanın bir ucunda oturuyordu, ifadesi mesafeli ve , sırtı dimdikti. Elbisesi de saçları da simsiyahtı, gözleri de, sklerası boyunca simsiyahtı. O zaman burada, Yargı görünümündeydi.

Mab siyahlar içinde görüldüğünde insanlar *ölür*. Onu en son o kıyafetle gördüğümde, iki Peri Kraliçesi Demonreach topraklarına kanını akıtmıştı.

Sağ tarafında oturan, kömür grisi bir takım elbise giyen Johnnie Marcone Beyefendi, Unseelie Anlaşmaları'na göre Chicago Baronu'ydu ve en azından kısmen benim imzamlı bu hale gelmişti. Biraz daha fazla olabilirdi

Şakaklarındaki gümüş rengi onu son gördüğümünden daha beyazdı ama bu sadece onu daha seçkin . Bunun dışında her zamanki gibi görünüyordu: sakin, uyanık, kusursuz bakımlı ve bir çim biçme makinesinin bıçağı kadar merhametli.

"Bana en başından söyleyebilirdin," dedim Mab'a.

Düz siyah gözleriyle bana baktı ve başını merakla kuşa benzer bir hareketle eğdi.

"Nicodemus'la teraziyi dengeliyordunuz," dedim. "Ama bu asla bir iyiliği geri ödemekle ilgili değildi. Ve onun planını bozmakla da ilgili değildi. Bu tam ölçekli bir siyasi intikamdı."

Mab ellerini çok ama çok yavaşça kaldırdı ve önündeki masanın üzerine düz bir şekilde koydu. Tırnakları siyahtı ve ipeği kesecek kadar keskin görünüyordu.

"Nicodemus'a en başından beri tuzak kurdunuz," dedim. "Sen, Hades ve Marcone."

Marcone başını bir o yana bir bu yana eğdi ve hiçbir şey söylemedi.

"Mantıklı olan tek şey bu," dedim. "Molly'yi neden gönderdin, çünkü senin bir şeyler çevirdiğini biliyordu. Marcone'nin kasasının planları neden mevcuttu. Cesetler neden temizlendi ve bu iş bittiğinde polisler neden bu işin üzerine gitmedi. Muhtemelen çatışmayı ve patlamaları bir tür terörist saldırı olarak gösteriyorlar. Ve bahse girerim ki, yarı tanrıları gözden düştüğüne göre, bu adamlar kendilerine yeni bir iş teklifi almışlardır. Değil mi?"

Marcone'nin dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi.

"Nicodemus Anlaşmalarınızı ihlal etti," dedim Mab'a. "Marcone'yi kaçırdı. Anlaşmalar uyarınca atanan elçiyi kaçırdı. Bu senin intikamındı. Hades'in ilgili ayrıntıları öğrenmesi için onu sen ayarladın." Marcone'ye döndüm. "Kasayı özellikle orada bir Yol açılabilmesi için bağlantı oluşturmak inşa ettin. Tüm bunları Nicodemus'a tuzak kurabilmek için yaptın, hem de ikinize de haksızlık ettikten yıllar sonra." Mab'ın sarsılmaz bakışlarıyla karşılaştım ve şöyle dedim: "Ve ona hayal edebileceğin en büyük acıyı yaşattın. Kızını elinden aldın. Hayır, daha da kötüsünü yaptın, bunu ona sen yaptırdın."

İkisi de bir şey söylemedi.

Ama Mab'ın kuzguni siyah tırnakları masanın bir santim kadar battı ve boş siyah gözleri parladı.

"Şimdi de teğmenini kaybetti," diye devam ettim. "Adamlarını kaybetti. İhaneti duyulduğunda adını da kaybedecek. Kimse onunla çalışmak istemeyecek. Kimse onunla anlaşma yapmayacak. Durduğun yerden, onu öldürmekten daha kötüsünü yaptın. Onu yaraladınız, gücünü boğdunuz ve acı çekmeye terk ettiniz."

Uzun bir sessizlik anı geçti.

Marcone'ye döndüm. "Peki bundan ne elde ettiniz? Bir bina inşa ettin.

ve onu kullanan müşterilerin güvenliğini sağlamak için. Bana kalırsa ilk emanetçiniz Hades'ti. O sana bu güven jestini yaptığında diğerleri de onu örnek aldı ve şu anda doğaüstü dünyada eşi benzeri olmayan bir hazineyi emanet olarak tutuyorsun. Ve eğer bunun yan etkisi olarak Nikodim'den biraz intikam aldıysanız, bunu hiç umursamadınız. Ve artık zayıfladığına göre onu yakalatmak için ödeyecek çok paran olacak."

Marcone'nin eski dolar banknotlarının tam yeşil tonundaki gözleri hoş bir şekilde bana odaklandı. Yine de hiçbir şey söylemedi.

Sonra Mab nihayet konuştu, sesi sepulkraldı. "Bir şey mi demek istiyorsunuz, Şövalyem?"

"Bildiğimi bilmeni istedim," dedim. Sonra Marcone'ye döndüm. "Soyguna karışan insanlar vardı. Bu olaya başka şekilde dahil olmayan insanlar."

"Yine de benim bölgemi ihlal eden insanlar," dedi Marcone sessizce.

"İntikamını almana yardım ederken," dedim. "Nicodemus'un peşinden git. İstedğin kadar sert. Diğerlerini bu işe karıştırma. Onlar senden hiçbir şey almadı."

Marcone, "Çalışanlarımdan birinin canını aldılar," dedi.

"Bunu yapan kadın çoktan öldü," dedim. Ve para kutusunu konferans masasının üzerine fırlattım. Etkileyici bir gümbürtüyle yere düştü.

Mab kaşlarını çatı.

Marcone kısa bir süre kaşlarını kaldırdı. "Peki bu nedir?"

"Yaldız," dedim. "Kelimeyi biliyor musun?"

"Salic Code," diye cevap verdi hemen. "Kanlı para."

"Doğru," dedim. "Bu ölen çalışanın ailesi için. Bununla onlara iyi bak. Ve benim adamlarımı bu işe karıştırma. Bu iş burada biter."

Marcone önce kutuyu, sonra da beni düşündü. "Peki ya şartlarınıza katılmazsam?"

"O zaman ikimizin ciddi bir sorunu olacak," dedim. Mab'a döndüm ve ekledim, "Tam burada. Hemen şimdi."

Mab'ın gözleri büyüdü.

Marcone'nin üzerine atlarsam, pek çok şey olabilirdi ama bunlardan biri kesinlikle Mab için büyük bir utanç olurdu. Marcone'nin çatısı altında bir misafirdi. Şövalyesi ve enstrümanın bu güvene ihanet etmesi, dünyadaki adını tamamen yok ederdi ve dahası, bunu biliyordu.

"Gelin Baron," dedi Molly, sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Ne kadar çok şey kazandığınızı düşünün. Sana gerçekten haksızlık eden adamı yok etme sürecindesin. Onun adamlarının işlerine devam etmesinin ne önemi var? Ne de olsa bir gün siz de onların hizmetlerine ihtiyaç duyabilirsiniz. Teklif

makul bir şey." Ve bu son sözlerinin ardından para kasasına uzandı, kilidini açtı ve kasayı açtı.

Marcone'nin yüz ifadesinden pek bir şey anlaşılmıyordu ama taşları görünce bir anlığına da olsa gözleri büyüdü.

Gözlerimi kırpmadan ya da başka tarafa bakmadan Marcone'ye baktım.

Marcone elmaslardan başını kaldırdı ve uzun bir süre bakışlarına karşılık verdi.

Ellerimi masanın üzerine koydum, yüzüne doğru eğildim ve "O manyaklar seni yakaladığında kışını ateşten kimin çıkardığını unutma. Bana borçlusun."

Marcone bir an için bunu düşündü. Sonra sessizce, "Bunu Mab'a iyilik olsun diye yaptın. Bana değil." Uzanıp para kutusunu usulca kapattı, sonra masanın kendi tarafına çekti ve masanın kenarıyla birleştirdi. Sesi neredeyse ipek gibiydi ama arasında bir bıçak saklıydı. "Yine de ortada bir borç olduğu gerçeği baki ve Mab'ın adının, bana karşı böylesine mükemmel bir inanç beslemişken, çocukça bir küçülmeye maruz kalmasını istemem. Teklifini kabul ediyorum, Dresden. Bu bizim hesabımızı dengeliyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bunu anladım, tamam. Bu, bir dahaki sefere ona karşı geldiğimde, beni harcamakta tamamen özgür hissedeceği anlamına geliyordu.

Ki bu iyiydi. Hislerimiz oldukça karşılıklıydı.

Mab, Marcone'ye çok ama çok küçük bir baş sallamanın ötesinde, durumun çözümüne herhangi bir tepki veremeyecek kadar içine kapanıktı. Ama bana daha sonra hesaplaşacağımızı vaat eden bir hoşnutsuzluk ifadesiyle baktı. Molly de aynı bakışı aldı.

Eski çırağımın daha fazla üzgün görüldüğünden şüpheliyim.

* * *

". . korumak için hiçbir şey *yapmayacaklarsa*, buranın etrafında bir melek filosu bulundurmanın ne anlamı var?" dedi Molly bıkkınlıkla.

Karrin'in hastanedeki odasına doğru yürüyorduk. Ziyaret saati bitmek üzereydi ama onu görmeden günün geçip gitmesini istemiyordum.

"Herhangi bir doğaüstü tehdit söz konusu olsaydı, hemen üzerine giderlerdi," dedim. "Belli ki Nick de bunu biliyordu. Bu yüzden tamamen vanilya ölümlüleri, tamamen ölümlü silahlarla gönderdi."

Molly kaşlarını çatı. "Bu oldukça büyük bir boşluk. Tek söylediğim bu."

"Öyleyse bu konuda bir şeyler yapın," dedim.

"Çoktan aldım," dedi. "Ev şu anda izleniyor. Sokağın aşağısındaki satılık evi de satın alıyorum."

"Bunu karşılayabilir misin?" Ben sordum. "Mab o kadar iyi mi ödüyor?"

"Şu anda sahip olduğum hesap bakiyesinde sekiz sıfır var," dedi Molly. "İstesem mahalleyi satın alabilirim. Birinin aynı şeyi tekrar denemesi ihtimaline karşı ailemin evini yirmi dört saat gözleyen biri olacak."

"Unseelie korumaları." Homurdandım. "Bundan hoşlanacaklarından emin değilim." "Beğenmek zorunda değiller," dedi Molly. "Aslında, hoşlanmaları bile gerekmiyor. bunu biliyorum."

"Burada bir düzen seziyorum, Molly."

Bana hızlı bir bakış attı ve bir an için gözlerindeki endişeyi görebildim. "Harry. . . eğer bugün orada olmasaydın . . ." Yutkundu. "Onlar benim ailem. Onları korumak için elimden geleni yapmalıyım."

Birkaç adım yürüdüm, düşündüm ve "Evet. Öyle."

Karrin'in odası görüldüğünde belli belirsiz gülümsedi ve adımları yavaşladı. "Sen önden git. Benim ayarlamam gereken bazı şeyler var. Bu gece daha sonra döneceğim."

"Harika," dedim ve kapalı yumruğumu ona uzattım.

Başını salladı ve "Pek saygılı değilsiniz, şövalye efendi" dedi.

Yumruğumu salladım ve "Hadi. Bunu istediğini biliyorsun."

Bu ondan hızlı ve neşeli bir kahkaha kopardı. Yumruğumu kendi yumruğuyla tokuşturdu ve arkasını döndü - ve benden uzaklaşırken cebinden bir cep telefonu çıkarıp açtığını gördüm.

Bu beni durdurdu.

Cep telefonları, ölümlü bir büyücünün etrafındaki dengesiz enerji alanlarına karşı kesinlikle en hassas olan teknolojilerden bazılarıydı. Bizden biri elektrikle çalışan bir cep telefonuna yaklaştığında, muhtemelen oracıkta nalları dikerdi.

Diğer yandan, insanlık dışı uygulayıcılar bu etki ile ilgili hiçbir sorun yaşamadılar.

Ve birden Molly için çok korktuğumu hissettim.

Ailesinden çok şey saklıyordu. Şimdi de benden ne kadar çok şey saklıyor olabileceğini merak ediyordum.

Gelecekte göz önünde bulundurulması gereken daha fazla şey var.

Rawlins'le selamlaşıp Karrin'in odasına girdiğimde Butters'ı yatağının yanındaki sandalyede oturmuş, ayaklarını koltuğa, poposunu da arkalığa dayamış, konuşurken ellerini hararetle sallarken buldum. "...ona baktım ve 'Bayım, benim geldiğim yerde *denemek yoktur*' dedim. Doğruca üzerine gittim ve o şeytani orospu çocuğu *kaçtı*."

Karrin çifte triatlondan sonra lastik hortumlarla dövülmüş gibi görünüyordu ama oturuyordu ve biraz sersemlemiş görünse de sakın görünüyordu. Kollarından biri sarılmış ve vücuduna sabitlenmiş bir askının içinde hareketsiz hale getirilmişti. Saçları dağınıktı ve serum takılmıştı.

yarasız koluna doğru koştı. "Bana yalan üstüne yalan söylüyorsun, Waldo Butters," dedi. Bana döndü ve gülümsemesi genişledi. "Hey, Harry. Berbat görünüyorsun."

"İyi bir arkadaşlığım var," dedim ve sırtarak elimi bir saniyeliğine başının üzerine koydum.

"Söyle ona," dedi Butters. "Harry, sen de oradaydın, değil mi? Anlat ona." Gözlerini kırptırdı. "Tanrım, bayağı kendinde değildin. Sakın bana hatırlamadığını söyleme."

"Hatırlıyorum," dedim. "Butters bize Jedi Şövalyesi gibi davranmıştı. Kılıç. *Vomm. Vroom, krsoom, kazark, skreeow.*"

Karrin bana kuşkulu bir bakış fırlattı ve ileri bir geri gidip geldi. "Ciddi olamazsın."

"mı?" Butters'a sordum.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi sırtarak. "Bir daha asla elimden bırakamayabilirim." "O zaman göster ona," dedim.

"Sence bu ... bilirsin. Tamam mı? gösteriş yapmak?"

"yapmıyorsun," dedim. "Onun inancını onaylıyorsun."

Butters yüzünü buruşturdu ve sonra "Evet, sanırım sorun yok o zaman" dedi. Ceketinin içine uzandı ve *Fidelacchius*'un kabzasını çıkardı. Kabzayı ceketinden çıkardığı anda, ışıktan bıçak tam boyuyla tısladı, odadaki gölgeleri kovdu ve güçle uğuldadı.

Karrin'in gözleri büyüdü. "Meryem, Tanrı'nın ," dedi. "Ve... o sadece *ran?*"

"Hemen değil," dedim. "Önce Butters'a bir yumruk attı. Ve o şey Nick'in kılıcını makarnadan yapılmış gibi kesti."

"Evet," dedi Butters. "Onu tamamen hazırlıksız yakalamış gibiydi. Ve hâlâ bir kılıcı olsaydı bile, ona pek yardımcı olacağını sanmıyorum. Yani *ışın kılıcı*. Aslında bu biraz haksızlıktı."

"Bu adam bunu hak etti," dedim.

"Butters," dedi Karrin başını sallayarak. "Bu... bu gerçekten inanılmaz. Seninle çok gurur duyuyorum."

Butters yerden kalkabilseydi, Karrin'in sözleri bunu yapmasını sağlardı. "Evet, ben . . . Teşekkürler, Murph."

Murph.

Şu haline bak, Butters. Çocuklardan biri.

"Hak etmiştim," dedi. "Ama ..." Yüzü . "İstemiyorsan onu saklamak zorunda değilsin, biliyorsun."

Butters kaşlarını çattı ve kabzayı ceketine geri koymak için hareket etti. Bıçak görünüşe göre kendiliğinden kayboldu. "Neden bende kalmasın ki?"

Karrin, "Bunlardan birini taşımak çok büyük bir sorumluluk," dedi.

"Çok fazla seyahat var," dedim aynı ciddiyetle. "Kötü adamlar," dedi Karrin.

"Üstesinden gelmeniz beklenen umutsuz durumlar," dedim.

"Canavarlar, hayaletler, hortlaklar, vampirler," dedi Karrin.

"Ve tüm Karartılmış Denarius Şövalyeleri seni doldurup duvara asmak isteyecek," dedim, sesim daha sertti. "Butters, Nicodemus'u muhtemelen birkaç bin yıldır yaşadığı en kötü günde gafıl avladın, üstelik tek yedeği onunla evlenecek kadar dönecek bir kadinken ve son iki gününü planlarını bozmaya çalışarak geçirmişken. Geri çekildi çünkü yeni ve bilinmeyen bir tehditle karşı karşıyaydı ve en akıllıca şey buydu. Onu bir daha gördüğünde olacak. Seni öldürmeyi planlıyor olacak."

Butters bana tereddütle baktı. "Bunu yapabileceğimi düşünmüyor musunuz?"

Yüzümde uygun bir ciddiyetle ona baktım. Karrin de öyle.

"Michael ve Charity beni eğiteceklerini söylediler," dedi ciddi bir şekilde.

"Ve Michael bana nasıl çalışacağımı ve doğru besleneceğimi göstereceğini ve Kılıç'ın neler yapabileceğini anlamama yardımcı olacağını söyledi. Yani... Sadece küçük bir adam olduğumu biliyorum ama"-derin bir nefes aldı-"Bir şeyler *yapabilirim*. Bir fark yaratabilirim. İnsanlara yardım edebilirim. Bu pek çok insanın asla elde edemeyeceği bir şans. Ben bunu istiyorum."

Karrin bana baktı ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona göz kırptım ve ikimiz de sırtarak, "İşe yarar. Yani, Nicodemus Archleone'u ve diğerlerini alt etti. Sanırım bu da bir şeydir."

"Evet," dedi Karrin. "Bu da bir şeydir."

Butters rahatlamış bir şekilde sırtıttı. "Oh," dedi. "Benim ... bir şey var. Bir tür sorunum var."

"O da ne?" Ben sordum.

Ellerini açtı ve "*Yahudi* bir Haç Şövalyesi mi?" dedi.

Karrin şüpheli bir şekilde kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı. Daha sonra bunun uyuşturucu olduğuna yemin edecekti.

* * *

Butters bir süre sonra Karrin ve beni yalnız bıraktı. Kibar bir hemşire gelip beni kapı dışarı edene kadar birkaç dakikamız vardı.

"Kendine dikkat etmen gerekecek," dedi Karrin sessizce. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca. Dinlen. Kendine iyileşmek için bir şans ver. Bacağındaki yarayı temiz tut. Bir doktora git ve kolunu düzgün bir şekilde alçıya aldır. Hissedemediğini biliyorum ama bu çok önemli-"

Ayağa kalktım, yatağın üzerine eğildim ve onu dudaklarından öptüm.

Sözleri dudaklarımda titreşen yumuşak bir sese dönüştü. Sonra

Sağlam kolu boynuma dolandı ve hiç ses çıkmadı. Uzun bir öpücüktü. Yavaş bir öpücük. İyi bir öpücüktü. Sonuna gelene kadar uzaklaşmadım. Sonra bir an gözlerimi açmadım.

". . . oh" dedi küçük bir sesle. Eli kolumdan aşağı kayarak benimkinin üzerine uzandı.

"Aşk için çılgınca şeyler yaparız," dedim sessizce ve elimi çevirdim, parmaklarım onunkilerin etrafında kıvrıldı.

Yutkundum. Yanaklarının rengi kızarmıştı. Gözlerini yere indirdi. "Ben de senin dinlenmeni ve iyileşmeni istiyorum," dedim. "Yapmamız gereken bazı şeyler var.

yap."

"Ne gibi?" diye sordu.

Gülümsediğimi hissettim. İçinde neşeli kurtvari bir şeyler olabilirdi. "Sadece hayalini kurduğum şeyler."

"Oh," diye nefes aldı. Mavi gözleri parlıyordu. "Bu." Başını yana eğdi. "O ben miydin?"

"O sendin," dedim. "Adil görünüyor. Senin yatağındı."

Eli elimde sıkılaştı ve yüzü açık bir sırıtışa dönüştü. Elini kaldırdım ve parmaklarını teker teker öptüm.

"Şu çok fazla ilaç kullanıyorum," dedi.

Sırıttım. Aslında serumundan bahsetmiyordu.

Biz yine öpüşürken hemşire geldi. İşaretle boğazını temizledi. İki ya da üç kez. Ona izin verdim. Öpüşme henüz bitmemişti. Hemşire, kibarca dinliyor gibi görünen Rawlins'e şikâyet etmek için koridora çıktı.

Karrin küçük bir daha atarak öpüşmeyi sonlandırdı.

Ve o bakmıyorken elmaslarımın yarısını düğümlemiş bir çift çorabın içine koyduğumu bile bilmiyordu.

* * *

O gece saat on sularında Carpenter'ların evine dönmüştüm. Hava biraz bunaltıcı olsa da mevsim normallerinin dışında ılıman bir hal almıştı. Michael'la birlikte verandada, kendi yaptığı bir çift sallanan sandalyede oturuyorduk. İkimizin de elinde birer şişe Mac's Pale Ale vardı, ayaklarımızın dibindeki iki şişeyi çoktan boşaltmıştık.

Maggie bacaklarını kucağıma uzatmış oturuyordu. Yarım saat önce başını göğsüme yaslayarak uykuya dalmıştı ve onu dünyada rahatsız etmezdim. Ya da üçüncü bir bira için. Mouse ayaklarımın dibinde uyukluyor, salyalarını akıtmayı en çok istediği iki insana yakın bir yerde durabildiği için mutlu oluyordu.

"Karrin'in ameliyatı başarılı geçti mi? İyileşecek mi?" Michael

sordu.

"Muhtemelen hiçbir zaman eskisi gibi olamayacak," dedim. "Ama doktorlar ona yüzde doksana ulaşabileceğini söylediler."

"Bu harika," dedi Michael. Molly'nin bu amaçla getirdiği mutfak sandalyesine yaslanmış olan sakat bacağına baktığını gördüm. Yüzde elliye geri dönmeyi nasıl bir şey olacağını merak ettiğini duyar gibiydim. En azından Nicodemus onu zaten berbat durumda olan bacağından bıçaklamıştı.

"Nasıl bir şeydi?" Ona sordum. "Tekrar savaşın içine girmek?" "Korkunçtu," dedi gülümseyerek. "Ve kısa bir süre için . . . genç olmak gibi Tekrar. Enerji ve beklenti doluydu. İnanılmazdı."

"Pişmanlık duyuyor musun?" diye sordum.

"Yok," dedi. Sonra kaşlarını çatı. "Bir tane."

"Evet," dedim. "Nick Kâse'yi alıp kaçı." Başını salladı, yüzü endişeyle kararmıştı.

"Hey, yapay skorboardda beşte dört yaptık," dedim. "Bu hiç de fena değil."

"Bunun bir skor olduğundan emin değilim," dedi. "Bununla ne yapacağını düşünüyorsun?"

Michael omuz silkti ve birasından düşünceli bir yudum aldı. "Kâse, Tanrı'nın yeryüzündeki en güçlü sevgi ve keder sembolüdür, Harry. Onu nasıl zarar vermek için kullanabileceğini anlamıyorum ama Nicodemus onu elde etmek için bu kadar fedakârlık yaptıysa, öyle olduğundan şüpheleniyorum."

"Kâse'nin ikincil bir amaç olduğunu düşünüyorum," dedim. "Gerçekten başka bir şey istiyordu."

Bıçak hâlâ pardösümün cebindeydi ve şimdi akşamın sıcaklığına hürmeten sandalyemin arkasına örtülmüştü.

Michael ceketime baktı ve sonra başını salladı. "Diğer dördünü ne yapacaksın?"

"Onları araştırın. Ne zaman ve nasıl kullanılmaları gerektiğini anlayana kadar onlar hakkında bilgi edinin."

"Peki o zamana kadar?"

"Onları güvenli bir yerde saklayın." Demonreach'in en derin tünellerinin işimi göreceğini düşündüm.

Başını salladı ve şişesine baktı. "Onları Kilise'ye geri vermeyi hiç düşündün mü?"

"Her şey düşünüldüğünde," dedim, "hayır."

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. Ve uzun bir sessizlikten sonra, "Korkarım haklı olabilirsin," dedi.

Bu ona sertçe bakmama neden oldu.

"Ele geçirdiğimiz Sikkeler depodan bu kadar çabuk ya da kolay kaçamamalıydı," dedi yavaşça. "Bu da şunu gösteriyor ..."

"Kilise'den birileri bunların yeniden dolaşıma girmesini kolaylaştırdı," dedim. Michael basitçe, "Yozlaşmadan korkuyorum," dedi.

Beyaz Konsey'deki durumu ve Molly'nin cep telefonunu düşündüm ve ürperdim. "Evet," dedim. "Etrafta bunlardan çok var."

"O zaman bunu anlayacaksın." Michael başını arkaya yasladı ve "Hank!" diye seslendi.

Bir dakika sonra küçük Harry kapıda belirdi. Kollarında *Amoracchius*'u taşıyordu, kını, baldric'i ve her şeyiyle. Onları Michael'a verdi, o da çocuğun saçlarını karıştırıp onu içeri gönderdi.

Michael basitçe, "İşte," dedi ve Kılıcı sandalyemin kenarına yasladı. "Eserleri sakladığın zaman bunu da al. Onun koruyucusu yine sensin."

Kaşlarımı çattım. "Geçen sefer harika bir iş çıkardığım için mi?" "Aslında," dedi Michael, "mükemmel bir iş çıkardın. Savundun Kılıçları, onları sahiplenmeye çalışanlardan aldınız ve onları iyi kullanan insanlara verdiniz."

"Murphy yapmadı," dedim sessizce. "Yani, işe yaradığını biliyorum ama benim kararım açıkça hatalıydı."

"Ama onu gerçek bir Şövalye olması için çağırmadınız," dedi Michael. "Kılıcı ona tek bir amaç için emanet ettin; küçük kızını Chichén Itzá'dan kurtarmana yardım etmesi için. Sen görünüşe göre öldükten sonra kendini Kılıç'ın koruyucusu olarak atadı. Ve bu sabah, İnanç Kılıcını doğru zamanda doğru kişiye verdin."

"O bir kazaydı."

"Ben kazalara inanmam," dedi Michael. "Kılıçlar söz konusu olduğunda değil."

"Sanırım istemiyorum."

"Bu sizin seçiminiz elbette," dedi Michael. "Mesele de bu zaten. Ama Uriel bunu sana iletmemi istedi. Ben de sana güveniyorum."

İçimi çektim. Maggie'nin gevşek, sıcak küçük bedeni bir tür atom altı parçacık yayıyordu ve bu da beni uykulu yapıyordu. Muhtemelen uykucu. Mouse biraz horluyor, kendi uyku alanını yaratıyordu. Gecenin yumuşaklığı da pek yardımcı olmuyordu. Hırpalanmış bedenim de öyle.

Zaten çok fazla yüküm vardı.

"Mesele şu ki," dedim sessizce, "Kılıçların bekçisinin her şeyden çok net bir yargıya ihtiyacı var. Ve ben artık buna sahip olduğumdan emin değilim."

"Neden olmasın?" Michael sordu.

"Kış mantosu yüzünden. Mab yüzünden. Eğer kılıcı alırsam, kötü

bir şeyler olabilir."

"Elbette olabilirler," dedi Michael. "Ama bunların sen istediğin için gerçekleşeceğine an bile inanmıyorum."

"Demek istediğim de bu," dedim. "Ya ... ya Mab eninde sonunda bana ulaşırsa?" Elimi salladım. "Yıldızlar ve taşlar, hafta sonunu lanet Marcone adına Denaryalılarla çalışarak geçirdim. Bu işi yapalı ... ne kadar oldu? Birkaç yıldır mı? Bundan beş yıl sonra nasıl biri olacağım? Ya da on? Ya da yüz elli?"

"Buna bir an bile inanmıyorum," dedi Michael. "Seni tanıyorum."

"Artık bildiğimden emin değilim," dedim, "ve bu beni çok korkutuyor. Bunu yaparsa ne olur? Beni kişisel canavarına dönüştürürse ne olur? O zaman bana ne yapacak?"

"Ah, Harry," dedi Michael. "Tam olarak yanlış soruyu soruyorsun, dostum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Bana baktı, yüzü ciddiydi, hatta endişeliydi. "Eğer *yapamazsa* seninle ne yapacak?"

Bu düşünceyle içimi bir korku kapladı. Sessizlik çöktü. Gece karanlık, sessiz ve pusluydu. Orada bir yerlerde, Mab hareket ediyor, planlar yapıyordu. Planlarının bir kısmı, karanlık, kanlı, vahşi kısımları beni de içeriyordu.

Maggie kalbimin yanında sıcak ve yumuşaktı. Mouse bir an kıpırdandı ve tekrar uyumadan önce büyük tüylü kafası ayağımın üzerine yatana kadar kaydı. Arkamda, Carpenter'ların evi tanıdık bir düzene giren bir evin sessiz, istikrarlı enerjisine yerleşiyordu. Yatma vakti.

Bazen bir kavşakta durduğunuzu fark edersiniz. Önünüzde uzanan iki yol vardır ve bunlardan birini seçmek zorundasınızdır.

Tek kelime etmeden *Amoracchius*'u aldım ve ayağa kalkma zamanı geldiğinde kolayca ulaşabileceğim bir yere yerleştirdim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.